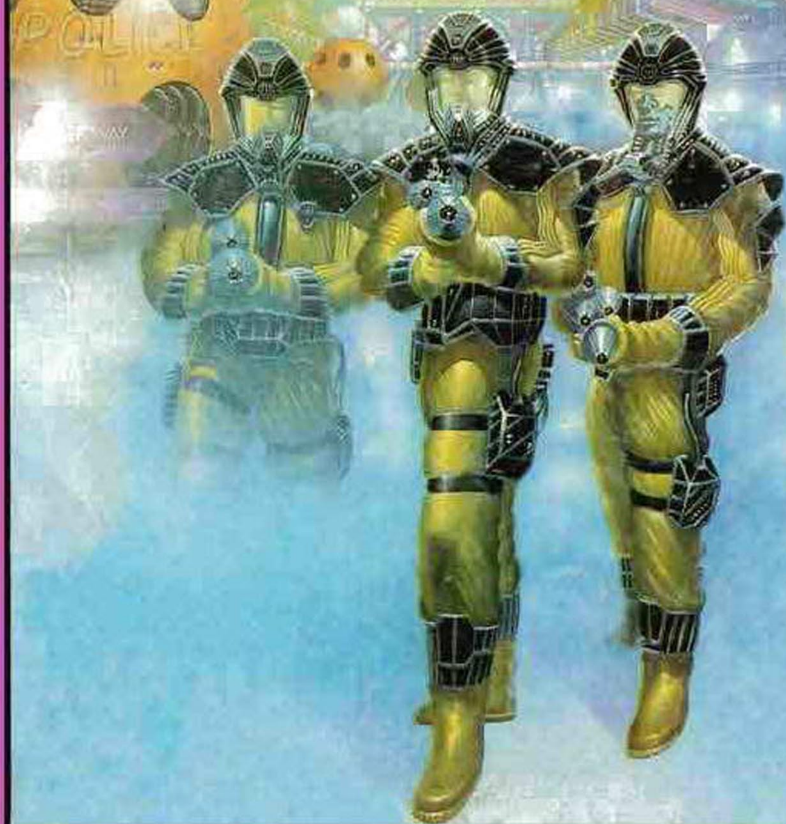
Frank Herbert

EXPERIMENTUL DOSADI

Frank Herbert

EXPERIMENTUL DOSADI

Versiunea 1.0 standard RIF1

Când, pentru prima oară în istoria Co-simţirii, calebanii ne-au trimis unul din uriaşii lor „bulgări” metalici şi, prin acest mijloc de comunicaţie, ne-au prezentat oferta folosirii Porţilor pentru voiajul interstelar, mulţi co-simţitori s-au apucat să exploateze pe furiş, pentru propriile lor scopuri dubioase, darul căzut din stele. Nu numai „Guvernul-fantomă”, ci şi unii gowachini au înţeles repede ceea ce este limpede astăzi: că posibilitatea de a călători instantaneu în nemărginirea spaţiului însemna şi puterea de a izola artificial populaţiile unor planete întregi.

Această constatare prealabilă Experimentului Dosadi se situează cu mult înainte ca Sabotorul Extraordinar Jorj X. McKie să descopere că aştrii vizibili ai universului nostru erau ori calebani ori manifestările calebanilor în spaţiul co-simţitor. (Vezi **Steaua şi biciul**[1]**,** o relatare uşor romanţată a descoperirii lui McKie.)

Important însă este că McKie, acţionând din însărcinarea Biroului de Sabotaj, a identificat în calebana numită „Fannie Mae” steaua vizibilă Thyone. Această descoperire a identităţii Thyone-Fannie Mae a trezit din nou interesul pentru Problema Calebană şi a contribuit, astfel, la dezvăluirea Experimentului Dosadi, pe care mulţi îl consideră încă a fi fost cea mai revoltătoare exploatare a unor fiinţe raţionale de către alte fiinţe raţionale, din istoria Co-simţirii. Fără doar şi poate, experimentul rămâne cel mai barbar test psihologic întreprins vreodată asupra unor fiinţe co-simţitoare, iar problema controversată a consimţământului în cunoştinţă de cauză nu a fost niciodată rezolvată în mod satisfăcător pentru toată lumea.

Fragment din prima relatare publică referitoare la **Procesul Proceselor.**

Dreptatea aparţine celor ce o revendică, dar reclamantul să ia seama ca nu cumva, prin acţiunea lui, să genereze o nouă nedreptate şi, astfel, să pună în implacabila sa mişcare

1 Primul roman din **Ciclul Sabotorilor,** publicat în 1970. (n.t.)

sângerosul pendul al răzbunării.

Aforism gowachin

„De ce eşti atât de rece şi mecanic în relaţiile tale cu celelalte fiinţe umane?”

Jorj X. McKie avea să reflecteze la această întrebare a calebanei mai târziu. Încercase Fannie Mae să-i atragă atenţia asupra Experimentului Dosadi şi a consecinţelor pe care le-ar fi putut avea pentru el ancheta legată de această afacere? La vremea aceea nici măcar nu auzise de Dosadi, iar tensiunea transei de comunicaţie calebane, precum şi tonul acuzator adoptat de Fannie Mae, puseseră în umbră Orice alte considerente.

Un lucru însă îl rodea. Nu-i plăcea ideea că s-ar fi putut număra printre Subiectele ei de studiu al naturii umane. Pe această calebană o considerase, întotdeauna, prietena sa – dacă puteau exista relaţii de prietenie cu o creatură a cărei manifestare vizibilă în acest univers era un soarg galben de magnitudinea patru, ce se putea observa de pe Central Central, unde îşi avea cartierul general Biroul de Sabotaj. Şi-apoi, comunicaţia cu orice caleban avea acea inevitabilă latură dezagreabilă. Cădeai în transă, cu trupul scuturat de spasme şi frisoane, în timp ce vorbele ţi se întipăreau în cuget.

Asta nu-l împiedica pe McKie să se simtă perplex: încercase într-adevăr Fannie Mae, dincolo de semnificaţia directă a cuvintelor, să-i transmită un mesaj?

Când constructorii meteorologici scurtau perioada ploii de seară, lui McKie îi plăcea să iasă la plimbare prin parcul rezervat pe care BirSab-ul îl amenajase pentru lucrătorii săi de pe Central Central. Ca Sabotor Extraordinar, McKie avea acces liber pe tot cuprinsul împrejmuirii, iar miresmele proaspete ale parcului, după ploaie, îl umpleau de încântare.

Parcul acoperea vreo treizeci de hectare, în căuşul format de clădirile Biroului. Era un amestec haotic de plantaţii diverse, întretăiate de alei largi, care şerpuiau

printre specimene de pe fiecare planetă locuită a universului cunoscut. Nu existau zone rezervate anume uneia sau alteia dintre speciile co-simţitoare. Dacă parcul avea un plan, acesta era doar unul de întreţinere, pentru ca plantele care necesitau condiţii şi îngrijiri asemănătoare să se afle în aceleaşi sectoare. Astfel, uriaşii pini-suliţaşi de pe Sasak ocupau, într-un colţ, o colină înconjurată de dâmburi acoperite cu măceşi-de-foc de pe Rudiria, care se învecinau cu peluze, uneori vaste, alteori restrânse şi ascunse vederii. Aparenţele erau adesea înşelătoare. Unele spaţii verzi, plate, nu erau câtuşi de puţin peluze, ci aglomerări mobile de mici plante răpitoare, ferecate de şanţuri înguste cu lichid caustic.

Pe McKie îl atrăgeau însă, mai mult decât orice, florile înrourate de ploaie. Parcul avea un singur răzor de Lilium grossa, ale căror inflorescenţe roşii, de două ori mai înalte ca el, aruncau umbre lungi peste un covor fremătător de Syringa albastre cu petale minuscule, ce se închideau şi se deschideau necontenit, ca o mulţime de guriţe însetate de aer.

Câteodată, parfumul unei flori îl făcea să-şi oprească paşii, pradă unei robii olfactive de moment, în vreme ce ochii scotoceau în căutarea sursei. Cel mai adesea, planta era dintre cele primejdioase: o varietate carnivoră sau una cu exsudaţii veninoase. Panouri cu inscripţii luminoase intermitente, în lingua galach, îl puneau în gardă pe vizitator. Bariere sonice, şanţuri şi câmpuri de forţe mărgineau, în multe locuri, aleile întortocheate.

McKie avea, în parc, colţul său preferat, o bancă în spatele căreia se afla un bazin cu un jet de apă. De pe bancă, putea admira în voie cum se aşterneau umbrele serii peste un desiş de tufe galbene, originare din insulele plutitoare de pe Tutalsee. Tufele galbene prosperau în acest loc, fiindcă rădăcinile lor erau scăldate de pânza freatică mereu reîmprospătată de apa fântânii. Sub ele, licăre difuze de fosforescenţă argintie erau îngrădite de un câmp de forţe şi identificate printr-o plăcuţă la nivelul solului:

Sangeet mobilus, plantă perenă carnivoră, originară de pe Bisaj. Extrem de periculoasă pentru toate speciile co-simţitoare. Nu introduceţi nici o parte a corpului dincolo de câmpul de forţe.

Stând pe bancă, McKie medita asupra inscripţiei. Universul amesteca adesea frumuseţea şi primejdia. În parc, combinaţia era intenţionată. Tufele galbene – înmiresmaţii şi paşnicii Irişi Aurii – convieţuiau cu Sangeet mobilus. Cele doua specii se ajutau reciproc şi ambele prosperau. Guvernul Co-simţirii, pentru care lucra McKie, realiza deseori astfel de combinaţii. Accidental, uneori... alteori, intenţionat.

Ascultă zgomotul apei, în timp ce umbra se îndesea şi începeau să se aprindă becurile care marcau marginile aleilor. Vârfurile clădirilor din spatele parcului se transformară într-o paletă pe care soarele îşi etala ultimele culori ale zilei.

În aceeaşi clipă, fu surprins de un contact caleban şi-şi simţi tot trupul cufundându-se, neputincios, în transa comunicaţiei. Recunoscu numaidecât firele mentale: Fannie Mae. Şi, ca de atâtea alte ori, se gândi cât de neverosimil era acest nume pentru o entitate astrală. Nu percepea nici un sunet, dar totul se petrecea ca şi când centrii săi auditivi recepţionau cuvinte rostite, iar impresia de strălucire lăuntrică nu lăsa nici un dubiu. Era Fannie Mae, a cărei sintaxă se îmbunătăţise considerabil faţă de perioada primelor lor convorbiri.

„Admirai pe unul de-ai noştri”, spuse ea, atrăgându-i atenţia asupra soarelui care tocmai apusese în spatele clădirilor.

„Mă străduiesc să nu văd în fiecare stea un caleban”, răspunse el. „Îmi tulbură percepţia frumuseţilor naturale.”

„Naturale? McKie, tu nu înţelegi nici măcar natura percepţiilor tale, cu atât mai puţin cum să le foloseşti!”

Aşa începuse – ton agresiv, acuzator, cu totul diferit de contactele anterioare cu această calebană pe care-o considera prietenă. Şi, în plus, conjuga verbele cu o uşurinţă neaşteptată, aproape cu ostentaţie, făcând parcă

paradă de felul în care-i înţelegea limba.

„Ce doreşti, Fannie Mae?”

„Mă gândesc la relaţiile tale cu femelele speciei voastre. Ai întreţinut relaţii matrimoniale cu un număr mai mare de cincizeci. Nu-i aşa?”

„Ba da, aşa-i. Dar ce treabă…”

„Sunt prietena ta, McKie. Ce simţi tu pentru mine?”

McKie chibzui. Întrebarea avea o intensitate neobişnuită, era aproape o revendicare. Îi datora viaţa acestei calebane cu nume imposibil. Dar şi ea, la rândul ei, îi datora viaţa. Împreună, lichidaseră ameninţarea Stelei şi-a Biciului. Astăzi, mulţi calebani asigurau Porţile prin care alte fiinţe treceau, cu un singur pas, de la o planetă la alta; dar nu fusese întotdeauna aşa: la un moment dat, Fannie Mae deţinuse, singură, cheia reţelei complexe a Porţilor, punându-şi existenţa în primejdie, în virtutea straniului cod al onoarei prin care calebanii îşi respectau obligaţiile contractuale. Iar McKie o salvase în ultima clipă. Era de ajuns să se gândească la interdependenţa lor cu acea ocazie, pentru a se simţi năpădit de o caldă afecţiune.

O simţi şi Fannie Mae.

„Da, McKie, asta e prietenia, e dragostea. Ai acest sentiment pentru tovarăşele tale umane?”

Întrebarea îl irită. Ce se băga ea? Relaţiile lui sexuale nu erau treaba ei!

„Iute mai treci de la dragoste la mânie”, îl dojeni ea.

„Există anumite limite până la care un Sabotor Extraordinar îşi poate permite să se implice în relaţiile cu alte persoane.”

„Şi care-i prioritatea, McKie… Sabotorul Extraordinar sau aceste limite?”

Întrebarea era, indubitabil, zeflemitoare. Optase pentru Birou deoarece era incapabil de relaţii afective? Dar Fannie Mae îi era într-adevăr dragă! O admira… şi cuvintele ei îl răneau, tocmai fiindcă o admira… fiindcă simţea pentru ea… ce simţea.

Furios şi lezat în acelaşi timp, spuse:

„Fără Birou, n-ar exista Co-simţirea şi calebanii ar fi

inutili.”

„Asta aşa-i! Ajunge să vezi unul dintre redutabilii agenţi ai BirSab-ului ca să tremuri de frică.”

McKie găsea conversaţia insuportabilă, dar nu se putea sustrage sentimentului de tandreţe pe care-l simţea pentru această stranie entitate calebană, pentru această fiinţă care avea puterea de a se strecura fără veste în mintea lui, ca să-i vorbească aşa cum nimeni altcineva nu cuteza. Măcar de-ar fi avut parte de o femeie cu care să împărtăşească acest gen de intimitate…

Tocmai această parte a conversaţiei lor ajunsese să nu-i dea pace. După ce trecuseră luni de când nu mai avuseseră nici un contact, de ce alesese ea exact acel moment, cu doar trei zile înainte ca Biroul să fie confruntat cu criza dosadiană? Fannie Mae îl năucise. Îi extirpase simţul identităţii, îi răvăşise ego-ul, apoi îi aplicase lovitura de graţie cu o întrebare-capcană:

„De ce eşti atât de rece şi mecanic în relaţiile tale cu celelalte fiinţe umane?”

Ironia ei era fără scăpare. Îl făcuse să pară ridicol în propriii săi ochi. Era capabil de afecţiune sau, poate, chiar de dragoste pentru o calebană, dar nu şi pentru o femeie obişnuită. Acest sentiment surprinzător, pe care-l avea faţă de Fannie Mae, nu se îndreptase niciodată către tovarăşele sale umane. Fannie Mae îi provocase furia, apoi i-o redusese la o gesticulaţie verbală şi, în cele din urmă, la o tăcere lezată. Cu toate astea, dragostea rămânea.

De ce?

Femeile erau partenere de pat. Trupuri de care se folosea şi care se foloseau de el. Cu această calebană nici vorbă nu putea fi de aşa ceva. Fannie Mae era o stea, văpaia unui foc atomic. Natura conştiinţei sale era de neînchipuit pentru alţi co-simţitori. Şi totuşi, putea extrage de la el dragoste. Îi oferea această dragoste de bună voie, iar ea ştia asta. Nu era chip să-ţi ascunzi sentimentele de-o entitate calebană, când aceasta îşi proiecta firele mentale în gândurile tale.

Fannie Mae fusese ironică în perfectă cunoştinţă de

cauză. Era una din motivaţiile agresivităţii ei. Dar calebanii acţionau rareori dintr-un singur motiv. De fapt, asta era o latură a farmecului lor, dar şi esenţa aspectului celui mai iritant al raporturilor lor cu celelalte fiinţe raţionale.

„McKie?” Şoaptă, în mintea lui.

„Da.” Înverşunat.

„Îţi arăt acum o fărâmă din ceea ce simt eu pentru punctul tău nodal.”

Ca un balon care se umflă sub presiunea unui gaz năvalnic, McKie simţi cum îl inundă un val de afecţiune pură, de dorinţă de ocrotire. Se îneca în el… dorea să se înece. Întreaga sa făptură iradia acest simţământ incandescent de solicitudine protectoare. Un minut încheiat, după ce valul se retrase, McKie continuă să-i simtă strălucirea.

O fărâmă?

„McKie?” Îngrijorată.

„Da.” Cu veneraţie.

„Ţi-am făcut vreun rău?”

Se simţea îngrozitor de singur, golit de orice substanţă.

„Nu.”

„Întreaga intensitate a angajării mele nodale te-ar distruge. Unii oameni au bănuit asta despre dragoste.”

Angajare nodală?

Îl descumpănea la fel ca pe timpul primelor lor întâlniri. Cum puteau denumi calebanii dragostea… angajare nodală?

„Denumirile depind de punctul de vedere”, zise ea. „Priveşti universul printr-o deschizătură mult prea îngustă. Uneori eşti exasperant, McKie.”

Poftim, redevenea agresivă!

Se refugie îndărătul unei platitudini puerile:

„Sunt cum sunt şi asta e tot ce sunt.”

„S-ar putea să constaţi curând, amice McKie, că eşti mai mult decât îţi închipui.”

Şi, cu aceste cuvinte, întrerupsese contactul. McKie se trezise în întunericul umed şi rece al nopţii, cu zgomotul fântânii spărgându-i urechile. Toate încercările lui de a

restabili comunicaţia fură zadarnice. Nici taprisiotul, pe care-l plăti din propriu-i buzunar pentru a-i face legătura cu ea, nu izbuti s-o găsească.

Prietena sa calebană tăiase toate punţile.

> **Am creat un monstru… ceva preţios şi, chiar, foarte util, dar extrem de periculos. Acest monstru este, în acelaşi timp, superb şi înspăimântător. Nu ne încumetăm să-l folosim la întreaga lui capacitate, dar nici nu-l putem abandona.**

Apreciere gowachină a Experimentului Dosadi

Un glonţ lovi, cu un **zbang!** geamul din spatele biroului la care stătea Keila Jedrik, apoi ricoşă şi se pierdu şuierând în spaţiul dintre cele două şiruri de clădiri înalte care mărgineau strada, departe în jos. Jedrik se felicita în sinea ei pentru faptul că nici măcar nu clipise. De trăgător aveau să se ocupe trupele Electorului. Patrulele care străbăteau în fiecare dimineaţă străzile Chu-ului se vor lua după zgomotul împuşcăturii. Spera într-o doară că temerarul ţintaş va avea timp să reajungă viu şi nevătămat în zona Periferiei, dar, cum aceasta speranţă i se părea un semn de slăbiciune, se grăbi să alunge gândul. Astăzi, o preocupau probleme mai importante decât infiltraţia unui periferic în Chu.

Mâna lui Jedrik avansă spre pata de soare matinal care lumina plăcile de contact ale terminalului legat la computerul Centralei Contabile. Degetele acestea care alergau sprintene… aproape că putea să se disocieze de ele. Săgetau ca nişte insecte, de la o clapă la alta. Terminalul era un instrument funcţional, adevărat simbol al funcţiei ei de Conectoare Principală, şi trona în alveola sa din mijlocul biroului de metal: o maşină gri, verde, aurie, neagră, albă şi fatală. Ecranul cenuşiu avea aproape aceeaşi nuanţă ca tăblia biroului.

Cu o precizie atentă şi ritmată, degetele lui Jedrik

executau pe claviatură simfonia cifrelor galbene care defilau pe ecran, calculate, calibrate, dirijate de voinţa ei – panglică aurie a unui destin unde se profila violenţa.

Orice înger are şi-o sabie, îşi spuse ea.

Dar nu se considera tocmai înger şi nici înarmată cu o sabie. Adevărata ei armă era o minte ascuţită, oţelită, adaptată la hotărârile neîndurătoare pe care le pretindea planeta. Emoţiile erau o forţă ce trebuia concentrată în interiorul sinelui sau folosită împotriva celor ce nu izbutiseră să înveţe lecţia Dosadiei. Îşi cunoştea propria slăbiciune şi o ascundea cu grijă: învăţase chiar de la părinţii ei iubitori (care-şi disimulaseră dragostea în spatele unei cruzimi rafinate) cât de neîndurătoare puteau fi, într-adevăr, deciziile ce se luau pe Dosadi.

Jedrik studie cifrele aliniate pe ecran, şterse totul şi introduse un nou parametru. Ştia că, prin acest gest, răpea mijloacele de subzistenţă pentru cincizeci de locuitori umani ai planetei. Cei mai mulţi dintre ei n-aveau să supravieţuiască prea mult acestei farse sinistre. De fapt, degetele ei erau arme mortale pentru cei ce nu reuşeau la acest test. N-avea însă nici un sentiment de vinovăţie faţă de ei. Sosirea iminentă a unui oarecare Jorj X. McKie dicta toate acţiunile ei şi le precipita.

Când se gândea la McKie, sentimentul predominant era satisfacţia, îl aşteptase pe McKie, ca un animal de pradă care pândeşte la gura unei vizuini. Numele şi semnalmentele lui îi fuseseră dezvăluite de şoferul ei, Havvy, care spera astfel să-şi sporească prestigiul. Ea acceptase informaţia şi efectuase ancheta obişnuită. Jedrik era sigură că nici o altă persoană de pe Dosadi nu dispunea de sursele care-i permiseseră să ajungă la acest rezultat: Jorj X. McKie era un om adult care n-avea cum să existe. Pe tot cuprinsul Dosadiei, nu se găsea nici un document care să-i certifice existenţa. Nici în zona nocivă a Periferiei, nici în iepurăriile Chu-ului, nici în vreo nişă din structurile existente ale puterii. McKie nu exista, dar urma să sosească în Chu dintr-o clipă în alta, introdus clandestin în oraş de un gowachin aflat momentan sub controlul ei.

McKie era elementul de precizie pe care îl aşteptase. Era cheia care putea să-i faciliteze accesul la Zidul Zeilor. Nu o cheie strâmbă şi deteriorată, ca Havvy, ci una solidă şi sigură. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap să atace acest lacăt cu unelte inadecvate. Avea să i se ofere o singură şansă, şi numai una. Trebuia să dispună de ce exista mai bun.

Cincizeci de oameni de pe Dosadi ocupară, astfel, locuri anonime în spatele cifrelor din computerul ei. Carne de tun pe care-o folosea drept momeală. Cei sacrificaţi în urma acestei acţiuni n-aveau să moară imediat. Patruzeci şi nouă din ei, poate, nu vor şti niciodată că au fost sortiţi în mod deliberat unei morţi premature pentru că aşa hotărâse ea. Unii vor reuşi să supravieţuiască o bucată de vreme în condiţiile precare de la Periferie. Alţii vor dispărea în luptele violente pe care le precipita ea. Iar alţii vor pieri, neştiuţi, în iepurării. Pentru cei mai mulţi, procesul morţii avea să dureze destul timp ca nimeni să nu bănuiască mâna lui Jedrik. Dar ea va şti că au fost ucişi în calculatorul ei. Îşi blestemă părinţii (şi pe cei dinaintea lor) pentru această nedorită sensibilitate la sângele şi carnea dindărătul operaţiilor computerizate. Părinţii ei iubitori o educaseră bine. Chiar dacă n-avea să vadă niciodată trupurile lipsite de viaţă, chiar dacă nu trebuia să se gândească decât la unul singur dintre cei cincizeci, le simţea prezenţa – caldă, palpitândă – dincolo de ecranul terminalului.

Oftă. Cei cincizeci erau dobitoace behăitoare, priponite ca să ademenească o anumită fiară pe solul veninos al Dosadiei. Cei cincizeci creau o situaţie de surplus fracţional, care avea să dispară rapid, mai înainte ca oricine să-i înţeleagă însemnătatea.

Dosadi este bolnavă, gândi ea. Şi, nu pentru prima oară, se întrebă: **Să fie acesta, într-adevăr, infernul?**

Mulţi chiar aşa credeau.

Suntem pedepsiţi.

Dar nimeni nu ştia ce făcuseră ca să-şi merite pedeapsa.

Jedrik se lăsă pe spate şi îşi aruncă privirea dincolo de

intrarea fără uşă a biroului ei, în direcţia sonobarierei şi a luminii lăptoase de pe coridor. Un gowachin pe care nu-l cunoştea tocmai trecea cu paşi târşâiţi – o siluetă batraciană în vreo misiune oficială, cu un dosar maro în mâinile noduroase. Pielea sa verde lucea ca şi când abia ar fi ieşit din apă.

Gowachinul îi aminti de Bahrank, cel care trebuia să-l aducă pe McKie în plasa ei. Bahrank îi era devotat trup şi suflet pentru că ea controla substanţa de care era dependent. Nu exista neghiobie mai mare decât să ajungi dependent de ceva, chiar şi de viaţă! Într-o zi, Bahrank avea să vândă agenţilor Electorului toate informaţiile pe care le deţinea despre ea; dar atunci avea să fie deja prea târziu, iar Electorul n-avea să afle decât ce voia ea să-l lase să afle, la momentul oportun. Îl alesese pe Bahrank cu aceeaşi determinare cu care se servise de computer şi cu care aşteptase să apară în sfârşit cineva ca McKie. În plus, Bahrank era gowachin, iar poporul batracian era renumit pentru conştiinciozitatea cu care-şi îndeplinea orice sarcină asumată. Gowachinii aveau un simţ înnăscut al ordinii şi al ierarhiei, însă cunoşteau şi limitele legii.

Lăsă privirea să-i rătăcească pe pereţii biroului şi, în faţa eficacităţii sobre şi funcţionale a spaţiului, se simţi cuprinsă de un amuzament liniştit. Cabinetul îi conferea o imagine pe care o construise cu meticulozitate. Era bucuroasă la gândul că în curând, ca o insectă ce năpârleşte, avea să părăsească acest loc pentru totdeauna. Încăperea măsura patru paşi în lăţime şi opt în lungime. Pe peretele din stânga erau aliniate douăsprezece rotoclasoare de metal negru, santinele întunecate ale planurilor ei metodice. Le reprogramase codurile de zăvorâre şi le armase pentru a-şi distruge conţinutul în clipa în care broscoii râioşi ai Electorului vor veni să-şi vâre nasul în ele. Agenţii Electorului vor pune faptul pe seama vanităţii ei ultragiate, considerându-l drept un ultim gest de furie distrugătoare. Abia mai târziu vor apărea îndoielile care-i vor face să reconsidere lucrurile şi să-şi pună întrebări frustrate. Dar poate că nici atunci nu vor ajunge s-o bănuie

de eliminarea a cincizeci de oameni. La urma urmei, printre cei cincizeci se afla şi ea.

Gândul acesta îi pricinui un sentiment trecător de disperare. Cât de persuasive, cât de subtile erau atracţiile structurilor puterii pe Dosadi! Ceea ce făcuse ea aici echivala cu introducerea unui grăunte de nisip în maşinăria sistemului computerizat de distribuire a alimentelor netoxice în unicul oraş de pe Dosadi. Alimentaţia… Aceasta era adevărata bază a piramidei sociale dosadiene, un edificiu pe cât de solid, pe atât de hidos. Grăuntele de nisip o disloca din poziţia destul de înaltă pe care o ocupa ea în această piramidă. Interpretase personajul Keila Jedrik, Conectoare Principală, destul de mulţi ani ca să prindă gustul puterii. Astăzi pierdea de bunăvoie o piesă valoroasă în nesfârşitul joc dosadian al supravieţuirii. De acum înainte trebuia să trăiască şi să acţioneze numai ca personajul Keila Jedrik, Căpetenie de Război. Era o mutare ce însemna totul sau nimic, un adevărat salt mortal. Îi simţea hăul îngheţat. Însă partida începuse cu mult timp în urmă, în acea epocă din istoria zbuciumată a Dosadiei, când strămoşii ei descoperiseră adevărata natură a acestei planete şi începuseră să pregătească, în cel mai mare secret, naşterea individului menit să execute acest salt mortal.

Eu sunt acel individ, îşi spuse ea. **A venit momentul nostru.**

Dar, oare, evaluaseră corect situaţia?

Privirea lui Jedrik poposi asupra singurei ferestre, care dădea spre strada ca un canion. Geamul îi întoarse propria ei reflecţie: o faţă prea îngustă, nasul subţire, ochii şi gura prea mari. Părul ar fi putut lua forma unei căşti de catifea neagră, dacă l-ar fi lăsat să crească, dar şi-l tundea scurt, ca pentru a-şi aminti ei înseşi că n-avea nimic din magnetismul unei partenere sexuale şi că nu trebuia să se bizuie decât pe facultăţile ei intelectuale. Aşa fusese crescută şi educată. Dosadi o învăţase de timpuriu lecţiile sale cele mai crude. Crescuse peste măsură la vârsta pubertăţii, mai mult în trunchi decât în picioare, încât părea

şi mai înaltă când stătea aşezată. Privea de sus, în toate accepţiile termenului, majoritatea masculilor gowachini şi umani. Era un alt dar pe care-l dobândise de la părinţii ei **iubitori** şi de la străbunii lor, o lecţie dosadiană fără scăpare.

Tot ce iubeşti sau preţuieşti va fi folosit împotriva ta.

Se apleca înainte, ca să ascundă tulburătoarea reflecţie, şi privi jos, în stradă. Da, era mult mai bine aşa. Concetăţenii ei dosadieni nu mai păreau fiinţe calde, vibrante, ci doar puncte mişcătoare îndepărtate, la fel de impersonale ca şi cifrele care dansau pe ecranul terminalului ei.

Observă că circulaţia era redusă. Treceau doar foarte puţine vehicule blindate şi nici un pieton. Singurul incident fusese împuşcătura din fereastra ei. Mai nutrea încă vaga speranţă că trăgătorul izbutise să scape. Deşi era mai probabil că dobitocul se lăsase înhăţat de vreo patrulă. Perifericii se înverşunau să pună la încercare apărarea Chu-ului, în pofida rezultatelor în mod invariabil negative. Erau acţiuni disperate. Atentatorii aveau rareori răbdare să aştepte până spre mijlocul zilei, orele de linişte când patrulele se răzleţeau şi chiar unii dintre cetăţenii cei mai puternici se aventurau să iasă.

Simptome, toate erau simptome.

Incursiunile perifericilor reprezentau doar unul dintre numeroasele simptome dosadiene pe care învăţase să le recunoască în cursul dificilei ascensiuni al cărei prim stadiu culmina în această cameră. Nu era numai o simplă constatare. Era, mai degrabă, un fel de intuiţie familiară, la care revenea în anumite perioade de reflecţii cruciale.

Întreţinem cu trecutul nostru relaţii tulburi, pe care religia nu le poate explica. Suntem, în mod inexplicabil, primitivi a căror viaţă este împletită din fire nefireşti şi familiare, raţionale şi iraţionale.

Ceea ce făcea unele opţiuni iraţionale minunat de atrăgătoare.

Opţiunea mea este iraţională?

Nu!

Datele problemei erau limpezi în mintea ei. Erau adevăruri pe care nu le putea suprima prefăcându-se că nu le vede. Dosadi se născuse dintr-un bazar cosmic: „Una de ici, una de colo, una din asta, una din aia...”

Ceea ce dusese la împerecheri incompatibile.

PolDem-ul, pe care Dosadi se sprijinea pentru a menţine o societate informatizată, nu cadra cu o lume a cărei energie era transmisă de un satelit cu orbită geostaţionară. PolDem-ul mirosea a ignoranţă primitivă, era ceva care-şi avea obârşia într-o societate ce mersese prea departe pe panta legalismului: o lege pentru fiecare lucru şi legea mai presus de orice. Dogma conform căreia o elită cu inspiraţie divină alesese canioanele fluviului Chu, ca să clădească un oraş izolat de restul acestei planete toxice, şi asta cu doar vreo douăzeci şi ceva de generaţii în urmă, rămânea greu de acceptat. Cât despre satelitul furnizor de energie, care orbita sub bariera Zidului Zeilor, acesta presupunea existenţa unei evoluţii îndelungate şi complexe, în contradicţie cu supravieţuirea unei instituţii atât de rigide şi viciate ca PolDem-ul[2].

Bazarul cosmic corespundea unui anumit scop, pe care strămoşii lui Jedrik îl identificaseră parţial.

Evoluţia noastră nu s-a petrecut pe această planetă.

Locul era mult prea defazat, atât în raport cu gowachinii, cât şi cu oamenii. Dosadi folosea, deopotrivă, memoria computerizată şi arhivele manuale, pentru scopuri

---

2 În textul original, în limba engleză, Frank Herbert introduce neologismul „DemoPol”, pe care l-am transcris sub forma „PolDem.” Traducerea românească păstrează astfel conotaţia „Pol”, care poate face trimitere la politică sau la poliţie. Rădăcina engleză sugerează însă şi termenul „poli”, care înseamnă sondaj de opinie. Ad litteram, „DemoPol” s-ar fi putut traduce prin „SondDem”, prescurtare pentru sondaj democratic. Spre a păstra consonanţa politică sau poliţistă, am preferat „PolDem.” Cititorul nu trebuie să omită însă că, aşa cum va vedea mai departe, în legalitatea co-simţitoare imaginată de Herbert, instituţia sondajelor a fost abolită, ca posibilă practică de manipulare a colectivităţilor. (n.t.)

identice. Pe urmă, numărul substanţelor care puteau fi folosite ca droguri şi se găseau pe Dosadi era excesiv. Deşi acest lucru contravenea unei religii atât de elaborate, atât de apăsătoare în exortaţiile ei la „credinţă oarbă”, încât cele două concepţii se aflau într-un permanent război. Misticii continuau să moară pentru „noile lor revelaţii”, în vreme ce păstrătorii „credinţei oarbe” controlau folosirea narcoticelor pentru a-şi consolida puterea. De fapt, singura credinţă adevărată, pe Dosadi, era că puterea reprezenta cheia supravieţuirii şi că pentru a deţine puterea trebuia să controlezi ceea ce le era necesar celorlalţi pentru a supravieţui. Societatea lor stăpânea medicina virală şi bacteriologică, precum şi pe cea psihică, dar nu era în stare să anihileze mişcările clandestine de la Periferie şi din iepurării, ai căror tămăduitori **jabua** îşi îngrijeau pacienţii cu fumul produs de ierburile credinţei.

Şi nu putea s-o anihileze (nu încă) pe Keila Jedrik pentru că observase ceea ce observase. Perechi, perechi, incompatibilităţile i se înfăţişau ca într-o mişcare de flux şi reflux în oraşul Chu şi la Periferia înconjurătoare. Şi, în fiecare caz, era acelaşi lucru: o societate care folosea una nu putea, în acelaşi timp, s-o folosească şi pe cealaltă.

Nu dacă procesul era natural.

De jur-împrejur, Jedrik percepea Chu-ul cu polarităţile lui indigeste. Erau numai două specii: oamenii şi gowachinii. De ce numai două? Nu existau şi altele în acest univers? Anumite subtilităţi ale tehnologiei dosadiene sugerau un funcţionalism adaptat unor apendici cu totul diferiţi de degetele articulate ale gowachinilor şi ale oamenilor.

De ce un singur oraş pe întreaga Dosadi?

Dogma nu oferea nici o lămurire.

Hoardele de la Periferie stăteau la pândă, gata oricând să se reverse asupra securităţii aseptizate a Chu-ului. Cu toate acestea, în spatele lor, aveau la dispoziţie o planetă întreagă. O planetă toxică, ce-i drept, dar mai existau şi-alte fluvii, mai erau şi-alte locuri care puteau oferi adăpost. Supravieţuirea celor două specii pleda pentru construirea unor noi adăposturi, nu doar a jalnicului bârlog

asupra căruia Gar şi Tria se credeau stăpâni. Dar nu… Chu era singur… măsurând vreo patruzeci de kilometri în lungime şi-aproape douăzeci în lăţime, clădit pe coline şi bancuri de nisip, în locul unde fluviul îşi domolea cursul pe fundul canionului. După ultimul recensământ, vreo optzeci şi nouă de milioane de fiinţe se înghesuiau aici şi de trei ori pe-atâtea duceau o existenţă efemeră la Periferie, veşnic avide să găsească un loc în oraşul apărat de atingerea otrăvii.

Continuaţi să ne daţi trupurile voastre, periferici stupizi!

Era un mesaj căruia ei îi înţelegeau semnificaţia, importanţa şi valoarea de sfidare. Dar ce făcuseră locuitorii Dosadiei, ca să se pomenească întemniţaţi aici? Ce crime comiseseră strămoşii lor? Era îndreptăţită existenţa unui cult al urii faţă de strămoşi… cu condiţia ca aceştia să fi fost într-adevăr vinovaţi.

Jedrik se aplecă din nou spre fereastră şi-şi ridică ochii pentru a privi Zidul Zeilor, acel văl translucid şi lăptos care împresura Dosadi, ţinând-o în captivitate, dar pe care fiinţe ca acest Jorj X. McKie puteau să-l traverseze în voie. Era nerăbdătoare să-l vadă pe McKie în carne şi oase, ca să se asigure că nu fusese contaminat, cum fusese Havvy.

De un McKie avea într-adevăr nevoie în acest moment. Caracterul în mod atât de transparent contrafăcut al Dosadiei îi spunea că, undeva, trebuia să existe un McKie. Se vedea pe ea însăşi ca pe un vânător, al cărui vânat obişnuit era McKie. Falsa identitate pe care şi-o făurise în această cameră era momeala ei. Acum, când venise sezonul vânătorii de McKie, avea să se năruie temeiul elucubraţiilor religioase la adăpostul cărora se amăgeau atotputernicii Dosadiei. Vedea deja începutul acestei destrămări; curând, avea să-l vadă toată lumea.

Respiră adânc. Ceea ce urma să se producă în curând reprezenta un fel de purificare, de simplificare. Putea, în sfârşit, să pună capăt unei vieţi duble, să se dedice întru totul acelei alte Keila Jedrik, despre care trebuia să afle întreaga Dosadi. Până acum, oamenii ei ştiuseră să-i

păstreze secretul, ascunzându-le celorlalţi dosadieni adevărata identitate a unei blonde dolofane şi insignifiante, în timp ce lui „X” i-o expuseseră doar cât fusese necesar ca puterile ce pândeau în spatele Zidului Zeilor să reacţioneze în sensul dorit. Se simţea realmente spălată de faptul că deghizajul celeilalte existenţe începuse să-şi piardă importanţa. Întreaga sa fiinţă putea să răsară acum în celălalt loc. Iar McKie era cel ce grăbise metamorfoza. Din această clipă, gândurile lui Jedrik erau clare şi fără ocolişuri:

Intră în capcana mea, McKie! Mă vei purta pe culmi mai înalte decât palatele de pe Colinele Consiliului.

Sau în străfundurile unui iad mai oribil decât cel mai cumplit coşmar.

> **Vrei să declanşezi un război? Alimentează-ţi propria sete latentă de putere şi uită că numai smintiţii vor puterea de dragul puterii. Lasă smintiţii să ajungă la putere – cu atât mai mult dacă-i vorba de tine. Lasă smintiţii să acţioneze în spatele măştii lor de respectabilitate raţională. Fie că masca este confecţionată din iluzii de apărare sau din aura teologică a legii, războiul va izbucni.**

Aforism gowachin

Deşteptătorul olfactiv îl trezi pe McKie cu un iz de lămâiţă. Vreme de-o clipă, mintea îi jucă o festă. Crezu că se află în mijlocul oceanului planetar de pe Tutalsee, legănat uşor de insula sa plutitoare. Insula era acoperită cu lămâi şi covoare de hibiscus şi de alyssum înmiresmate. Cabana sa cu umbrar se afla la răscrucea tuturor adierilor parfumate, iar mirosul de lămâiţă…

Îşi veni în fire. Nu era pe Tutalsee, într-o fermecătoare tovărăşie, ci într-un canipat dresat din interiorul funcţional al apartamentului său de pe Central Central. Reîntors în inima Biroului de Sabotaj, îşi reluase îndatoririle.

McKie se înfioră.

O planetă populată avea, poate, sa moară astăzi… sau mâine.

Asta avea să se întâmple negreşit, dacă cineva nu reuşea să rezolve misterul acestei Dosadi. Cunoscându-i prea bine pe gowachini, McKie era convins de seriozitatea ameninţării. Gowachinii erau capabili de iniţiative necruţătoare, mai ales când era în joc mândria speciei lor, dar şi pentru tot felul de motive pe care celelalte specii nu le înţelegeau întotdeauna. Bildoon, şeful Biroului, evalua această criză în acelaşi mod. De la afacerea calebană, nici o altă problemă de o asemenea anvergură nu se ivise la orizontul Co-simţirii.

Neplăcut era faptul că nici măcar nu ştiau unde se află această planetă ameninţată.

După o noapte doar pe jumătate dormită, amintirea discuţiilor cu privire la Dosadi era la fel de vie, de parcă o parte a minţii lui continuase să decanteze puţinele elemente pe care le posedau. Raportul fusese întocmit de doi agenţi activi şi demni de încredere, un wreav şi un laclac. Sursele lor erau excelente, chiar dacă recolta nu era prea bogată. În plus, amândoi se zbăteau să obţină o avansare. Într-un moment în care wreavii şi laclacii reclamau faptul că speciile lor erau supuse la discriminări, raportul necesita o examinare amănunţită. Nici un agent al BirSab-ului, oricare ar fi fost rasa lui, nu era scutit de un anumit test intern, o stratagemă menită să slăbească Biroul şi să-şi însuşească meritele unei lovituri de maestru la capătul căreia se putea afla fotoliul de director.

Oricum, Biroul de Sabotaj era deocamdată condus tot de Bildoon, un panSpechi cu formă umană, al patrulea membru, cu acest nume, al creşei sale. Încă de la primele sale cuvinte, fusese clar că Bildoon dădea crezare raportului.

„McKie, chestia asta i-ar putea face pe oameni şi pe gowachini să-şi ia unii altora gâtul.”

Expresia era pe înţelesul oricui, deşi, pentru a stabili adevărata reciprocitate a ameninţării, oamenii ar fi trebuit

să vizeze regiunea abdominală a gowachinilor. McKie se familiarizase deja cu raportul şi, din raţiuni interioare, la care îl sensibilizase din plin îndelungata sa experienţă în privinţa mentalităţii gowachine, împărtăşea părerea lui Bildoon. Şezând în caniscaunul gri din faţa biroului directorului, în încăperea strâmtă şi fără ferestre pe care-o preferase în ultima vreme Bildoon, McKie muta raportul dintr-o mână în alta. Conştient de nervozitatea sa, îl depuse brusc pe un colţ al biroului. Raportul, înregistrat pe memofir codificat, putea fi descifrat de orice persoană cu simţurile exersate, atunci când era trecut printre degete sau atins de alte prelungiri tactile.

„Cum de nu s-a putut determina încă poziţia acestei Dosadi?” întrebase McKie.

„N-o cunosc decât calebanii.”

„Păi, atunci să-i…”

„Calebanii refuză să răspundă.”

McKie fixă cu privirea biroul lui Bildoon. Suprafaţa perfect lustruită reflecta chipul directorului într-o imagine răsturnată. McKie studie această imagine. Dacă făceai abstracţie de ochii faţetaţi (care semănau atât de mult cu cei ai unei insecte), acest panSpechi avea întocmai înfăţişarea unei fiinţe umane de sex masculin, cu o faţă rotundă şi plăcută, încadrată de un păr bogat, negru. Poate că mai adăugase ceva caracteristicilor fizice, atunci când îşi modelase corpul pentru a-i da formă umană. Fizionomia lui Bildoon exprima trăiri pe care McKie putea să le interpreteze cu uşurinţă în termeni umani. Directorul părea mânios.

McKie îl privi consternat:

„Cum adică, refuză?”

„Calebanii nu neagă existenţa Dosadiei sau a primejdiei care-o ameninţă. Pur şi simplu, refuză să discute subiectul.”

„În cazul ăsta, sunt angajaţi printr-un contract şi-i respectă clauzele.”

Reamintindu-şi conversaţia cu Bildoon, acum, când abia se trezise din somn, McKie căzu pe gânduri. Povestea asta cu Dosadi era, oare, o nouă prelungire a enigmei calebane?

E normal să ne temem de ceea ce nu înţelegem.

Misterul caleban rezista de prea multă vreme investigaţiilor Co-simţirii. Se gândi iar la recenta lui discuţie cu Fannie Mae. Când credeai că ai prins un fir, îţi scăpa printre degete. Înainte de a primi de la calebani darul nepreţuit al Porţilor, Co-simţirea era o confederaţie relativ stabilă şi inteligibilă, reunind toate speciile evoluate care se făcuseră cunoscute. Universul însuşi se rezervase la un spaţiu comun, de dimensiuni recognoscibile. Pe vremea aceea, Co-simţirea se dezvolta liniar, asemenea unui uriaş balon de săpun ce se umflă.

Porţile calebane aduseseră o schimbare radicală. Toate aspectele vieţii cunoscuseră o acceleraţie explozivă. Porţile deveniseră imediat un instrument al puterii, repunând în discuţie totul. Ele însemnau existenţa unei infinităţi de dimensiuni utilizabile. Însemnau multe alte lucruri, care nu erau înţelese decât în mică măsură. Prin intermediul unei Porţi, păşeai dintr-o cameră de pe Tutalsee într-un birou de pe Central Central. De aici, treceai printr-o altă Poartă şi ajungeai într-o grădină de pe Paginui. „Spaţiul normal” intermediar putea fi măsurat în ani-lumină sau în parseci, dar traversarea de la un loc la altul ignora asemenea concepte învechite. Şi, nici până în ziua de astăzi, cercetătorii Co-simţirii nu reuşiseră să înţeleagă cum funcţionau Porţile. Noţiuni ca „relativitatea spaţiului”, departe de a explica fenomenul, nu făceau decât să sporească misterul.

McKie scrâşni din dinţi, înciudat. Aşa păţea ori de câte ori se gândea la calebani. La ce bun să şi-i reprezinte ca stele vizibile ocupând acelaşi spaţiu pe care-l ocupa corpul său? Oriunde s-ar fi aflat, pe oricare dintre planetele spre care l-ar fi purtat o Poartă, putea să-şi înalţe ochii şi să contemple, noaptea, bolta cerească. Stele vizibile, da, existau pretutindeni. Erau calebani. Şi mai ce?

Exista o teorie, susţinută de numeroşi partizani, conform căreia calebanii n-ar fi constituit în realitate decât o ramură şi mai evoluată a nu mai puţin misterioasei familii a taprisioţilor. Co-simţirea îi înglobase şi-i folosea pe

taprisioţi de mii de ani standard. Înfăţişarea şi statura lor erau compatibile cu criteriile co-simţitoare. Arătau ca nişte butuci de lemn, din care creşteau o mulţime de tentacule scurte. Când îi atingeai, erau calzi şi cu o consistenţă elastică. Taprisioţii erau co-simţitori ca oricare alţii. Dar, după cum calebanii transportau persoanele peste parseci, taprisioţii, peste aceiaşi parseci, le transportau gândurile şi le puneau în contact cu ale altora.

Taprisioţii erau un mijloc de comunicaţie.

Dar teoria la modă susţinea că taprisioţii nu pătrunseseră în Co-simţire, decât pentru a le pregăti terenul calebanilor. Or, dacă era periculos să-i consideri pe taprisioţi doar simple instrumente de comunicaţie, nu mai puţin periculos era să-i consideri pe calebani doar „intermediari de transporturi.” Dovadă, efectul social destabilizator al Porţilor! Cât despre taprisioţi, nu puteai scăpa nicicum unui sentiment profund de nesiguranţă, din cauza transei de comunicaţie, care te reducea la o stare temporară de cadavru viu, zgâlţâit de convulsii. Nu… nici calebanii, nici taprisioţii nu puteau fi acceptaţi fără rezerve.

Cu posibila excepţie a panSpechilor, nici o specie nu cunoştea absolut nimic despre calebani şi taprisioţi. Tot ce ştia Co-simţirea era valoarea lor economică şi personală, concretizată în tarifele adesea exorbitante ale serviciilor de transport şi comunicaţie la mare distanţă. PanSpechii negau că ar fi putut explica anumite lucruri, dar panSpechii erau renumiţi pentru discreţia lor. Specia lor era alcătuită din indivizi care posedau cinci corpuri şi un ego comun. Un singur corp putea fi activ, pe când celelalte patru rămâneau în rezervă, undeva, într-o creşă ascunsă. Bildoon venise dintr-o asemenea creşă, după ce preluase ego-ul de la un tovarăş a cărui soartă ulterioară nu putea face decât obiectul unor speculaţii. PanSpechii refuzau să discute problemele lor interne, recunoscând numai ce era, oricum, evident: că erau capabili să confere oricăruia dintre corpuri o formă imitând întocmai aspectul mai tuturor speciilor Co-simţirii.

McKie se simţi copleşit pe neaşteptate de o pornire

momentană de xenofobie.

Dăm crezare prea multor inşi care-ar putea avea toate motivele să ne vâre pe gât nişte afurisite de minciuni.

Cu ochii închişi, se ridică în capul oaselor. Canipatul se undui uşor sub şezutul său.

Dracu' să-i ia de calebani! Dracu' s-o ia şi pe Fannie Mae!

O contactase, între timp, ca să-i ceară informaţii despre Dosadi. Rezultatul îl făcuse să se îndoiască de sensul pe care-l atribuiau calebanii cuvântului **prietenie.**

„Informaţii neautorizate."

Ce fel de răspuns era ăsta? Mai ales că fusese singurul pe care îl obţinuse.

Neautorizate?

Ceea ce irita – şi nu pentru prima oară – era că BirSab-ul nu avea nici o posibilitate reală de a exercita asupra calebanilor mijloacele sale de „convingere cu binişorul."

Dar calebanii nu minţeau niciodată. Păreau de-o onestitate evidentă, exasperantă chiar... În măsura în care puteau fi înţeleşi. Însă, fără doar şi poate, nu se simţeau obligaţi să dezvăluie tot ce ştiau. Aveau domeniile lor... neautorizate!

Era oare cu putinţă să devină complici la nimicirea unei planete şi-a întregii ei populaţii?

McKie trebuia să admită că era cu putinţă.

Puteau s-o facă din necunoştinţă de cauză sau dintr-un imperativ al eticii calebane pe care restul Co-simţirii nu îl împărtăşea ori nu îl înţelegea. Sau din vreun alt motiv imposibil de interpretat. Calebanii spuneau că, pentru ei, orice formă de viaţă este un „punct preţios de existenţă nodală." Dar se părea că mai erau şi excepţii. Cum se exprimase Fannie Mae la un moment dat?

„Punct nodal complet dizolvat."

Cum puteai să consideri viaţa unui individ drept „punct nodal"?

Dacă legăturile cu calebanii îl învăţaseră ceva, era că înţelegerea dintre specii putea fi, în cel mai bun caz,

precară şi că încercarea de-a înţelege un caleban putea să te scoată din minţi. În ce mediu se putea dizolva un punct nodal?

McKie oftă.

Până una-alta, raportul celor doi agenţi referitor la Dosadi trebuia acceptat ca atare. Persoane influente din Federaţia Gowachină sechestraseră oameni şi gowachini pe o planetă necatalogată: Dosadi. Coordonatele sale nu erau cunoscute, dar pe această lume o populaţie captivă era supusă unor „experienţe" şi „cercetări" de o natură încă nedeterminată. Cei doi agenţi susţineau că acest minim de informaţie era strict autentic. Dacă se confirma, era un act odios. Poporul batracian îşi dădea seama de asta, fireşte. Pentru a evita ca ruşinea să se reverse asupra lor, conducătorii gowachini ar fi fost în stare să ducă la îndeplinire ameninţarea pe care o semnalaseră agenţii wreav şi laclac: nimicirea planetei, cu populaţie cu tot, pentru a face să dispară orice probă de culpabilitate.

McKie se înfioră.

Dosadi… o lume populată de creaturi gânditoare, de co-simţitori. Dacă gowachinii făceau una ca asta, o lume vie ar fi fost transformată în gaze incandescente şi plasma fierbinte a particulelor atomice. Undeva în spaţiu, poate într-un loc ferit de orice priviri indiscrete, o conflagraţie uriaşă ar fi luminat vidul cosmic. Tragedia ar fi durat mai puţin de-o secundă standard. Orice gând, cât de mic, la o asemenea catastrofă, ar fi luat mai mult timp decât evenimentul propriu-zis.

Dar dacă se întâmpla asta şi dacă celelalte popoare ale Co-simţirii căpătau dovada incontestabilă că se întâmplase… ahhh, atunci întreaga Co-simţire ar fi fost dezintegrată. Cine ar mai fi cutezat să folosească în continuare Porţile, ştiind că nu era exclus ca, de partea cealaltă, să se pomenească prins în capcana vreunei experienţe oribile? Cine s-ar mai fi încrezut într-un vecin, ale cărui obiceiuri, grai şi trup se deosebeau de-ale sale? Desigur… nu numai oamenii şi gowachinii ar fi ajuns **să-şi ia unii altora gâtul.** Acestea erau lucruri de care se

temeau toate speciile. Bildoon evaluase bine situaţia. Ameninţarea ce plana asupra acestei misterioase Dosadi plana, în acelaşi timp, asupra tuturor.

McKie nu putea să alunge înfricoşătoarea imagine din mintea lui: o explozie… o scânteiere orbitoare dilatându-se în direcţia propriului ei neant. Şi dacă lumile Co-simţirii aflau de ea în ultima clipă, mai înainte ca întregul univers să se prăbuşească asemenea unei stânci dislocate de trăsnet, ce scuze puteau fi găsite pentru a explica faptul că raţiunea fusese incapabilă să împiedice producerea unui asemenea dezastru?

Raţiunea…

McKie îşi scutură capul şi deschise ochii. N-avea nici un rost să-şi imagineze tot timpul ce era mai rău. Lăsă atmosfera încă adormită a apartamentului să-i invadeze toate simţurile şi să-l pătrundă cu prezenţa ei familiară.

Sunt Sabotor Extraordinar şi am de dus la bun sfârşit o treabă.

Era mai constructiv să privească astfel chestiunea dosadiană. Adesea, soluţia unei probleme depindea numai de voinţa de a reuşi, de talentele dobândite şi de multitudinea resurselor. BirSab-ul dispunea şi de resurse şi de talente.

Întinse cu putere braţele deasupra capului şi-şi răsuci torsul masiv. Canipatul undui de plăcere sub mişcările lui. McKie emise un fluierat uşor şi-şi strânse pleoapele în timp ce, răspunzând comenzii, fereastra lăsa să năvălească în odaie lumina zilei. Un căscat îi deformă gura. Coborî din culcuş şi lipăi până la fereastră. Sub un cer ca un tapet albastru marmorat, se aşterneau, cât vedeai cu ochii, turnurile şi acoperişurile lumii Central Central. Aici era inima planetei dominante, de unde Biroul de Sabotaj îşi întindea multiplele sale tentacule.

McKie clipi din nou în lumina puternica şi respiră adânc.

Biroul. Omniprezentul, omniscientul, omnivorul Birou. Unica sursă de violenţă oficială necontrolată care mai subzista în universul Co-simţirii. Instrumentul şi norma unui echilibru delicat, construit din opţiuni imposibile. Inamicul

comun al Co-simţirii era irezistibila sa înclinaţie spre tot felul de absoluturi. Şi, în fiecare oră de lucru a fiecărei zile de muncă, BirSab-ul, la toate nivelurile ierarhiei sale, îşi punea întrebarea:

„Ce suntem noi, dacă nu putem opune rezistenţă violenţei neînfrânate?”

Răspunsul era iminent şi tenace:

„Nişte incapabili.”

Existenţa unui guvern co-simţitor nu era posibilă decât în măsura în care, indiferent cum o defineau, participanţii credeau în realitatea unei justiţii comune, accesibile fiecărei persoane. Guvernul exista graţie BirSab-ului, pitulat în inima angrenajelor sale ca un teribil câine de pază, gata să-l atace sau să atace orice alt depozitar al puterii, cu o impunitate delicat calibrată. Guvernul exista pentru că existau domenii spre care nu putea să-şi întindă mâna fără a i se reteza degetele. Posibilitatea de a apela la BirSab îl făcea pe individ la fel de puternic ca şi Co-simţirea. Întregul edificiu se sprijinea, la o adică, pe eficienţa rece şi cinică a tentaculelor lansate de BirSab în direcţii judicios alese.

În dimineaţa asta nu prea mă simt ca un tentacul al BirSab-ului, gândi McKie.

În cursul carierei sale avusese deseori parte de asemenea dimineţi. Poseda o metodă personală de a curma această stare de spirit: se îngropa într-un maldăr de muncă.

Părăsind fereastra, se îndreptă spre sala de baie, despărţită printr-o şicană de restul apartamentului, şi se abandonă îngrijirilor programate ale toaletei de dimineaţă. Psihoglinda mare, de pe peretele opus, îi reflecta corpul, în timp ce-l examina pentru a face bilanţul stării sale psihice. Imaginea pe care McKie o avea în faţă era cea a unui bărbat scund şi îndesat, cu pielea negricioasă şi părul roşcat. Trăsăturile feţei erau atât de largi, încât sugerau o înrudire imposibilă cu poporul batracian al gowachinilor. Singurul lucru pe care nu-l reflecta oglinda era mintea lui, pe care multă lume o considera instrumentul juridic cel mai ascuţit din întreaga Co-simţire.

Programul Zilnic se anclanşă în clipa în care McKie ieşi

din baie. PZ-ul i se adresă pe un ton ce rezulta din analiza combinată a mişcărilor lui şi a condiţiei sale psiho-fizice.

„Bună dimineaţa, domnule”, gânguri el.

McKie, care putea să interpreteze analiza stării sale de spirit din tonul PZ-ului, îşi stăpâni un gest de ciudă. Bineînţeles că se simţea irascibil şi preocupat. Cine n-ar fi fost, în locul lui?

„Bună dimineaţa, stupid obiect neînsufleţit”, mârâi el, trăgându-şi peste cap un pulover antiglonţ, a cărui textură suplă şi culoare verde pal imitau de minune aspectul lânii.

PZ-ul aşteptă să-i apară capul.

„Aţi dorit să vi se reamintească, domnule, că astăzi la nouă, ora locală, are loc şedinţa lărgită a Conducerii Biroului, dar...”

„Dintre toate tâmpeniile...”

Izbucnirea lui McKie întrerupse PZ-ul. De mai mult timp intenţiona să reprogrameze blestemata asta de maşină. Oricât de bine le reglai, până la urmă tot ajungeau să se defazeze.

Fără a încerca să-şi pună stavilă emoţiilor, slobozi un şuvoi de cuvinte bine alese:

„Ascultă aici, rablă! Să nu mai foloseşti niciodată modul ăsta condescendent când sunt prost dispus! Ultimul lucru pe care l-aş putea dori este să mi se amintească de această şedinţă. Şi, când o să mai înregistrezi în agendă o informaţie ca asta, nici măcar să nu sugerezi că eu am dorit să mi se reamintească. Ne-am înţeles?”

„Admonestarea a fost înregistrată şi un nou program va fi implementat, domnule.” PZ-ul continuă pe un ton eficient şi neutru: „Dar există un motiv nou pentru a menţiona această şedinţă.”

„Dă-i drumul.”

McKie îmbrăcă un şort verde şi un kilt asortat, din acelaşi material ca al puloverului. PZ-ul urmă:

„Vi s-a reamintit de şedinţă, domnule, din cauza apariţiei unui element nou: vi s-a cerut să nu participaţi.”

Aplecându-se să încalţe o pereche de ghete autopropulsante, McKie avu un moment de şovăială înainte

de a rosti:

„Dar vor avea totuşi o explicaţie cu gowachinii din cadrul Biroului, nu?”

„Nu s-a menţionat nimic în acest sens, domnule. Am primit doar un mesaj care vă cere să plecaţi chiar în dimineaţa aceasta, în cadrul misiunii ce vi s-a încredinţat. A fost introdus Codul GV. O încrengătură gowachină a cărei identitate n-a fost specificată a cerul să vă deplasaţi de urgenţă pe planeta lor de baştină. Numele planetei este Tandaloor. Sunteţi convocat pentru o consultaţie într-o problemă de natură juridică.”

McKie termină de potrivit ghetele şi-şi îndreptă spatele. Simţea povara anilor, de parcă n-ar fi cunoscut nici o intervenţie geriatrică. GV-ul însemna un miliard de infernuri posibile. Era lăsat de capul lui, cu doar un singur sprijin – îndoielnic – din partea Biroului: un monitor taprisiot. Monitorul rămânea liniştit la adăpost, pe Central Central, în timp ce el se ducea să-şi rişte pielea. De fapt, taprisiotul nu îndeplinea decât o singură funcţie: să-i constate decesul şi să înregistreze toate datele disponibile în ultimele sale clipe, adică fiecare gând, fiecare amintire. Aceste informaţii aveau să facă parte din instructajul agentului următor. Iar următorului agent avea să i se afecteze un alt monitor taprisiot, care… şi aşa mai departe. BirSab-ul era vestit pentru perseverenţa cu care rezolva orice problemă. Biroul nu renunţa niciodată. Iar costul utilizării serviciilor unui monitor taprisiot era atât de ridicat, încât nici un agent căruia i se afecta unul nu-şi făcea iluzii asupra şanselor de supravieţuire ce i se acordau. Eroii defuncţi n-aveau parte nici de decoraţii post-mortem, nici de ceremonii funerare. De cele mai multe ori, nu li se mai puteau recupera nici măcar rămăşiţele fizice, pentru o ceremonie particulară.

La drept vorbind, McKie se simţea din ce în ce mai puţin eroic.

Eroismul era o însuşire de neghiob, iar neghiobia nu era criteriul de recrutare al BirSab-ului. Înţelegea însă raţionamentul şefilor. Fusese ales pentru că, dintre toţi agenţii non-gowachini ai Biroului, era cel mai calificat

pentru a trata cu gowachinii.

Întoarse capul spre cel mai apropiat vocom al PZ-ului.

„S-a sugerat că prezenţa mea la şedinţă ar deranja pe cineva?”

„Nu s-a sugerat nimic.”

„Cine ţi-a transmis mesajul?”

„Bildoon. După confirmarea amprentei vocale. A cerut să nu fiţi trezit din somn, iar mesajul să vă fie comunicat la deşteptare.”

„A zis că va reveni sau că trebuie să-l chem eu?”

„Nu.”

„A menţionat Dosadi?”

„A spus că problema Dosadi a rămas neschimbată. Dosadi nu există în băncile mele, domnule. Doriţi să caut infor…”

„Nu! Trebuie să plec imediat?”

„Bildoon a spus că toate ordinele precedente au fost contramandate, în ceea ce priveşte Dosadi, a spus, citez: **Nu ne putem aştepta la nimic bun. Au toate motivele să acţioneze.**”

McKie cugetă cu voce tare:

„Toate motivele… interesul personal sau teama…”

„Domnule, vă puneţi problema dacă…”

„Nu, maşină proastă! Gândeam cu voce tare. E un lucru care li se întâmplă uneori oamenilor. Avem nevoie să ne ordonăm lucrurile în minte, ca să putem evalua corect datele disponibile.”

„Nu este deloc o metodă eficientă.”

Lui McKie îi sări ţandăra.

„Treaba asta n-o poate face decât o **persoană** inteligentă, nu o maşină! Doar o persoană poate să-şi asume responsabilitatea unei asemenea decizii. Iar eu sunt singurul în măsură să înţeleagă ce se întâmplă.”

„De ce nu s-a încredinţat afacerea aceasta unui agent gowachin, de vreme ce…”

„Te-ai prins, care va să zică?”

„N-a fost prea greu, nici pentru o maşină. Mi s-au oferit suficiente elemente. Şi, întrucât vi se atribuie un monitor

taprisiot, înseamnă că e vorba de o misiune care vă pune persoana în pericol. Deşi nu deţin informaţii concrete despre Dosadi, concluzia nu poate fi decât că gowachinii s-au angajat într-o activitate suspectă. Permiteţi-mi să vă reamintesc, domnule, că, în general, gowachinilor nu le place să-şi recunoască vina. Pe de altă parte, rari sunt străinii pe care-i consideră demni de tovărăşia şi încrederea lor. Detestă să se simtă dependenţi de alţii, chiar şi când e vorba de semeni de-ai lor. E concepţia pe care se întemeiază întregul lor sistem juridic.”

McKie nu-şi amintea să mai fi auzit de la PZ-ul său o tiradă cu o încărcătură afectivă atât de mare. Poate că refuzul lui constant de a accepta maşina pe baze personale şi antropomorfice o obligase la această adaptare. Se simţea aproape intimidat de PZ. Ceea ce spusese era nu numai pertinent, ci şi de-o importanţă vitală, în măsura în care cuvintele sale fuseseră special alese pentru a-l ajuta, atât cât putea el s-o facă. În cugetul lui McKie, PZ-ul se transformă deodată într-un confident de nădejde.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, PZ-ul continuă:

„Totuşi, eu nu sunt decât o maşină. Dumneavoastră nu sunteţi prea eficient, dar, după cum bine aţi spus, co-simţitorii dispun, pentru a-şi atinge obiectivele cu o mare precizie, de căi inaccesibile maşinilor. Noi nu putem decât să… conjecturăm, deşi nici măcar pentru asta nu suntem, în general, programate, decât în circumstanţe cu totul speciale. Cu alte cuvinte, aveţi încredere în dumneavoastră!”

„Dar nu ţi-ar face plăcere să fiu ucis, nu?”

„Asta ar fi contrar programului meu.”

„Mai ai şi-alte sugestii demne de luat în seamă?”

„Aţi face bine să nu mai întârziaţi prea mult pe-aici. Vocea lui Bildoon avea un ton presant.”

McKie fixă, perplex, vocomul cel mai apropiat. Un ton presant în vocea lui Bildoon? Nici în situaţiile cele mai grave, McKie nu-l auzise pe Bildoon vorbind pe un ton presant. Oricât de deosebit ar fi fost cazul Dosadi, asta nu explica…

„Eşti sigur că tonul era presant?”
„Vorbea foarte repede şi cu evidentă încordare.”
„Părea sincer?”
„Crestele modulaţiilor sale vocale conduc la această concluzie.”
McKie dădu încet din cap. Ceva suna fals în comportarea lui Bildoon, dar cu siguranţă era ceva prea subtil pentru a fi detectat de circuitele de interpretare ale PZ-ului.
Sau ale mele.
Tulburat, McKie ordonă PZ-ului să-i pregătească o trusă de voiaj completă şi să enunţe restul programului din acea zi. În timp ce maşina se executa, McKie se îndreptă spre cofretul cu accesorii, de lângă sala de baie.
Prima întâlnire a zilei era cu taprisiotul. Continuând să asculte cu o ureche, McKie avu grijă să verifice în acelaşi timp trusa pe care i-o pregătea PZ-ul. Primele fură plastiblocurile, pe care le mânui cu toate precauţiile indispensabile, şi un asortiment de stimule, cu care hotărî să nu se mai încarce. Avea, oricum, mai multă încredere în amplificatoarele musculosenzoriale, implantate de câţiva ani tuturor agenţilor importanţi ai BirSab-ului. Conţinutului trusei i se adăugă apoi un lot de explozive variate, de la penetratoare până la generatoare X. Uşurel cu astea! Mai alese o pereche de ochelari universali, un pachet de unicarne cu câteva rulouri de flexipiele, un set de solvenţi şi un miniputer. PZ-ul îi aminti şi de capsula biotim, pentru legătura cu taprisiotul. O înghiţi imediat, pentru a-i lăsa timp să i se fixeze în stomac înainte de ora întâlnirii. Apoi mai selectă, pentru trusă, un holoscop cu plăcile necesare, precum şi câteva ruptoare şi comparatoare. Dădu de-o parte adaptorul pentru efectuarea simulărilor de identitate a ţintelor. Nu credea că va avea timpul să folosească procedee atât de delicate în cursul acestei misiuni. Prefera să se bizuie, în caz de necesitate, pe propriul instinct.
Fixă minitrusa într-un compartiment ermetic al portofoliului şi vârî portofoliul într-unul din buzunare. PZ-ul continua să debiteze instrucţiuni:

„...după care veţi sosi pe Tandaloor, într-un loc care se numeşte Sfânta Mergere. Ora locală va fi începutul după-amiezii.”

Sfânta Mergere!

McKie încercă să-şi concentreze atenţia la ce spunea PZ-ul, dar în minte îi veni un dicton gowachin: **Legea este o călăuză oarbă, o cupă cu apă amară. Legea este o provocare mortală, care se schimbă aşa cum se schimbă forma valurilor pe suprafaţa apei.**

Îşi dădea seama de ce-i venise în gând tocmai acest aforism: Sfânta Mergere era un loc sacru al mitologiei gowachine. Acolo, spunea legenda, sălăşluia Mrreg, temutul monstru care pusese asupra caracterului gowachin pecetea sa imuabilă.

Acum, McKie bănuia care era încrengătura gowachină care-i solicitase prezenţa pe Tandaloor. Existau, de fapt, cinci încrengături la Sfânta Mergere, dar ar fi putut să parieze că era vorba de cea mai faimoasă, cea mai temută şi cea mai puternică dintre cele cinci. Afacerea Dosadi n-ar fi putut lua naştere într-un loc mai potrivit.

Îi spuse PZ-ului:

„Pregăteşte-mi micul dejun. Şi notează, te rog: condamnatul a luat un mic dejun copios.”

PZ-ul, programat să ignore figurile de stil care nu cereau un răspuns concret, trecu în tăcere la executarea comenzii.

Fiinţele co-simţitoare sunt inegale din naştere. Cel mai bun tip de societate este cel care oferă fiecărui individ o şansă egală de a pluti la propriul său nivel.

Procedura Primară gowachină

Către mijlocul după-amiezii Jedrik ştiu că reuşise. Gambitul ei fusese acceptat. Un excedent de cincizeci de oameni corespundea întocmai cantităţii ce putea fi sesizată, fără suspiciuni, de un subaltern mai lacom. Cel care luase decizia se gândea, probabil, la posibilităţile de a

continua jocul: încă zece aici, alţi treizeci dincolo… În plus, dat fiind modul în care ea introdusese grăuntele de nisip **ab initio,** următoarele victime aveau să fie, în cea mai mare parte, oameni, dar cu o proporţie suficientă de gowachini pentru a lăsa să plutească impresia unei răfuieli.

Nu-i era prea uşor să continue îndeplinirea sarcinilor de zi cu zi, când ştia ce mecanisme pusese în mişcare. Una era să accepţi ideea că vei fi **curând** în pericol; dar când momentul venea cu adevărat, cu totul altfel stăteau lucrurile. Pe măsură ce se acumulau dovezile subtile şi mai puţin subtile ale reuşitei sale, Jedrik resimţea violenţa nebună a forţelor pe care le eliberase. Sosise clipa să se gândească la baza reală a puterii ei – la trupele care trebuiau să-i execute cu sfinţenie ordinele, la reţeaua sigură de comunicaţii cu Periferia, la locotenenţii cu minuţiozitate aleşi şi formaţi pentru sarcinile pe care li le rezervase. Sosise clipa să se gândească la McKie şi la capcana pe care, curând, avea s-o închidă, fără zgomot, în jurul lui. Îşi ascundea însă cu grijă triumful, îndărătul unei faţade de furie înciudată, deoarece aceasta era emoţia pe care toată lumea se aştepta să i-o citească pe chip.

Confirmarea debutase cu o uşoară încetinire a vitezei de răspuns a terminalului. Cineva o supraveghea. Cel care muşcase din momeala ei voia mai întâi să se asigure că nu avea de-a face cu o persoană de neînlocuit. Nu trebuia eliminat cineva, pentru a descoperi mai apoi că persoana respectivă era una din rotiţele indispensabile la menţinerea structurilor puterii. Tocmai de aceea avusese grijă să practice incizia ei sângeroasă într-un sector care putea fi considerat cu uşurinţă neesenţial.

Microsecunda de întârziere cauzată de intruziunea sistemului de supraveghere deconectase automat anumite circuite care i-ar fi putut da în vileag pregătirile. Nu-şi pusese problema, când îşi luase această măsură de precauţie, că persoana care va cădea în cursa ei ar putea fi atât de circumspectă încât să verifice, dar n-avea nici o intenţie să-şi asume riscuri inutile în execuţia planurilor ei. Demontă releul de timp din circuitul de securitate şi-l

închise într-un dulap, unde avea să fie distrus, împreună cu alte dovezi compromiţătoare, dacă broaştele râioase ale Electorului veneau să cotrobăiască. Scurta fulgerare albastră n-avea să depăşească pereţii metalici ai dulapului, care aveau să devină incandescenţi, înainte de a se preface în zgură şi cenuşă.

În stadiul următor, toată lumea care trecea prin faţa biroului ei întorcea capul în partea cealaltă.

Admirabila şi implacabila precizie a zvonului birocratic…

Gesturile de ostracizare veneau cu atâta naturaleţe: privirea întoarsă, la momentul oportun, către un coleg; cufundarea în lectura unui document ţinut în mână; mersul cu paşi grăbiţi şi cu ochii ţintă spre capătul culoarului. Toată lumea era foarte ocupată. N-avea nimeni timp să schimbe o vorbă cu Keila Jedrik, astăzi!

Pe Vălul Celest! Cât pot să fie de transparenţi!

Un gowachin trecu pe coridor. Privea cu grijă peretele opus. Jedrik îl cunoştea: era unul dintre spionii Electorului. Oare ce avea să-i poată raporta azi Electorului Broey? Îl urmări pe gowachin cu o privire înflăcărată, de desfătare secretă. Înainte de căderea nopţii, Broey va cunoaşte identitatea celui care prelevase gambitul; dar miza era prea mică pentru a-i trezi cupiditatea. Se va mulţumi să claseze informaţia, în vederea unei eventuale utilizări ulterioare. Era încă prea devreme ca să poată adulmeca o maşinaţie.

Un om îl urmă, curând, pe gowachin. Era preocupat să-şi aranjeze gulerul şi asta, evident, îl împiedica să arunce vreo privire spre biroul Conectoarei Principale. Numele lui era Drayjo. Nu mai departe decât cu o zi în urmă, Drayjo îi făcuse avansuri, aplecându-se chiar deasupra acestui birou, pentru a-şi reliefa muşchii sub ţesătura fină a bluzei sale gri. Ce conta că nu mai vedea în ea o cucerire profitabilă. Faţa lui era o uşă de lemn, încuiată de două ori, care însă nu ascundea nimic.

Fereşte-ţi mutra, tâmpitule!

Când lumina roşie se aprinse pe ecranul terminalului, avu asupra ei efectul unei diminuări subite a tensiunii.

Confirmarea faptului că gambitul ei fusese acceptat de cineva care avea să regrete curând. Semnele se aliniară pe ecran: „DZ SD22240268523ZX.”

Dragul de ZX!

Veştile rele aveau întotdeauna propriul lor idiom codificat. Citi continuarea mesajului, anticipând aproape fiecare nuanţă:

„După consultarea Mandatarului Divin, posturile supranumerare, a căror listă urmează, sunt suprimate, cu începere de la această dată. Dacă ecranul dumneavoastră de serviciu vă afişează funcţia, cu caractere italice, sunteţi inclus în suprimare.”

„Conectoare Principală.”

Jedrik strânse pumnii, într-un acces de furie simulată, continuând să fulgere cu privirea cuvintele care defilau pe ecran. Gata, se terminase! DZ, bătrânul Dublu-Zero. Prin intermediul braţului său flexibil, PolDem-ul, Sfânta Congregaţie a Vălului Celest lovise iarăşi.

Nici un semn de satisfacţie nu traversa masca imperturbabilităţii ei dosadiene. Cel ce era capabil să vadă mai departe de câştigul imediat, va observa repede că Dublul-Zero fusese atribuit numai oamenilor. Nu figura nici un gowachin pe listă. Era suficient să se semnaleze această anomalie, pentru a se ajunge numaidecât la urma pe care ea o lăsase intenţionat. Indiciile vor începe să se acumuleze. Ştia cu siguranţă cine va interpreta aceste indicii acumulate, când Broey va avea nevoie de-o interpretare. Tria. Dar încă nu sosise momentul ca Tria să intre la bănuieli. Broey nu va şti decât ce voia Jedrik să ştie. Şi, în acea clipă, diferitele forţe existente vor fi angajate într-o partidă căreia ea îi va fi stabilit regulile, iar până să-nţeleagă şi adversarii ei natura jocului va fi prea târziu.

Conta mult pe un factor pe care Broey îl numea „instabilitatea maselor.” Baliverne religioase! Masele dosadiene nu erau instabile decât de-o manieră cu totul aparte. Era de-ajuns să ataşezi o justificare conştientă la aspiraţiile lor profunde şi inconştiente, pentru ca ele să devină un sistem previzibil şi să se lanseze în acţiuni

previzibile, mai ales în măsura în care o populaţie psihotică tăinuieşte aspiraţii profunde pe care indivizii sunt incapabili să le înfrunte conştient. O asemenea populaţie era, de altfel, extrem de preţioasă pentru iniţiaţi. Acesta constituia unul din motivele pentru care PolDem-ul, cu Mandatarul său Divin, mai exista încă pe Dosadi. Pârghiile guvernării erau uşor de identificat. Ajungea să dispui de-o cale de acces la sistem, de-un loc de unde să poţi **acţiona,** pentru a crea o nouă realitate.

Broey avea să creadă că el era ţinta acţiunii ei. Cu atât mai rău pentru el dacă era un imbecil!

Jedrik împinse îndărăt scaunul, se ridică şi se duse la fereastră. Abia dacă se încumeta să se gândească la locul în care acţiunile ei aveau să fie cu adevărat percepute. Constată maşinal că glonţul teroristului nici măcar nu zgâriase geamul ferestrei. Noile geamuri erau net superioare celor dinainte, care se acopereau de rizuri şi zgârieturi după numai doi sau trei ani.

Contemplă scânteierile de pe suprafaţa fluviului, dorind sa prelungească acest moment cât mai mult cu putinţă.

N-am să ridic ochii. Nu încă!

Cel care acceptase gambitul o observa, cu siguranţă, chiar în această clipă. Dar era prea târziu. Prea târziu!

O panglică galben-portocalie iriza suprafaţa apei: poluare provenită de la deversările uzinelor din iepurării. Substanţe toxice. Fără a-şi înălţa prea mult capul, privi spre gradenele argintate ale Colinelor Consiliului şi stalagmitele zvelte ale reşedinţelor de lux la care aspirau, în visurile lor deşarte, mai toţi locuitorii Chu-ului. Globurile energetice care ornau faţadele reşedinţelor scânteiau în soare. Uriaşa roată de măcinat a guvernării îşi sprijinea osia pe acele coline, dar impulsul care-o pusese în mişcare venise de altundeva.

După ce prelungise momentul, îmbogăţit de expectativă, Jedrik ridică ochii mai sus, spre cerul de deasupra colinelor. Acolo, o pâclă cenuşie, străbătută de scăpărări mărunte, concretiza prezenţa Zidului Zeilor, care înconjura planeta şi-o izola cu desăvârşire. Nici o schimbare

nu putea fi desluşită cu ochiul liber. Dar Jedrik ştia foarte bine ce anume făcuse.

Ea cunoştea existenţa unor instrumente subtile, care permiteau observarea altor sori şi-a altor galaxii, dincolo de Zidul Zeilor. Cu siguranţă că existau nenumărate alte planete, dar Jedrik şi poporul ei n-o cunoşteau decât pe a lor. Cei care creaseră Zidul Zeilor aveau grijă să nu poată fi altfel. Ochii lui Jedrik se împăienjeniră de lacrimi neaşteptate, pe care le şterse repede, cu un gest de mânie sinceră, îndreptată împotriva ei înseşi. Broey şi broaştele lui râioase îşi vor închipui că erau singura ţintă a furiei ei. Cu atât mai bine. Călcând fără milă peste capetele lor, avea să se caţere până la teribilul zid. Îşi jurase că, într-o zi, nici un locuitor al Dosadiei nu va mai tremura în faţa tiranilor care se ascundeau în cer!

Îşi coborî privirile către uzinele şi iepurăriile care tapisau peisajul în depărtare. Câteva ziduri defensive erau vag vizibile printre straturile de fum care acopereau oraşul şi viermuiala vieţii. Răsărind din smog, colinele rezidenţiale, cu turnurile lor fusiforme, păreau să aparţină mai mult cerului decât pământului. Chiar şi pereţii evazaţi ai canionului în care-şi găsise adăpost Chu-ul nu mai erau legaţi de sol, ci pluteau, undeva, deasupra singurului loc de pe Dosadi unde locuitorii puteau spera să supravieţuiască până la un stadiu de maturitate rezonabil. Fumul şi smogul făceau indistincte şi terasele înverzite de la Periferie, unde perifericii duceau, contra morţii, o bătălie fără sorţi de izbândă. Acolo, la douăzeci de ani erai deja bătrân. Împinşi de instinctul de supravieţuire, perifericii erau dispuşi să facă orice pentru a se pune sub aripa ocrotitoare a zidurilor cetăţii. S-ar fi mulţumit cu dragă inimă, pentru a se hrăni, cu resturile abandonate de locuitorii Chu-ului, căci, cel puţin, erau lipsite de sumedenia de otrăvuri ale planetei. Cel mai rău lucru din Chu era de preferat celui mai bun pe care-l aveau ei. O dovadă în plus că noţiunea de infern e cu totul relativă.

Încerc să evadez dincolo de Zidul Zeilor din aceleaşi motive care îl îndeamnă pe-un periferic să

pătrundă în Chu.

În mintea lui Jedrik exista o diagramă cu o linie sinusoidală. Diagrama combina mai mulţi factori: preţiosul ciclu alimentar al Chu-ului şi economia sa, incursiunile perifericilor, petele care întunecau din când în când soarele lor voalat, subtilele mişcări planetare, electricitatea atmosferică, fluxul gravitaţional, variaţiile magnetronice, dansul numerelor din băncile conectoare, jocul aparent aleatoriu al razelor cosmice, decalajul culorilor la contactul cu Zidul Zeilor… şi, de bună seamă, zguduiturile inexplicabile care afectau întregul sistem şi care o preocupau în cel mai înalt grad. Zguduiturile acestea nu puteau avea decât o singură sursă: o inteligenţă manipulatoare, situată în afara influenţei planetare dosadiene. Această forţă, pe care ea o denumise „X”, putea fi descompusă în mai multe elemente. Unul dintre ele era o simulare a Electorului Broey, bine ancorată în mintea ei şi pentru a cărei interpretare nu avea nevoie de ajutorul nici unei maşini. „X” şi componentele sale erau, în diagramele ei mentale, la fel de reale ca orice altceva. Graţie interacţiunilor dintre ele, avea posibilitatea să le interpreteze cu exactitate.

Jedrik i se adresă în gând lui „X”:

După felul cum acţionezi, te cunosc şi ştiu că eşti vulnerabil.

În ciuda bălmăjelilor Sfintei Congregaţii, Jedrik şi partizanii ei ştiau că Zidul Zeilor fusese creat cu un anumit scop. Era acelaşi scop care-i mâna pe cei de la Periferie să dea năvală asupra Chu-ului şi care-i silea pe dosadieni să se înghesuie într-un spaţiu infim fiindcă nu-şi puteau găsi alt adăpost. Era acelaşi scop care făcuse să apară indivizi dotaţi cu îngrozitoarea capacitate de a schimba vieţi contra vieţi… gowachine sau umane. O mulţime de indicii i se dezvăluiau în jur sau cădeau din cer, prin intermediul acelei străluciri opace, dar deocamdată nu voia să le reunească într-un tot coerent. Era încă prea devreme.

Am nevoie de acest McKie!

Cu o tenacitate a cărei demnă moştenitoare era Jedrik,

semenii ei căpătaseră certitudinea că regiunile situate dincolo de bariera cerească nu erau nici infernul, nici paradisul. Infernul era Dosadi. Un infern în întregime **creat.**

Curând… foarte curând… vom şti totul.

Fusese nevoie de aproape nouă generaţii dosadiene pentru a pregăti acest moment, selecţionând cu grijă indivizii meniţi să furnizeze arma supremă, singura care ar fi putut avea o şansă, prin eugenie şi antrenamente speciale, să reunească într-un corp omenesc talentele necesare în vederea lansării unei ofensive victorioase contra lui „X.” Fără a mai pune la socoteală restul: zvonurile răspândite în şoaptă, observaţiile strecurate în publicaţii clandestine, ajutorul discret acordat anumitor indivizi care agreau anumite idei, eliminarea celor ale căror concepţii puteau deveni stânjenitoare, edificarea unei reţele de comunicaţii între iepurării şi Periferie, lenta constituire în secret a unei forţe armate capabile să poată înclina în favoarea sa balanţa puterii dosadiene… Toate acestea, printre altele, neteziseră calea pentru instrucţiunile codificate pe care le introdusese în terminalul ei. Astăzi, cei ce păreau să-i manipuleze pe dosadieni ca pe nişte marionete puteau fi demascaţi în mai multe feluri şi – vizibili sau invizibili – îşi urmau calea lor, care nu corespundea câtuşi de puţin cu a ei.

Din nou, Jedrik ridică ochii spre Zidul Zeilor.

Voi, cei de sus! Keila Jedrik ştie unde vă ascundeţi! Ştie că şi voi puteţi fi manipulaţi, că şi voi puteţi fi atraşi într-o capcană. Sunteţi lenţi şi stupizi. Credeţi că nu voi şti să mă servesc de acest McKie al vostru? Ascultaţi-mă bine, demoni din cer! McKie va sfâşia pentru mine vălul sub care v-aţi ascuns. Viaţa mea e o mânie, iar obiectul acestei mânii sunteţi voi. Am curajul să fac ceea ce voi nici nu vă închipuiţi.

Nici o urmă a acestor gânduri nu i s-ar fi putut citi pe faţă sau în gesturi.

Când Zeul Batracian zâmbeşte, înarmează-te!

McKie declară cu voce tare de cum pătrunse în sanctuarul încrengăturii:

„Sunt Jorj X. McKie de la Biroul de Sabotaj.”

Numele şi obedienţa primară, aceasta era procedura. Dacă ar fi fost gowachin, şi-ar fi declinat numele şi încrengătura sau s-ar fi mulţumit să-şi coboare pleoapele, rotindu-şi încet capul, pentru a înfăţişa tatuajul care permitea identificarea încrengăturii. Cum nu era gowachin, n-avea tatuaj.

Făcu gestul gowachin al păcii, întinzând mâna dreaptă cu palma în jos şi cu degetele răsfirate, pentru a arăta că nu ascundea nici o armă şi că ghearele erau retractate. Încă de la intrare arborase un zâmbet, conştient de efectul pe care l-ar fi produs surâsul său asupra oricărui gowachin aflat de faţă. Într-o rară pornire de sinceritate, unul dintre bătrânii săi profesori gowachini îi explicase o dată ce simţeau reprezentanţii rasei sale în faţa unui McKie zâmbitor:

„Ni se pare că ne îmbătrânesc oasele dintr-o dată. E o impresie foarte dezagreabilă.”

McKie îi înţelegea perfect. Avea un corp îndesat, cu muşchi de campion la nataţie şi pielea de o nuanţă uşor mai deschisă decât a lemnului de mahon. Mersul său săltat era cel al unui înotător. În genealogia sa terrană exista sânge polinezian. Buzele groase şi nasul plat erau trăsăturile marcante ale chipului său. Ochii erau mari, calmi şi căprui. Dar detaliul genetic cel mai în măsură să-i tulbure pe gowachini era culoarea roşcată a părului său. McKie era echivalentul uman al sculpturii din jad care se găsea în toate casele de pe Tandaloor. Avea acelaşi chip şi aproape acelaşi trup ca Zeul Batracian, Dătătorul Legii.

După cum îi explicase venerabilul profesor, nici un gowachin nu era în stare să-şi reprime total un anumit sentiment de teamă respectuoasă la vederea lui McKie, mai ales când acesta zâmbea. Reacţia era asociată cu avertismentul pe care-l primea fiecare gowachin la vârsta la

care mai era încă agăţat de spatele mamei sale.

Înarmaţi-vă, dar! îşi spuse McKie.

Continuând să surâdă, făcu cei opt paşi prescrişi, se opri, aruncă o singură privire împrejur, apoi îşi concentră atenţia. Pereţi de cristal verde delimitau sanctuarul, care avea o formă ovală şi vreo douăzeci de metri lungime. O singură fereastră, ovală şi ea, lăsa să pătrundă lumina aurie a soarelui tandaloorian, care crea, ceva mai departe, o stranie aureolă deasupra capului unui bătrân gowachin, aşezat în găoacea unui caniscaun. Acesta era întins la maximum, pentru a susţine coatele şi degetele palmate ale bătrânului. În dreapta se afla o măsuţă pivotantă, din lemn sculptat, montată pe un picior cu volute. Pe măsuţă era un singur obiect: o casetă de metal albastru-gri, de vreo cincisprezece centimetri lungime pe zece lăţime şi şase înălţime. În spatele casetei stătea în picioare, drapată într-o robă roşie, în postura gardienilor-servitori, o creatură wreavă ale cărei mandibule de luptă erau pliate cu grijă sub cutele inferioare ale fantei faciale.

Încrengătura aceasta iniţia o creatură wreavă!

Constatarea îl făcu pe McKie să se simtă brusc neliniştit. Bildoon nu-l prevenise că ar putea exista wreavi pe Tandaloor. Prezenţa acestei fiinţe era un indiciu că gowachinii făcuseră un pas regretabil în direcţia unei anumite forme de violenţă. Wreavii nu dansau niciodată când erau bucuroşi; dansau numai când trebuiau să ucidă. Iar în această sală se afla cea mai primejdioasă dintre creaturile wreave, **o femelă,** uşor de recunoscut după pungile maxilare din spatele mandibulelor. Undeva, nu prea departe de acest loc, trebuiau să se afle şi cei doi masculi care completau triada nupţială. Altminteri, wreavii nu se aventurau niciodată în afara locului lor de baştină.

McKie îşi dădu seama că nu mai zâmbea. Afurisiţii de gowachini! Ştiuseră ce efect putea să aibă asupra lui prezenţa unei femele wreave. Cu excepţia BirSab-ului, unde prevala un cod cu totul special, relaţiile cu wreavii impuneau precauţii incredibile, pentru a le menaja susceptibilitatea. Cum componenţa triadelor varia periodic,

wreavii aveau între ei relaţii infinit de complexe, iar legăturile lor de rudenie erau de aşa natură, încât a-l ofensa pe unul din ei însemna, practic, a-i ofensa pe toţi.

Aceste reflecţii nu se acordau prea bine nici cu fiorul îngheţat pe care-l simţise la vederea casetei albastre. Nu cunoştea încă identitatea acestei încrengături, dar ştia ce-ar fi putut să reprezinte cutia albastră. Izul de obiect antic pe care-l degaja nu-i lăsa nici un fel de-ndoială. Şi în această privinţă i se restrânseseră posibilităţile de opţiune.

„Te cunosc, McKie”, rosti bătrânul gowachin.

Pronunţase cuvintele rituale în galach standard, dar cu un accent puternic, care arăta că nu părăsise prea des planeta natală. Mâna sa stângă indică un caniscaun alb, plasat oblic la dreapta, în spatele măsuţei pivotante, dar rămânând la suficientă distanţă pentru un eventual atac din partea tăcutei wreave.

„Ia loc, te rog.”

Gowachinul se uită la femela wreavă, apoi la cutia albastră şi, din nou, la McKie, într-o mişcare deliberată a ochilor săi de un galben spălăcit, care aveau o lucire umedă sub sprâncenele verzi, decolorate de bătrâneţe. Purta doar un şorţ verde, ale cărui bretele albe îi încadrau ventriculele pectorale cu margini albicioase, scorţoase. Avea o faţă plată, înclinată spre spate, şi nări palide şi zbârcite sub o creastă nazală foarte puţin proeminentă. Coborî pleoapele pentru a-şi arăta tatuajul care-i identifica încrengătura. McKie recunoscu imediat cercul negru cu unde concentrice al încrengăturii Mergătoare, cea despre care legenda spunea că fusese prima care acceptase Legea gowachină dată de Zeul Batracian.

Cu cele mai rele temeri astfel confirmate, McKie se aşeză pe caniscaunul alb, care se adaptă numaidecât la conformaţia sa anatomică. Aruncă o privire bănuitoare spre wreavă, care stătea plantată în spatele măsuţei, ca un călău în veşminte roşii. Furca flexibilă ce le servea wreavilor drept picioare se deplasă uşor sub faldurile robei, fără însă a-i schimba creaturii poziţia. Wreava nu era deocamdată pe punctul de a-şi începe dansul. McKie ştia că

cei din specia ei nu lăsau niciodată nimic la voia întâmplării. Wreavii aşteptau întotdeauna până erau siguri că pot acţiona. Nu degeaba, pe tot cuprinsul Co-simţirii, se folosea expresia „pariu wreav” când era vorba de un pariu ca şi câştigat.

„Ai văzut caseta albastră”, spuse bătrânul gowachin.

Era o constatare care nu cerea vreun răspuns anume, dar McKie profită pentru a observa:

„Am văzut caseta, dar n-o cunosc pe cea care-o păzeşte.”

„Ţi-o prezint pe Ceylang, Slujitoarea Casetei.”

Femela wreavă îşi înclină uşor capul.

Un coleg de la BirSab îl învăţase pe McKie cum se pot număra triadele nupţiale la care participase o wreavă: „Ori de câte ori se desparte de-un partener, acesta îi smulge o bucăţică de piele de pe una din pungile maxilare. Cicatricea seamănă cu o urmă de variolă.”

Ambele pungi ale lui Ceylang erau ciuruite de urme de variolă. McKie se înclină la rândul său, politicos şi rezervat, atent să nu ofenseze pe nimeni. Apoi se uită, din nou, la casetă.

Odinioară, deţinuse şi el rolul de Slujitor al Casetei. Era primul stadiu în care se învăţa recunoaşterea limitelor ritualului legal. Expresia gowachină desemnând acest noviciat s-ar fi putut traduce prin „Inima Desconsideraţiei.” Reprezenta prima etapă din pregătirea unui legist. Bătrânul gowachin nu se înşela: McKie, unul dintre rarii non-gowachini care parvenise la statutul de legist şi la exerciţiul funcţiei legale în sânul acestei federaţii planetare, era cel mai în măsură să **vadă** cutia albastră, al cărei conţinut îl cunoştea pe de rost. Mai întâi era o cărţulie cu coperţi cafenii, imprimată pe foiţă de metal nepieritor, apoi un pumnal cu lama înnegrită de sângele uscat al multor co-simţitori şi, în sfârşit, o piatră cenuşie, tocită şi zgâriată de mileniile în cursul cărora lovise în lemnul tribunelor judiciare gowachine pentru a deschide şedinţele nenumăratelor curţi. Caseta şi conţinutul ei simbolizau toate misterele şi, în acelaşi timp, toate aspectele practice

ale legii gowachine. Cartea, nemuritoare, nu era dintre acelea care trebuie citite şi recitite. Ea era tăinuită în interiorul unui cofret, unde reprezenta începutul tuturor lucrurilor. Pumnalul purta urmele însângerate ale multor sfârşituri. Cât despre piatră, aceasta provenea dintr-un sol planetar, unde lucrurile puteau să se schimbe, dar n-aveau nici început, nici sfârşit. Ansamblul – cutia şi conţinutul ei – reprezenta o fereastră spre sufletul protejaţilor Zeului Batracian. Şi iată că acum ei iniţiau o wreavă, pentru a face din ea o Slujitoare a Casetei.

McKie nu se încumeta să-l întrebe pe bătrânul gowachin în ce scop fusese aleasă această redutabilă wreavă. Dar prezenţa casetei albastre în incinta sanctuarului însemna altceva. Ea spunea limpede că o anumită planetă, numită Dosadi, avea să fie menţionată, din această clipă, fără nici o reticenţă. Secretul pe care-l descoperise BirSab-ul ieşea la lumina zilei în arena juridică gowachină. Faptul că gowachinii anticipaseră într-atât acţiunea Biroului era cât se poate de grăitor cu privire la sursele lor de informaţii.

McKie era încredinţat că nimic, în acest loc, nu fusese lăsat la voia întâmplării. Tăcut, afişă un aer detaşat şi rămase în aşteptare. Atitudinea lui nu păru să fie pe placul bătrânului gowachin, care spuse:

„Cândva, mi-ai oferit un bun prilej de amuzament, McKie."

Enunţul ar fi putut trece drept compliment, dar mai mult ca sigur că nu era. Asemenea lucruri erau greu de determinat. Exprimat de un gowachin, cel mai măgulitor compliment, mai ales într-un context juridic, conţinea cu siguranţă o capcană. McKie continuă să tacă. Avea în faţă o personalitate, despre asta nu încăpea îndoială. A-l subestima pe acest gowachin însemna a te pregăti să auzi trâmbiţele de pe urmă ale judecarenei.

„Am fost de faţă când ai pledat prima ta cauză într-unul din tribunalele noastre", reluă gowachinul. „Cota pariurilor era de nouă virgulă trei contra trei virgulă opt că ţi se va vărsa sângele. Dar când ai încheiat cu concluzia că delăsarea eternă este preţul libertăţii… trebuie să recunosc

că a fost o lovitură de maestru. Sufletul multor legişti a fost ros de invidie. Cuvintele tale au muşcat prin coaja legii gowachine pentru a ajunge la miez. Dar culmea abilităţii a fost că, în acelaşi timp, ne-ai amuzat copios.”

Până în clipa aceea, McKie nu-şi închipuise niciodată că acea primă pledoarie va fi putut avea ceva cât de cât amuzant. Circumstanţele de faţă însă lăsau de presupus că bătrânul gowachin spunea adevărul. McKie îşi amintea perfect afacerea cu pricina. În lumina acestei dezvăluiri destul de neaşteptate, încercă s-o revadă de o altă manieră. Gowachinii acuzaseră un Magistru Secund, pe nume Klodik, de a fi trădat jurămintele sale cele mai sacre cu ocazia unui act de justiţie. Crima lui Klodik constase în faptul că dăduse dezlegare unui număr de treizeci şi unu de compatrioţi de la obedienţa lor primară faţă de legea gowachină, pentru a putea fi admişi să lucreze în serviciul BirSab-ului. Nefericitul procuror, un legist apreciat, al cărui nume era Pirgutud, râvnea la postul lui Klodik şi făcuse greşeala de a căuta să obţină o condamnare imediată. La vremea respectivă, McKie considerase că strategia cea mai bună ar fi constat în discreditarea structurilor legale care făcuseră posibilă inculparea. În acest fel, decizia ar fi fost lăsată la latitudinea publicului şi nu încăpea nici o îndoială că acesta ar fi optat pentru moartea lui Klodik. Sesizând ocazia, McKie îl descrisese pe procuror ca pe un legalist înverşunat, un rigorist maniac, care prefera Vechea Lege. Victoria fusese relativ uşor de obţinut.

Totuşi, când se ajunsese la momentul pumnalului, McKie se simţise năpădit de puternice reticenţe. Nici vorbă nu putea fi de negocierea unei răscumpărări a lui Pirgutud de către încrengătura sa. BirSab-ul, pe de altă parte, avea nevoie de un legist de origine non-gowachină. De fapt, tot universul avea nevoie. Rarii co-simţitori non-gowachini care dobândiseră statutul de legist pieriseră, până la ultimul, în judecarenă. Un curent de ostilitate faţă de lumile gowachine se făcea tot mai mult simţit, alimentat de suspiciuni crescânde.

Trebuia ca Pirgutud să fie executat conform ritualului, în

maniera cea mai tradiţională. O ştia el însuşi, poate mai bine decât McKie. După datină, Pirgutud îşi dezvelise regiunea inimii, la nivelul abdomenului, şi-şi încleştase degetele la ceafă, într-o poziţie care-i reliefa cercul gastric ca pe o ţintă.

Lecţiile de anatomie teoretică şi şedinţele de antrenament pe manechine reveniseră în mod sinistru în memoria lui McKie: „La stânga cercului gastric, imaginaţi-vă un mic triunghi echilateral, al cărui vârf este la nivelul centrului cercului şi a cărui bază orizontală este tangentă cu cercul. Loviţi exact în vârful cel mai îndepărtat de cerc al acestui triunghi, dirijând uşor lovitura în sus."

Singura consolare pentru McKie, cu acel prilej, fusese că Pirgutud murise, curat şi repede, din prima lovitură. McKie nu-şi făcuse intrarea în baroul gowachin cu o reputaţie de „măcelar."

De ce această afacere şi deznodământul ei sângeros fuseseră amuzante în opinia gowachinilor? Răspunsul îi dădea lui McKie o intensă senzaţie de pericol.

Gowachinii s-au amuzat ei înşişi, pe seama lor, fiindcă mă subapreciaseră! Dar şi-au dat seama că plănuisem asta de la bun început. Tocmai ăsta li s-a părut cel mai amuzant lucru!

După ce, din curtoazie, îi acordase lui McKie un timp de gândire, bătrânul gowachin continuă:

„Am pariat contra ta, McKie. N-aveai prea multe şanse, nu-i aşa? Totuşi, victoria ta mi-a făcut o mare plăcere. Ne-ai dat o lecţie, cu o măiestrie şi-un clasicism demne de cel mai bun dintre noi. De altfel, acesta este unul dintre motivele de a fi ale legii gowachine: să pună la încercare calităţile celor care au ales să se folosească de ea. Spune-mi deci la ce te aşteptai când ai dat curs convocării noastre pe Tandaloor?"

Brusca schimbare de ton care însoţise întrebarea aproape că-l luase prin surprindere pe McKie.

Am lipsit prea mult timp dintre gowachini, gândi el. **Nu-mi pot permite o slăbire a atenţiei nici măcar o secundă.**

Era ceva aproape palpabil: dacă lăsa să-i scape o singură pulsaţie din ceea ce se petrecea aici, consecinţele puteau fi incalculabil de tragice, nu numai pentru el, ci şi pentru o întreagă planetă. Faţă cu o civilizaţie ale cărei fundamente juridice constau într-o judecarenă unde atât reclamantul, cât şi apărătorul riscau să-şi găsească moartea, nici o eventualitate nu trebuia exclusă. McKie îşi alese cu grijă cuvintele, convins că de ele depindea viaţa sa:

„M-aţi convocat, e adevărat, dar am venit aici în misiune oficială, din însărcinarea Biroului. Aşteptările BirSab-ului contează, aşadar, şi nu ale mele.”

„În cazul acesta, te afli într-o situaţie foarte delicată, deoarece eşti şi legist în baroul gowachin şi, ca atare, poţi fi solicitat în această calitate. Ştii cine sunt?”

Nu era loc de-ndoială, pentru trimisul BirSab-ului, că avea înaintea lui un Înalt Magistru, un purtător de cuvânt al „Încrengăturii încrengăturilor.” Supravieţuise uneia dintre tradiţiile cele mai crude pe care le cunoştea universul co-simţitor. Resursele şi capacităţile sale erau, desigur, fenomenale. În plus, se afla pe teren propriu. McKie răspunse cu prudenţă:

„La sosire, mi s-a spus să vin aici. Asta e tot ce ştiu.”

Călăuzeşte-ţi acţiunile după cel mai mărunt lucru pe care-l cunoşti. Acesta era cursul probatoriului la gowachini. Din punct de vedere legal, răspunsul lui McKie aruncase povara pe umerii interlocutorului său.

Mâinile bătrânului gowachin se încleştară de încântare la ideea nivelului artistic la care se ridicase această confruntare. Urmă un moment de tăcere, de care Ceylang profită pentru a-şi potrivi mai strâns roba şi a se apropia şi mai mult de măsuţa pivotantă. De data aceasta, în mişcările ei apăruse o oarecare tensiune. Magistrul se îndreptă în caniscaun şi spuse:

„Am abjecta onoare de a deţine funcţia de Înalt Magistru al Încrengăturii Mergătoare. Numele meu este Aritch.”

În timp ce vorbea, întinse brusc mâna dreaptă, luă de

pe măsuţă caseta şi o aruncă pe genunchii lui McKie.

„În numele Cărţii, invoc Jurământul care te leagă!” Cum era de aşteptat, acţionase foarte repede. McKie avea caseta în mâini când ultimele cuvinte ale străvechii formule legale îi răsunau în urechi. Oricare-ar fi fost amendamentele co-simţitoare la legea gowachină, aplicabile în această situaţie, era prins în cursa unei manevre juridice subtil elaborate. Metalul cutiei era rece ca gheaţa între degetele sale. Aşadar, i-l puseseră în faţă pe **supremul** Înalt Magistru. Gowachinii se dispensau de preliminarii. Asta însemna că erau în criză de timp şi că nu-şi făceau nici o iluzie asupra situaţiei lor în momentul de faţă. McKie nu trebuia să uite că avea de-a face cu creaturi care se bucurau de propriile lor eşecuri, care se amuzau la spectacolul morţii oferit de judecarenă şi cărora le făcea o imensă plăcere să vadă cum marile principii ale propriului lor cod juridic erau răsturnate artistic.

Vorbi cu solemnitatea rituală pe care-o cereau circumstanţele, dacă voia să aibă o şansă de-a ieşi viu din această sală:

„Două prejudicii se pot anula reciproc. În consecinţă, cei ce greşesc, să greşească împreună. Aceasta este adevărata esenţă a legii.”

Metodic, dădu la o parte simplul cârlig care închidea caseta şi înălţă capacul pentru a inspecta conţinutul. Operaţia trebuia executată cu respectul formal cuvenit fiecărui detaliu. În momentul în care săltă capacul, un iz amărui, de mucegai, îi ajunse la nări. Interiorul cutiei nu ascundea nici o surpriză: cartea, pumnalul şi piatra. Dar McKie era încredinţat că ţine în mâini cea mai veche şi cea mai venerabilă dintre toate casetele asemănătoare. Era un obiect a cărui vârstă nu putea fi socotită. Probabil mii şi mii de ani standard. Gowachinii credeau cu tărie că Zeul Batracian însuşi crease prima casetă – chiar aceasta, pe care-o ţinea în mâinile sale McKie – şi conţinutul ei, ca simbol al „unicei legi cu adevărat eficiente.”

Având grijă să nu folosească decât mâna dreaptă, McKie atinse, pe rând, fiecare obiect din cutie, apoi închise

capacul şi trase cârligul la locul lui. Avu sentimentul, în timp ce îndeplinea acest ritual, că se alătură unui cortegiu spectral de legişti fabuloşi, ale căror nume rămăseseră gravate în analele gowachine.

Bishkar, cea care a ştiut să-şi ascundă ouăle…

Kondush Scufundătorul…

Dritaik, care-a ieşit din mlaştină pentru a-i râde în nas lui Mrreg…

Tonkeel, căruia nu i-a văzut nimeni pumnalul…

McKie se întrebă, în acea clipă, cum va fi evocat el, peste ani. **McKie, cel care comitea gafe,** poate? Încercă să treacă rapid în revistă priorităţile momentului. Prima urgenţă era Aritch. Se ştiau foarte puţine lucruri, în afara Federaţiei Gowachine, despre acest Înalt Magistru. Dar se spunea că, la un moment dat, câştigase o victorie de răsunet în arenă, găsind mijlocul de a executa un judecător. Comentariile acestei lovituri de maestru afirmau că Aritch „îmbrăţişase legea aşa cum sarea se dizolvă în apă.” Pentru iniţiaţi, asta însemna că Înaltul Magistru personifica atitudinea fundamentală a gowachinului faţă de lege: o „desconsideraţie respectuoasă.” Era o formă cu totul aparte de sacralizare. Fiecare mişcare a corpului avea la fel de multă importanţă ca un cuvânt. Gowachinii aveau un aforism: „Viaţa îţi atârnă de vârful buzelor când pătrunzi în judecarenă.”

Existau tot felul de mijloace legale pentru a obţine moartea oricărui participant, judecător, legist, client şi aşa mai departe, singura condiţie fiind de a acţiona cu desăvârşită fineţe legală, care să demonstreze clar motivele în faţa observatorilor, prin ordonarea minuţioasă a fiecărei etape. Şi, mai ales, nu trebuia să omori, în arenă, decât dacă nu exista nici o alternativă care să ofere aceeaşi sacră desconsideraţie faţă de legea gowachină. Chiar şi când era vorba să schimbi legea, trebuia s-o faci respectând formele.

Când pătrundeai în judecarenă, trebuia să simţi în fiecare fibră a trupului atmosfera specială care domnea în acel loc sacru. Formele… mereu formele… Când aveai

redutabilul privilegiu de a ţine în mâini caseta albastră, formele legii gowachine apăsau asupra fiecărei mişcări, a fiecărui cuvânt de care te foloseai. Conştient de obârşia non-gowachină a lui McKie, Aritch îl supunea la presiunea timpului, sperând să dea numaidecât la iveală un punct slab. Un lucru era sigur: gowachinii nu doreau ca afacerea Dosadi să ajungă în judecarenă. Asta părea să fie preocuparea lor imediată. Dar dacă se ajungea totuşi acolo… ei bine, atunci importanţa avea să cadă pe alegerea judecătorilor. Numirea judecătorilor era întotdeauna un punct crucial. Cele două părţi manevrau cu cea mai mare băgare de seamă pentru a-şi asigura cât mai multe avantaje, având totodată grijă să nu introducă în arenă un jurist de profesie, care ar fi dăunat tuturor. Judecătorii îi puteau reprezenta pe cei cărora legea le adusese un prejudiciu. Uneori erau simpli cetăţeni, al căror număr era stabilit, de comun acord, de părţile aflate în litigiu. Alteori, destul de des chiar, judecătorii erau aleşi pentru buna lor cunoaştere a cazului respectiv. Dar atunci trebuiau cântărite cu grijă consecinţele subtile pe care le puteau antrena prejudecăţile unui astfel de magistrat. Între prejudecată şi părere preconcepută, legea gowachină stabilea o distincţie care-l făcea totdeauna pe McKie să cadă pe gânduri.

Părerea preconcepută era definită astfel: „Dacă pot decide în favoarea unei anumite părţi, o voi face.”

Iar prejudecata: „Orice s-ar întâmplă în arenă, voi decide în favoarea unei anumite părţi.”

Părerea preconcepută era permisă, nu însă şi prejudecata.

Aritch era, probabil, principala problemă, cu prejudecăţile lui, cu părerile lui preconcepute şi cu reacţiile lui puternic condiţionate. Fără îndoială că, în sinea lui, considera, ca un bun gowachin, că toate sistemele juridice diferite de-al său nu erau decât „procedee menite să-l submineze pe individ, prin recurgerea la ilogic, la iraţional şi la egocentrism, în numele unor aşa-zise interese superioare.”

Dacă afacerea Dosadi descindea în arenă, avea sa fie judecată conform codului gowachin modificat. Modificările acestea erau un ghimpe în coasta gowachinilor. Ele reprezentau concesii făcute în schimbul admiterii lor ca membri ai Co-simţirii. Periodic, însă, gowachinii emiteau pretenţia ca legea lor să fie luată ca fundament al întregii jurisprudenţe co-simţitoare.

McKie nu uitase ce-i spusese odată un gowachin, referindu-se la legea co-simţitoare:

„Încurajează nemulţumirea, cupiditatea şi rivalitatea, bazate nu pe valoare, ci pe recurgerea la prejudecăţi şi materialism."

Brusc, McKie îşi aminti că acest citat era atribuit lui Aritch, Înaltul Magistru al încrengăturii Mergătoare. Existau oare motive şi mai ascunse ale prezenţei sale aici?

Dând semne de nerăbdare, Aritch trase aer prin ventriculele respiratorii şi declară:

„Din acest moment, eşti legistul meu. A fi condamnat înseamnă a fi liber, fiindcă aceasta face din tine duşmanul oricărei guvernări. Te cunosc a fi un asemenea duşman, McKie."

„Mă cunoşti", încuviinţă McKie.

Era mai mult decât un răspuns ritual în respectul formelor, era adevărul. Dar McKie trebui să depună un imens efort pentru a-l enunţa calm. În cei aproape cincizeci de ani de prezenţă în cadrul baroului gowachin, nu folosise această străveche procedură legală decât de patru ori în judecarenă, ceea ce era aproape un record printre legiştii normali. De fiecare dată, viaţa sa fusese în joc. În fiecare stadiu, lupta putea fi mortală. Viaţa celui învins aparţinea învingătorului, care putea să dispună de ea după voie. Cu rare ocazii, încrengătura celui care pierduse avea posibilitatea de a-l răscumpăra, ca sclav. Dar era o soluţie pe care o detestau chiar cei învinşi.

Mai bine o moarte curată, decât o viaţă murdară.

Lama pătată de sânge uscat a pumnalului din caseta albastră era dovada soluţiei celei mai populare. Această practică făcea ca litigiile să fie mai rare iar şedinţele

tribunalelor mai memorabile.

Aritch adoptase postura formală, care-i evidenţia tatuajele ce atestau apartenenţa sa la Încrengătura Mergătoare. Cu ochii închişi, aduse această întrevedere la punctul ei crucial:

„Iar acum îmi vei expune, McKie, motivele oficiale care au condus Biroul de Sabotaj să te însărcineze cu efectuarea unei anchete pe teritoriul Federaţiei Gowachine.”

Legea trebuie să reţină modalităţile adecvate de a rupe cu formele tradiţionale, fiindcă nimic nu este mai sigur decât persistenţa formelor Legii, chiar şi când a dispărut orice justiţie.

Aforism gowachin

Era destul de înalt pentru un gowachin dosadian, dar gras şi cu aspect neglijent. Umbla târşâindu-şi picioarele, iar umerii îi erau veşnic încovoiaţi. Când ceva îl irita sau îi trezea interesul, un şuier întretăiat îi străbătea ventriculele respiratorii. Ştia asta şi era conştient c-o ştiau şi cei din anturajul său. Se folosea deseori de această particularitate ca de un avertisment, pentru a le reaminti tuturor că nici un dosadian nu deţinea mai multă putere ca el, şi că această putere era cea a morţii. Toţi dosadienii îi cunoşteau numele: Broey; şi nimeni nu ignora ce însemna faptul că aparţinuse Sfintei Congregaţii a Vălului Celest înainte de a accede la postul de comandă pe care-l reprezenta funcţia de Elector. Armata sa particulară era cea mai importantă, cea mai bine echipată şi cea mai eficientă de pe Dosadi. Serviciul lui de informaţii stârnea teroarea şi admiraţia. Îşi concepuse apartamentele sale private ca pe o adevărată fortăreaţă la ultimul etaj al imobilului care-i adăpostea cartierul general, un edificiu de piatră şi plastoţel, care domina braţul principal al fluviului, chiar în inima Chu-ului. Pornind de la acest punct central, zidurile de fortificaţie ale oraşului se etajau în inele concentrice. Singura modalitate de a pătrunde în citadela lui Broey consta în traversarea

unui Tunel de Acces păzit cu cea mai mare străşnicie. I se spunea TAI şi doar câteva personalităţi aveau dreptul să-l folosească.

Dimineaţa, cornişele ce mărgineau faţada, chiar sub ferestrele lui Broey, serveau drept loc de adunare al păsărilor hoitare, care jucau un rol deosebit pe Dosadi. Cum Stăpânii Vălului interziceau fiinţelor raţionale să consume carnea altor fiinţe raţionale, acest lucru cădea în sarcina păsărilor. Carnea locuitorilor din Chu, şi chiar a celor de la Periferie, fiind mai puţin încărcată cu metalele grele ce-şi aveau sorgintea în solul planetei, zburătoarele mâncătoare de stârvuri prosperau.

Stoluri întregi poposeau sub pervazurile lui Broey, croncănind, cârâind, defecând, agitându-se şi înghiontindu-se cu insolenţă tipic aviană, în timp ce scrutau străzile de dedesubt în căutarea unei prăzi însângerate. Priveau şi în direcţia Periferiei, dar momentan aceasta le era inaccesibilă din cauza unei sonobariere. Zgomotul păsărilor era retransmis printr-un vocom într-una din cele opt camere ale apartamentului. Era o odaie decorată în galben şi verde, de vreo zece metri pe şase, în care se aflau Broey şi doi oameni.

Broey emise o interjecţie de ocară la adresa zgomotoaselor zburătoare. Lighioanele astea afurisite îl împiedicau să gândească! Îşi târşâi paşii până la fereastră şi făcu să tacă vocomul. În liniştea care se lăsă dintr-o dată, contemplă oraşul şi poalele falezelor ce-l înconjurau. Un nou atac periferic fusese respins în cursul nopţii. Ceva mai devreme, Broey se deplasase personal la faţa locului, însoţit de un convoi de blindate. Trupelor le făcea plăcere să-l vadă, din când în când, expunându-se astfel pericolului. Când coloana blindată ajunsese la destinaţie, păsările curăţaseră deja aproape totul. Plăcile dorsale subţiri ale gowachinilor, care n-aveau cuşcă toracică, se detaşau net printre scheletele albe ale oamenilor. Doar câteva zdrenţe de carne verde sau roşie marcau locul festinului păsăresc întrerupt de intrarea în acţiune a sonobarierei.

Când i se aducea vorba de sonobariere, reacţia lui Broey

nu se lăsa aşteptată. Barierele sonice erau una dintre maniile tembele ale lui Gar! **Lasă păsările să termine!**

Însă Gar insista să rămână câteva cadavre la vedere, pentru a-i convinge pe supravieţuitorii Periferiei că atacurile lor erau lipsite de orice speranţă.

Vederea scheletelor ar fi avut exact acelaşi efect.

Gar prea era însetat de sânge.

Broey se întoarse pentru a privi spre celălalt capăt al camerei, peste capetele celor doi companioni umani. Doi pereţi erau în întregime acoperiţi cu diagrame reprezentând linii unduitoare de diferite culori. În centrul odăii se afla o masă pe care era aşternută o altă diagramă, sub forma unei linii roşii care se încovoia brusc, descriind o curbă descendentă ce se oprea pe la mijlocul planşei. Lângă locul unde lua sfârşit curba, se afla o cartelă albă, alături de o figurină înfăţişând un mascul uman cu o erecţie enormă. Piedestalul figurinei purta inscripţia: „Gloata." Figurina era un obiect subversiv, interzis, de origine periferică. Periferici ştiau care era principala lor forţă: reproducerea, reproducerea şi iar reproducerea.

Oamenii şedeau faţă în faţă, de-o parte şi de alta a diagramei. Se înscriau în spaţiul înconjurător de o manieră bizar indirectă, ca şi când fuseseră iniţiaţi în secretele lui Broey prin intermediul unui ritual ezoteric în acelaşi timp neliniştilor şi periculos de fascinant.

Broey reveni la scaunul său din capul mesei, se aşeză şi continuă să-i observe în tăcere pe cei doi. Se amuza simţind cum îi vibrau ghearele, în tecile digitale, la auzul discuţiei lor. Nu le acorda mai multă încredere decât îi acordau ei lui. Aveau propriile lor trupe şi propriile lor servicii de informaţii. Constituiau o ameninţare reală la adresa lui Broey, dar, în ansamblu, ajutorul pe care i-l aduceau compensa neplăcerile pe care i le provocau când şi când.

Quilliam Gar, bărbatul care stătea cu spatele la ferestre, ridică ochii în clipa în care Broey îşi reluă locul şi emise un fel de mârâit ce voia să dea de-nţeles că fusese el însuşi pe punctul de a se duce să închidă vocomul.

Blestemate hoitare! Dar, ce-i drept, folositoare…

Cei născuţi la Periferie aveau întotdeauna sentimente echivoce în privinţa păsărilor.

Gar perora din scaunul său ca şi când s-ar fi adresat maselor ignorante. Înainte de a lucra pentru Broey, făcuse carieră în serviciile de Acţiune educativă ale Sinodului. Era un individ foarte slab, descărnat parcă pe dinăuntru. Aspectul însă era atât de comun pe Dosadi, încât rari erau cei care-l remarcau. Avea profilul şi privirea vânătorului. Se îndoia sub povara celor optzeci şi opt de ani ai săi, de parcă ar fi avut de două ori pe atâţia. Obrajii lui erau brăzdaţi de un păienjeniş de riduri. Părul încărunţit şi venele proeminente de pe dosul mâinilor îi trădau originea periferică, la fel ca şi uşurinţa cu care se lăsa pradă mâniei. Verdele Rezervelor de Muncă, pe care-l afişa în îmbrăcăminte, nu înşela aproape pe nimeni, într-atât de cunoscut îi era chipul.

În faţa lui Gar şedea fiica sa cea mai mare şi principala lui colaboratoare, Tria. Alesese acel loc pentru a vedea faleza pe fereastră. Urmărise o vreme şi păsările hoitare care se aventurau pe pervaz. Zgomotul lor n-o deranja. Nu strica, gândea ea, să ţi se reamintească despre cele aflate dincolo de zidurile oraşului.

Faţa Triei era prea impregnată de o răceală calculată pentru a putea fi considerată frumoasă de altcineva decât, poate, vreun gowachin, în căutarea unei aventuri exotice, sau vreun muncitor din iepurării sperând să se folosească de ea pentru a-şi depăşi condiţia. Avea darul de a-şi descumpăni interlocutorii aruncându-le o privire mirată şi cinică. Făcea acest lucru cu o siguranţă aristocratică, de natură a impune respectul. De altfel, asta şi urmărea. Astăzi, purta ţinuta portocalie cu tivuri negre a Serviciilor Speciale, dar fără brasarda care ar fi trebuit să indice secţiunea. Ştia că asta-i făcea pe mulţi s-o creadă creatura lui Broey, ceea ce era exact, dar nu în sensul pe care-l presupuneau cinicii. Tria era perfect conştientă de valoarea ei în ochii lui Broey: poseda un talent remarcabil de a interpreta fanteziile PolDem-ului.

Indicând linia roşie din faţa ei, Tria declară:

„Nu poate fi decât ea. Cum de te mai îndoieşti?” Şi se întrebă sincer cum de nu vedea Broey ceea ce era mai mult decât evident.

„Keila Jedrik”, rosti Broey. Şi repetă: „Keila Jedrik.”

Gar îi aruncă fiicei sale o privire piezişă.

„De ce s-ar fi inclus şi pe ea printre cei cincizeci...”

„A vrut să ne transmită un mesaj”, interveni Broey. „Acum îl înţeleg cât se poate de clar.” Părea încântat de propria-i concluzie.

Gar percepu altceva în atitudinea gowachinului.

„Sper că n-ai de gând s-o omori.”

„Nu mă pierd eu cu firea chiar aşa iute ca voi, oamenii”, replică Broey.

„Supravegherea obişnuită?” întrebă Gar.

„Nu m-am hotărât încă. Sunteţi la curent, presupun, că duce o viaţă, mai mult sau mai puţin, de celibatară. Asta să-nsemne că nu-i apreciază pe masculii din specia voastră?”

„Mai degrabă ei n-o apreciază”, răspunse Tria.

„Interesant. Obiceiurile voastre de reproducere mi s-au părut totdeauna foarte ciudate.”

Tria îl măsură cu privirea. Tocmai se întreba de ce gowachinul se îmbrăcase astăzi în negru. Purta un fel de tunică larg răscroită între umeri şi talie, care-i descoperea ventriculele. Spectacolul o revolta şi Broey ştia asta. Ideea respingătoare a contactului lor cu pielea ei... Îşi drese glasul. Broey se îmbrăca rareori în negru. Era culoarea veselă a oficianţilor ecleziastici. El o arbora însă cu o trufie care părea a vrea să spună că prin mintea lui treceau gânduri pe care nici un alt muritor nu putea să le aibă.

Schimbul de cuvinte dintre Broey şi fiica sa avu darul să-l neliniştească pe Gar. Nu putea alunga gândul că, din motive bizare, fiecare din ei se străduia să prezinte o perspectivă întunecată a evenimentelor, trecând sub tăcere anumite aspecte şi acordându-le altora o importanţă exagerată.

„Şi dacă se refugiază la Periferie?” întrebă el.

Broey scutură din cap cu un aer sceptic.
„N-are decât! Nu cred însă c-ar putea rămâne prea mult acolo.”
„Poate ar fi trebuit să facem ceva ca s-o arestăm”, opină Gar.
Broey îl privi lung, apoi spuse:
„Îmi face impresia că ai în minte un plan foarte precis. N-ai vrea să ni-l împărtăşeşti şi nouă?”
„Nu-nţeleg la ce te...”
„Ajunge!” strigă Broey, ale cărui ventricule începură să şuiere în ritmul respiraţiei sale.
Gar amuţi.
Broey se aplecă spre el, conştient de privirea amuzată a Triei.
„E încă prea devreme să luăm decizii care nu mai pot fi schimbate! Deocamdată suntem la ora ambiguităţilor.”
Iritat de propria-i manifestare mânioasă, Broey se ridică şi trecu repede în biroul alăturat, încuind uşa. Era limpede că cei doi n-aveau habar mai mult decât el de locul în care s-ar fi putut duce Jedrik. Dar tot el conducea încă jocul. Jedrik nu se putea ascunde o veşnicie. Aşezându-se la birou, chemă Securitatea.
„Bahrank s-a întors?”
Un ofiţer superior gowachin apăru în câmpul ecranului şi ridică ochii.
„Încă nu.”
„Ce măsuri aţi luat ca să aflaţi unde-şi va livra marfa?”
„Cunoaştem poarta de intrare. Nu ne va fi greu să-l urmărim.”
„Nu vreau ca oamenii lui Gar să ştie ce faceţi.”
„Am înţeles.”
„Şi problema cealaltă?”
„Pcharky pare să fi fost ultimul. Nu ştim dacă mai este încă în viaţă. Asasinii au lucrat cum trebuie.”
„Continuaţi cercetările.”
Broey îşi reprimă un vag sentiment de nelinişte. Ceva foarte nedosadian părea să se întâmple în Chu... şi la Periferie. Avea impresia că spionilor lui le scăpau din

vedere evenimente importante. Dar, întorcându-se la problema cea mai presantă, ordonă:

„Deocamdată să nu întreprindeţi nimic care-ar putea obstrucţiona acţiunile lui Bahrank.”

„Am înţeles.”

„După ce-şi livrează marfa, vă asiguraţi că s-a îndepărtat îndeajuns de punctul respectiv, după care îl ridicaţi şi-l duceţi la voi. O să-l interoghez personal.”

„În legătură cu dependenţa lui de…”

„Ştiu cu ce-l are ea la mână. Chiar şi contez pe asta.”

„Încă n-am reuşit să ne procurăm substanţa respectivă, deşi am depus toate eforturile.”

„Vreau rezultate, nu scuze. Cine se ocupă de asta?”

„Kidge. E unul dintre agenţii noştri cei mai…”

„Dă-mi-l.”

„O clipă. Să văd dacă…”

Kidge avea un facies gowachin impasibil şi o voce sonoră.

„Doriţi un raport preliminar?”

„Dă-i drumul.”

„Sursele mele de la Periferie sunt de părere că substanţa adictivă este extrasă dintr-o plantă numită **tibac.** Nu avem date despre o asemenea plantă, dar am aflat că gloata o cultivă, de puţină vreme, în zonele din afara Periferiei. Conform informaţiilor mele, substanţa este extrem de adictivă pentru fiinţele umane şi încă şi mai mult pentru noi.”

„Zici că nu avem date? Ce provenienţă are planta asta? Nu ţi s-a spus nimic?”

„Am discutat personal cu un om întors de curând din regiunile aflate în amonte de fluviu, unde se pare că gloata cultivă pe arii întinse acest **tibac.** I-am promis un loc în iepurării dacă-mi procură informaţii complete despre substanţa respectivă şi un eşantion de un kilogram. Omul mi-a spus că, pentru cei ce-o cultivă, planta are o semnificaţie religioasă. N-am considerat că e cazul să cercetez mai îndeaproape acest aspect.”

„Când crezi c-o să-ţi predea eşantionul?”

„Cel târziu azi, la căderea nopţii."

Broey rămase câteva clipe tăcut. **O semnificaţie religioasă.** În cazul acesta părea destul de probabil ca planta să fi traversat clandestin Zidul Zeilor, după cum lăsase de înţeles şi Kidge. Dar în ce scop? Ce urmăreau ei?

„Mai ordonaţi şi-altceva?" întrebă Kidge.

„Să-mi aduci aici substanţa aceea de îndată ce-ai obţinut-o."

Kidge păru să şovăie. Era limpede că mai voia să spună ceva, dar nu se încumeta. Broey se încruntă.

„Ei! Ce mai e?"

„Nu credeţi c-ar fi bine s-o testăm mai întâi?"

Întrebarea era destul de surprinzătoare. Să fi reţinut Kidge informaţii de importanţă vitală despre acest **tibac** şi pericolele sale? Nu se ştia niciodată de unde putea veni un atac. Dar Kidge era prizonierul propriilor sale lanţuri înrobitoare. Ştia ce-l aştepta dacă-l trăda pe Broey. Pe de altă parte, Jedrik avusese în mână substanţa. Atunci, de ce pusese Kidge o asemenea întrebare? Confruntat cu astfel de necunoscute, Broey avea obiceiul să se retragă în el însuşi, cu ochii voalaţi de membrana nictitantă, până ce cântărea cu băgare de seamă toate posibilităţile. După câteva clipe, ieşind din imobilism, fixă chipul lui Kidge de pe ecran.

„Dacă-i destulă, dă câteva doze unor voluntari umani şi gowachini şi adu-mi restul imediat după aceea, fără a aştepta rezultatele, dar într-un recipient închis ermetic."

„Circulă deja tot felul de zvonuri despre substanţa asta. N-o să găsesc prea uşor voluntari."

„Descurcă-te."

Broey întrerupse comunicaţia şi reveni în prima cameră pentru a face pace cu Gar şi Tria. O pace diplomatică. Nu voia să şi-i îndepărteze pe cei doi… nu încă.

Îi găsi discutând, exact în postura în care-i lăsase. Tria spunea:

„…cea mai probabilă, şi sunt obligată s-o iau ca punct de plecare."

Gar dădu din cap fără să spună nimic.

Broey se aşeză, făcându-i semn Triei să continue. Aceasta urmă, ca şi când n-ar fi existat vreo întrerupere:

„E clar că Jedrik are geniu. Cât despre indicele ei de loialitate, este cu siguranţă trucat. Uitaţi-vă la deciziile ei: o singură decizie dubioasă în patru ani. Una singură!”

Gar îşi plimbă degetul de-a lungul curbei roşii care ocupa jumătate din grafic. Era un gest de o surprinzătoare senzualitate. S-ar fi zis că mângâia un trup.

Broey îi adresă un imbold verbal:

„Ce este, Gar?”

„A, nimic… mă întrebam doar dacă nu s-ar putea ca Jedrik să fie şi ea…”

Ridică din sprâncene arătând plafonul, apoi îşi întoarse privirea la diagramă. Ceilalţi înţeleseră aluzia la intruşii veniţi de pe tărâmurile aflate dincolo de Zidul Zeilor.

Broey îl privi pe Gar, de parcă acesta l-ar fi smuls dintr-o meditaţie profundă. Ce-avea de gând idiotul ăsta ridicând o asemenea problemă în stadiul actual? Răspunsurile erau evidente!

„Sunt de acord cu concluziile Triei”, declară el. „Cât despre observaţia ta…” Se întoarse spre Gar, ridicând din umeri ca un om. „Desigur că Jedrik întruneşte câteva dintre atributele clasice, însă…” Repetă gestul dinainte. „Această lume rămâne cea pe care ne-a dat-o Zeul.”

Marcate de anii petrecuţi în sânul Sfintei Congregaţii, cuvintele lui Broey erau, în mod necesar, încărcate cu o oarecare evlavie. În această încăpere însă, nu încăpea nici o îndoială că mesajul era strict laic.

„Ceilalţi au fost atât de decepţionanţi”, suspină Gar. „Mai ales Havvy.” Apucă figurina şi o mută mai spre mijlocul diagramei.

„Am dat greş fiindcă ne-am pripit”, interveni Tria cu voce tăioasă. „Sincronizare defectuoasă.”

Gar îşi frecă bărbia. Câteodată, Tria îl uimea cu acest ton acuzator pe care-l adopta pentru a vorbi despre insuccesele lor. Replică:

„Poate… dar dacă vine într-adevăr de acolo şi nu luăm în seamă…”

„Vom explora această cale când se va deschide în faţa noastră”, îl întrerupse Broey. „Dacă se va deschide vreodată... Chiar şi un nou eşec ar putea să fie util. Uzinele alimentare ne promit o creştere simţitoare a producţiei la următoarea recoltă. Asta înseamnă că vom putea amâna câteva dintre măsurile neplăcute din punct de vedere politic, pe care le-am prevăzut.”

Broey lăsă să se filtreze acest gând între cei doi interlocutori ai săi, în timp ce el analiza repede liniile de activitate rezultate din cele petrecute astăzi, în această odaie. Da, oamenii lăsau clar impresia că acţionau conform unui plan secret. Totul mergea deci cât se poate de bine: curând vor încerca să-i ia locul... şi vor eşua, bineînţeles.

O uşă se deschise în spatele Triei. În cameră intră o femeie grasă. Trupul îi umfla salopeta verde, iar faţa rotundă părea că pluteşte în mijlocul unui halo de păr blond. Obrajii ei aveau paloarea caracteristică dependenţei de **dacon.** Femeia i se adresă cu slugărnicie lui Gar:

„Aţi zis că pot să vă deranjez dacă...”

„Sigur, sigur.”

Gar îi făcu semn cu mâna că poate vorbi fără teamă. Semnificaţia gestului nu-i scăpă câtuşi de puţin lui Broey. Alt act al înscenării lor.

„Am dat de Havvy, dar Jedrik nu e cu el.”

Gar dădu din cap şi se întoarse spre Broey.

„Indiferent dacă Jedrik e o spioană adevărată sau doar o altă marionetă, există toate şansele ca ei să fie cei care-au pus la cale afacerea asta.”

Din nou, ridică din sprâncene în direcţia tavanului.

„Am să pornesc de la această ipoteză”, declară Tria, împingându-şi îndărăt scaunul şi ridicându-se. „Mă duc să dau o raită prin iepurării.”

Broey îşi ridică privirea spre ea. Încă o dată, simţi cum îl furnicau tecile ghearelor.

„Nu li te pune în cale”, rosti el.

Gar se sili să-şi ia privirea de la gowachin în timp ce gândurile îi defilau cu viteză prin minte. Adesea, gowachinii erau greu de pătruns, dar, de data aceasta, Broey se

arătase perfect transparent. Era încredinţat că poate să-i dea de urmă lui Jedrik, şi nu încerca să ascundă nimănui faptul. Treaba asta putea fi foarte periculoasă.

Tria observase acelaşi lucru, fireşte, dar nu comentă nimic. Se mulţumi să întoarcă spatele şi s-o urmeze pe femeia grasă, care ieşea.

Gar se ridică de pe scaun, ca un compas care se deschide până la limită.

„Cred c-am să plec şi eu. Trebuie sa mă ocup personal de câteva probleme."

„Contam mult pe voi doi", zise Broey.

Dar nu era încă dispus să-i dea drumul lui Gar. Mai întâi să se ducă Tria unde avea treabă. Cu cât rămâneau mai mult timp cei doi departe unul de celălalt, cu atât era mai bine. Se grăbi să reia:

„Înainte de a pleca, Gar... mai sunt câteva chestiuni care mă frământă. De ce Jedrik a precipitat astfel lucrurile? Pentru ce şi-a distrus toate arhivele? Ce nu trebuia să vedem noi?"

„Poate că n-a vrut decât să ne deruteze", răspunse Gar, nefăcând altceva decât să repete părerea Triei. „Un lucru e sigur, în orice caz: n-a fost doar un gest de mânie."

„Undeva trebuie să existe o cheie", insistă Broey.

„Vrei să-ţi asumi riscul de a-l supune unui interogatoriu pe Havvy?"

„Bineînţeles că nu!"

Fără a lăsa să se vadă dacă percepuse sau nu iritarea lui Broey, Gar spuse:

„În ciuda părerii tale şi-a Triei, nu cred că ne mai putem permite o greşeală la ora asta. Havvy ne-a... mă rog..."

„Da-mi voie să-ţi amintesc", interveni Broey, „că Tria n-are nimic de-a face cu greşelile noastre în legătură cu Havvy. A avut rezerve de la bun început. Acum îmi pare rău că nu i-am dat mai multă ascultare." Făcu un semn vag cu mâna pentru a da de-nţeles că întrevederea luase sfârşit. „Du-te să-ţi vezi de problemele tale importante."

Îl urmări din ochi până când părăsi încăperea.

Judecând după atitudinea lui Gar, un lucru era cert: se

putea presupune, în mod rezonabil, că el nu ştia încă nimic despre acest nou-venit pe care Bahrank era pe cale să-l introducă pe porţile oraşului.

Dacă nu aşa ar fi stat lucrurile, Gar şi-ar fi dat silinţa să disimuleze o informaţie atât de preţioasă şi n-ar fi cutezat în ruptul capului sa facă aluzie la o posibilă infiltraţie din spatele Zidului Zeilor. Sau… mai ştii? Broey dădu încet din cap. Afacerea asta trebuia tratată cu cea mai mare băgare de seamă.

Să analizăm acum amprenta specială conferită individului de diferitele tipuri de guvernare. În primul rând, trebuie identificată fără greş forţa guvernantă primară. Pentru aceasta, să examinăm cu atenţie, de pildă, istoria omenirii. Este lucru ştiut că, din toate timpurile, oamenii au fost supuşi unui număr impresionant de constrângeri: cele ale oligarhilor, ale autocraţilor sau plutocraţilor, ale avizilor de putere ai nenumăratelor republici, ale majorităţilor şi minorităţilor tiranice, fără a omite farmecul înşelător al democraţiei, al instinctelor profunde sau al impulsiunilor juvenile. În toate aceste cazuri, forţa guvernantă, în sensul în care dorim noi să înţelegeţi acest concept, reprezenta în ochii individului afectat autoritatea de care el credea că depinde supravieţuirea lui imediată. Noţiunea de supravieţuire este cea care determină în mod esenţial amprenta. Pe parcursul unei bune părţi a istoriei umane (dar procesul este acelaşi pentru majoritatea speciilor co-simţitoare), preşedinţii Marilor Corporaţii au sugerat mai mult potenţial de supravieţuire, în remarcile lor banale, decât personalităţile politice de primă mărime. Noi, ca membri ai Co-simţirii, nu putem să uităm acest lucru atunci când supraveghem Corporaţiile Multiplanetare. Nu avem voie să-l uităm nici în ceea ce ne priveşte.

Cel care acţionează pentru propria-i supravieţuire îşi modifică amprenta şi, ca atare, credinţele.

Manual de instrucţie, Biroul de Sabotaj

Nu fă niciodată ce i-ar place inamicului tău să faci, îşi reaminti McKie.

În momentul de faţă, inamicul era Aritch, care făcuse apel la jurământul de legist pentru a constrânge un agent al BirSab-ului şi ceruse informaţii la care nu avea dreptul. Atitudinea bătrânului gowachin, conformă naturii propriului său cod juridic, avusese ca efect mărirea instantanee a zonei de conflict. McKie se rezervă la un răspuns minimal:

„Mă aflu aici pentru că Tandaloor este inima Federaţiei Gowachine."

Aritch, care rămăsese cu ochii închişi pentru a sublinia relaţia formală de la client la legist, ridică pleoapele şi-l fulgeră pe McKie cu privirea.

„Îţi amintesc, **o singură dată,** că sunt clientul tău."

Semnele indicând o nouă şi periculoasă tensiune la servitoarea wreavă erau pe cale să se înmulţească, dar McKie nu-şi putea permite să-şi abată atenţia de la Aritch.

„Te-ai desemnat **tu însuţi** client. Foarte bine. Clientul trebuie să răspundă cu sinceritate la toate întrebările pe care i le pune legistul său atunci când procedura o impune."

Aritch continua să-l fixeze pe McKie cu ochii săi galbeni, în care pâlpâia un foc mocnit. Adevărata bătălie era acum angajată.

McKie nu se îndoia de fragilitatea relaţiei de care depindea supravieţuirea sa. Gowachinii, semnatari ai marelui Pact Co-simţitor ce statornicea legătura dintre speciile civilizate ale universului cunoscut, erau obligaţi să accepte anumite intervenţii ale BirSab-ului în jurisdicţia lor. Dar Aritch situase afacerea pe un alt teren. Dacă Federaţia Gowachină nu era de acord cu agentul McKie, avea posibilitatea să-l aducă în judecarenă în calitate de legist care adusese un prejudiciu unuia din clienţii săi. Cu întregul

barou gowachin coalizat împotriva sa, lui McKie nu-i era greu să-şi închipuie care dintre cei doi legişti avea să **guste pumnalul.** Singura sa speranţă era să evite procesul imediat. Acesta era, la urma urmei, fundamentul legii gowachine.

Pătrunzând în miezul subiectului, McKie declară:

„Biroul a descoperit existenţa unei probleme destul de stânjenitoare pentru Federaţia Gowachină."

Aritch clipi de două ori.

„După cum bănuiam."

McKie scutură din cap. Nu **bănuiau, ştiau.** Iar el conta pe asta: gowachinii trebuiau să cunoască motivul pentru care dăduse curs convocării lor. Dacă o specie semnatară a Pactului putea să-i înţeleagă pe de-antregul poziţia, aceasta era cea gowachină. BirSab-ul era reflectarea filosofiei gowachine. Trecuseră secole de la marea convulsie care dăduse naştere Biroului de Sabotaj; dar Co-simţirea nu avusese niciodată răgaz să uite această naştere. Despre ea învăţau copiii tuturor speciilor.

„Într-o zi, cu multă vreme în urmă, o majoritate tiranică a pus stăpânire pe guvernare. Intenţia ei era de a-i face pe toţi indivizii egali. Asta însemna că nimeni nu mai trebuia să-şi depăşească nicicum vecinul. Superioritatea în orice domeniu trebuia prohibită sau disimulată. Tiranii şi-au pus pe roate guvernarea cu cea mai mare viteză, «în numele poporului». Au suprimat, peste tot unde era cu putinţă, tărăgăneala birocraţiei. Timpul de reflecţie a fost redus. Fără a-şi da seama că acţionau în vederea satisfacerii dorinţei lor inconştiente de a împiedica orice schimbare, tiranii încercau să îngroape toate populaţiile într-o uniformitate cenuşie."

„Astfel, puternica maşină guvernamentală a început să meargă din ce în ce mai repede, antrenând o dată cu ea toate mecanismele importante ale societăţii. În decursul unei singure ore, texte de legi erau concepute şi puse în aplicare. Structurile sociale îşi schimbau aspectul cu o iuţeală sinucigaşă. Membrii societăţii deveneau incapabili să facă faţă adevăratei evoluţii pretinse de univers. Erau,

de fapt, paralizaţi.”

„Era epoca faimoasei «monede de sticlă», puternică dimineaţa, devalorizată la căderea nopţii. Mânaţi de pasiunea lor pentru uniformitate, tiranii se făceau din ce în ce mai puternici, în timp ce toţi ceilalţi deveneau mai slabi. Noi administraţii, secretariate, ministere cu atribuţii fanteziste erau create în fiecare zi, pentru a deveni citadelele unei noi clase de conducători, o aristocraţie a cărei singură raţiune de a fi era menţinerea elanului giganticei roţi distrugătoare care semăna violenţa şi haosul în tot ce atingea.”

„În această epocă sumbră, câţiva indivizi (cele Cinci Auzuri, ale căror identitate şi specie n-au fost niciodată dezvăluite) au creat un Corp al Sabotorilor, pentru a încetini dementa roată guvernamentală. La început, Corpul nu s-a dat în lături nici de la violenţă, nici de la vărsarea de sânge, nici de la cruzime. Treptat, însă, metodele sale au devenit mai subtile. Roata a fost încetinită, a ajuns controlabilă. Timpul de reflecţie a revenit.”

„Odată cu trecerea anilor, acest Corp s-a transformat în Biroul de Sabotaj, BirSab-ul, o organizaţie cu adevărate puteri ministeriale, care-şi proclamă preferinţa pentru metodele subtile, dar care nu ezită, atunci când e cazul, să recurgă la violenţă pentru a-şi atinge scopurile.”

Aceste noţiuni, însuşite de McKie încă din şcoală, fuseseră între timp revizuite în lumina experienţei sale în cadrul BirSab-ului. Acum, ştia că această administraţie de elită, cuprinzând reprezentanţi ai tuturor speciilor co-simţitoare cunoscute, era condamnată să urmeze calea propriei sale entropii. Într-o zi, Biroul avea să se desfiinţeze sau să fie desfiinţat. Deocamdată însă universul mai avea nevoie de el. Vechile amprente persistau – acele căutări inutile ale unui absolut în mod ideal uniformizat. Era vechiul conflict între ceea ce individul considera a fi condiţia supravieţuirii sale imediate şi ceea ce totalitatea cerea pentru ca unii să supravieţuiască. Astăzi, Federaţia Gowachină era contra Co-simţirii, iar Aritch se erijase în campion al poporului său.

McKie îl studie cu atenţie pe Înaltul Magistru, fără a pierde din vedere tensiunile înăbuşite din atitudinea asistentei sale wreave. Avea să fie acest loc scena unui act violent? Întrebarea rămase momentan fără răspuns, în timp ce McKie se hotărî să vorbească.

„Ai remarcat că mă aflu într-o poziţie delicată. Nu mă bucură dificultăţile cu care sunt confruntaţi unii dintre vechii şi respectaţii mei maeştri şi prieteni sau compatrioţii lor. Există însă dovezi…”

Lăsă fraza în suspensie. Gowachinii detestau insinuările neduse până la capăt.

Ghearele lui Aritch se iviră din tecile degetelor sale palmate.

„Clientul tău vrea să cunoască aceste dovezi.”

Înainte de a vorbi, McKie îşi lăsă mâna pe cârligul cutiei de pe genunchii săi.

„Ni se semnalează dispariţia unui mare număr de indivizi aparţinători a două specii. Este vorba de gowachini şi de oameni. Luate izolat, aceste dispariţii au o importanţă minoră. Dar faptele se produc de foarte multă vreme. De cel puţin douăsprezece sau cincisprezece generaţii, după vechiul mod de calcul uman. Global, asta reprezintă o dispariţie în masă. Am aflat că există o planetă, numită Dosadi, unde au fost deportate aceste persoane. Indiciile aflate în posesia noastră au făcut obiectul unor examinări atente. Toate urmele conduc spre Federaţia Gowachină.”

Degetele lui Aritch se depărtară uşor, ceea ce, la un gowachin, era semnul unei stânjeneli profunde. McKie n-ar fi putut spune dacă era prefăcută sau reală.

„Biroul tău acuză Federaţia Gowachină?”

„Cunoşti atribuţiile Biroului meu. Nu ştim încă unde se află planeta Dosadi, dar vom sfârşi prin a o localiza.”

Aritch rămase tăcut. Ştia că BirSab-ul nu renunţase niciodată la elucidarea unei probleme.

McKie înălţă caseta albastră.

„Aruncându-mi asta, stimate client, ai făcut din mine gardianul destinului tău. N-ai dreptul să-mi ceri explicaţii în legătură cu metodele mele. Nu mă voi conforma vechii

legi.”

Aritch încuviinţă cu o mişcare a capului.

„Mă aşteptam să reacţionezi astfel.”

Ridică mâna dreaptă.

Spasmodica „flexiune a morţii” puse stăpânire pe wreavă, ale cărei mandibule de luptă ţâşniră din fanta facială.

Încă de la prima ei mişcare, McKie deschise caseta şi scoase din ea cartea şi pumnalul. Vorbi cu o forţă pe care corpul lui n-o simţea:

„Dacă schiţează cel mai mic gest spre mine, sângele meu va păta cartea sacră.” Lipi tăişul pumnalului de încheietura mâinii. „Poate că Slujitoarea Casetei nu ştie ce-ar însemna asta. Istoria Încrengăturii Mergătoare s-ar termina aici. S-ar considera că o altă încrengătură a primit caseta din mâinile Dătătorului Legii. Până şi numele **ultimului** Înalt Magistru al acestei încrengături ar fi şters din amintiri şi orice gowachin ar prefera să-şi mănânce propriile ouă înainte de a admite vreo înrudire cât de îndepărtată cu Încrengătura Mergătoare.”

Aritch încremenise, cu mâna dreaptă în aer. Bolborosi:

„McKie, eşti un spion. Numai spionând ritualurile noastre cele mai sacre puteai afla un asemenea lucru.”

„M-ai luat drept un nătărău docil şi sperios, clientule? Sunt un legist autentic. Un legist n-are nevoie să se ascundă ca să înveţe legea. Când m-aţi admis în baroul vostru, mi-aţi deschis toate uşile.”

Încet, fremătând din tot trupul, Aritch se întoarse spre wreavă.

„Ceylang?”

Acesteia îi era greu să vorbească, atât timp cât mandibulele de luptă, impregnate cu venin, rămâneau scoase.

„Ascult!”

„Uită-te bine la omul acesta. Studiază-l cu atenţie. Ai să-l mai vezi.”

„Înţeles.”

„Poţi să pleci, dar nu uita cuvintele mele.”

„Nu uit.”

McKie, ştiind că dansul morţii nu putea să rămână neterminat, o opri:

„Ceylang!”

Încet, cu reticenţă, ea îşi întoarse privirea spre el.

„Uită-te bine la mine, Ceylang. Sunt ceea ce speri tu să devii într-o bună zi. Dar te previn: daca nu-ţi vei lepăda pielea de wreavă, nu vei reuşi niciodată s-ajungi legistă.” Făcu un semn scurt cu capul. „Acum poţi să pleci.”

În foşnetul robei fluide, ea se supuse; dar mandibulele de luptă rămăseseră scoase, iar vârfurile lor otrăvitoare luceau. McKie ştia că, undeva, în sălaşul triadei, o mică vietate cu pene avea să moară curând, cu venele arse de otrava stăpânei sale. Abia în clipa aceea avea să ia sfârşit dansul morţii şi Ceylang va putea să-şi retragă mandibulele. Ura însă avea să rămână.

După ce uşa se închise în spatele robei roşii, McKie repuse calm cartea şi pumnalul la locul lor, în casetă, apoi se întoarse spre Aritch. Din acest moment discuţia avea să se poarte cu adevărat ca între legist şi client, fără nici un fel de sofistică, şi amândoi ştiau asta.

„Ce l-ar putea îndemna pe Înaltul Magistru al ilustrei Încrengături Mergătoare să provoace ruina măreţei Arcade a Civilizaţiei?”

Se adresase ca unui egal, pe un ton de conversaţie.

Aritch părea să întâmpine dificultăţi cu adaptarea la noua situaţie. Gândurile lui erau uşor de ghicit. Dacă McKie asistase la Ritualul Purificării, trebuia să-l accepte ca gowachin. Dar McKie **nu era** gowachin. Pe de altă parte, fusese admis în barou…, iar dacă fusese martor la acel ritual sacru…

După un moment de tăcere, Aritch întrebă:

„Unde ai asistat la ritual?”

„A fost îndeplinit de încrengătura care m-a găzduit pe Tandaloor.”

„Capetele Uscate?”

„Da.”

„Ştiau că eşti de faţă?”

„Fusesem invitat.”

„Cum ai făcut ca să-ţi lepezi pielea?”

„M-au jupuit de viu şi au păstrat bucăţelele.”

Aritch îşi îngădui un răgaz pentru a digera răspunsul. Capetele Uscate avansaseră pionul lor, în secret, pe eşichierul politicii gowachine, dar acum secretul fusese dat la iveală. Trebuia să reflecteze la implicaţiile acestui fapt. De ce acţionaseră astfel? Ce sperau să câştige? Murmură:

„Nu ai tatuaj.”

„N-am cerut oficial să devin membru al Capetelor Uscate.”

„De ce?”

„Obedienţa mea primară este faţă de BirSab.”

„Capetele Uscate ştiu asta?”

„O încurajează.”

„Dar ce motiv i-a putut îndemna să…”

McKie zâmbi.

Aritch dădu din cap, privind în direcţia nişei murale, acoperite cu o perdea, de la celălalt capăt al sanctuarului. Asemănarea lui McKie cu Zeul Batracian?

„Nu era un motiv suficient.”

McKie ridică din umeri.

Aritch medită cu voce tare:

„Capetele Uscate l-au susţinut pe Klodik când a comis crima pentru care-ai…”

„N-a fost o crimă.”

„Ai dreptate. De vreme ce ai obţinut achitarea lui Klodik. Şi, ca urmare a acestei izbânzi, Capetele Uscate te-au invitat să asişti la Ritualul Purificării.”

„Un gowachin care aparţine BirSab-ului nu-şi poate disocia obedienţele.”

„Dar un legist nu trebuie să fie decât în slujba legii!”

„Legile BirSab-ului şi ale gowachinilor nu sunt în conflict.”

„Aşa ar vrea Capetele Uscate să ne facă să credem.”

„Aşa cred mulţi gowachini.”

„Numai că afacerea Klodik n-a fost o adevărată încercare.”

În mintea lui McKie se făcu deodată lumină: ceea ce regreta Aritch era mai mult decât un pariu pierdut. Împreună cu banii, îşi plasase şi speranţele. Era momentul să reorienteze această conversaţie.

„Sunt legistul tău.”

Cu un aer resemnat, Aritch răspunse:

„Eşti.”

„Legistul tău doreşte explicaţii în legătură cu problema dosadiană.”

„O problemă nu există, decât dacă există destulă lume care să se intereseze de ea.” Aritch se uită la caseta de pe genunchii lui McKie. „Deocamdată ne preocupă diferenţele de valoare, schimbările de valoare.”

McKie nu crezu nici o clipă că acesta era conţinutul apărării gowachine, însă cuvintele lui Aritch îi oferiră un mic răgaz. Gowachinii aveau, faţă de legea lor şi faţă de orice formă de guvernare, o atitudine formată dintr-un curios amestec de respect şi lipsă de respect. La bază domneau ritualurile lor imuabile, dar, în afară de asta, totul rămânea la fel de fluid ca oceanele în care avusese loc evoluţia lor. Dincolo de ritualuri, ceea ce se urmărea era atingerea fluidităţii constante. Cu gowachinii nu te puteai angaja niciodată pe teren bătătorit. Ei reacţionau mereu în mod diferit… cu religiozitate. Era în natura lor. **Orice bază e temporară. Legea este făcută pentru a fi schimbată.** Acesta era catehismul lor. **Arta legistului este de a şti în fiecare clipă unde pune piciorul.**

„Capetele Uscate au o concepţie diferită”, rosti McKie.

Aritch se posomorî. Ventriculele lui respiratorii vibrară, semn că avea să vorbească **din adâncul stomacului.**

„Co-simţitorii au forme atât de variate: wreavii (aruncă o privire spre uşă), sobaripii, laclacii, calebanii, panSpechii, chitherii, taprisioţii, palenkii, oamenii şi noi, gowachinii… atâtea şi-atâtea… Diferenţele dintre noi nu le-ar putea număra nimeni.”

„După cum nu se pot număra picăturile de apă dintr-un ocean.”

Aritch emise un fel de mormăit, apoi spuse:

„Unele boli pot traversa barierele dintre specii.”

McKie îl privi cu uimire. Să fi fost planeta Dosadi o staţiune medicală experimentală? Imposibil! N-ar fi avut nici un motiv sa ascundă acest lucru. Secretul nu putea decât să anuleze orice efort de studiere a unei probleme comune. Gowachinii ştiau asta.

„Voi nu studiaţi patologia umano-gowachină.”

„Există maladii care afectează psihismul şi care nu pot fi atribuite nici unui agent fizic.”

McKie stătu pe gânduri. Deşi definiţiile gowachine erau uneori greu de conceput, ele lăsau rareori loc pentru comportări aberante. Gowachinii erau foarte severi în această privinţă. Cel care încerca o deturnare a ritualului era imediat omorât. De aceea relaţiile lor cu alte specii puteau deveni extrem de delicate.

Aritch continuă:

„Fricţiuni psihologice înspăimântătoare survin când specii divergente se întâlnesc şi sunt constrânse să se adapteze la noi moduri de viaţă. Vrem să cunoaştem mai bine această arenă comportamentală.”

McKie dădu din cap. Unul dintre foştii săi profesori de la Capetele Uscate îi spusese: „Oricât ar fi de dureros, viaţa trebuie să se adapteze sau să dispară.”

Era o revelaţie profundă cu privire la maniera în care gowachinii aplicau asupra lor înşişi propriile lor concepţii. Legea era schimbătoare, dar fundamentele ei nu suportau nici cea mai mică modificare. „Altminteri, cum am mai şti unde suntem şi de unde venim?” Pe de altă parte, confruntările cu alte specii modificau fundamentele. Viaţa se adapta… de bunăvoie sau cu forţa.

McKie îşi alese cu grijă cuvintele:

„Experienţele cu caracter psihologic întreprinse asupra unor indivizi sau grupuri de indivizi care nu şi-au dat consimţământul în cunoştinţă de cauză au fost dintotdeauna ilegale… chiar şi la gowachini.”

Aritch nu acceptă argumentul:

„În toate regiunile Co-simţirii pot fi găsite nenumărate precedente, mai ales în domeniile cercetării biomedicale şi

al ştiinţelor comportamentului, când co-simţitorii au servit drept subiecte de experienţă."

„Dar prima întrebare care se pune este, întotdeauna: cât de mare e riscul cunoscut la care sunt supuse subiectele?"

„Dragul meu legist, ştii foarte bine că expresia **consimţământ în cunoştinţă de cauză** implică faptul că experimentatorul cunoaşte dinainte natura exactă a riscurilor şi că le poate descrie cu precizie subiectelor experimentului său. Or, te întreb, cum sa fie cu putinţă un asemenea lucru când experimentul are ca scop tocmai să descopere ceea ce nu este cunoscut? Cum să evaluezi un risc care nu poate fi prevăzut?"

„Supui proiectul mai multor experţi cu autoritate în domeniul respectiv", răspunse McKie. „Ei pun în balanţă experimentul propus şi avantajele care-ar putea decurge în urma punerii sale în aplicare."

„Da, ştiu. Supunem propunerea noastră altor cercetători, unor inşi care, prin însăşi **misiunea** lor şi ideea pe care-o au despre identitatea lor, sunt încredinţaţi că pot ameliora soarta tuturor creaturilor co-simţitoare. Am să te-ntreb ceva, legistule. Crezi că o comisie alcătuită din asemenea personalităţi refuză multe cereri de cercetări experimentale?"

McKie începea să vadă unde voia să ajungă Aritch. Vorbi cu precauţie:

„Unele proiecte sunt respinse, desigur. Dar voi n-aţi supus programul vostru dosadian nici unei instanţe externe autorizate. N-aţi făcut-o pentru a păstra secretul faţă de concetăţenii voştri sau faţă de ceilalţi co-simţitori?"

„Ne-am temut de-un refuz, daca ar fi fost încunoştinţate şi celelalte specii."

„Proiectul vostru a fost aprobat de majoritatea gowachinilor?"

„Nu, dar ştii la fel de bine ca mine că acordul majorităţii, în domeniul experimental, nu oferă nici o garanţie contra cercetărilor periculoase."

„Proiectul Dosadi s-a dovedit periculos?"

Aritch rămase tăcut timp de câteva respiraţii lungi, apoi răspunse:

„S-a dovedit periculos."

„Pentru cine?"

„Pentru toată lumea."

Era un răspuns neaşteptat, care adăuga o nouă dimensiune comportării lui Aritch. McKie hotărî să exploreze filonul.

„Acest proiect a fost, aşadar, aprobat de o minoritate gowachină, dispusă să accepte un raport avantaj-risc deosebit de periculos."

„Ai un mod de a pune problema, McKie, ce presupune o culpabilitate de un gen aparte."

„Dar s-ar putea găsi, în Co-simţire, o majoritate care să fie de acord cu definiţia mea?"

„Dacă e informată."

„Înţeleg. Acceptând un asemenea risc, ce avantaje nădăjduiaţi să obţineţi?"

Aritch scoase un mârâit.

„Te asigur, legistule, că am folosit numai voluntari şi numai oameni şi gowachini."

„Ocoleşti întrebarea."

„Nu fac decât să-ntârzii răspunsul."

„În cazul acesta, spune-mi dacă le-aţi explicat clar voluntarilor respectivi că aveau de ales, că puteau să refuze. Erau la curent cu pericolele la care puteau fi expuşi?"

„N-am încercat să-i speriem… nu."

„I-a păsat cuiva dintre voi de libertatea de opţiune a acestor **voluntari?"**

„Atenţie la modul în care ne judeci, McKie. Există o tensiune fundamentală între ştiinţă şi libertate, indiferent de modul în care e considerată ştiinţa de cei care-o practică sau de modul cum e percepută libertatea de cei care cred că o au."

Aceste cuvinte îi amintiră lui McKie unul dintre cele mai cinice aforisme gowachine: **A crede că eşti liber este mai important decât a fi liber.** Replică:

„Nu le-aţi spus întregul adevăr despre această experienţă."

„E un punct de vedere."

McKie stătu câteva clipe pe gânduri. Nu ştia ce anume putuseră face gowachinii pe Dosadi, dar începea să aibă bănuiala că era vorba de ceva infam. Când reluă discuţia, nu reuşi să ascundă prea bine temerile strecurate în glas.

„Să revenim la întrebarea mea despre avantajele la care-aţi sperat."

„Dragul meu legist, avem de mult timp o sinceră admiraţie faţă de specia voastră. Ne-aţi transmis una din maximele noastre cele mai verificate: **În nici o specie să nu te încrezi mai departe de propriul ei interes."**

„Nu-i un motiv suficient pentru…"

„Mai e o regulă pe care noi am extras-o din maxima voastră: **Înţelept este să-ţi orientezi astfel acţiunile, încât interesele altor specii să coincidă cu cele ale speciei tale."**

McKie îl privi lung pe Înaltul Magistru. Secătura asta bătrână de gowachin încerca să-i propună o înţelegere umano-gowachină în vederea înăbuşirii scandalului? Se încumeta la un asemenea gambit? Care era amploarea eşecului dosadian?

Cu voce tare, întrebă:

„Ce avantaje aţi sperat să obţineţi? Insist să-mi răspunzi."

Aritch se cufundă mai adânc în caniscaunul său, care se adaptă imediat noii poziţii. Înaltul Magistru îl măsură pe McKie cu privirea, înainte de a murmura:

„Joci partida asta mai bine chiar decât speram noi."

„Pentru voi, legea şi guvernarea sunt un joc. Eu însă vin de pe o altă arenă."

„Biroul."

„Ceea ce nu mă împiedică să fiu şi legist."

„Eşti legistul **meu?"**

„Sunt legat prin Jurământul Cărţii. Nu ai încredere în…"

McKie tăcu brusc, copleşit de o revelaţie neaşteptată. Sigur că da! Ar fi trebuit să se gândească de la bun început.

Gowachinii ştiau de mult că afacerea Dosadi va apărea într-o bună zi pe scena juridică…

„Încredere în ce?” vru să ştie Aritch.

„Ajunge cu subterfugiile!” izbucni McKie. „Când aţi făcut din mine un legist, eraţi deja cu gândul la problema dosadiană. Iar acum acţionaţi ca şi cum n-aţi mai avea încredere în propriul vostru plan.”

Aritch îşi încreţi buzele.

„Ciudat… Eşti mai gowachin decât un gowachin.”

„Ce avantaje aţi sperat să obţineţi când v-aţi asumat acest risc?”

Degetele lui Aritch se răsfirară, întinzând membranele dintre ele.

„Am sperat, mai ales, să încheiem repede cercetările şi să obţinem avantaje de natură a pune stavilă protestelor pe care, în mod inevitabil, aveau să le suscite. Dar iată că au trecut peste douăzeci de generaţii de-ale voastre – nu douăsprezece sau cincisprezece, cum v-aţi închipuit voi – de când am luat în mâinile noastre acest fier înroşit în foc. Avantaje? Desigur, ar fi câteva, dar nu îndrăznim nici să le folosim, nici să-i eliberăm pe dosadieni din robie, de teamă să nu ridicăm un uragan de întrebări, la care n-am putea să răspundem fără a ne dezvălui… sursele.”

„Avantajele!” insistă McKie. „**Legistul tău** e cel care-ţi cere răspunsul!”

Aritch exală prin ventricule o răsuflare tremurătoare.

„Calebana ce controlează accesul pe Dosadi este singura care cunoaşte coordonatele planetei. Dar nu are dreptul să le dezvăluie nimănui. Dosadi este populată numai de oameni şi gowachini. Nu există decât un singur oraş, Chu, a cărui populaţie a atins cifra de nouăzeci de milioane de locuitori, aproape egal împărţiţi între cele două specii. Cam de trei ori mai mulţi trăiesc în afara oraşului, în teritorii desemnate cu denumirea generică de Periferie. Aceştia însă nu sunt incluşi în experiment. Oraşul Chu propriu-zis se întinde pe circa opt sute de kilometri pătraţi.”

Gândul la densitatea populaţiei îl năuci pe McKie. Trebuiau sa fie câteva milioane pe kilometru pătrat! Era

greu de imaginat. Chiar construind vertical… şi subteran… Existau, cu siguranţă, privilegiaţi care dispuneau de suficient spaţiu, însă ceilalţi… Pe toţi Zeii din ceruri! Un asemenea loc trebuie că gemea literalmente de fiinţe care n-aveau altă scăpare de promiscuitatea generală decât, poate, refugiul în acea misterioasă Periferie. McKie îi expuse aceste reflecţii lui Aritch, care le confirmă:

„Densitatea populaţiei este extrem de ridicată în anumite sectoare. Dosadienii le numesc «iepurării», din motive pe care le poţi lesne înţelege.”

„Dar de ce? Când au o întreagă planetă la dispoziţie…”

„Dosadi este toxică pentru ambele noastre specii. Toată hrana provine din uzinele hidroponice de o concepţie specială, situate în inima Chu-ului. Gestiunea uzinelor şi distribuţia alimentelor sunt controlate de indivizi care sunt adevărate căpetenii de război. Totul este organizat în manieră cvasi-militară. Însă expectanţa de viaţă în interiorul oraşului este de patru ori mai mare decât în afara lui.”

„Dar spuneai că populaţia de la Periferie e mult mai numeroasă decât…”

„Se înmulţesc ca animalele în călduri.”

„Sincer să fiu, nu văd ce avantaje aţi nădăjduit să obţineţi de pe urma unei asemenea…”

„Sub presiune, viaţa-şi dezvăluie proprietăţile intrinseci.”

McKie cugetă la cuvintele Înaltului Magistru. Imaginea pe care şi-o făcea despre Dosadi era cea a unei mase într-un permanent clocot, încerca să-şi reprezinte căpeteniile de război… zidurile de apărare… locuitorii, câţiva trăind şi lucrând într-un spaţiu relativ îmbelşugat, în vreme ce restul… Pe toţi Zeii! Era, pur şi simplu, o demenţă, într-un univers unde mai multe planete, perfect locuibile, nu erau populate decât de câteva mii de indivizi. Venindu-şi în fire, i se adresă Înaltului Magistru cu voce tăioasă:

„Aceste proprietăţi intrinseci, **avantajele** pe care le-aţi urmărit… te rog să le defineşti.”

Aritch îşi îndreptă brusc poziţia.

„Am descoperit noi moduri de asociere, noi elemente de motivaţie şi pârghii nebănuite, care permit acţionarea asupra unor populaţii întregi.”

„Te rog să procedezi la enumerarea clară şi completă a tuturor acestor descoperiri.”

„Puţină răbdare, legistule. Puţină răbdare.”

De ce încerca Aritch să tărăgăneze? Avantajele respective erau atât de neînsemnate faţă de atrocităţile pricinuite de experiment? McKie schimbă tactica:

„Spui că planeta este nocivă. De ce nu retrageţi locuitorii, în grupuri restrânse şi, dacă este nevoie, supunându-i unei operaţii de ştergere a memoriei, pentru a-i reintegra Co-simţirii în calitate de noi…

„Nu îndrăznim s-o facem! În primul rând, dosadienii au dobândit un fel de imunitate la ştergerea memoriei. E unul dintre efectele secundare produse de substanţele toxice care se strecoară totuşi în alimentaţia lor. Iar în al doilea rând, dat fiind ce-au devenit ei după traiul dus pe Dosadi… Cum să-ţi explic?”

„De ce nu încearcă să părăsească Dosadi cu mijloace proprii? Presupun că-i împiedicaţi să folosească Porţile calebane, dar mai există şi mijloacele tradiţionale, rachetele…”

„Nu-i lăsăm noi. Entitatea noastră calebană a înconjurat planeta cu ceea ce ea numeşte o barieră tempokinetică. Dosadienii nu pot trece de ea.”

„Pentru ce faceţi asta?”

„Mai degrabă vom distruge planeta, cu locuitorii ei cu tot, decât să-i vedem răspândindu-se pe cuprinsul Co-simţirii.”

„Dar ce-i atât de îngrozitor la ei, încât să aveţi în vedere o asemenea extremă?”

Aritch se cutremură.

„Am creat un monstru.”

Toate guvernele sunt în mâinile unor mincinoşi şi nimic din ceea ce spun aceştia nu trebuie să fie

crezut.

Cuvinte atribuite unui jurnalist uman din era veche

Traversând cu paşi repezi acoperişul spiralei de parcare de lângă biroul ei de Conectoare Principală, Jedrik nu se putea împiedica să se gândească, în această după-amiază posomorâtă, că era pe punctul de a folosi pentru ultima dată un privilegiu încă ataşat funcţiei sale. În clădirea aflată sub picioarele ei erau garate, fiecare la capătul unei grapine din mijlocul platoului-conveier, vehiculele particulare ale negustorilor de putere şi ale favoriţilor lor. Aparatele mergeau de la **corvelele** de mare capacitate, rezervate potentaţilor şi încărcate cu blindaje şi arme supranumerare, până la micile **glisoare** negre, atribuite funcţionarilor ca ea. Ex-favorita Jedrik nu-şi făcea iluzii. Ştia că, astăzi, va urca pentru ultima oară în maşina care-o scutise, atât de des, de aglomeraţia turbată şi neplăcerile trotuarelor subterane, la orele de vârf ale dimineţii şi serii.

Îşi sincronizase cu precizie momentul plecării. Altminteri, cei care aveau drept la corvele n-ar fi pregetat să repartizeze deja altcuiva glisorul ei şi şoferul aferent. Acesta din urmă, Havvy, constituia, de altfel, obiectul central al acestei ultime deplasări, care se insera într-un spaţiu cronologic extrem de redus.

Jedrik simţea că evenimentele începeau să se deruleze într-un ritm accelerat. Abia azi-dimineaţă dezlănţuise moartea asupra unui număr de cincizeci de oameni. Acum, bulgărele de zăpadă era pe cale să se transforme în avalanşă.

Terasa parking-ului fusese sumar reparată după recentul atentat comis de trei terorişti periferici. Fără a-şi încetini pasul, Jedrik ocoli mai multe spărturi, pentru a ajunge la tubul de acces în parcare. În faţa intrării, se opri şi aruncă o privire spre vest, unde se înălţau pereţii stâncoşi care înconjurau Chu-ul. Soarele, deja pe punctul de-a asfinţi îndărătul falezelor, arunca o strălucire aurie, uşor voalată de perdeaua lăptoasă a Zidului Zeilor. În

starea de angoasă receptivă în care se afla de câteva ore, i se păru că nu privea soarele, ci un ochi malefic, care-o urmărea din văzduh.

La ora asta, rotoclasoarele din biroul ei trebuie că se făcuseră deja scrum în urma intervenţiei intempestive a broscoilor râioşi de la Rezervele de Muncă. Avea să mai treacă un timp până ce aceştia îşi întocmeau rapoartele, până ce rapoartele îşi croiau drum pe coridoarele ierarhiei şi până ce se găsea cineva care să-şi asume responsabilitatea unei decizii.

Făcu un efort pentru a-şi împiedica gândurile să se disloce în umbre tremurătoare. După distrugerea rotoclasoarelor, celelalte indicii aveau să se acumuleze cu repeziciune. Anturajul Electorului va începe sa aibă din ce în ce mai multe bănuieli. Dar şi asta făcea parte din planurile ei cu multiple faţete suprapuse.

Brusc, pătrunse în acces, coborî până la nivelul locului ei de parcare şi reperă, pe deasupra pasarelelor, glisorul ei, atârnând printre celelalte. Havvy şedea pe capota înclinată, cu umerii cocârjaţi, într-o atitudine care-l caracteriza. Perfect. Havvy se purta conform aşteptărilor. Acum, ea trebuia să procedeze cu o oarecare fineţe, deşi nu se aştepta la vreun obstacol real din partea unei persoane atât de rudimentare şi transparente ca Havvy. Ceea ce n-o împiedica să-şi strecoare mâna dreaptă în buzunarul în care ascunsese o armă minusculă, dar eficientă. Nu mai putea lăsa nimic să-i stea-n cale, în momentul de faţă. Îşi alesese şi formase cu grijă locotenenţii, însă nici unul nu se ridica realmente la înălţimea propriilor ei aptitudini. Forţa armată constituită în vederea acestui moment avea nevoie de ea pentru a primi impulsul care, poate, avea să smulgă victoria în zilele următoare.

De acum, trebuie să plutesc ca o frunză deasupra uraganului.

Havvy era cufundat în lectură. Cu siguranţă că citea una dintre cărţile pseudo-profunde, de care se prefăcea întotdeauna interesat, dar pe care nu le înţelegea. În timp ce citea, îşi frământa buza de jos între arătător şi degetul

mare, prezentând imaginea cuiva absorbit de profunde meditaţii intelectuale. Însă nu era decât o imagine. Nu se trăda prin nici un semn c-ar fi auzit-o venind. Un uşor curent de aer dădea să întoarcă paginile, pe care Havvy le ţinea cu un deget. Jedrik nu era încă destul de aproape pentru a desluşi titlul cărţii, dar nu se îndoia că figura printre lucrările puse la index, care circulau clandestin, ca mai toate lecturile lui. Pentru el, cam asta era culmea în materie de risc pe care şi-o putea asuma. Nu era mare lucru, însă îl aureola cu un oarecare prestigiu. O altă imagine pe care se străduia s-o cultive.

Se apropiase acum suficient pentru a-i distinge detaliile fizionomiei. Ar fi trebuit deja să ridice capul la auzul paşilor ei, dar el rămânea absorbit de lectură. Havvy avea ochi mari şi căprui, despre care era încredinţat că ştie să-i folosească pentru a da impresia de inocenţă. Dar adevărata sa inocenţă era mult mai profund ancorată decât nevolnicele lui tentative de inducere în eroare. Lui Jedrik nu-i era deloc greu să-şi imagineze scena, în cazul în care unul dintre agenţii lui Broey l-ar fi surprins pe Havvy în această postură.

„Carte pusă la index?” s-ar fi mirat Havvy, servindu-se de ochii săi căprui, până la limita ineficientei lor inocenţe. **„Nu credeam să mai existe aşa ceva. Eram sigur că le-aţi ars pe toate. Pe-asta mi-a dat-o un tip, pe stradă, când l-am întrebat ce citeşte.”**

Iar spionul Electorului ar fi continuat, abia ascunzându-şi o grimasă sarcastică: **„Şi nu ţi s-a părut suspect un astfel de cadou?”**

Dacă lucrurile ajungeau vreodată la asta, dificultăţile s-ar fi acumulat, pentru Havvy, pe căi pe care el nu le-ar fi bănuit niciodată. Ochii săi căprui, **inocenţi,** nu i-ar fi înşelat pe agenţii Electorului, după cum nu puteau s-o înşele pe ea. Din această perspectivă, putea da şi o altă interpretare faptului că Havvy era cel care-i adusese cheia Zidului Zeilor, acest faimos Jorj X. McKie.

Havvy o abordase cu aerul său de conspirator de duzină: „Periferia vrea să ne trimită un nou agent. Ne-am

gândit că poate te-ar interesa...”

Fiecare informaţie pe care i-o divulgase apoi în legătură cu vestea atât de bizar anunţată, fiecare întrebare la care el răspunsese cu transparenta lui candoare, sporiseră tensiunea, mirarea şi înflăcărarea ce puseseră stăpânire pe ea.

La toate acestea se gândea în timp ce se apropia de el. Havvy îi simţi în sfârşit prezenţa şi-şi ridică ochii. Recunoscând-o, avu o reacţie neaşteptată: o mişcare de retragere pe jumătate schiţată, ca şi când s-ar fi pus în gardă. Închise cartea. „Ai venit mai devreme.”

„După cum ţi-am şi spus.”

Această nouă atitudine la Havvy o surprinse şi-i redeşteptă îndoieli mai vechi. Nu-i rămânea, ca linie de acţiune, decât atacul.

„Numai broaştele râioase nu-şi ies niciodată din obişnuinţe”, zise ea.

Privirea lui Havvy săgetă în stânga şi-n dreapta, apoi reveni la ea. Nu se aşteptase la atâta cutezanţă din partea lui Jedrik. Riscul, de data asta, era prea precis pentru gustul său. Electorul avea urechi peste tot. Lui Jedrik însă reacţia lui Havvy îi spuse tot ce voia să ştie. Făcu un semn de nerăbdare, arătând spre glisor.

„Să mergem.”

Havvy vârî cartea în buzunar, coborî de pe capotă şi-i deschise portiera. Gesturile lui erau o idee prea bruşte. Butoniera uneia dintre mânecile jachetei sale cu dungi verzi se agăţă de mânerul uşii. O desprinse cu o grabă stângace.

Jedrik se strecură în harnaşamentul pentru pasager. Havvy trânti portiera, poate puţin prea tare. Era nervos. Perfect. Îşi ocupă locul în faţa barei de control, la stânga ei, şi i se adresă privind drept înainte:

„Încotro?”

„Ia-o în direcţia apartamentului.”

El avu o uşoară ezitare, apoi activă conveierul cu grapine. Glisorul oscilă, se puse în mişcare şi alunecă încet pe rampa de acces către stradă.

Când ieşiră din semiobscuritatea spiralei de parcare,

mai înainte chiar ca ghearele grapinei să-i elibereze pentru a-i lăsa să se propulseze cu mijloacele proprii, Jedrik îşi întărise hotărârea de a nu arunca nici o privire înapoi. Blocul Conectorilor aparţinea, de acum înainte, trecutului ei. Nu mai era decât o structură de pietre cenuşii-verzui printre atâtea alte edificii uriaşe, despărţite, pe alocuri, de stâncile falezelor sau de braţele fluviului. Această parte a existenţei ei se încheia. Trebuia s-o extirpe şi era preferabil ca operaţia să fie făcută curat. Mintea ei trebuia să rămână limpede, pentru ceea ce avea să urmeze. Şi ceea ce avea să urmeze era, pur şi simplu, războiul.

Nu se întâmplă prea des ca o forţă de război să se ridice din mijlocul maselor dosadiene pentru a-şi disputa locul în structurile puterii. Forţa pe care o ridicase Jedrik avea să vâre groaza în milioane de indivizi; deocamdată însă o interesau numai temerile câtorva dintre ei, iar primul vizat era Havvy.

Pilota cu stăpânirea obişnuită, perfect competent, dar nu mai mult decât atât. Asta însă nu împiedica falangele sale să fie albe în jurul barei şi muşchii să-i tresară sub piele. Era clar că alături de ea se afla acelaşi Havvy, pe care-l cunoştea prea bine, şi nu una dintre acele entităţi malefice şi perfide, înveşmântate în carne dosadiană. În asta consta utilitatea lui Havvy, dar şi punctul său slab. Purta stigmatul Dosadiei. Era pătat, corupt. Asta nu trebuia să se întâmple şi cu McKie.

Havvy părea să aibă destul bun simţ ca să se teamă de ea. În timp ce observa peisajul din jur, Jedrik lăsă să crească tensiunea. Circulaţia era redusă. Celelalte vehicule erau, toate, blindate. În spatele fiecărui tunel de acces se ghiceau, în umbră, ochi la pândă şi arme aţintite. Dar totul avea un aer normal. Era încă prea devreme ca să răsune alarma generală pentru urmărirea unei Conectoare fugare.

Traversară fără probleme primul post fortificat. Gărzile, nonşalante dar eficiente, abia dacă aruncară o privire în direcţia glisorului şi brasardelor de identificare ale ocupanţilor. Nu era decât o operaţie de rutină.

Pericolul, cu activităţile de rutină, îşi spunea Jedrik, era

că deveneau foarte repede plictisitoare. Plictiseala atrofiază simţurile. Era un lucru asupra căruia ea şi colaboratorii ei nu încetau să-i pună în gardă pe combatanţii de a căror instrucţie se ocupau. Noua armată care avea să se ivească pe scena dosadiană avea să provoace destule surprize.

Pe măsură ce se îndepărtau de centru, străzile deveneau mai largi, mai degajate. Începeau să apară grădini ornamentale, cu plante veninoase, dar splendide. Frunzişul, în umbră, avea culori purpurii. Sub tufişuri, solul descoperit sclipea de picături corozive, unul dintre mijloacele modeste ale Dosadiei de a-şi apăra teritoriul. Dosadi oferea multe învăţături celor doritori să înveţe.

Jedrik întoarse capul, pentru a-l studia mai bine pe Havvy. Părea absorbit de pilotarea maşinii, lăsând impresia unei rezerve de energie. Cam asta era tot ce putuse Havvy să-nveţe. S-ar fi zis că era conştient de propriile sale lacune şi-şi dădea seama, cu siguranţă, că multă lume se întreba cum de obţinuse postul de şofer, chiar la un eşalon mediu, când iepurăriile gemeau de inşi gata să se sfâşie pentru a urca o treaptă în ierarhie. Fără doar şi poate, Havvy deţinea informaţii secrete, pe care le vindea pe o piaţă ocultă. Această piaţă ocultă trebuia ea s-o exploreze, acum. Iar demersul ei trebuia să pară puţin neîndemânatic, ca şi când ar fi fost tulburată de ceva întâmplat în cursul zilei.

„Am putea fi ascultaţi?” întrebă ea.

Faptul n-avea nici o importanţă pentru planurile ei, dar întrebarea era genul de stângăcie pe care Havvy avea să-l interpreteze exact aşa cum voia ea.

„Am neutralizat sistemul de transmisiuni ca şi ultima dată”, răspunse el. „Dacă vrea cineva să verifice, va crede că-i vorba de-o defecţiune.”

Asta numai tu ai fi în stare s-o crezi, gândi ea.

Era întocmai nivelul de răspuns infantil la care se obişnuise să se aştepte de la Havvy. Dar îi acceptă mutarea, sondând-o cu neprefăcută curiozitate:

„Te-ai gândit că vom avea de discutat, azi, între patru ochi?”

Havvy fu pe punctul de a-i arunca o privire uimită, dar

îşi luă seama şi zise:

„Da’ de unde! Simplă precauţie. Mai pot să-ţi vând o informaţie.”

„Dar mi-ai dat informaţia despre McKie.”

„Doar ca să-mi demonstrez valoarea.”

O, Havvy! De ce mai încerci?

„Hotărât lucru, ai calităţi nebănuite”, spuse ea, fiind sigură că el nu va sesiza nici cea mai mică ironie. „Şi ce informaţie ai de vânzare?”

„Tot în legătură cu acest McKie.”

„I-auzi!”

„Te interesează?”

„Să fiu eu singurul tău client, Havvy?”

Muşchii umerilor lui tresăriră, în timp ce degetele i se încleştară şi mai tare în jurul barei de control. Tensiunile din glasul său nu lăsau loc nici unei erori de interpretare.

„Livrată la locul potrivit, informaţia pe care-o deţin mi-ar putea asigura vreo cinci ani de viaţă fără probleme – mâncare, locuinţă bună şi aşa mai departe.”

„Pai, dacă-i aşa, de ce n-o vinzi într-un asemenea loc?”

„N-am spus că **pot** s-o vând. Sunt cumpărători şi cumpărători.”

„Inclusiv cei care iau fără să plătească, nu?”

Nu era nevoie să-i dea răspuns, şi fu mai bine aşa. O barieră se lăsă în faţa glisorului, silindu-l pe Havvy să frâneze brusc. Vreme de-o clipă, frica puse stăpânire pe Jedrik şi ea simţi cum acţionau reflexele care-o împiedicau sa se trădeze. Apoi observă că nu era decât un baraj obişnuit, destinat să permită trecerea unui transport de materiale de reparaţii, care traversa şoseaua.

Jedrik îşi aruncă privirea pe fereastra din dreapta. Interminabilele lucrări de reparare şi consolidare ale fortificaţiilor oraşului aveau loc, aici, la nivelul imediat inferior. Dacă memoria n-o înşela, acesta era al optulea zid de protecţie din sectorul sud-vestic. Vacarmul ciocanelor care spărgeau piatra umplea strada. Totul era acoperit cu praful cenuşiu ce plutea în aer. Simţi mirosul de cremene arsă cu un uşor iz metalic, de care nu scăpai aproape

nicăieri, în Chu. Era mirosul morţii prin otrăvire, pe care Dosadi nu înceta să-l servească locuitorilor ei. Jedrik îşi strânse buzele şi continuă să respire, cu inspiraţii scurte, pe nas, observând într-o doară că toţi muncitorii erau oameni din iepurarii şi că aproape o treime o formau femeile. Nici una dintre ele nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Aveau deja, în privire, acea lucire dură şi circumspectă, pe care cei născuţi în iepurarii o păstrau toată viaţa.

Un tânăr şef de echipă trecu târând după el un subaltern în etate, cu umerii încovoiaţi şi păr rar, cărunt. Bătrânul îl urma cu intenţionată încetineală şi tânărul şef dădea semne de nerăbdare, îndemnându-l să meargă mai iute. Implicaţiile subtile ale relaţiei astfel dezvăluite îi scăpau, probabil, în totalitate, lui Havvy, gândi Jedrik. Trecând pe lângă una din muncitoare, şeful o măsură din cap până-n picioare, cu interes. Femeia îi surprinse privirea şi începu să lovească şi mai abitir cu ciocanul. Şeful îi spuse ceva adjunctului său vârstnic, care se duse apoi să-i vorbească tinerei muncitoare. Aceasta surâse, se uită spre şef şi dădu din cap. Cei doi bărbaţi îşi continuară drumul, fără a mai întoarce privirea. Toată povestea nu i-ar fi atras atenţia lui Jedrik, dacă tânăra n-ar fi avut o izbitoare asemănare cu o femeie pe care o cunoscuse… şi care, acum, era moartă, ca atâtea dintre fostele ei camarade.

Se auzi sunetul unui clopot şi bariera se ridică.

Havvy porni mai departe, aruncându-i o privire şefului de echipă, când trecură pe lângă el. Privirea rămase fără ecou şi Jedrik îşi dădu seama că omul îşi formase o părere despre ocupanţii glisorului, cu mult înainte.

Reluă conversaţia cu Havvy de unde-o lăsase.

„Ce te face să crezi că ai putea scoate mai mult de la mine, decât de la altcineva?”

„Nu mai mult… Dar cu tine sunt mai puţine riscuri.”

Vocea lui, instrumentul nevinovat care spunea atât de multe despre Havvy, avea accentul sincerităţii. Ea scutură din cap.

„Vrei să-mi asum eu riscul de a vinde mai sus?”

După o pauză destul de îndelungată, Havvy spuse:

„Cunoşti vreo cale mai puţin primejdioasă în ceea ce mă priveşte?”

„Aş fi nevoită să te implic, undeva, pe parcurs, pentru verificare.”

„Dar atunci m-aş afla deja sub protecţia ta.”

„Ce motiv aş avea să te protejez, dacă nu-mi mai eşti de folos?”

„Îţi închipui că asta-i singura informaţie pe care pot s-o obţin?”

Jedrik îşi îngădui un suspin, întrebându-se de ce continua acest joc inutil.

„Am putea da, amândoi, peste unul din cei care nu obişnuiesc să plătească, Havvy.”

El nu comentă. De bună seamă, luase în considerare această posibilitate în planurile jocului său ridicol.

Trecură pe lângă o clădire masivă, din cărămidă brună, în stânga. Strada pe care mergeau ocoli în pantă ascendentă clădirea şi dădu într-o piaţă aglomerată, la nivelul imediat superior. La dreapta, printre două edificii înalte, Jedrik zări, pentru o clipă, unul dintre canalele amenajate ale fluviului, apoi construcţiile se îndesiră, închizându-i asemenea stâncilor care închideau Chu-ul, devenind tot mai înalte pe măsură ce glisorul urca pantele.

După cum era de aşteptat, Havvy nu putu să-i suporte tăcerea.

„Ce-ai de gând?” întrebă el.

„Sunt de acord să-ţi plătesc, timp de un an, atâta protecţie câtă pot eu să-ţi ofer.”

„Dar asta-i…”

„Faci cum crezi!”

Tonul ei hotărât nu putea lăsa nici un dubiu, dar nu l-ar fi chemat Havvy dacă s-ar fi dat bătut. Era singura lui însuşire salvatoare.

„N-am putea discuta o…”

„N-avem ce discuta! Dacă nu accepţi preţul, poate c-am să mă servesc fără plată.”

„Nu-ţi stă-n obicei!”

„Habar n-ai de nimic. Informatori ca tine se găsesc pe

toate drumurile.”

„Eşti foarte dificilă când e vorba de afaceri.”

Din compasiune, Jedrik se înduplecă să-i ofere o mică lecţie:

„Numai aşa poţi să supravieţuieşti. Dar mai bine s-o lăsăm baltă. Informaţia ta e, probabil, un lucru pe care-l cunosc deja sau care nu-mi e de nici un folos.”

„Ba valorează mult mai mult decât ce-mi oferi în schimb.”

„Asta-i părerea ta, dar eu te cunosc prea bine, Havvy. Nu eşti tu omul care să-şi asume mari riscuri. Riscuri mici, da, câteodată, riscuri mari, niciodată. Aşa că nu văd ce valoare ar putea avea informaţia pe care vrei să mi-o vinzi.”

„Dac-ai şti!”

„Nici nu mă mai interesează, Havvy.”

„Ei, asta-i bună! Te târguieşti cu mine o oră şi pe urmă o laşi moartă când am...”

„Nu m-am târguit **deloc!”** exclamă Jedrik. Chiar nu pricepea absolut nimic, nătărăul?

„Dar ai...”

„Havvy! Ascultă-mă cu atenţie. Nu eşti decât un biet copil care crede c-a dat peste cine ştie ce secret important. De fapt, nu-i mare lucru, dar e destul de mare ca să te temi tu. Eşti incapabil să găseşti o cale pentru a vinde informaţia asta, fără să-ţi rişti pielea. Şi atunci vii la mine. Îţi închipui că mă vei folosi drept intermediar. Îţi închipui prea mult.”

Furia îl împiedică să pună vreun preţ pe cuvintele ei.

„Ba risc destul!”

Jedrik nici măcar nu încercă să-şi ascundă zeflemeaua din glas:

„Da Havvy, dar nu în privinţele în care crezi tu. Dacă vrei risc, uite-aici unul, pe faţă: spune-mi preţioasa ta informaţie. Jucăm cu cărţile pe masă. Lasă-mă pe mine să judec. Dacă voi considera că informaţia ta valorează mai mult decât ţi-am oferit deja, îţi voi oferi mai mult. Dacă informaţia mi-e cunoscută sau nu-mi e de nici un folos, nu-ţi dau nimic.”

„Avantajul e numai de partea ta!”
„Cum se cuvine.”

Jedrik îi observă din nou umerii, poziţia capului, muşchii încordaţi sub jacheta strânsă pe trup. Havvy, care se pretindea un produs pur al Rezervelor de Muncă, nu ştia nici măcar că tăcerea era paza RM-ului: **Învaţă tăcerea şi vei învăţa să auzi.** Dar Havvy era atât de departe de tradiţiile RM-ului, încât s-ar fi zis că n-avea deloc experienţa iepurăriilor. De fapt, nici n-o avusese, decât atunci când era prea bătrân ca să mai înveţe ceva. Asta nu-l împiedica să vorbească despre legăturile lui cu Periferia şi să se poarte de parcă ar fi fost şeful unei reţele de conspiratori. Avea o slujbă pentru care abia dacă era competent. Şi tot ce făcea trăda credinţa lui nestrămutată că nu dezvăluie nimic esenţial despre el unei persoane de calibrul lui Jedrik.

Dacă nu cumva practica o artă minunat cizelată.

Nu putea crede într-un asemenea miracol, dar prudenţa îi dicta să nu înlăture cu totul posibilitatea. Asta, pe lângă deficienţele lui evidente, o reţinuse să-l folosească pe Havvy drept cheie pentru Zidul Zeilor.

Treceau, acum, prin dreptul cartierului general al Electorului. Jedrik se întoarse şi privi escarpa de piatră. Gândurile ei erau un hăţiş spinos, în care fiecare supoziţie legată de Havvy impunea un reflex de apărare cu totul aparte. Un reflex nedosadian. Observa şirurile de muncitori ce coborau treptele spre tunelul de acces al imobilului. Problema pe care i-o ridica Havvy prezenta o ciudată similitudine cu aceea de care ştia că se va lovi Broey când va trebui să ia o decizie în legătură cu o ex-Conectoare numită Keila Jedrik. Analizase deciziile lui Broey cu un grad de concentrare şi de precizie ce-i pusese la încercare limita aptitudinilor. Şi, făcând acest lucru, operase înlăuntrul ei schimbări fundamentale, care o făcuseră să devină, într-un mod straniu, nedosadiană. Keila Jedrik nu mai putea fi găsită în PolDem. După cum nu puteau fi găsiţi Havvy sau acel enigmatic McKie. Dar dacă ea era capabilă să facă acest lucru…

Circulaţia pietonală din această zonă extrem de

periculoasă îl obligase pe Havvy la o reducere considerabilă a vitezei. Alţi muncitori ieşeau din Tunelul de Acces 1, grăbind de parca i-ar fi mânat cineva la o treabă urgentă. Jedrik se întrebă dacă în mulţimea aceea se aflau şi vreunii din cei cincizeci pe care ea îi condamnase.

Nu trebuie să-mi las gândurile să rătăcească.

Da, putea să plutească în chip de frunză **conştientă,** dar nu cuteza să pătrundă în uragan… nu încă. Se întoarse din nou către Havvy, care conducea tăcut şi posomorât.

„Spune-mi, Havvy, ai omorât vreodată pe cineva?”

Umerii lui înţepeniră.

„De ce-mi pui o asemenea întrebare?”

Ea îl privi din profil un răstimp adecvat, ca şi când ar fi meditat ea însăşi la întrebare.

„Credeam că-mi vei răspunde. Îmi dau seama însă că n-o vei face. Nu-i prima oară când comit această greşeală.”

Nici acum Havvy nu pricepu lecţia.

„Le pui multora întrebarea asta?”

„Nu e treaba ta.”

O copleşi o profundă tristeţe.

Havvy nu era capabil să citească nici cele mai elementare indicii de suprafaţă. El făcea compromisuri cu inutilul.

„Nimic nu te îndreptăţeşte să te amesteci astfel în…”

„Calmează-te, omule! N-ai învăţat chiar nimic? Moartea este adesea singurul mijloc pentru a invoca un răspuns potrivit.”

După cum se aşteptase, Havvy nu văzu în vorbele ei decât un răspuns şi mai lipsit de scrupule decât cele dinainte. Şi, observându-l cum o privea cu coada ochiului, ridică o sprânceană şi arboră un surâs cinic. Havvy continua să-şi împartă atenţia între stradă şi ea, stânjenit, temător. Începu să conducă din ce în ce mai nervos, de-a dreptul periculos.

„Fii atent la ce faci, nenorocitule!”

Havvy se concentra mai mult la primejdiile străzii, ca şi cum s-ar fi hotărât să le acorde, momentan, prioritate.

Când trase din nou cu ochiul spre ea, Jedrik îi zâmbi,

ştiindu-l inapt să discearnă în această reacţie o schimbare mortală. Se întreba deja dacă ea avea de gând să-l atace, dar îşi dădea seama că asta nu se putea întâmpla cât timp conducea. Totuşi, nu era sigur, iar nesiguranţa îl făcea şi mai transparent. Havvy n-avea nimic genial. Un singur lucru era cert în legătură cu el: venea din regiunile necunoscute situate în spatele Zidului Zeilor, de unde venea şi McKie. Că era sau nu în solda Electorului, avea prea puţină importanţă, la urma urmei. De fapt, se îndoia tot mai mult că Broey s-ar fi putut servi de-o unealtă atât de periculoasă – şi **defectuoasă.** Nimeni n-ar fi putut să se prefacă, atât de perfect, că ignoră total cele mai elementare lecţii de supravieţuire pe Dosadi. Un simulant, pur şi simplu, n-ar fi supravieţuit. Numai un inocent autentic, ca Havvy, avea şanse să ajungă la vârsta adultă, pentru simplul motiv că reprezenta o curiozitate, o sursă posibilă de informaţii interesante. **Interesante** neînsemnând, neapărat, şi **utile.**

Când hotărâse să lase rezolvarea problemei Havvy în suspensie cât mai mult timp cu putinţă şi să scoată de la el până la ultima picătură de utilitate, ştia exact ce cale avea de urmat. Oricine-ar fi fost protectorii care vegheau asupra lui Havvy, întrebările ei exercitau asupra lui o presiune abil modulată şi-o lăsau, totodată, să opteze în voie.

„Care-i informaţia ta preţioasă?” întrebă ea.

Simţind că fiecare dintre răspunsurile sale era, acum, vital, Havvy viră scurt, opri glisorul în dreptul unei faţade fără ferestre şi-o privi lung pe Jedrik.

Ea aşteptă.

„McKie…” Havvy înghiţi cu greutate şi continuă: „Vine de dincolo de Zidul Zeilor.”

Jedrik se lăsă zguduită de un râs convulsiv ce depăşi măsura pe care şi-o stabilise. Pentru o clipă, simţi că-şi pierde controlul, ceea ce avu drept efect s-o calmeze numaidecât. Nici faţă de Havvy nu-şi putea permite asemenea imprudenţe.

Havvy se înfurie.

„Ce-i atât de hazliu?”

„Tu. Cum ai putut să-ţi închipui, chiar şi-o secundă, că

n-aş fi în stare să recunosc pe cineva care nu s-a născut pe Dosadi? Omule, cum de-ai supravieţuit tu însuţi?”

De astă dată, Havvy nu se mai înşelă asupra sensului real al spuselor ei. Se văzu nevoit să recurgă la ultima sa resursă şi răspunse, chiar prin aceasta, întrebării lui Jedrik.

„Nu îmi subestima valoarea.”

Evident... Valoarea necunoscută a lui „X.” Şi, în plus, tonul lui conţinea o ameninţare latentă, pe care ea nu o mai percepuse până acum. Putea Havvy să facă apel la protectori aflaţi de cealaltă parte a Zidului Zeilor? Părea greu de crezut, date fiind circumstanţele, dar ipoteza trebuia luată în consideraţie. Nu adoptând un punct de vedere îngust avea să rezolve cealaltă problemă, singura importantă. Fiinţe capabile să împresoare o întreagă planetă cu o barieră de netrecut trebuiau să dispună de posibilităţi pe care ea nu putea nici măcar să şi le închipuie. Unele dintre aceste fiinţe veneau şi plecau după pofta inimii, ca şi când Dosadi n-ar fi fost decât o haltă banală. Mai mult, călătorii veniţi din „X” aveau puterea de a-şi schimba trupul. Acest cumplit adevăr nu trebuia scăpat din vedere. Exact acest lucru îi determinase pe strămoşii lui Keila Jedrik să-i premediteze naşterea.

Asemenea consideraţii o făceau să se simtă vulnerabilă, aproape dezarmată la gândul numeroaselor necunoscute ce i se ridicau în cale. Havvy mai era Havvy? Se bizuia pe percepţiile ei, care-i spuneau: da. Havvy era un spion, o diversiune, o distracţie. Dar mai era şi-altceva, ce ea nu putea să sondeze. Ideea o exaspera. Citea fiecare nuanţă a reacţiilor sale, şi totuşi multe întrebări rămâneau fără răspuns. Cum să-nţelegi creaturile venite din spatele Vălului Celest? Pentru ochii dosadieni erau transparente, desigur, însă tocmai transparenţa lor deruta.

Pe de altă parte, cum puteau spera aceşti „X” să-nţeleagă (şi, în consecinţă, să devanseze) pe cineva cum era Keila Jedrik? Toate simţurile ei afirmau că unicul lucru perceput de Havvy era imaginea superficială pe care ea voia să i-o înfăţişeze despre persoana ei. Dacă o spiona, nu putea raporta mai departe decât ce-l lăsa ea să vadă. Dar

importanţa mizei din acest joc cerea precauţii mai mari decât cele pe care şi le impusese până acum. În acelaşi timp, faptul că întrezărea arena cu repercusiuni explozive îi dădea o satisfacţie sumbră. Ideea că o **marionetă** dosadiană s-ar putea răzvrăti împotriva lui „X”, şi încă înţelegând pe deplin natura acestei răzvrătiri, depăşea, cu siguranţă, închipuirea lor. Pe cât de încrezători erau ei în superioritatea lor, pe atât de circumspectă era ea. Nu cunoştea nici o metodă pentru a le ascunde mişcările ei celor ce spionau din spatele Zidului Zeilor, aşa cum le ascundea compatrioţilor ei dosadieni. „X” poseda tehnici cărora nimeni nu li se putea sustrage cu desăvârşire. Cunoşteau, cu siguranţă, adevărul despre cele două Keila Jedrik. Ea nu spera decât un singur lucru, şi anume să nu-i poată citi gândurile cele mai ascunse, ci doar pe cele de la suprafaţă, pe care alesese ea să li le dezvăluie.

Jedrik nu-l slăbise din ochi pe Havvy în timp ce frământa aceste gânduri. Nu făcuse nici cel mai mic gest care-ar fi putut să trădeze natura preocupărilor ei. În fond, acesta era cel mai frumos dar al Dosadiei pentru cei ce supravieţuiau pe suprafaţa ei.

„Informaţia ta n-are nici o valoare”, rosti ea.

„Ştiai dinainte!” replică el, acuzator.

Ce spera el să câştige cu acest gen de gambit? Jedrik se întrebă – şi nu pentru prima oară – dacă Havvy era într-adevăr reprezentativ pentru „X.” Indivizi ca el erau tot ce-aveau ei mai bun? Sau trimiteau, cu bună ştiinţă, inşi incapabili? Greu de crezut. Dar cum era cu putinţă ca un incompetent atât de desăvârşit precum Havvy să aibă acces la puteri ca acelea pe care le implica Zidul Zeilor? Erau cei din „X” descendenţii degeneraţi ai unor fiinţe cu mult superioare?

Chiar şi când de asta depindea propria lui supravieţuire, Havvy nu era în stare să păstreze tăcerea.

„Dacă nu ştiai dinainte chestia asta, despre McKie... atunci... Înseamnă că nu mă crezi!”

Era prea mult. Chiar pentru Havvy, era prea mult, şi ea hotărî: **În pofida puterilor necunoscute care-l trimit,**

va trebui să moară. Murdăreşte aerul pe care-l respiră. Ceva atât de bicisnic nu are dreptul la viaţă.

Dar trebuia procedat fără încrâncenare, nu în maniera unui gowachin care-şi extirpă mormolocii, ci cu o fermitate clinică, asupra căreia „X” să nu aibă nici o îndoială.

Deocamdată însă Havvy mai avea de îndeplinit o misiune: trebuia s-o conducă la locul stabilit. Era ultimul său rol. Mai târziu, având grijă să încurce urmele, avea să facă şi ea ce era necesar. Iar pe urmă, putea trece la următoarea etapă a planului ei.

> **Fiecare individ reacţionează conform unor prejudecăţi şi convingeri atât de adânc înrădăcinate în el, încât este dinainte condiţionat să nu le pună în discuţie. În consecinţă, celui care pretinde să se erijeze în judecător, trebuie să i se pună următoarea întrebare: „Prin ce ai fost tu personal ofensat?” Iar judecătorul, pornind de aici, va trebui să înceapă formularea întrebărilor sale, atât înspre interior, cât şi spre exterior.**

„Arta întrebării” Fragment din Ritualul Judecarenei, Ghidul Slujitorilor Casetei

„S-ar putea zice că încerci să vorbeşti sub apă”, reproşă McKie. Şedea încă în faţa lui Aritch, în sanctuarul Înaltului Magistru, iar această interpelare nu era decât unul din semnele care arătau că atmosfera dintre ei se schimbase. Soarele coborâse ceva mai aproape de orizont şi strania aureolă nu mai contura capul lui Aritch. Cei doi erau mai direcţi, dacă nu mai sinceri, acum, după ce-şi exploraseră reciproc aptitudinile şi descoperiseră punctele cele mai vulnerabile la argumentele lor respective.

Înaltul Magistru îşi încordă tendoanele coapsei. Cum îi observase îndelung şi îndeaproape pe gowachini, McKie îşi dădu seama că bătrânul suferea din cauza unui sedentarism prelungit. Era un handicap care trebuia exploatat. Ridicând mâna stângă, începu să enumere pe

degete:

„Spui că, iniţial, voluntarii pentru Dosadi au fost supuşi unei operaţii de ştergere a memoriei, dar că mulţi dintre descendenţii lor au devenit imuni la acest tratament. Mai spui că populaţia actuală nu ştie de existenţa universului nostru co-simţitor.”

„Dosadienii sunt încredinţaţi că trăiesc pe singura planetă locuită din univers.”

Lui McKie aproape că nu-i veni să-şi creadă urechilor. Dezdoi un al treilea deget, în timp ce Aritch privea cu un fel de repulsie mâna nepalmată pe care i-o arăta.

„Şi mai spui”, continuă McKie, „că principalul instrument al guvernării de pe Dosadi este o formă de PolDem, susţinută prin anumite constrângeri de natură religioasă.”

„A fost una dintre condiţiile iniţiale ale experimentului nostru”, confirmă Aritch.

Nu era un răspuns mulţumitor, îşi spuse McKie. Condiţiile iniţiale ale oricărui experiment erau, în mod inevitabil, supuse la tot felul de modificări. Hotărî să revină asupra acestui punct după ce Înaltul Magistru va mai fi suportat o bucată de vreme durerile musculare.

„Dosadienii cunosc natura barierei calebane ce îi izolează?”

„Au încercat s-o sondeze cu rachete şi cu mijloace electromagnetice rudimentare. Dar şi-au dat repede seama că energiile pe care le pot ei produce nu vor reuşi să străpungă Zidul Zeilor.”

„Aşa numesc ei bariera?”

„O mai numesc şi Vălul Celest. Într-o anumită măsură, sunt denumiri corespunzătoare stării lor de spirit faţă de această barieră.”

„PolDem-ul poate servi multor forme de guvernare. Ce formă de guvernare au ei?”

Aritch păstră un moment de tăcere, apoi răspunse:

„Forma este variabilă. Au cunoscut deja vreo optzeci de forme de guvernare diferite.”

Încă un răspuns care nu explica nimic. Aritch nu voia să admită că experimentul luase o turnură totalitară.

PolDem-ul, în mâinile câtorva iniţiaţi şi cu toate mijloacele informatice de care putea dispune, reprezenta instrumentul ideal de manipulare a maselor ignorante. Co-simţirea îl scosese în afara legii, întrucât era un sistem care leza drepturile şi libertăţile individului. Gowachinii încălcaseră legea, era clar, dar o informaţie şi mai interesantă ieşea la iveală: Dosadi cunoscuse aproape optzeci de forme de guvernare diferite, fără însă a abandona PolDem-ul. Asta implica schimbări frecvente.

„Cât de des şi-au schimbat forma de guvernare?”

„Poţi să faci şi singur împărţirea”, replică iritat Aritch.

McKie dădu încet din cap. Un lucru, cel puţin, se lămurise.

„Masele dosadiene sunt conştiente de existenţa PolDem-ului, dar voi nu le lăsaţi să-l elimine!”

Era limpede că Aritch nu se aşteptase la o asemenea perspicacitate din partea lui McKie. Reacţionă cu o nervozitate vădită, amplificată de suferinţa fizică.

„Cum ai dedus asta?”

„Mi-ai spus tu.”

„Eu?”

„Cât se poate de clar. Schimbări atât de frecvente trebuie să aibă la origine un factor de iritare: PolDem-ul. Forma de guvernare se schimbă, dar iritantul rămâne. Asta înseamnă că nu poate fi îndepărtat. A fost una din motivaţiile experimentului vostru: crearea unei populaţii rezistente la PolDem.”

„Crearea unei populaţii rezistente, da”, murmură Aritch, cutremurându-se.

„Aţi nesocotit legislaţia co-simţitoare în mai multe privinţe”, îi atrase atenţia McKie.

„Legistul meu îşi permite să-şi judece clientul?”

„Nu. Dar dacă ţi se pare că vorbesc cu o oarecare obidă, te rog să nu uiţi că sunt fiinţă umană. Nutresc o profundă simpatie pentru poporul gowachin, însă rămân om.”

„Ah, da. Nu trebuie să uităm că istoria omenirii a fost jalonată de nenumărate şi felurite PolDem-uri.”

„Supravieţuim selecţionând indivizii cei mai apţi pentru

luarea deciziilor.”

„În vreme ce PolDem-ul favorizează ascensiunea mediocrităţilor.”

„Asta s-a întâmplat şi pe Dosadi?”

„Nu.”

„Dar aţi vrut să-i obligaţi la experimentarea diferitelor forme de guvernare?”

Înaltul Magistru imită o ridicare din umeri şi rămase tăcut.

„Noi, oamenii”, reluă McKie, „am ajuns de mult la concluzia că orice PolDem, sau oricum s-ar numi el, deteriorează grav relaţiile sociale. Distruge straturi preselecţionate ale societăţii.”

„Şi ce crezi că am fi avut de câştigat noi **deteriorând** societatea dosadiană?”

„Iată-ne întorşi la problema avantajelor scontate.”

Aritch îşi întinse muşchii dureroşi.

„Nu s-ar putea spune că nu eşti perseverent, McKie.”

McKie scutură din cap cu amărăciune.

„PolDem-ul ne-a fost mereu prezentat ca fiind supremul factor egalizator, un izvor de miracole în materie de luare a deciziilor. Era de aşteptat să ofere un ansamblu evolutiv de cunoştinţe referitoare la necesităţile reale ale societăţii. Trebuia să genereze dreptate pentru toţi şi în pofida oricăror potrivnicii.”

Cuvintele lui avură darul să-l irite pe Aritch. Acesta se aplecă înainte, cu o grimasă de durere.

„Aceeaşi acuzaţie ar putea fi adusă tuturor sistemelor judiciare din univers, cu excepţia celui aplicat în lumile gowachine!”

McKie se abţinu de la un răspuns tăios. Pregătirea sa gowachină îl obişnuise să pună sub semnul întrebării opiniile asupra diferitelor moduri de aplicare a legii în cadrul Co-simţirii şi asupra legitimităţii inerente a oricărei aristocraţii, fie ea minoritară sau majoritară. BirSab-ul susţinea axioma conform căreia orice grup aflat la putere avea tendinţa să se transforme în aristocraţie şi să nu cedeze locul decât propriei filiaţii. Era motivul pentru care

Biroul nu angaja descendenţii agenţilor săi.

Aritch reluă ideea pe care tocmai o exprimase, lucru ce i se întâmplă rareori unui gowachin.

„Justiţia este o iluzie şi o escrocherie, McKie, pretutindeni, în afara lumilor gowachine! Voi conferiţi sistemului vostru juridic o aură teologică. Nu vedeţi în ce fel dăunează societăţilor voastre. Exact ca în cazul PolDem-ului, consideraţi legile voastre drept surse imuabile de justiţie. Când vreţi să…”

„Dar BirSab-ul a…”

„Nu-i adevărat! Când ceva nu merge cum trebuie în societăţile voastre, ce faceţi? Creaţi noi legi. Nu vă gândiţi niciodată să desfiinţaţi legi sau să le limitaţi. Voi fabricaţi altele, în plus! Formaţi şi mai mulţi jurişti. Noi, gowachinii, vă luăm în derâdere! Pentru că noi ne străduim permanent să reducem numărul legilor şi-al legiştilor. Prima datorie a unui legist este să evite procesele. Când instruim noi legişti, o facem, întotdeauna, în vederea unor scopuri specifice. Căutăm să anticipăm căile prin care legile ne-ar putea deteriora societatea.”

Era deschiderea pe care o dorea McKie.

„De ce pregătiţi o wreavă?”

Prea târziu, Aritch îşi dădu seama că se lăsase condus să dezvăluie mai mult decât voise.

„Eşti tare, McKie. Foarte tare.”

„Răspunde-mi!” insistă McKie. „De ce tocmai o wreavă?”

„Ai să afli la vreme.”

McKie înţelese că Aritch nu-i va spune mai mult în aceasta privinţă, dar mai erau şi alte probleme de lămurit. Acum era limpede că gowachinii îi acordaseră pregătirea de legist în vederea unui scop precis: Dosadi. Daca procedau la fel cu o wreavă, însemna că aveau în vedere un scop cel puţin la fel de important… dacă nu cumva chiar acelaşi. Totuşi, deosebirea de atitudine, faţă de justiţie şi lege, dintre gowachini şi celelalte specii, ieşise la iveală şi nu mai putea fi ignorată. McKie înţelegea prea bine dispreţul gowachinilor faţă de toate sistemele juridice, inclusiv al lor.

Încă de la cea mai fragedă vârstă, învăţau să nu se încreadă în nici o corporaţie specializată, îndeosebi cea a juriştilor. Un legist nu putea să urmeze calea religiei lor, decât dacă împărtăşea pe deplin această neîncredere.

Eu o împărtăşesc?

Fără îndoială că da. Nici nu era prea greu pentru un agent al BirSab-ului. Dar cea mai mare parte a Co-simţirii continua să acorde o stimă deosebită comunităţilor sale profesionale, ignorând natura aprigei concurenţe şi a setei de noi realizări, care sfârşeau întotdeauna prin a copleşi comunităţile de acest fel. Noi realizări însemnau şi o nouă notorietate. Dar, nu rareori, noutatea era o iluzie în sânul acestor comunităţi, care întreţineau un sistem de selecţie endogen, perfect calculat pentru a nu echilibra altceva decât presiuni endogene de natură egoist-recompensatorie.

„Corporatism înseamnă putere”, spuneau gowachinii.

Gowachinii priveau cu suspiciune toate formele de putere. Ei dădeau cu o mână şi luau cu cealaltă. Ori de câte ori foloseau legea, legiştii înfruntau moartea. A introduce o lege **nouă** în judecarena gowachină consta, pur şi simplu, în a cauza dizolvarea elegantă a vechii legi, cu respectarea ritualului justiţiei.

Nu pentru prima oară, McKie se întrebă cu ce probleme misterioase şi delicate se confruntă cariera unui Înalt Magistru. Fu pe punctul să formuleze o întrebare directă, dar se răzgândi, pentru a aborda un alt mister dosadian. **Zidul Zeilor… Vălul Celest…**

„Guvernările dosadiene, iau deseori forma unei oligarhii religioase?”

„La suprafaţă, da. În prezent, planeta e condusă de un Elector suprem: un gowachin, pe nume Broey.”

„S-a întâmplat vreodată ca şi un om să dispună de o putere comparabilă cu a lui Broey?”

„Deseori.”

Pentru prima dată, discuţia cu Aritch luase o turnură constructivă. Deşi ştia că merge pe linia dorită de Înaltul Magistru, McKie se hotărî să exploateze filonul.

„Vorbeşte-mi despre structurile **sociale** ale Dosadiei.”

„Sunt cele ale unui sistem de tip militarist, supus în permanenţă la atacuri sau ameninţări exterioare. Există o serie de facţiuni, de clici rivale, a căror influenţă este schimbătoare.”

„Violenţele sunt frecvente?”

„Violenţa este indisociabilă de Dosadi.”

McKie îşi acordă un răgaz de reflecţie. Căpetenii de război… o societate militaristă… Atingea, în sfârşit, adevărata problemă care îi adusese pe gowachini în pragul distrugerii unei planete. Era un teren periculos, pe care trebuia înaintat cu cea mai mare prudenţă. Opta pentru un atac din flanc.

„Şi, în afara îndeletnicirilor militare, care sunt celelalte ocupaţii importante ale dosadienilor? Cum percep binele şi răul, nevinovăţia şi vinovăţia? Care sunt formele de pedepsire şi de absolvire? Cum…”

„Să nu crezi că mă ameţeşti, McKie. Pune-ţi mintea la contribuţie, legistule: există căi mai eficiente pentru a obţine răspuns la astfel de întrebări.”

Luat din scurt de tonul mustrător al Magistrului, McKie amuţi. Aruncă o privire prin fereastra ovală, dându-şi seama că fusese obligat, cu o uşurinţă extraordinară, să treacă în apărare. Simţi furnicătura nervilor pe şira spinării. Pericol! Soarele auriu al Tandaloor-ei se apropiase şi mai mult de linia orizontului. Era o linie verde-albăstruie, împăienjenită de kilometri şi kilometri de arbori păroşi, ale căror delicate ramuri femele se unduiau, la vânătoare, în toate părţile. McKie se întoarse spre Aritch.

Căi mai eficiente pentru a obţine răspuns.

Era limpede încotro se îndreptau gândurile Înaltului Magistru. Realizatorii experimentului dispuneau, fireşte, de mijloacele necesare pentru a-l observa. Puteau să şi intervină, dar numai până la un anumit punct. Unde se oprea influenţa lor? În ce consta rezistenţa populaţiei dosadiene la intervenţiile din afară? Toate aceste complicaţii îl descumpăneau pe McKie. Încă o dată, gowachinii se dovedeau maeştri în arta învârtirii în cerc!

Căi mai eficiente.

Cu un suflu hârâit, Aritch îşi curăţă orificiile ventriculare şi spuse:

„Prevăzând că, într-o zi, am putea fi blamaţi, am supus subiectele noastre de experienţă Procedurii Primare.”

Demoni încarnaţi! De ce puneau gowachinii atâta preţ pe afurisita lor de Procedură Primară? Bineînţeles că toţi co-simţitorii sunt inegali din naştere şi că fiecare trebuie să-şi găsească propriul nivel!

McKie pricepu că nu-i mai rămânea decât să se arunce în vârtej.

„Aţi prevăzut şi că veţi fi acuzaţi de violare masivă a drepturilor co-simţitorilor?”

În mod surprinzător, reacţia lui Aritch fu o umflare rapidă şi scurtă a obrajilor, echivalentul gowachin al unei ridicări din umeri.

McKie îşi îngădui un zâmbet de avertisment:

„Îi reamintesc Înaltului Magistru că el este cel care a ridicat problema Procedurii Primare.”

„Adevărul e adevăr.”

McKie îşi scutură dezaprobator capul, fără să-i pese de transparenţa gestului. Nu se putea ca Înaltul Magistru să aibă o părere atât de proastă despre facultăţile de judecată ale propriului său legist. **Adevărul, nu zău!**

„Adevărul am să ţi-l spun eu: Co-simţirea posedă în domeniul acesta o legislaţie foarte precisă, la care gowachinii au aderat!”

Chiar în momentul în care pronunţa aceste cuvinte, McKie îşi dădu seama că tocmai aici voise să-l aducă gowachinul. **Experienţa dosadiană i-a învăţat ceva! Ceva vital!**

Masându-şi muşchii înţepeniţi ai coapselor, Aritch spuse:

„Îţi amintesc încă o dată, legistule, că am populat Dosadi numai cu voluntari.”

„Şi descendenţii lor? Tot voluntari au fost?”

„Părinţii sunt voluntari şi pentru copiii lor. La bine şi la rău. Drepturile individului? Consimţământul în cunoştinţă de cauză? Co-simţirea a fost dintotdeauna atât de

preocupată să fabrice legi peste legi şi să întreţină marea iluzie a drepturilor individuale, încât a sfârşit prin a pierde din vedere principiul călăuzitor al Procedurii Primare, care este dezvoltarea capacităţilor noastre. Indivizii care nu sunt supuşi, niciodată, nici unei presiuni, nu-şi pot dezvolta capacitatea de **supravieţuire!”**

În pofida pericolelor, McKie se simţi îndemnat să revină la întrebarea care-l frământa cel mai mult: **avantajele.**

„Cu ce învăţături v-aţi ales de la monstrul pe care zici că l-aţi creat?”

„Curând, vei avea un răspuns deplin la această întrebare.”

Din nou, aluzia la prilejul unei observări directe în legătură cu Dosadi. Dar, până una-alta, nu strica să-i spulbere lui Aritch iluziile, dacă-şi închipuia că nu-i în stare să desluşească implicaţiile esenţiale. Trebuia sa ia taurul de coarne.

„Nu veţi reuşi să mă compromiteţi.”

„Să te compromitem?” Uimirea lui Aritch era sinceră.

„Indiferent cum veţi găsi de cuviinţă să folosiţi ce aţi descoperit pe Dosadi, veţi fi suspectaţi de intenţii necurate. Faptul că va mai fi şi altcineva la curent cu…”

„Ah, înţeleg! Dar puterea nu-şi are sursa în cunoaştere?”

„Acum să nu crezi **tu** că mă ameţeşti, Aritch! În istoria fiecărei specii există destule exemple de circumstanţe în care deţinerea de informaţii noi a adus grave prejudicii celor interesaţi.”

Aritch îi acceptă spusele fără nici un comentariu. Ştiau amândoi despre ce era vorba. Gowachinii n-aveau încredere în nici o formă de putere, dar foloseau puterea cu desăvârşită iscusinţă. Direcţia pe care o luau gândurile lui McKie impregna, acum, atmosfera apăsătoare din încăpere. Distrugerea Dosadiei ar fi dus la ştergerea oricărei urme a învăţăturilor pe care gowachinii le vor fi dobândit acolo. Ce se dorea era ca un non-gowachin, în speţă McKie, să afle aceste lucruri, ca să împartă, dacă era cazul, toate suspiciunile. Prejudiciile istorice cauzate de posesia unor

informaţii inedite surveneau, întotdeauna, între momentul în care un mic număr de persoane afla un lucru important şi cel în care informaţia era adusă la cunoştinţa tuturor. Pentru BirSab şi pentru gowachini, acesta era „decalajul de informaţie”, o sursă permanentă de pericol.

„N-avem nici o intenţie să ascundem ce am aflat”, declară Aritch, „ci doar **cum** am aflat.”

„Şi dacă, pentru asta, trebuie să distrugeţi o planetă, cu populaţia ei cu tot, e o chestiune secundară, nu?”

„Secundară... dacă vrei. Ceea ce nu ştii, McKie, este că unul dintre subiectele noastre de experienţă a declanşat, din proprie iniţiativă, o succesiune de evenimente care vor duce, foarte curând şi indiferent de acţiunile noastre, la totala distrugere a Dosadiei. Amănuntele le vei afla, nu peste mult timp, când, ca un bun legist ce te afli, te vei duce să simţi ghearele monstrului pe propria-ţi piele.”

> **În numele a tot ce slăvim, fac această triplă făgăduinţă Sfintei Congregaţii a poporului supus stăpânirii mele. Întâi, că religia sfântă pe care am îmbrăţişat-o cu toţii va veghea zi şi noapte, sub auspiciile mele, la respectarea libertăţii fiecăruia; al doilea, că voi face astfel, încât să pun stavilă oricărei forme de împilare şi de nedreptate ce ne-ar putea lovi; al treilea, că voi pretinde ca orice judecată să se facă, întotdeauna, cu clemenţă, pentru ca Zeul milostiv să ne dea, vouă şi mie, încuviinţarea Sa.**
>
> **Jurământul Puterii**
> **Textele Sfintei Congregaţii dosadiene**

Terminându-şi rugăciunea, Broey se ridică, pipăi în spatele lui după scaun şi se cufundă în el. Întunericul îl învăluia. Locul în care se afla era o sferă etanşă, fixată pe fundul graluzului. Dincolo de pereţii groşi era apa caldă care asigura protecţia femelelor şi a ouălor lor. Accesul în sferă se făcea printr-o trapă, situată la partea de jos, şi un

pasaj sinuos, inundat, care răspundea în graluz. Presiunea din interiorul sferei împiedica pătrunderea apei, dar spaţiul din jurul lui Broey era învăluit în mirosul liniştitor al graluzului şi contribuia la menţinerea stării de spirit de care avea nevoie acum.

După câteva clipe, Zeul îi vorbi şi Broey fu cuprins de beatitudine. Zeul îi vorbea lui, numai lui. Cuvintele răsunau în capul său. Imaginile se întipăreau în centrii săi vizuali.

Da! Da! Apăr PolDem-ul!

Zeul se linişti şi-i comunică acest lucru.

În acea zi, Zeul îi arătă lui Broey un ritual pe care nu-l mai văzuse până atunci şi care era rezervat gowachinilor. Ritualul se numea **laupuk.** Broey îl observă până în cele mai sângeroase detalii şi simţi în fiecare celulă a fiinţei sale justeţea acestui ritual.

Responsabilitate, ispăşire… aceasta era învăţătura **laupuk-ului** şi Zeul încuviinţă când Broey arătă că înţelesese.

Comunicau prin cuvinte neauzite, exprimate în gândul lui Broey, dar mai erau şi-alte gânduri, pe care Zeul nu le putea percepe. După cum Zeul, fără-ndoială, avea gânduri pe care nu le comunica lui Broey. Zeul se folosea de creaturi şi creaturile se foloseau de Zeu. Intervenţia divină nu era lipsită de conotaţii cinice. Broey învăţase rolul Electorului în urma unei îndelungate şi dureroase ucenicii.

Sunt slujitorul Tău, Doamne.

Ascultând sfatul Zeului, Broey păstra taina comuniunii supranaturale. Era şi în interesul său, după cum era şi în interesul Zeului. Deşi erau momente în care Broey ar fi avut poftă să strige:

„Nenorociţilor! Nu înţelegeţi că glasul meu e glasul Zeului!”

Alţi Electori comiseseră această greşeală şi, curând după aceea, căzuseră din scaunul puterii. Broey însă, profitând de experienţa acumulată pe parcursul mai multor generaţii, ştia că trebuie să-şi păstreze puterea, dacă îi era dat să scape de Dosadi.

Oricum, nenorociţii cu pricina se supuneau voinţei lui

(şi, în consecinţă, celei a Zeului) şi fără povaţă divină. Totul mergea strună. Era de ajuns să prezinţi Zeului câteva gânduri alese… având tot timpul grijă unde şi când nutreai gânduri intime. Fiindcă erau clipe în care Broey simţea în el prezenţa divină, fără a fi recurs la rugăciuni sau la pregătirile din întunericul sferei. Zeul putea să privească prin ochii lui Broey oricând dorea. Discret, în tăcere, iscodea prin ochii unui muritor lumea pe care-o crease.

„Slujitorul meu se află sub aripa mea.”

Căldura pe care această asigurare o răspândi în tot trupul lui, îi amintea lui Broey de căldura graluzului, pe vremea când nu era decât un mormoloc agăţat de spatele mamei. Căldura îi dădea un sentiment de siguranţă deplină, pe care însă Broey îl tempera cu o altă amintire, a unui alt moment din graluz, când un enorm mascul gowachin despica apa, devorând mormolocii care nu erau îndeajuns de agili şi atenţi ca să-i scape.

Eu am fost dintre cei agili.

Amintirea goanei oarbe, înnebunite, în străfundurile graluzului, îl învăţase pe Broey cum să se poarte în prezenţa Zeului.

În întunericul sferei, Broey se înfioră. Da, căile Domnului erau neîndurătoare. Dar, astfel înarmat, un slujitor al Zeului putea fi la fel de neîndurător şi putea trece peste faptul că ştia ce înseamnă să fii, în acelaşi timp, om şi gowachin. Nu trebuia decât să rămână un devotat servitor al Zeului. Era un gând pe care putea să-l împărtăşească.

Păzeşte-te, McKie! Zeul mi-a spus de unde vii. Ştiu ce intenţii ai. Nu te abate de la potecă, McKie! Ai putea să-mi stârneşti nemulţumirea.

> **În toate manifestările sale, ingineria comportamentală degenerează, fără excepţie, în pură manipulare. Ea expune pe toată lumea (pe cei ce manipulează ca şi pe cei ce sunt manipulaţi) unui fatal „efect de masă.” Postulatul conform căruia manipularea unor personalităţi ar permite obţinerea unor reacţii comportamentale**

uniforme şi constante, a fost dezminţit de numeroase specii, dar niciodată într-un mod mai convingător decât au făcut-o gowachinii, pe planeta Dosadi. Ei au fost cei care au demonstrat caracterul absolut aberant al „Principiului Walden”, proclamând: „În cazul oricărei specii care se reproduce prin amestec genetic şi în cadrul căreia, în consecinţă, fiecare individ reprezintă un specimen unic, orice tentativă de a impune o matrice decizională întemeiată pe o pretinsă uniformitate a comportamentelor este, în mod infailibil, condamnată să aibă repercusiuni tragice.”

Dosarele Afacerii Dosadi,
Publicaţiile BirSab-ului

McKie păşi prin Poartă şi, întocmai cum îi spuseseră consilierii lui Aritch, se pomeni pe o limbă de nisip, la o oră cu puţin trecută de mijlocul dimineţii dosadiene. Ridică ochii, pentru a-şi face o primă impresie „pe viu” despre Zidul Zeilor. Voia să ştie ce putea simţi un dosadian când privea hotarele lumii sale închise. Tot ce văzu era o pâclă subţire, vag argintie şi total dezamăgitoare. Discul soarelui era mult mai conturat decât îşi închipuise şi ştia, din reproducerile holografice pe care le examinase, că mai multe stele de magnitudinea trei erau vizibile noaptea. N-ar fi putut spune la ce altceva se aşteptase, dar parcă nu doar la vălul acesta lăptos. Părea prea fragil, prea lipsit de substanţă, pentru puterea pe care o reprezenta.

Discul vizibil al soarelui îi reaminti o altă necesitate urgentă, dar hotărî să mai aştepte, în timp ce examina împrejurimile. O stâncă albă, înaltă? Da, iat-o, în stânga.

Fusese sfătuit să rămână în apropierea ei, unde s-ar fi aflat într-o oarecare siguranţă. În nici un caz, nu trebuia să se îndepărteze de acest loc de întâlnire.

„V-am putea enumera pericolele Dosadiei, dar cuvintele n-ar fi îndeajuns. În plus, apar tot timpul ameninţări noi.”

Lucrurile pe care le aflase în cursul şedinţelor pregătitoare din ultimele săptămâni veneau să întărească avertismentul. Stânca, având de două ori înălţimea unui om, se ridica la câţiva paşi de el, masivă şi impresionantă. Se duse să se reazeme de ea. Nisipul îi scrâşnea sub tălpi, iar în nări simţea mirosuri înţepătoare, necunoscute. Stânca încinsă de soare îi transmise o parte din energia ei prin combinezonul subţire, verde, pe care insistaseră să-l îmbrace.

McKie regreta lipsa hainelor lui obişnuite, cu protecţia antiglonţ şi amplificatoarele de forţă musculară, însă acestea nu-i fuseseră îngăduite. I se lăsase doar o variantă limitată a trusei profesionale, un compromis care fusese acceptat cu destulă reticenţă. McKie explicase că întregul conţinut al trusei va fi distrus în mod automat dacă altcineva ar fi vrut să-şi vâre nasul, dar ei îl preveniseră să n-o deschidă niciodată în prezenţa unui dosadian.

„Cel mai primejdios lucru pe care l-ai putea face, ar fi să subestimezi un dosadian.”

Privind de jur-împrejur, McKie nu zări nici urmă de dosadieni.

În depărtare, dincolo de peisajul plat şi nisipos, presărat cu tufe gălbui şi stânci maronii, recunoscu turnurile Chu-ului, care se înălţau, înceţoşate, peste crestele canionului. Arşiţa vălurea aerul deasupra câmpiei aride, dând oraşului un aspect fantasmagoric.

Lui McKie îi venea greu să vadă Chu-ul prin prisma celor aflate din cursul intensiv pe care i-l predaseră gowachinii. Turlele zvelte, ce se înălţau magic spre cer, nu păreau a avea nimic comun cu existenţa unei cloace unde „totul e de vânzare… dacă eşti dispus să plăteşti.”

Colaboratorii lui Aritch îi cususeră în căptuşeala îmbrăcăminţii o sumă însemnată de bani dosadieni, dar, totodată, îl preveniseră, cu argumente demne de făcut părul măciucă, să evite „orice afişare a unei bunăstări lipsite de apărare.”

Operatorii Porţii îi recapitulaseră principalele recomandări şi avertismente, adăugând:

„S-ar putea sa aveţi de aşteptat câteva ore. Nu putem şti dinainte. Rămâneţi în apropierea stâncii, pentru că e un loc relativ sigur. Am luat masuri de securitate, menite să diminueze riscurile. Nu mâncaţi şi nu beţi nimic până ce n-aţi ajuns în interiorul oraşului. Schimbarea de regim alimentar vă va putea perturba puţin organismul, dar, în principiu, după câteva zile vă veţi adapta.”

„În principiu?”

„E o chestiune de timp.”

Îi întrebase care erau pericolele concrete la care trebuia să fie cel mai atent.

„Evitaţi orice dosadieni, în afara agenţilor noştri de legătură. Şi, mai cu seamă, aveţi grijă să nu daţi nici măcar impresia că provocaţi pe cineva.”

„Dacă îmi vine chef să trag un pui de somn sau aţipesc pe undeva?”

Îi răspunseseră cu toată seriozitatea:

„Poate că ar fi cel mai sigur lucru. Oricine îşi permite să aţipească într-un loc ca acela, trebuie să se simtă teribil de bine apărat. Ar fi o doză de risc, desigur, dar pe Dosadi orice poate fi riscant. Probabil însă că un localnic ar sta mult pe gânduri până să atace pe cineva atât de sigur de el, încât să-şi îngăduie, la vedere, un pui de somn.”

Din nou, McKie privi în jur.

Din spatele stâncii, îi ajunseră la urechi nişte şuierături ascuţite, amestecate cu un fel de scrâşnete ce semănau cu zgomotul produs la aruncarea unor pumni de nisip pe o suprafaţă de lemn. Tiptil, dădu ocol stâncii, ca să vadă care era provenienţa acestor sunete. Şuierăturile erau emise de o şopârlă galbenă, ce avea aproape aceeaşi nuanţă ca vegetaţia înconjurătoare şi a cărei întreagă atenţie părea concentrată asupra sursei celuilalt zgomot, situată, după toate aparenţele, în interiorul unei mici găuri, pe jumătate ascunsă sub un tufiş. McKie observă că apariţia sa nu stârneşte prea mult interesul şopârlei. Gaura şi zgomotele care răzbăteau din ea îi solicitau acesteia toată atenţia.

Ceva se mişcă în obscuritatea găurii.

Şopârla încremeni, fără însă a conteni să şuiere.

O creatură neagră ca smoala, cam de forma şi mărimea pumnului lui McKie, se ivi din gaură, făcu un salt înainte şi observă şopârla. Desfăcu două aripi şi încercă să-şi ia zborul, dar era prea târziu. Cu o rapiditate care-l lăsă pe McKie cu gura căscată, şopârla ţâşni şi se făcu ghem în jurul prăzii. O fantă longitudinală se deschise în abdomenul ei, împresurând făptura captivă. Cu un ultim scrâşnet, creatura de abanos dispăru, înghiţită.

În tot acest timp, şopârla continuase să şuiere. Şi nu conteni nici în vreme ce se strecura în gaura din care ieşise prada sa.

„Pe Dosadi, lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi” i se atrăsese lui McKie atenţia.

Se întrebă la ce asistase, de fapt.

Şuierăturile încetaseră.

Mica dramă îi reaminti lui McKie că Dosadi putea să-i rezerve, după cum i se dăduse de înţeles, o serie de senzaţii inedite. Ghemuit la poalele stâncii, observă din nou terenul din imediata apropiere.

Fâşia îngustă de umbră, de la baza stâncii, era populată de minuscule vieţuitoare săltăreţe, cu aspect de insecte. Pe ramurile tufişurilor gălbui se deschideau şi se închideau neîncetat corole (flori?) de culoare verde. Solul părea alcătuit mai ales din nisip şi argilă, dar, privindu-l mai de aproape, desluşi vine albastre şi roşii, decolorate. Întorcându-se cu spatele la oraşul îndepărtat, zări, detaşându-se pe fundalul argintiu al cerului, la orizont, linia liliachie a unor munţi. În aceeaşi direcţie, ploaia săpase râpe largi, cu maluri surpate, pe fundul cărora se întrezăreau pete de un verde închis.

Aerul pe care îl respira avea un iz amărui. Încă o dată, făcu ochii roată, pândind vreun semn de ameninţare. Nimic identificabil. Cu gesturi discrete, scoase din trusă un instrument şi, ascunzându-l în palmă, se ridică şi-l orientă înspre Chu. O privire cu coada ochiului la cadran îi dezvălui că oraşul era înconjurat de o sonobarieră. Prefăcându-se că se scarpină, repuse instrumentul în trusă. Deasupra sonobarierei, pe cerul argintat, plana un stol de păsări.

Ce rost avea bariera? Putea opri animalele, dar nu persoanele. I se spusese că barierele sonice erau o protecţie împotriva insectelor şi animalelor dăunătoare. Explicaţia nu i se părea satisfăcătoare.

Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi.

În ciuda Zidului Zeilor, soarele ardea. McKie se retrase în umbra stâncii. Aşezându-se, privirea îi căzu pe mica insignă albă, prinsă pe reverul stâng al combinezonului: OP 4033l-D404. Inscripţia era în galach standard, limba comună a Co-simţirii.

„Pe Dosadi nu se vorbeşte decât galach. S-ar putea să li se pară că ai un accent, dar n-or să se mire."

Consilierii lui Aritch îi explicaseră că insigna îl desemna ca muncitor liber, adică lucrător cu o calificare superioară celei medii dintr-un domeniu oarecare, însă aparţinând Rezervelor de Muncă şi, ca atare, obligat să îndeplinească, eventual, şi alte sarcini, nelegate de specialitatea sa.

„Din punct de vedere ierarhic, asta înseamnă trei trepte deasupra Periferiei", i se explicase.

Fusese propria lui alegere. Straturile inferioare ale societăţii aveau întotdeauna canalele lor speciale de comunicaţie, prin care circulau informaţii bazate pe date precise, instinct, aluzii şi informaţii răspândite în mod intenţionat de mai sus. Orice se petrecea pe Dosadi, nu se putea să nu aibă repercusiuni asupra proceselor alambicate din sânul Rezervelor de Muncă, pe care McKie era decis să le exploateze.

„Voi fi ţesător", optase el, argumentând că era o pasiune cu care îşi ocupa de multă vreme timpul liber.

Consilierii se arătaseră foarte amuzaţi de alegerea lui, deşi McKie nu pricepuse motivul reacţiei lor.

„N-are nici o importanţă, pentru moment. E o meserie la fel de bună ca oricare alta."

În schimb, insistaseră să se concentreze asupra studiului altui subiect important: manierismele şi particularităţile dosadienilor. De fapt, nu avusese nici o clipă de răgaz, pe Tandaloor, după ce Aritch decretase (cu argumente perfect rezonabile) că lucrul cel mai bun pe care

îl putea face legistul său era să se deplaseze personal pe Dosadi. Retrospectiv, argumentele rămâneau convingătoare, dar McKie fusese surprins. Dintr-un motiv pe care nu izbutea încă să-l identifice, se aşteptase să i se propună o observare mai puţin directă a experimentului, prin intermediul unor instrumente sau al entităţii calebane care străjuia planeta.

McKie încă tot nu era sigur cum se aşteptau ei să scoată el pralipele din foc, dar nu încăpea îndoială că asta urmăreau. Aritch fusese misterios de explicit:

„Eşti cea mai bună şansă pentru supravieţuirea Dosadiei şi unica noastră şansă pentru… a înţelege ce se întâmplă.”

Gowachinii angajaseră un legist care să salveze Dosadi, disculpându-i. Rolul legistului era de a câştiga cauza clientului său, însă în cazul de faţă circumstanţele erau cu adevărat ieşite din comun, deoarece clientul păstra puterea absolută de a nimici planeta ameninţată.

Pe Tandaloor, McKie nu avusese parte decât de scurte perioade de somn; dar nici atunci nu putuse să doarmă bine, căci rămânea, în mod chinuitor, conştient de locul unde se afla: canipatul străin şi nu tocmai acordat la pretenţiile lui, zgomotele neobişnuite dindărătul pereţilor… apă care curgea undeva, tot timpul apă.

În perioada studiilor sale de legist, la gowachini, acesta fusese unul dintre primele lucruri cu care trebuise să se obişnuiască: ritmurile nestatornice ale apei în mişcare. Gowachinii nu se aventurau niciodată prea departe de apă. Graluzul – bazinul şi adăpostul principal al femelelor, locul în care gowachinii îşi creşteau mormolocii ce supravieţuiseră voracei **extirpări** a tatălui – rămânea principalul punct de fixaţie al fiecărui gowachin. Cum afirma un vechi dicton: **Cine nu înţelege graluzul, nu-i înţelege pe gowachini.**

Ca mai toate aforismele asemănătoare, şi acesta era valabil numai până la un anumit punct.

Însă zgomotul apei era veşnic prezent: apă aflată într-un spaţiu închis, clipocind enervant în pereţii care o închideau.

Ritmul era neregulat, de o tulburătoare similitudine cu psihismul gowachin: perfect canalizat, dar mereu diferit.

Pentru a circula pe distanţe scurte, gowachinii foloseau coridoarele de înot, care făceau legătura între centrele importante. Pentru distanţele mai lungi, recurgeau la Porţi sau la jetcaruri zgomotoase cu sustentaţie magnetică. În special şuierul agasant al acestor vehicule tulburase somnul lui McKie pe durata pregătirii intensive de pe Tandaloor. Alteori, pe când se chinuia să adoarmă, rupt de oboseală, îl trezeau voci, pe care alte zgomote – apa, jetcarurile – le făceau ininteligibile. Cu ochii larg deschişi, în bezna din odaie, trăgea zadarnic cu urechea, străduindu-se să desluşească vorbele, ca un spion care încearcă să descopere indicii cruciale şi să speculeze fiecare nuanţă dintr-o banală conversaţie ascultată prin perete. Frustrat, mereu frustrat în urma acestor tentative, sfârşea prin a recădea într-un somn agitat şi, când, din întâmplare, orice zgomot înceta timp de câteva minute, se deştepta tresărind, cu inima bătând, întrebându-se ce nu era în regulă.

Şi mirosurile! Câte amintiri nu-i redeşteptau! Moscul graluzului, miresmele iuţi ale nenumăratelor esenţe exotice impregnau fiecare gură de aer pe care o respira. Polenul ferigilor arborescente îl ducea cu gândul la parfumul livezilor de citrice. Şi toate acestea se însoţeau cu trilurile cristaline ale caraelilor, fiinţele mărunte, ca nişte broscuţe, care aveau graţiosul obicei de a-ţi invada somnul, ca să anunţe ivirea zorilor.

În cursul primei sale şederi pe Tandaloor, McKie se simţise mai mult decât descumpănit, înconjurat de străini ostili, tot timpul conştient de consecinţele pe care orice insucces al său le-ar fi putut avea. Cu totul altfel stătuseră lucrurile ultima dată, după întrevederea cu Aritch. McKie era, acum, un legist competent, recunoscut, sigur de el, şi unul dintre cei mai renumiţi agenţi ai BirSab-ului. Totuşi, existaseră momente în care simţea că-l copleşeşte iarăşi atmosfera de odinioară, iar lucrul acesta îl tulbura, fiindcă avea impresia că era manevrat pentru a fi pus într-o

situaţie periculoasă şi că gowachinii se bucurau pe ascuns în timp ce-i rezervau o supremă umilinţă, de care numai ei ştiau. Nu erau deloc mai presus de asemenea „glume.” Părerea generală a non-gowachinilor, despre gowachini, era că poporul Zeului Batracian atinsese un stadiu de civilizaţie atât de avansat, încât sfârşise prin a închide cercul şi a reveni la o formă de barbarie primitivă. Dovadă, modul cum masculii speciei îşi masacrau propriii nou-născuţi, devorându-i!

Odată, într-una din rarele perioade de repaus pe care i le acordau consilierii lui Aritch, McKie se trezise din somn şi, stând în capul oaselor, încercase să alunge sentimentul deprimant ce nu mai voia să-l părăsească. Îşi spunea, şi era adevărat, că gowachinii îl stimau, îl ascultau şi îl tratau cu acel respect aproape religios pe care-l arătau tuturor legiştilor. Dar mai era un adevăr, ce nu putea fi eludat: gowachinii îl pregătiseră vreme îndelungată în vederea afacerii Dosadi, însă nu fuseseră niciodată sinceri cu el în privinţa intenţiilor lor.

Relaţiile cu gowachinii erau, întotdeauna, o sursă de mistere impenetrabile.

Când reuşise, în sfârşit, să readoarmă, în acea noapte, avusese un vis oribil, în care mase informe de trupuri co-simţitoare (trupuri albe şi trupuri verzi), goale şi lipsite de apărare, erau măcelărite de gigantici masculi gowachini.

Interpretarea coşmarului era limpede. Gowachinii n-ar fi şovăit să distrugă Dosadi în acelaşi mod (şi în acelaşi spirit) în care îşi exterminau propriile progenituri ca să selecţioneze, iarăşi şi iarăşi, supravieţuitorii cei mai apţi şi cei mai rezistenţi.

McKie se simţea depăşit de amploarea problemei care i se pusese în cârcă. Dacă lumea co-simţitoare prindea de veste despre cele ce se petreceau pe Dosadi, fără a i se oferi o justificare valabilă, Federaţia Gowachină avea să fie supusă unor atacuri necruţătoare. Gowachinii aveau toate motivele să distrugă proba de culpabilitate – sau s-o lase să se autodistrugă.

O justificare valabilă.

Unde putea fi găsită? În acele insesizabile avantaje scontate, care îi determinaseră pe gowachini să întreprindă experimentul?

Dar şi dacă găsea justificarea, afacerea Dosadi ar fi declanşat un scandal la scara întregii Co-simţiri. Ar fi devenit o dramă cosmică. Peste douăzeci de generaţii de oameni şi de gowachini apărând din senin! Istoria izolării lor forţate ar fi aprins nenumărate spirite. Limitele limbajului ar fi fost împinse dincolo de extreme, pentru a stoarce şi ultima picătură de esenţă emoţională din această extraordinară dezvăluire.

Oricum ar fi fost prezentate lucrurile, motivaţiile gowachine ar fi făcut obiectul unui număr nesfârşit de anchete şi de suspiciuni.

Care a fost adevăratul motiv care i-a îndemnat să procedeze astfel? Ce s-a întâmplat cu primii voluntari?

Oameni şi gowachini s-ar fi apucat să-şi scotocească genealogia. „Asta să fie explicaţia dispariţiei unchiului Elfred?” Arhivele încrengăturilor gowachine ar fi fost cercetate cu de-amănuntul: „Iată, alţi doi… dispăruţi fără urmă!”

Colaboratorii lui Aritch recunoşteau că proiectul fusese conceput de „o infimă minoritate”, care impusese un secret absolut. În ce măsură fuseseră acei indivizi sănătoşi la minte?

„Perioadele de odihnă parcimonios acordate lui McKie erau mereu întrerupte de câte un gowachin smerit, care venea să se aplece deasupra canipatului, invitându-l să se grăbească pentru o nouă şedinţă de pregătire, destinată să-i asigure supravieţuirea pe planeta Dosadi.

Şedinţele acelea de pregătire! Reţinerile şi prejudecăţile conţinute în fiecare informaţie nouă ridicau mai multe probleme decât rezolvau. McKie se străduia să adopte o atitudine raţională, dar era confruntat permanent cu factori de iritare.

De ce gowachinii de pe Dosadi îşi însuşiseră caracteristici emoţionale de tip uman? De ce oamenii dosadieni maimuţăreau comportamentul social al

gowachinilor? Erau dosadienii cu adevărat conştienţi de motivele pentru care-şi schimbau atât de des forma de guvernare?

Răspunsul laconic la numeroasele lui întrebări îl exaspera pe McKie:

„Totul se va lămuri când veţi ajunge la faţa locului.”

Până la urmă, nu se putuse abţine să nu le-o întoarcă:

„De fapt, habar n-aveţi nici voi! Speraţi să aflu eu ce n-aţi reuşit să aflaţi!”

Unele dintre şedinţele de informare erau cumplit de plictisitoare. Ca să-şi omoare timpul, în vreme ce un instructor gowachin debita tot ce ştia despre relaţiile dintre Periferie şi Chu, McKie se uita pe fereastră la trecătorii, aparţinând tuturor raselor Co-simţirii, care se perindau pe bulevardul din faţa şcolii de instructaj.

Într-o zi, Ceylang intră în sală şi luă loc într-un colţ, unde rămase nemişcată, studiindu-l într-o tăcere vorace, care făcu sa i se urce sângele la cap. I-ar fi plăcut să aibă la îndemână caseta albastră, dar, din momentul în care învestitura solemnă îl învăluise în mantia imunităţii legiste, caseta fusese depusă în alveola ei sacră. N-avea s-o mai revadă, decât dacă afacerea ajungea în judecarenă. Cât despre Ceylang, prezenţa ei în sală era un mister printre atâtea altele. De ce venise periculoasa femelă wreavă sa se uite la el, fără a face nimic altceva? Era aproape sigur că avea sarcina să-l spioneze din culise. Atunci, pentru ce se hotărâse să se arate? Ca să-i dea de înţeles că era supravegheat? Trebuia să aibă o legătură cu mobilurile care-i determinaseră pe gowachini să iniţieze o wreavă. Prevedeau o problemă de viitor, pe care numai o wreavă era în măsură să o rezolve.

O pregăteau în vederea unei anumite probleme, întocmai cum îl pregătiseră pe el. De ce? Ce aptitudini wreave îi interesau în mod deosebit pe gowachini? Şi de ce tocmai această femelă? Care era obedienţa ei primară? În ce consta „pariul wreav”?

Toate acestea îl conduceau pe McKie spre alte căi insuficient explorate: Ce aptitudini specific umane

urmăriseră gowachinii la el? Perseverenţa de nezdruncinat? Cunoaşterea dreptului uman? Individualismul inerent oricărei fiinţe umane?

Nu putea da nici un răspuns sigur la aceste întrebări, după cum nici la cele referitoare la wreavă. Dar prezenţa acesteia continua să-l fascineze. McKie ştia, despre societatea wreavă, multe lucruri necunoscute în afara lumilor wreave. Aparţinătorii acestor lumi erau, la urma urmelor, colaboratori fideli şi apreciaţi ai BirSab-ului, unde, în conlucrarea impusă de diferite misiuni, se stabileau relaţii de camaraderie ce facilitau schimburile de informaţii intime. În afara faptului că wreavii trebuiau să formeze o triadă nupţială pentru a se reproduce, mai ştia că nu exista nici un mijloc pentru a cunoaşte dinainte care dintre partenerii triadei va fi capabil să hrănească progenitura. Era una din pietrele unghiulare ale societăţii wreave. Periodic, acest membru al triadei era schimbat cu un alt individ, ce îndeplinea acelaşi rol într-o altă triadă. Astfel erau asigurate, nu numai indispensabila dispersie genetică, ci şi legături trainice şi nenumărate, care, pe tot cuprinsul civilizaţiei lor, generau, în caz de necesitate, reacţii de solidaritate care rezistau la orice.

Un wreav din BirSab încercase să-i explice lui McKie fenomenul:

„Să luăm, spre exemplu, cazul unui wreav care a fost asasinat sau, mai rău, rănit în amorul-propriu. Vinovatul va trebui să dea seama, **personal,** de fapta sa, în faţa a milioane şi milioane dintre noi. Pretutindeni unde suntem legaţi printr-un schimb de triadă, datoria noastră este să reacţionăm, personal, la orice ofensă. După câte am înţeles, există şi la voi ceva asemănător, care se numeşte vendetă. La noi însă relaţiile – şi responsabilităţile – familiale sunt mult mai complexe. Nici nu-ţi imaginezi cu ce dificultăţi am fost confruntaţi ca să-i eliberăm, pe acei dintre noi care lucrează pentru BirSab, de acest... legământ, de această reţea de responsabilităţi.”

Gowachinii nu puteau să ignore această particularitate a wreavilor, îşi spunea McKie. În virtutea ei sau, dimpotrivă,

în pofida ei, din considerente total diferite, luaseră gowachinii hotărârea lor? O legistă wreavă putea continua să facă parte din reţeaua ei de responsabilităţi familiale? Cum ar fi fost cu putinţă un asemenea lucru? Toate concepţiile societăţii wreave se împotriveau sensibilităţii gowachine. Poporul Zeului Batracian era şi mai... **exclusivist** şi individualist decât specia umană. Pentru gowachini, familia rămânea o chestiune privată, izolată de restul lumii până în momentul când fiecare individ intra în încrengătura pe care şi-o alegea.

Meditând la toate acestea, în locul de aşteptare de la poalele stâncii, McKie rămânea cu atenţia trează. Totuşi, căldura neobişnuită, mirosurile şi zgomotele planetei îl descumpăneau într-o oarecare măsură. I se spusese să pândească zgomotul unui motor cu combustie internă. Combustie internă! Dosadienii – aflase – foloseau asemenea mijloace de transport în afara oraşului, deoarece erau mult mai puternice (deşi mai greoaie) decât vehiculele cu impuls dirijat de care se serveau între zidurile Chu-ului.

„Utilizează drept carburant alcoolul. Mai toată materia primă provine de la Periferie. Prezenţa substanţelor toxice din carburant nu preocupă pe nimeni. Folosesc aproape orice pentru a fabrica alcool: arbori, arbuşti, ferigi... tot ce se găseşte la Periferie.”

O linişte moleşitoare îl împresura acum pe McKie. De o bună bucată de vreme, şovăia să ducă la îndeplinire ceea ce-şi propusese să facă de îndată ce va fi singur, pe Dosadi. Poate că n-o să mai aibă deloc ocazia să fie singur, mai ales după ce avea să ajungă în iepurăriile Chu-ului. Ştia că orice încercare de a-şi contacta monitorul taprisiot ar fi fost zadarnică. Aritch, mărturisindu-i că gowachinii erau la curent cu faptul că BirSab-ul contractase o „asigurare taprisiotă”, îi spusese:

„Nici măcar un taprisiot nu poate străpunge Zidul Zeilor.”

În cazul în care Dosadi ar fi fost distrusă, contractul caleban ar fi luat sfârşit imediat. Într-o asemenea eventualitate, taprisiotul lui McKie ar fi dispus, poate, de o

fracţiune de secundă, pentru a încerca să întocmească dosarul postum al amintirilor sale. Poate. În actualele circumstanţe, aceasta era o speculaţie care nu prezenta nici un interes pentru McKie. Dar calebanii aveau o datorie faţă de el. În afacerea Stelei şi-a Biciului, calebanii fuseseră ameninţaţi în aceeaşi măsură ca şi toate celelalte specii care utilizau Porţile. Ameninţarea fusese reală şi precisă. Utilizatorii Porţilor şi calebanii ce controlau Porţile ar fi putut să-şi găsească sfârşitul. În limbajul ei pitoresc, Fannie Mae îşi exprimase recunoştinţa faţă de McKie:

„Conjuncţia datoriei mele nu cunoaşte sfârşit.”

Aritch i-ar fi putut cere gardianului Dosadiei să împiedice orice încercare a lui McKie de a contacta un alt caleban, însă era puţin probabil că o făcuse. Mai degrabă ceruse doar o blocadă împotriva comunicaţiilor taprisiote. Nimeni nu ştia, şi cu atât mai puţin Aritch, cum comunicau între ei calebanii. Poate că gowachinii îşi făceau prea multe iluzii cu privire la impenetrabilitatea barierei din jurul Dosadiei…

Metodic, McKie alungă din minte orice gând legat de taprisioţi. Nu era prea uşor. Trebuia să recurgă la o tehnică de concentrare sufică, dirijată înspre un anumit vid. Nu era îngăduită nici o interferenţă cu taprisiotul care aştepta, înarmat cu o infinită răbdare, pe Central Central. Un vid absolut trebuia să existe în spiritul său conştient, pentru a nu lăsa loc decât unei proiecţii clare în direcţia lui Fannie Mae.

McKie evocă vizual steaua Thyone. Se gândi cu intensitate la lungile ore de conversaţie mentală pe care le petrecuseră împreună. Apoi proiectă toată căldura unei legături afective puternice, cu gândul la ultima ei declaraţie de „angajare nodală.”

Închise ochii, amplificând la maximum imaginea interioară ce-i ocupa acum întreaga fiinţă. Simţi cum i se relaxau muşchii. Stânca de care se rezema, nisipul de dedesubt dispărură din percepţiile lui. Nu mai rămase decât prezenţa vibrantă a unei entităţi calebane.

„Cine cheamă?”

Cuvintele îi atinseră centrii auditivi fără a tranzita prin urechi.

„McKie, prietenul lui Fannie Mae. Eşti calebanul care păzeşte Zidul Zeilor?”

„Sunt Zidul Zeilor. Ai venit să te închini?”

Cugetul lui McKie şovăi. Să se **închine?** Proiecţia emanată de acest caleban era răsunătoare, agresivă, de o cu totul altă factură decât curiozitatea penetrantă pe care o percepuse întotdeauna la Fannie Mae. Se luptă să regăsească imaginea clară de la început. Strălucirea lăuntrică a contactului caleban reveni. Poate că era ceva religios în această experienţă. Nu puteai şti niciodată cu siguranţă ce voia să spună un caleban.

„Sunt McKie, prietenul lui Fannie Mae”, repetă el.

Strălucirea contactului păli, apoi veni răspunsul:

„Dar ocupi un punct pe planul de undă al Dosadiei.”

Era deja un stil de comunicaţie mai familiar lui McKie, care putea să folosească experienţa dobândită din contactele cu Fannie Mae, pentru a încerca să ajungă la un început de comprehensiune. Întrebă:

„Îmi îngăduie Zidul Zeilor să intru în contact cu Fannie Mae?”

Vorbele îi răsunară în cap:

„Un caleban, toţi calebanii.”

„Vreau să vorbesc cu Fannie Mae.”

„Nu eşti mulţumit cu actualul tău trup?”

În aceeaşi clipă, McKie îşi simţi din nou trupul, un fel de cadavru viu zgâlţâit de tremurul transei inerente comunicaţiei cu un taprisiot sau un caleban. Întrebarea i se părea fără noimă, dar conştiinţa trupului său era reală şi ameninţa să întrerupă contactul. Încet, McKie se luptă să revină la precara prezenţă mentală.

„Sunt Jorj X. McKie. Calebanii îmi sunt datori.”

„Toţi calebanii cunosc această datorie.”

„Atunci, onoraţi-o.”

Aşteptă, încercând să nu-şi piardă cumpătul.

Strălucirea din cugetul său fu înlocuită de o altă prezenţă, care se strecură cu o stranie familiaritate. Nu era

un contact deplin, ci, mai degrabă, o succesiune de palpări delicate în acele porţiuni ale creierului său care interpretau senzaţiile vizuale şi auditive. McKie identifică numaidecât noua prezenţă.

„Fannie Mae!”

„Ce doreşte McKie?”

Pentru o entitate calebană, era o întrebare cum nu se putea mai directă. Surprins, McKie răspunse şi mai direct:

„Am nevoie de ajutorul tău.”

„Explică.”

„S-ar putea să-mi las pielea pe-aici… ăăă, să se pună capăt punctului meu nodal, aici, pe Dosadi.”

„Pe planul de undă Dosadi”, îl corectă ea.

„Exact. Şi dacă se va întâmpla asta, dacă mor aici, am prieteni pe Central Central… adică pe planul de undă Central Central… prieteni care trebuie să afle tot ce-i în capul meu în momentul în care-am să mor.”

„Numai taprisioţii pot face asta. Contractul Dosadi interzice taprisioţii.”

„Dar dacă Dosadi este distrusă…”

„Clauze contract nu cunosc sfârşit, McKie.”

„Nu poţi să m-ajuţi?”

„Doreşti sfat de la Fannie Mae?”

„Da.”

„Fannie Mae poate menţine contact cu McKie cât timp el ocupă planul de undă Dosadi.”

Transă continuă? gândi McKie stupefiat.

Ea îi captă gândul.

„Nu transă. Fannie Mae cunoaşte bine nexul lui McKie.”

„Nu-s de acord. Nu-mi pot permite nici un fel de distragere a atenţiei, aici.”

„Opţiune rea.”

Replica vădea iritare.

„Ai putea, eventual, să-mi asiguri o Poartă personală ca să…”

„Nu dacă punctul nodal sfârşeşte aproape de punctul final la planul de undă Dosadi.”

„Fannie Mae, ştii cumva ce fac gowachinii, aici, pe

Dosadi? Acest…”

„Contract caleban, McKie.”

Nemulţumirea ei era evidentă. Cuvântul de onoare al unui caleban nu putea fi pus la îndoială. Contractul încheiat cu gowachinii conţinea, fără doar şi poate, clauze specifice care interziceau orice dezvăluire în legătură cu ceea ce se petrecea pe Dosadi. McKie era consternat. Avea impresia că ar fi trebuit să plece imediat de pe aceasta planetă.

Fannie Mae îi captă şi acest gând.

„McKie poate pleca în clipa asta. Curând, McKie nu mai poate pleca în propriul lui corp nodal.”

„Corp nodal?”

„Explicaţia neautorizată.”

Neautorizată!

„Credeam că eşti prietena mea, Fannie Mae!”

O senzaţie de căldură îl învălui.

„Fannie Mae are prietenie pentru McKie.”

„Atunci, de ce nu vrei să mă ajuţi?”

„Doreşti să părăseşti planul de undă Dosadi în această clipă?”

„Nu!”

„Atunci, Fannie Mae nu poate da ajutor.”

Mânios, McKie dădu să întrerupă contactul.

Fannie Mae proiectă un sentiment de frustrare rănită. „De ce McKie refuză sfat? Fannie Mae vrea să…”

„Trebuie să ne oprim. Ştii că mă aflu în transă pe toată durata contactului. Locul în care sunt este periculos. O să mai stăm de vorbă altă dată. Îţi mulţumesc pentru intenţia de a mă ajuta şi pentru clarificare, dar…”

„Nu clarificare! Numai mică fereastră de înţelegere, dar oamenii nu posedă dimensiune în plus!”

Răspunsul era însoţit de o incontestabilă disperare, dar asta n-o împiedică să întrerupă contactul. McKie ieşi din transă. Avea extremităţile mâinilor şi picioarelor îngheţate. Contactul caleban îi diminuase procesele metabolice până aproape de limita admisibilă. Deschise ochii.

Un gowachin necunoscut, îmbrăcat în uniforma galbenă a mecanicilor de blindate, stătea aplecat deasupra lui. În

spatele său, duduia motorul unui vehicul cu şenile, învăluit într-un fum albăstrui. McKie îşi scutură violent capul.

Gowachinul îl întrebă afabil:

„Eşti bolnav?”

Noi, membrii Biroului de Sabotaj, rămânem legalişti de un gen puţin mai aparte. Conştienţi de prejudiciul pe care-l poate aduce societăţilor noastre existenţa unor legi prea rigide sau, dimpotrivă, a unora prea indulgente, suntem mereu în căutarea unei indispensabile moderaţii. Ceea ce ne apropie de acea forţă de echilibru la care aspiră gowachinii. Fără speranţa de a vedea transformată în paradis o societate de muritori, râvnim la inaccesibil. Fiecare agent îşi cunoaşte propria conştiinţă şi motivul pentru care a ales să fie în slujba acestui stăpân. Aceasta este cheia condiţiei noastre. Suntem, din motive nemuritoare, în slujba unei conştiinţe muritoare. Şi ne facem datoria, fără a aştepta laude şi fără a avea certitudinea reuşitei.

Primele scrieri ale lui Bildoon,
Directorul panSpechi al Biroului de Sabotaj

De îndată ce primele umbre ale înserării îndoi iară cotloanele cele mai adânci ale oraşului, Tria coborî în stradă, urmată de şase însoţitori aleşi cu grijă – toţi, fiinţe umane de sex masculin. Se parfumase cu mosc ca să-i stimuleze şi-i condusese printr-un labirint de străduţe întunecoase, unde spionii lui Broey nu se mai aventurau. Toată echipa era înarmată şi cuirasată după tipicul oricărei trupe de intervenţie.

Cu vreo oră în urmă, cartierul fusese scena unor ciocniri, nu însă îndeajuns de grave pentru a necesita o adevărată intervenţie militară. Un mic bastion gowachin fusese eliminat dintr-o enclavă umană. După o astfel de răfuială interrasială, prezenţa unei patrule de ordine în

această iepurărie era firească. Şi era puţin probabil ca Tria şi însoţitorii ei să fie atacaţi pe parcurs. Nici una dintre cele două tabere nu voia ca zona să fie supusă unei razii în toată regula.

Străzile pustii păreau cufundate într-un soi de aşteptare încordată.

Trecură printr-o intersecţie unde totul era ud, iar în rigole se scurgeau încă materii sanguinolente verzi şi roşii. Mirosul fetid îi spuse Triei că un graluz fusese spart şi că apele sale se revărsaseră în stradă. Represaliile erau inevitabile. Prunci umani aveau să fie masacraţi în zilele următoare. Scenariul clasic.

Grupul traversă zona în care avuseseră loc încăierările, observând, ici şi colo, locurile unde căzuseră victime. Era relativ uşor de estimat numărul pierderilor de ambele părţi, deşi toate cadavrele fuseseră îndepărtate. Nu mai rămăsese nici o fărâmitură pentru păsările hoitare.

Curând după aceea, ieşiră din iepurărie şi trecură printr-o poartă păzită de gowachini în solda lui Broey. Câteva străzi mai încolo, străbătură o altă poartă, în dreptul căreia făceau de gardă oamenii lui Gar. Tria ştia că Broey va afla destul de repede de prezenţa ei în zonă, dar, oricum, îl înştiinţase că se va duce în iepurării. Ajunseră la intrarea unei străduţe care urca de-a lungul unui imobil de Rangul Doi. Faţada cenuşie, lipsită de ferestre la etajele inferioare, nu avea decât o singură deschidere, o poartă cu zăbrele. Dincolo de poartă se zărea un gang slab luminat. Pereţii aparent goi ai gangului ascundeau, desigur, camere electronice de supraveghere şi arme cu declanşare automată.

Oprindu-şi cu un gest al mâinii tovarăşii, Tria studie, din obscuritatea străzii, intrarea clădirii. Poarta era blocată cu un simplu ivăr. Imediat în stânga intrării, abia întrezărindu-se printre zăbrele, se afla un post de gardă cu o santinelă. Corpul de pază al imobilului şi-ar fi făcut apariţia la chemarea santinelei sau la alarma dată de cei care urmăreau ecranele camerelor de supraveghere.

Informatorii Triei afirmaseră că acesta era bârlogul lui

Jedrik. La marginea iepurăriilor, şi nu în adâncul lor. Ingenios! Dar, de mai mulţi ani, Tria îşi infiltrase un agent şi în acest edificiu, ca în atâtea altele. O precauţie elementară. Totul depindea acum de cronometraj. Agentul ei din interior avea misiunea de a elimina observatorii din postul de supraveghere electronică. N-avea să mai rămână decât santinela de la poartă. Tria trebuia să aştepte momentul stabilit, pentru a trece la acţiune.

Străduţa mirosea a canal: undeva se spărsese o conductă de reciclare. Accident? Consecinţă a luptelor de stradă? Triei nu-i plăcea atmosfera din preajmă. Care era jocul lui Jedrik? Imobilul acesta, conceput ca o fortăreaţă, ascundea pericole necunoscute? Jedrik ştia acum, fără doar şi poate, că era bănuită – printre altele – şi de provocarea recentului incident. Se simţea în siguranţă pentru că se afla pe teren propriu? Oamenii aveau tendinţa să fie mai puţin prudenţi când se găseau printre ai lor. Dar Jedrik nu putea să dispună de cine ştie ce forţe puternice, care s-o sprijine. Un lucru sigur însă era că, printre meandrele minţii ei complicate, începea să se contureze o anumită coerenţă, un anumit plan, al cărui fir Tria nu reuşise încă să-l prindă. Dar avea suficiente informaţii de suprafaţă pentru a risca o confruntare, o negociere. Era posibil ca Jedrik să se fi afişat numai ca s-o atragă pe ea. Posibilităţile pe care le deschidea această ipoteză o umpleau pe Tria de entuziasm.

Împreună, am fi invincibile!

Da, Jedrik corespundea imaginii unui agent de excepţie. Cu o organizare adecvată…

Încă o dată, Tria aruncă o privire în stânga şi-n dreapta. Străzile rămâneau pustii. Se uită la ceas. Sosise momentul. Prin gesturi, trimise doi oameni să se posteze la fiecare intersecţie şi pe un al treilea de partea cealaltă a străzii, lângă poartă. De îndată ce oamenii fură la posturi, porni înainte, apărată de ceilalţi trei, în dispozitiv triunghiular.

Santinela de la poartă era un om cu părul cărunt şi o faţă lividă, care avea o lucire galbenă în penumbra coridorului. Pleoapele îi atârnau greu sub efectul unei doze recente din drogul său preferat, pe care i-l furnizase

agentul Triei.

Ea deschise poarta şi văzu că santinela ţinea în mâna dreaptă, după cum se aşteptase, un buton al morţii. Cu un rânjet ştirb, omul îndreptă spre ea pumnul strâns. Tria îşi dădu seama că o recunoscuse. Restul depindea acum de eficacitatea agentului ei.

„Eşti dispus să mori de dragul broscoilor?” întrebă ea.

Santinela era la curent cu ceea ce se întâmplase, cu răfuiala din stradă. Era fiinţă umană, de obedienţă umană, dar ştia că ea se afla în slujba lui Broey, un gowachin. Întrebarea fusese calculată pentru a-l dezorienta. Avea de-a face cu o renegată? Era loial oamenilor şi, în mod fanatic, dependent de postul de santinelă, care-i asigura o viaţă decentă. Dar, mai presus de orice, era dependent de drogul său. Toate santinelele erau înrobite unei substanţe sau alteia, însă drogul pe care-l prefera acest om îi voala percepţiile şi-l împiedica să-şi coordoneze gândurile. Ştia că nu avea voie să se drogheze în timpul serviciului şi asta îl tulbura. Trebuia să pună în cumpănă atâtea lucruri, dar Tria pusese exact întrebarea cuvenită. Nu, nu era dispus să moară de dragul broscoilor!

Ea îndreptă spre butonul morţii un deget întrebător.

„Nu-i decât un releu de semnalizare”, bolborosi el. „N-are bombă.”

Tria nu spuse nimic, silindu-l să se chinuie cu îndoielile sale. Omul înghiţi în sec, apoi îngăimă:

„Ce vreţi să...”

„Raliază-te sau eşti un om mort!”

El aruncă o privire rătăcită spre oamenii din spatele Triei. Asemenea lucruri se întâmplau frecvent în iepurării, dar nu prea des aici, la poalele pantelor care urcau către culmi. Santinela nu ştia nici măcar exact ce anume păzea. Avea un consemn şi un releu al morţii pentru a da alarma în cazul apariţiei unui intrus. Alţii erau însărcinaţi să discearnă şi să ia hotărâri. Acesta era punctul slab al apărării imobilului.

„Cui să mă raliez?” întrebă el.

În vocea lui era o agresivitate forţată şi Tria înţelese că,

din clipa aceea, era omul ei.

„Semenilor tăi.”

Replica avu darul să-i blocheze mintea, înceţoşată de drog, în temerile lui primordiale. Ştia ce ar fi trebuit să facă: să deschidă mâna. Putea s-o facă din proprie iniţiativă şi, astfel, să descurajeze un eventual agresor. Dacă ar fi fost omorât, mâna i s-ar fi deschis de la sine. Pe de altă parte, dubiile îi fuseseră bine alimentate din exterior. Şi dacă aparatul din mâna lui nu era doar un releu? Dacă era şi o bombă? Avusese timp câteva ore bune să frământe această întrebare.

„Vei fi bine tratat”, murmură Tria.

Îşi petrecu un braţ amical peste umerii lui, lăsându-l să resimtă din plin efectul efluviilor de mosc, în vreme ce-şi întindea cealaltă mână pentru a-l convinge că nu ascundea nici o armă.

„Arată-i camaradului meu cum predai chestia asta celui care te schimbă.”

Unul dintre tinerii aflaţi în spatele Triei făcu un pas înainte.

Santinela explică procedura şi-i înmână aparatul, adăugând:

„E foarte simplu, daca ştii şmecheria.”

De îndată ce tovarăşul ei apucă strâns obiectul, Tria îşi desprinse braţul de pe umerii santinelei şi-i atinse carotida cu vârful acului otrăvit ascuns într-una din unghii. Omul mai apucă să scoată un horcăit, cu ochii holbaţi, înainte de a se prăbuşi la picioarele ei.

„A fost bine tratat”, rosti Tria.

Însoţitorii ei schiţară un zâmbet. Era genul de lucruri la care învăţai să le aştepţi de la Tria. Târâră cadavrul la loc ascuns vederii, într-un ungher al postului de gardă, şi tânărul care ţinea butonul morţii îi luă locul, la poartă. Ceilalţi făcură scut din trupurile lor în jurul Triei, după care pătrunseră, cu toţii, în interiorul clădirii. Întreaga operaţie durase mai puţin de două minute. Totul mergea aţă, ca întotdeauna când Tria conducea operaţiile.

Holul principal şi culoarele ce se deschideau din el erau

pustii.

Perfect.

Agentul ei de aici merita o avansare.

O luară pe scară, neîncrezându-se în ascensor. N-aveau de urcat decât trei etaje joase. Holul de sus era, şi el, gol. Tria conduse grupul până la uşa indicată şi folosi cheia pe care i-o furnizase agentul. Uşa se deschise fără nici un zgomot. Năvăliră în cameră.

Înăuntru, storurile erau trase şi nu ardea nici o lumină. Tovarăşii Triei se postară în faţa uşii închise şi de-a lungul fiecăruia dintre pereţii perpendiculari. Era momentul cel mai periculos. Numai Tria îi putea face faţă.

Fâşii înguste de lumină răzbăteau pe sub marginile unor storuri care astupau pe de-a-ntregul o fereastră orientată spre sud. Tria desluşi contururile câtorva mobile, un pat în care se întrezărea o formă întunecată, greu de distins.

„Jedrik?” şopti Tria.

Piciorul ei călcă pe un obiect moale. O sanda.

„Jedrik?”

Tibia îi atinse marginea patului. Cu arma întinsă, pipăi cu cealaltă mână înspre forma întunecată. Nu era decât o grămadă de aşternut. Tria se întoarse.

Uşa de la baie era închisă, dar un firicel de lumină era vizibil la nivelul podelei. Ocolind sandaua şi alte obiecte de îmbrăcăminte care zăceau pe jos, Tria se apropie de uşă, se opri şi-i făcu semn unuia dintre bărbaţi să treacă de partea cealaltă. Până acum, se mişcaseră aproape fără nici un zgomot.

Uşor, Tria răsuci clanţa, apoi deschise brusc uşa. Cada era plină cu apă şi în ea se afla un cadavru, cu faţa în jos şi cu un braţ atârnând peste margine. O umflătură stacojie se zărea chiar sub urechea stângă. Tria apucă de păr capul şi-l ridică, privi faţa, apoi îi dădu drumul, fără a împroşca nici un strop. Era agentul ei, cel căruia îi încredinţase misiunea de a pregăti această operaţie. Iar moartea sa purta stigmatul omorului după ritualul gowachin: umflătura de sub ureche. O gheară care redusese victima la tăcere înainte de a fi înecată? Sau doar încercarea cuiva de a lăsa

impresia că fusese vorba de un omor în stil gowachin?

Tria avu senzaţia că toată operaţia se duce de râpă. Îşi dădu seama că oamenii ei o priveau cu un aer nesigur. Fu pe punctul de a-l chema pe Gar chiar din locul în care se afla, dar o reţinu un sentiment de frică şi repulsie. Reveni în dormitor, înainte de a-şi branşa aparatul de emisie-recepţie şi de a apăsa înfrigurată pe butonul de alarmă.

„Centrala”, se auzi o voce încordată.

Tria se strădui să vorbească pe un ton liniştit:

„Agentul nostru e mort.”

Urmă un răgaz de tăcere, în timp ce-i localizau apelul, apoi aceeaşi voce rosti:

„Acolo?”

„Da. A fost ucisă.”

Dintr-o dată, glasul lui Gar:

„Nu se poate! Acum mai puţin de-o oră am vorbit cu ea. Este...”

„Înecată într-o cadă”, îl întrerupse Tria. „După ce a fost neutralizată... de un obiect ascuţit înfipt sub urechea stângă.”

Din nou tăcere, în vreme ce Gar absorbea informaţia. Probabil că era pradă aceloraşi incertitudini ca şi Tria.

Ea se întoarse spre tovarăşii ei. Se grupaseră cu toţii în dreptul uşii dinspre culoar. Aveau dreptate: dacă era de aşteptat un atac, de-acolo trebuia să vină.

Comunicaţia cu Gar nu se întrerupsese şi Tria auzi frânturi de ordine date în pripă: „...adunarea... să nu cumva... timpul...” Apoi, foarte clar: „O să plătească!”

Cine o să plătească? se întrebă Tria.

Începea deja să reconsidere personalitatea lui Jedrik.

„Eşti în pericol?” se auzi brusc vocea lui Gar.

„Nu ştiu”, recunoscu ea cu reticenţă.

„Rămâi unde eşti. O să-ţi trimitem ajutoare. L-am înştiinţat pe Broey.”

Gar hotărâse, deci, să-l pună la curent pe Broey. Da, acesta era, neîndoielnic, cel mai bun mod de a acţiona în continuare. Jedrik le scăpase. N-avea nici un rost să continue singuri. Urmarea avea s-o decidă Broey.

Tria avu un frison. Dădu oamenilor ei câteva ordine scurte. Erau gata să-şi vândă scump pielea în cazul unui atac, dar Tria se îndoia că atacul ar fi putut surveni chiar acum. Jedrik lăsase doar încă un mesaj. Problema era cum trebuia interpretat acest mesaj.

Mentalitatea militară este o mentalitate de bandit şi de tâlhar. De unde decurge că orice sistem militarist reprezintă o formă de banditism organizat, în sânul căreia moravurile tradiţionale încetează a mai avea curs. Spiritul militarist este un pretext pentru a legaliza asasinatul, violul, jaful şi toate celelalte manifestări ale crimei, care însoţesc, în mod inevitabil, războiul. Când nu are un obiectiv extern, mentalitatea militară se întoarce, întotdeauna, împotriva propriei populaţii interne, făcând uz de argumente istorice pentru a justifica banditismul care o caracterizează.

Manualul BirSab-ului, Capitolul cinci:
„Sindromul căpeteniei de război”

Abia ieşit din transa comunicaţiei, McKie îşi dădu seama cum îi va fi apărut gowachinului ce se apleca deasupra lui. Pentru cineva născut pe Dosadi, spectacolul pe care îl oferise nu putea fi decât cel al unui om bolnav, scuturat de frisoane, delirând şi transpirând cu broboane mari sub efectul febrei. McKie inspiră adânc, înainte de a răspunde:

„Nu, n-am nimic.”

„Atunci, eşti drogat?”

Amintindu-şi de nenumăratele substanţe pe care le foloseau dosadienii, McKie fu cât pe ce să răspundă afirmativ, dar se răzgândi. Gowachinul i-ar fi putut cere să-i ofere şi lui din drogul respectiv.

„Nu-s drogat”, spuse el, ridicându-se în picioare şi privind împrejur. Dincolo de vălul vaporos, soarele coborâse mult spre orizont.

În afară de asta, singurul lucru ce se schimbase în peisaj era prezenţa monstruosului vehicul cu şenile, care duduia şi scuipa fum printr-un tub de eşapament ridicat la verticală. Gowachinul continua să-l observe cu o fixitate atât de descumpănitoare, încât McKie trebui să se întrebe dacă avea de-a face cu o ameninţare sau cu persoana de legătură despre care consilierii lui Aritch îi spuseseră că va veni să-l ia cu un vehicul arhaic.

„Daca nu eşti nici bolnav, nici drogat”, rosti gowachinul, „e vreo stare specială pe care n-o cunosc decât oamenii?”

„Mi-a fost rău, însă mi-am revenit”, răspunse McKie. „Mi-a trecut… starea.”

„Şi ai deseori asemenea crize?”

„Pot trece ani până să se repete.”

„Ani? Dar care-i cauza acestei… stări?”

„Nu ştiu.”

„Hm… ah!” Gowachinul dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles deodată, apoi arătă cu bărbia spre cer: „Vreo pedeapsă de la Zei, poate.”

„Poate.”

„Erai total vulnerabil.”

McKie ridică din umeri, lăsându-l pe gowachin să tragă ce concluzie dorea.

„Nu eşti de-aceeaşi părere?” Ideea părea să-l amuze pe gowachin, care adăugă: „Sunt Bahrank. Poate că ăsta-i cel mai mare noroc pe care l-ai avut de când te-ai născut.”

Bahrank era numele primului contact, despre care-i vorbiseră consilierii lui Aritch.

„Eu sunt McKie.”

„Corespunzi descrierii, McKie, mai puţin… hmmm… starea de adineaori. Ai ceva de adăugat?”

McKie se întrebă ce-ar mai fi putut aştepta Bahrank. În principiu, nu era decât un simplu contact, care trebuia să-i facă legătura cu persoane mai importante. Aritch avea, de bună seamă, observatori competenţi pe Dosadi, printre care însă nu se număra şi acest gowachin. De altfel, McKie fusese pus în gardă referitor la Bahrank:

„Bahrank nu ştie de existenţa noastră. Fiţi extrem de

atent ce vorbiţi cu el. V-aţi pune într-un mare pericol dacă şi-ar da seama că veniţi din partea cealaltă a Zidului Zeilor.”

Operatorii Porţii întăriseră avertismentul:

„Dacă dosadienii reuşesc să vă străpungă paravanul, veţi fi nevoit să reveniţi la locul de recuperare cu mijloace proprii. Ne îndoim că aţi izbuti s-o faceţi. Trebuie să înţelegeţi că, practic, n-o să vă mai putem acorda ajutor după ce vă vom fi depus pe Dosadi.”

Bahrank dădu din cap. Părea să fi luat o decizie.

„Jedrik te aşteaptă.”

Era celălalt nume pe care i-l indicaseră colaboratorii lui Aritch.

„Conducătoarea celulei voastre”, adăugă Bahrank. „I s-a spus că vii de la Periferie. Jedrik nu-ţi cunoaşte adevărata origine.”

„Dar cine-o cunoaşte?”

„Nu-ţi putem spune. Atâta timp cât n-ai să cunoşti acest amănunt, nu ţi-l va putea smulge nimeni. În orice caz, te asigur că Jedrik nu-i dintre-ai noştri.”

McKie nu era prea încântat de avertisment: „…nu ţi-l va putea smulge nimeni…” Ca de obicei, BirSab-ul îşi trimitea agenţii în gura lupului, fără a-i fi informat, în prealabil, cât de lungi erau colţii fiarei.

Bahrank făcu un semn în direcţia vehiculului său.

„Mergem?”

McKie examină aparatul. Era, în mod evident, o maşină de luptă, complet blindată, cu fante de observaţie la nivelul habitaclului şi arme de foc îndreptate în toate direcţiile. Avea un aspect masiv şi sinistru. Consilierii lui Aritch îi vorbiseră despre aceste lucruri:

„Am avut grijă ca tehnologia lor să nu depăşească nivelul blindatelor primitive, al armelor de foc şi al explozivelor nu prea puternice. Totuşi, s-au dovedit deosebit de ingenioşi în îmbunătăţirile pe care le-au adus acestui armament.”

Din nou, Bahrank făcu un gest în direcţia vehiculului, manifestând nerăbdare.

McKie trebui să-şi înăbuşe un sentiment subit de profundă anxietate. În ce capcană se vârâse? Avea impresia că se trezise dintr-o dată alunecând pe un tobogan înţesat de pericole, unde era incapabil să facă faţă celei mai neînsemnate ameninţări. Senzaţia trecu, dar îl lăsă zdruncinat. Continua să privească în tăcere vehiculul, ca şi când ar fi încercat să câştige timp. Maşina, de vreo şase metri lungime, avea şenile late, în spatele cărora se întrezărea un rând de roţi suplimentare. La partea din spate, era echipată cu obişnuita antenă de captare a energiei de la satelitul aflat pe orbită, sub barieră, dar mai avea şi-un motor secundar, care ardea un carburant urât mirositor. Fumul şi gazele de eşapament umpleau aerul cu o duhoare acră şi usturătoare.

„Ce mai aşteptăm?” întrebă Bahrank, fixându-l pe McKie cu o privire în acelaşi timp temătoare şi bănuitoare.

„Putem pleca”, răspunse McKie.

Bahrank se întoarse şi, luând-o grăbit înainte, se căţără pe-o şenilă şi dispăru în interiorul întunecat al habitaclului. McKie îl urmă şi se pomeni într-un spaţiu strâmt, unde domnea un miros înţepător, greu. Cabina era aproape în întregime ocupată de două scaune mari din metal, al căror spătar curbat depăşea cu puţin înălţimea capului unui om sau al unui gowachin aşezat. Bahrank se instalase în scaunul din stânga şi începuse să manevreze diverse butoane şi cadrane. McKie se afundă în cel de-al doilea scaun. Două perechi de braţe metalice se închiseră automat în jurul mijlocului şi pieptului său, fixându-l în scaun; un suport îi atinse ceafa, adaptându-se la poziţia capului. Bahrank apăsă un buton. Uşa prin care intraseră se închise cu un bâzâit de servomotoare şi se zăvorî automat.

O senzaţie ambiguă puse stăpânire pe McKie. Nu suferise niciodată de claustrofobie; mai degrabă nu se simţea în largul său când se afla în spaţii vaste, deschise, ca acela din jurul stâncii. Dar interiorul acestei maşini de război evoca barbaria unor epoci apuse, care făceau să vibreze în el o coardă atavică. Se luptă să-şi înfrâneze imboldul de a se arunca orbeşte în căutarea unei ieşiri. Asta

era o capcană!

Vederea unui detaliu neaşteptat îl ajută să depăşească momentul. Fantele de observaţie ale cabinei erau din sticlă. Pipăi unul din geamuri. Da, sticlă. Era un material răspândit pe cuprinsul întregii Co-simţiri. În acelaşi timp rezistent şi fragil. Iar geamul din faţa lui n-avea o grosime prea mare. Până la urmă, aspectul redutabil al vehiculului era, mai degrabă, un fel de praf în ochi!

Bahrank examină rapid împrejurimile, apoi manevră câteva leviere şi puse în mişcare maşina. Aceasta se urni, zdruncinându-se şi emiţând un huruit hodorogit, peste care se suprapunea un vaier acut.

Un soi de drumeag pornea, de la stânca albă, în direcţia oraşului îndepărtat. Se vedeau clar urmele lăsate de şenilele blindatului la venire. Din loc în loc, stânci izolate scânteiau în soare. Bahrank părea total absorbit de pilotarea vehiculului.

Gândurile lui McKie reveniră, încă o dată, la recomandările ce i se făcuseră înaintea plecării de pe Tandaloor.

„De îndată ce veţi fi pătruns în celula lui Jedrik, veţi rămâne de unul singur.”

Efectiv… se simţea deja foarte izolat. Mintea lui era un talmeş-balmeş de date care aveau prea puţină legătură cu experienţa lui anterioară. Dacă nu le dădea de capăt, cu ce-ar mai fi putut afla pe aici, o întreagă planetă risca nimicirea.

Era singur… Dacă Dosadi pierea, nici un co-simţitor n-ar fi fost martor la moartea ei. Bariera tempokinetică a calebanilor ar fi absorbit cea mai mare parte a deflagraţiei finale. De fapt, calebanii s-ar fi hrănit cu energia astfel eliberată. Era unul din lucrurile pe care i le dezvăluise Fannie Mae. O explozie gigantică, un **dejun** pentru un caleban, iar BirSab-ul ar fi fost nevoit să reia ancheta de la zero, fără dovada materială cea mai importantă: Dosadi.

Maşina blindată huruia, se legăna şi derapa, dar revenea mereu la drumeagul desfundat care ducea spre turnurile îndepărtate ale Chu-ului.

McKie îl observă cu discreţie pe gowachin. Bahrank avea o comportare destul de puţin caracteristică pentru specia sa. Era mai direct, mai... uman. Sigur că da! Instinctele sale gowachine fuseseră modificate de contactul cu oamenii. Aritch avea de ce să simtă repulsie şi teamă.

Pilotarea blindatului nu părea o treabă prea simplă. McKie numără opt leviere şi comenzi diferite, pe care însă Bahrank le manevra cu dexteritatea unei obişnuinţe îndelungate, folosindu-se nu numai de mâini, ci şi de genunchi, de coate şi chiar de cap. Vehiculul răspundea cu docilitate.

Fără a-şi abate atenţia de la activitatea sa, gowachinul rupse tăcerea:

„S-ar putea să se tragă asupra noastră când vom ajunge la al doilea graden. Ceva mai devreme, în zonă a avut loc o operaţie poliţienească.”

McKie îl privi cu mirare.

„Credeam că ni s-a asigurat libera trecere.”

„Voi, perifericii, nu vă conteniţi nici o clipă atacurile.”

McKie scrută terenul prin fantele care ţineau loc de parbriz. Nu văzu decât drumeagul pustiu ce se aşternea înaintea lor printre smocuri de vegetaţie aridă.

„Eşti mai bătrân decât toţi perifericii pe care-i cunosc”, observă Bahrank.

Consilierii lui Aritch îl preveniseră pe McKie în legătură cu acest cusur grav al paravanului său şi cu necesitatea camuflării semnelor subtile ale vârstei. Îi oferiseră câteva şedinţe de tratament geriatric, precum şi un răspuns de servit eventualilor curioşi. Se văzu silit să folosească acest răspuns.

„Pe-aici, îmbătrâneşti înainte de vreme.”

„Categoric”, făcu Bahrank.

McKie simţi că e ceva care-i scapă în replica interlocutorului său, dar nu îndrăzni să meargă mai departe. Dialogul rămânea steril. Apoi, mai era şi acea „operaţie poliţienească” la care făcuse aluzie Bahrank. McKie ştia că „gloata” Periferiei, căreia i se interzicea accesul în Chu, se deda la raiduri periodice, cel mai adesea

sortite eşecului. Apucături barbare!

„Ce pretext ai folosit ca să vii aici?” întrebă el.

Bahrank îi aruncă o privire sfredelitoare, apoi ridică de pe comenzi o mână palmată, arătându-i un mâner fixat pe plafonul cabinei, deasupra capului său. McKie habar n-avea la ce putea folosi mânerul şi se temu că dovedise deja prea multă ignoranţă. Însă Bahrank îi răspunse:

„Oficial, patrulez în sectorul ăsta ca să reperez eventualele surprize neplăcute pe care ni le-ar putea pregăti perifericii. E o misiune ce mi se încredinţează adesea. Neoficial, toată lumea crede că ascund pe-aici un bazin secret, plin de femele fertile.”

Un bazin… nu un graluz! Din nou, un dialog relativ infructuos, cu subînţelesuri misterioase.

McKie privi în tăcere peisajul din faţă. Drumeagul înecat în praf descrise o curbă largă la stânga, apoi prinse să coboare pe o pantă abruptă, de-a lungul unei cornişe înguste, tăiată în peretele roşu al unui canion. Bahrank începu să efectueze o serie de accelerări şi decelerări rapide. Pereţii de stâncă roşie defilau cu viteză. McKie privi în vale, pe partea sa. Jos de tot, zări o întindere verde de vegetaţie luxuriantă şi, dincolo de ea, în depărtare, pâcla şi turnurile Chu-ului – edificii fusiforme, înălţându-se printre faleze abia desluşite.

Schimbările de viteză ale maşinii n-aveau nici o noimă pentru McKie. Iar golul prăpăstios ce se căsca în dreapta lui îi inspira uimire şi teamă. Cornişa pe care înaintau urmărea toate meandrele falezei şi se afla când în umbră, când la soare. Maşina huruia şi trepida parcă tot mai tare. Mirosul de ulei ars făcea să-i tresalte stomacul. Iar oraşul îndepărtat arăta la fel de inaccesibil ca atunci când îl privise pe deasupra canionului, doar că acum părea mai înalt şi mai misterios în obscuritatea pâcloasă care-l învăluia.

„În principiu, nu ne putem aştepta la nimic rău până vom ajunge la primul graden”, anunţă Bahrank.

McKie se uită la el. Primul graden? Ah, se referea, probabil, la prima cotă din afara zidurilor oraşului. Defileul în interiorul căruia fusese construit Chu-ul cobora în trepte

până la nivelul fluviului. Fiecare treaptă avea un număr. Temeliile citadelei erau aşezate pe insulele şi platourile stâncoase din locul în care fluviul îşi încetinea cursul şi se ramifica. Iar colinele ce rezistaseră eroziunii erau din minereu de fier în stare aproape pură, ca şi cea mai mare parte a malurilor.

„Bine că ieşim de-aici”, mormăi Bahrank.

Cornişa părăsi, cu o curbă strânsă, faleza, transformându-se într-o rampă largă, ce cobora lin spre o pădure luxuriantă. Câteva clipe mai târziu, pătrunseră într-un ocean de umbre verzi. Privind printr-una din fantele laterale, McKie recunoscu frunzişuri arborescente şi ficuşi giganţi, dar observă şi plante spinoase uriaşe, pe care nu le mai văzuse până atunci nicăieri. Drumeagul, ca şi solul acestei jungle, era o fâşie de glod cenuşiu. McKie se uită dintr-o parte într-alta; cu excepţia câtorva plante complet necunoscute, peisajul i se părea un amestec, în proporţii aproape egale, de vegetaţie terrană şi tandalooriană.

Lumina soarelui îl orbi când, părăsind acoperământul pădurii, ieşiră într-un luminiş cu ierburi înalte, care purta urmele unor lupte recente. Vegetaţia era strivită, retezată, arsă. În stânga, zăceau epavele unor maşini – grămezi de metal contorsionat, din care se înălţa, ici şi colo, câte o roată sau un fragment de şenilă. Unele epave semănau cu vehiculul în care se afla.

Bahrank evită în ultimul moment craterul unei explozii şi McKie avu timp să vadă că fundul gropii era plin de trupuri sfârtecate. Gowachinul nu făcu nici un comentariu. S-ar fi zis că nici nu observase cadavrele.

Brusc, McKie sesiză semne de mişcare la liziera pădurii, apoi desluşi siluete de oameni şi gowachini ce treceau în pas alergător. Cei mai mulţi păreau să poarte arme individuale – ţevi metalice scânteind în soare, obiecte sferice albe prinse în bandulieră. McKie nu găsise de cuviinţă să înveţe tot arsenalul dosadian. Îşi spusese că, în fond, nu erau decât arme primitive, dar acum realiza că armelor acestora primitive li se datorau priveliştile de devastare şi masacru pe care le oferea ochilor săi luminişul.

Drumeagul se afundă din nou în desişul junglei, lăsând în urmă câmpul de luptă. Umbra compactă, verde, învălui maşina ce înainta hurducându-se, duduind. McKie, zgâlţâit în harnaşamentul său, mai păstră o vreme în nări mirosul de sânge, de putrefacţie incipientă.

Într-un târziu, un viraj scurt spre dreapta îi scoase pe marginea unei alte faleze, pe care Bahrank începu s-o coboare printr-o cornişă la fel de îngustă şi abruptă ca prima. McKie îşi aruncă ochii pe geamul de pe partea gowachinului. Oraşul părea acum mult mai aproape. Ghidată de zdruncinăturile coborâşului, privirea lui McKie cerceta, când în sus, când în jos, turnurile Chu-ului, ce se înălţau, asemenea unor tuburi de orgă argintii, pe Colinele Consiliului. Peretele opus al canionului dădea impresia unui şir lung de trepte gigantice, care se pierdeau într-o ceaţă de un gri purpuriu. La baza turlelor ascuţite, iepurăriile Chu-ului erau aureolate de abur şi fum. Vag, se putea distinge deja şi o parte din zidul exterior al oraşului. Pe crestele sale se înşiruiau, la intervale regulate, cazematele construite în surplombă, pentru tragerea de anfiladă. În comparaţie cu zidurile, arhitectura oraşului părea uimitor de supraînălţată. Lucrul acesta spunea totul despre enorma densitate a populaţiei.

Coborâşul sfârşi într-un nou câmp de luptă, presărat cu stârvuri de fiinţe şi de maşini, înecat în duhoarea insuportabilă a morţii. Bahrank începu un slalom printre cratere de explozii, movile de fier răsucit şi cadavre năpădite de nori de insecte. Ferigile şi ierburile care nu arseseră reveneau încet la verticală, ca după trecerea unui monstruos tăvălug. Creaturi înaripate, unele cenuşii, altele galbene, zburătăceau pe deasupra ferigilor, de parcă moartea le făcea să se simtă în largul lor.

Consilierii lui Aritch îl avertizaseră pe McKie că, pe Dosadi, viaţa se confrunta tot timpul cu excese brutale, dar realitatea îl îngreţoşa pur şi simplu. Printre cadavre, putu să identifice atât oameni, cât şi gowachini. Fu revoltat mai ales la vederea unei tinere femele gowachine, pe ale cărei braţe se distingeau, cât se poate de clar, petele portocalii

ale fertilităţii. Îşi întoarse cu mânie privirea şi observă că Bahrank se uita la el cu o lucire batjocoritoare în ochii săi galbeni. Continuând slalomul, gowachinul zise:

„E plin de spioni peste tot, fireşte, şi după chestia asta…” Arătă cu capul în stânga şi-n dreapta: „… Va trebui să fii şi mai prudent decât ţi-ai închipuit.”

O detunătură seacă îi punctă vorbele. Ceva lovi blindajul vehiculului pe partea unde stătea McKie. După câteva secunde fură ţinta a două lovituri, una după alta, urmate de o serie întreagă. Proiectilele ricoşau pe metal şi chiar pe sticla fantelor de observaţie.

McKie rămase năuc. Geamul subţire ar fi trebuit să se facă ţăndări. Sigur, ştia că există geamuri blindate din sticlă călită, dar nu i se spusese că ele ar putea fi obţinute cu tehnologia acordată dosadienilor. „Deosebit de ingenioşi”, într-adevăr!

Bahrank îşi vedea de drum ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Noi salve explodară direct în faţa lor, concomitent cu fulgerări roşiatice dinspre liziera pădurii.

„Fac încercări”, îi explică Bahrank, arătând spre fantele de observaţie. „Vezi? Nu rămâne nici măcar o urmă pe tipul ăsta nou de sticlă.”

McKie vorbi din adâncul amărăciunii sale:

„Uneori, te întrebi ce dovedesc toate astea, decât că trăim într-o lume care se întemeiază pe neîncredere.”

„Cine-ar putea să aibă încredere?” replică Bahrank de parcă ar fi rostit o întrebare de catehism.

McKie spuse:

„Sper că prietenii noştri ştiu până unde să meargă cu încercările.”

„Li s-a atras atenţia că putem rezista numai la proiectile sub optzeci de milimetri.”

„Nu s-au învoit să ne lase să trecem?”

„Păi, tocmai de-asta trebuie să ne aplice câteva lovituri, pentru a mă menţine în graţiile superiorilor mei.”

Încă o dată, Bahrank efectuă o serie de viraje şi de schimbări rapide de viteză fără nici un motiv aparent. Deşi

reţinut de harnaşamentul scaunului, McKie se lovi zdravăn la cot în peretele cabinei. În clipa următoare, o explozie în spate făcu blindatul să se încline pe stânga. Bahrank viră brusc în aceeaşi direcţie, pentru a evita un nou proiectil, ce ar fi explodat drept în botul maşinii, daca şi-ar fi urmat drumul în linie dreaptă. Cu urechile ţiuind de vacarmul exploziilor, McKie fu proiectat în faţă în momentul în care vehiculul frână fără veste, pentru a reporni imediat cu spatele, în zigzag, ca să evite o jerbă de explozii frontale. Câteva secunde mai târziu, Bahrank reporni cu toată viteza înainte, de-a dreptul prin hăţişul ca un perete al junglei. Înconjuraţi de explozii, îşi croiră drum culcând la pământ vegetaţia, cotiră spre dreapta şi se angajară, ca prin minune, pe un nou drumeag noroios, în inima pădurii. McKie nu mai avea nici o idee despre direcţie, dar bombardamentul încetase.

Bahrank reduse viteza, apoi răsuflă adânc prin ventriculele pectorale.

„Eram sigur că vor încerca asta.”

Arăta, în acelaşi timp, uşurat şi amuzat.

McKie, conştient că trecuse pe lângă moarte, îşi pierduse graiul.

Poteca pe care-o urmau acum părea să şerpuiască la nesfârşit prin junglă, ceea ce-i dădu vreme să-şi vină în fire. Nu ştia însă ce să mai creadă. Nu înţelegea amuzamentul lui Bahrank, nici aparenta sa indiferenţă în faţa carnajului şi a morţii.

Într-un târziu, ieşiră pe o câmpie acoperită cu iarbă, la fel de uniformă şi verde ca o peluză perfect întreţinută. Aceasta cobora lin către un lăstăriş rar, îndărătul căruia se zăreau sclipirile verzi-argintii ale unui curs de apă. Dar ceea ce atrase şi reţinu mai cu seamă atenţia lui McKie, fu o fortăreaţă fără ferestre, cu ziduri cenuşii, ciuruite, care se înălţa la jumătatea distanţei, dominând lăstărişul de la malul apei. Reduta aţintea spre ei două contraforturi masive, ce încadrau o barieră înaltă de metal negru.

„Poarta noastră”, anunţă Bahrank. Viră scurt la stânga, pentru a se alinia exact pe centrul celor două contraforturi,

şi adăugă: „Poarta 9, apoi tunelul, şi-am ajuns acasă.”

McKie dădu din cap în tăcere. Ziduri, bariere, porţi şi tuneluri: acestea erau cheile apărării Chu-ului. Dosadienii aveau o mentalitate întemeiată pe fortăreţe şi bariere. Probabil că tunelul trecea pe sub fluviu. Încercă să-l localizeze pe harta pe care consilierii lui Aritch i-o implantaseră în memorie. În principiu, cunoştea geografia acestui loc, geologia lui, sistemele defensive specifice, la fel ca şi organizarea socială, politică şi religioasă a oraşului, dar acum îi venea greu să se orienteze pe harta din capul lui. Însă când se aplecă spre geam şi, privind în sus, observă marele turn central cu orologiul orizontal, toate amănuntele i se reaşezară în minte şi, în clipa în care maşina lua viteză, încuviinţă cu o mişcare a capului:

„Da, Poarta 9.”

Bahrank era prea ocupat pentru a-i răspunde.

McKie întoarse ochii spre fortăreaţă şi îşi înăbuşi un strigăt.

Vehiculul, vuind, cobora panta cu o viteză ameţitoare, îndreptându-se drept spre bariera neagră, care rămânea coborâtă. În ultimul moment, când coliziunea părea inevitabilă, uriaşa poartă se ridică fulgerător şi, cu iuţeala glonţului, pătrunseră într-un tunel slab luminat. În spatele lor, un tunet semnală reînchiderea porţii. Maşina făcea un vacarm de rachetă, cu şenilele care goneau pe grătarul de metal ce podea tunelul.

Bahrank frână progresiv, înainte de a acţiona o manşă laterală. Maşina se înălţă numaidecât pe roţi, iar atenuarea bruscă a zgomotului îl făcu pe McKie să creadă că asurzise. Senzaţia spori când îşi dădu seama că Bahrank repetase de mai multe ori aceeaşi întrebare:

„Jedrik spune că vii de dincolo de munţi. E-adevărat?”

„Dacă aşa spune Jedrik.” Încercase să pară ironic, dar intonaţia fusese mai degrabă interogativă.

Bahrank conducea acum ceva mai destins, în lumina difuză din tunel. Îşi urmă şirul gândurilor:

„Umblă zvonul că voi, perifericii, aţi întemeiat o colonie secretă de partea cealaltă a munţilor şi că intenţionaţi să

vă construiţi un oraş.”

„Interesant zvon.”

„Ce, nu-i adevărat?”

Unicul şir de lămpi de pe plafonul tunelului lăsa interiorul maşinii într-o semiobscuritate pe care luminile tabloului de bord n-o compensau decât în mică măsură. Cu toate acestea, McKie avea strania senzaţie că Bahrank îi desluşea chipul ca la lumina zilei şi că-i examina fiecare expresie a feţei. În ciuda faptului că lucrul era imposibil, îndoiala persista. Ce ascundeau vorbele iscoditoare ale gowachinului?

De ce am impresia că vede în mine?

Aceste conjecturi neliniştitoare luară sfârşit în clipa în care ieşiră din tunel, pe o stradă din iepurării. Bahrank coti imediat spre dreapta, angajându-se pe o altă stradă, îngustă şi întunecoasă, între două şiruri de clădiri cenuşii.

McKie văzuse o mulţime de imagini ale acestor străzi, însă contactul cu realitatea avu darul să-i amplifice presentimentele rele. Totul era murdar… apăsător… aglomerat. Peste tot, era plin de lume!

Bahrank conducea încet. Larma şenilelor făcuse loc frecării silenţioase a pneurilor pe carosabilul când pavat, când acoperit cu dale mari, de un negru lucios. Soarele nu pătrundea aproape deloc în străduţele strâmte, străjuite de edificii înalte, ale căror vârfuri McKie nu putea să le zărească prin fantele de observaţie. Văzu magazine şi prăvălii, baricadate şi păzite de indivizi înarmaţi. Pe alocuri, scări de piatră, de asemenea păzite, urcau sau coborau spre tenebre tulburătoare. Nu se vedeau decât oameni pe străzi. Şi toţi aveau feţe posomorâte, cu fălcile încleştate. Aruncau spre blindat priviri reci, scrutătoare. Atât bărbaţii, cât şi femeile purtau tradiţionalul combinezon de culoare închisă al Rezervelor de Muncă.

Remarcând interesul lui McKie pentru spectacolul străzii, Bahrank îi explică:

„Suntem într-o enclavă umană şi circuli cu un şofer gowachin.”

„Pot să ne vadă, aici, înăuntru?”

„Ştiu ei şi fără să ne vadă. Şi se aşteaptă ciocniri.”

„Ciocniri?”

„Între gowachini şi oameni.”

Pe McKie îl trecu un fior. Se întrebă dacă asta se afla la originea anumitor aluzii, pe care Aritch şi consilierii săi nu le explicitaseră niciodată în prezenţa lui: aluziile la o posibilă distrugere a Dosadiei din interior. Dar Bahrank continuă:

„E o prăpastie din ce în ce mai mare între oameni şi gowachini. Situaţia n-a fost niciodată atât de încordată. Poate că eşti ultimul om care urcă în maşina mea.”

Aritch şi ai lui îl pregătiseră pe McKie pentru violenţa, foametea şi suspiciunea ce domneau pe Dosadi, dar nu pomeniseră nimic de vreun conflict între specii. Nu lăsaseră de înţeles decât că un anumit factor, pe care refuzau să-l numească, putea distruge planeta din interior. Despre asta vorbea Bahrank? Nu cuteza să-şi trădeze ignoranţa, întrebându-l direct, şi această oprelişte îl exaspera.

Între timp, după ce străbătuse un pasaj îngust, vehiculul ieşi pe o arteră largă, înţesată de şarete, toate pline ochi cu verdeţuri. Se dădeau în lături unele după altele, încet, lăsându-i să treacă. Ochii oamenilor care se retrăgeau împreună cu ele erau plini de ură. Densitatea mulţimii din acest loc i se păru lui McKie năucitoare, împrejurul fiecărei şarete (şi le pierdu numărul înainte de-a ajunge la următoarea intersecţie), cel puţin o sută de persoane se înghesuiau, gesticulând şi ţipând la cercul de oameni care, umăr la umăr, cu spatele la şarete, **apărau** încărcătura acestora.

McKie avu un şoc când îşi dădu seama că marfa, pe care o luase drept zarzavat, era, pur şi simplu, gunoi. Oamenii se înghesuiau să cumpere gunoaie!

Din nou, Bahrank jucă rolul ghidului.

„Locul ăsta se numeşte Strada Foamei. Sunt gunoaie de calitatea întâi. Cele mai bune din tot oraşul.”

McKie îşi aminti că unul dintre consilierii lui Aritch îi spusese că în Chu existau restaurante specializate în resturi provenite din diferite cartiere ale oraşului, că nu se irosea nici cea mai mică fărâmă de materie nutritivă netoxică.

McKie era subjugat de spectacolul ce se desfăşura sub ochii săi: chipuri distorsionate de ură, mişcări furişe, violenţă care fierbea, gata să se reverse… Şi asta, pentru o tranzacţie comercială **normală,** al cărei obiect erau deşeurile menajere! Dar ceea ce întrecea orice închipuire era puzderia de oameni. Mişunau pretutindeni: de jur-împrejurul şaretelor, de-a lungul zidurilor, în gangurile clădirilor, aproape şi sub roţile maşinii lui Bahrank. Mirosuri necunoscute asaltau nările lui McKie – o duhoare fetidă, cum nu mai simţise în viaţa lui. Şi mai era un lucru surprinzător: aspectul vetust al iepurăriei. Se întrebă dacă toate populaţiile urbane confruntate cu ameninţări exterioare căpătau această înfăţişare arhaică. După criteriile Co-simţirii, locuitorii Chu-ului se aflau aici doar de câteva generaţii; totuşi, oraşul părea mai vechi decât toate cele pe care le cunoştea.

Virând brusc, Bahrank intră pe o străduţă îngustă şi opri maşina în faţa intrării în arcadă a unei clădiri. Privind pe geamul din dreapta, McKie desluşi un gang mohorât şi o scară coborâtoare, cufundată în întuneric.

„Jedrik e jos”, îl anunţă Bahrank. „A doua uşă pe stânga, la capătul scărilor. E o tavernă.”

„Cum am s-o recunosc?”

„Nu ţi-au spus?”

McKie şovăi. Văzuse mai multe portrete ale lui Jedrik, înainte de a pleca de pe Tandaloor. Îşi dădu seama că încerca să tragă de timp pentru a mai rămâne în coconul protector al blindatului.

Bahrank păru să intuiască motivul ezitării sale.

„Nu te teme, McKie. O să te recunoască Jedrik. Şi… te-aş mai sfătui ceva…”

McKie îşi întoarse faţa spre gowachin.

„Intră direct în local, aşează-te la o masă şi aşteapt-o pe Jedrik. Fără protecţia ei n-ai să supravieţuieşti mult pe-aici. Ai pielea smeadă şi în cartierul ăsta sunt oameni care preferă până şi verdele, negrului. Ăştia nu uită povestea de la Poarta Pylash. Nici cei cincisprezece ani care-au trecut de-atunci nu le-au şters-o din minte.”

Instructajul lui McKie nu indusese nimic referitor la vreo afacere a Porţii Pylash. Încă o dată, McKie se abţinu de la întrebări.

Bahrank acţionă butonul care comanda deschiderea portierei dinspre McKie. Instantaneu, duhoarea străzii crescu, devenind aproape înăbuşitoare. Văzându-l că şovăie, Bahrank se răsti:

„Grăbeşte-te!”

McKie sări din maşină într-o stare de transă olfactivă vecină cu leşinul. Se pomeni pe marginea trotuarului, făcând obiectul nenumăratelor priviri suspicioase. Uitându-se după vehiculul lui Bahrank, care se depărta în viteză, avu impresia că i se tăiase ultima legătură cu lumea Co-simţirii şi că rămăsese fără nici o apărare. Niciodată, în cursul existenţei sale îndelungate, nu se simţise atât de singur.

Nici un sistem judiciar nu poate face dreptate, decât dacă fiecare dintre participanţi – magiştri, procurori, legişti, apărători, martori şi toţi ceilalţi – îşi riscă propria viaţă în orice litigiu care le este supus. Totul trebuie să fie pus la bătaie în judecarenă. Dacă un singur element rămâne în afara disputei şi ferit de orice risc personal, dreptatea este, în mod inevitabil, compromisă.

Codul gowachin

Cu puţin înainte de apusul soarelui, se abătu o ploaie măruntă, care dură până la lăsarea nopţii, când fu alungată de vântul de defileu, ce curăţă cerul Dosadiei, lăsând o atmosferă cristalină, în care apa picura din cornişe în băltoacele de pe trotuare. Până şi omniprezentul miros pestilenţial al iepurăriilor se mai risipi puţin, iar rarii trecători ce străbăteau străzile Chu-ului aveau în mişcări o graţie felină.

Întorcându-se la cartierul său general, într-un transportor blindat la bordul căruia se aflau numai gărzile

sale de corp gowachine, Broey remarcă şi el excepţionala limpezime a aerului, fără însă a conteni să se frământe în legătură cu ştirile alarmante din cauza cărora trebuise să-şi părăsească în grabă reşedinţa de pe Colinele Consiliului.

Când intră în sala de conferinţă, văzu că Gar se afla deja acolo, cu spatele la fereastra întunecată care dădea spre peretele estic al canionului. Oare de cât timp aştepta aşa?

Omul nu-l salută. Faptul nu făcea decât să sublinieze ostilitatea crescândă dintre cele două specii. Erau amândoi la curent cu raportul care conţinea o informaţie tulburătoare: asasinarea unui agent dublu, uman, în circumstanţe ce păreau să-l acuze direct pe Broey.

Electorul se îndreptă spre capul mesei de conferinţă, îşi ocupă locul obişnuit şi apăsă pe butonul care activa comunicatorul. Adresându-se ecranului pe care nu-l vedea decât el, ordonă:

„Convocaţi Consiliul şi conectaţi reţeaua de teleconferinţă.”

Răspunsul veni sub forma unui zumzet modulat, filtrat de sistemul de bruiaj şi atenuat de un con de izolare. Gar, ce se afla în celălalt capăt al încăperii, nu putea înţelege nimic din zgomotele pe care le emitea comunicatorul.

În timp ce aştepta ca membrii Consiliului să se branşeze la reţeaua de teleconferinţă, Broey comută frecvenţa şi aduse pe ecran unul din aghiotanţii săi gowachini, căruia îi vorbi cu voce scăzută, la adăpostul conului de izolare:

„Treceţi la un control sistematic al tuturor oamenilor aflaţi în poziţii de natură să reprezinte un pericol pentru noi. Aplicaţi Planul D.”

Broey aruncă o privire spre Gar. Buzele omului se frământau în tăcere. Era furios pe prezenţa conului, care-l împiedica să cunoască exact ce era pe cale să facă Broey. Acesta continuă să-i vorbească aghiotantului de pe ecran:

„Dispuneţi trupele speciale în dispozitivul pe care vi l-am indicat… Exact…”

Gar întoarse ostentativ spatele la această discuţie şi se cufundă în contemplarea nopţii.

Broey conversa mai departe cu ecranul:

„În nici un caz! Trebuie ca şi consilierii umani să participe la conferinţă. Ştiu… Gar mi-a semnalat faptul în raportul său… Da, am fost informat şi în legătură cu asta. E de aşteptat ca şi alte comunităţi umane să se ia după ei şi să-şi expulzeze vecinii. Răzbunările se vor ţine lanţ… Da, aşa m-am gândit şi eu când am citit raportul.”

Broey deconectă dispozitivul de bruiaj şi conul de izolare. Tria se intercalase pe ecran, printr-un apel prioritar care întrerupsese comunicaţia cu serviciul Securităţii. Începu să vorbească în pripă, cu voce joasă. Din capătul opus al sălii, Gar nu putea prinde decât cuvinte răzleţe, fără nici o noimă. Dar bănuielile lui Broey începeau sa se confirme. O lăsă pe Tria să termine tot ce avea de zis, apoi răspunse:

„Da… e logic să presupunem că autorii crimei au vrut să lase impresia că făptaşul e un gowachin în solda… Înţeleg. Dar incidentele izolate care… Crezi? Hm… În cazul acesta…”

Lăsă fraza în suspensie, însă cuvintele sale marcau clar separaţia dintre oameni şi gowachini, chiar şi la cel mai înalt nivel al Consiliului său Consultativ.

„Eu sunt cel care va trebui să decidă în această privinţă, Tria.”

În vreme ce Broey vorbea, Gar luase un scaun şi venise să se aşeze lângă el, în faţa comunicatorului. Faptul nu-l împiedică pe Broey ca, de îndată ce termină convorbirea cu Tria, să restabilească circuitele de protecţie, astfel încât, deşi stătea alături de Elector, Gar nu putea străpunge ecranajul. Nu auzea decât bâzâitul bruiajului şi acest zgomot îi provoca o iritare pe care nici măcar nu mai încerca s-o ascundă.

Broey nu făcu nici un gest prin care să indice dacă era sau nu de acord cu prezenţa lui Gar lângă el.

„Aşa am înţeles şi eu”, continuă el discuţia cu aghiotantul de la Securitate. „Da… voi da ordinele necesare de îndată ce vom fi terminat aici… Nu… De acord. Aşa-i cel mai bine.” Întrerupse comunicaţia. Bâzâitul enervant încetă.

„Jedrik are de gând să-i asmută pe gowachini contra oamenilor şi pe oameni contra gowachinilor”, declară Gar.

„Dacă aşa stau lucrurile, ele au fost pregătite vreme îndelungată, în secret.”

Răspunsul lui Broey implica mai multe aspecte: că exista o conspiraţie la vârf, că situaţia luase o amploare periculoasă înainte de a fi detectată, că forţele astfel puse în mişcare deveniseră, în bună măsură, imposibil de controlat.

„Şi eşti de părere că situaţia se va agrava”, spuse Gar.

„Sper.”

Gar îl privi lung câteva clipe, apoi se mulţumi să răspundă:

„Înţeleg.”

Era evident că Broey dorea o limpezire a situaţiei, care să-i permită stabilirea unor previziuni clare ale principalelor consecinţe. Era pregătit pentru asta. De îndată ce va fi sesizat dincotro bate vântul, avea să folosească forţele sale, de netăgăduit, pentru a obţine un avantaj maxim de pe urma acestei crize.

Gar rupse tăcerea.

„Dar dacă ne-am înşelat asupra intenţiilor lui Jedrik…”

„Suferinţele nevinovaţilor ne sunt întotdeauna de folos”, zise Broey, parafrazând prima parte a unui vechi dicton, pe care-l cunoşteau toţi dosadienii.

Gar completă ideea:

„Dar cine-s nevinovaţii?”

Broey nu apucă să-i răspundă, căci ecranul dinaintea lui se lumină brusc, înfăţişând feţele reunite ale membrilor Consiliului, fiecare în micul său cadru. Broey conduse cu operativitate şedinţa, neîngăduind decât câteva întreruperi. Nu ordonă nici un arest la domiciliu, nu proferă nici o acuzaţie directă, dar, prin atitudinea şi cuvintele sale, făcu net o discriminare între cele două specii. Când conferinţa se încheie, lui Gar nu-i fu greu să-şi imagineze agitaţia care trebuie că domnea în acea clipă în tot Chu-ul, pe când potentaţii oraşului îşi organizau apărarea.

Fără să ştie de ce, Gar avea impresia că Broey făcea

exact ce dorea Jedrik şi că era o eroare tactică din partea lui să amplifice tensiunile existente.

După ce închise comunicatorul, Broey se lăsă pe spate în scaun şi i se adresă lui Gar, alegându-şi cu băgare de seamă cuvintele:

„Tria îmi dă de ştire că Jedrik e de negăsit.”

„Nu era de aşteptat?”

„Poate.” Broey îşi umflă obrajii. „Ceea ce nu înţeleg este cum de a fost cu putinţă ca o simplă Conectoare să-i înşele, deopotrivă, pe agenţii mei şi pe Tria.”

„Cred că am subestimat-o pe această… fată. Şi dacă-i trimisă de…” Arătă cu bărbia spre tavan.

Broey căzu pe gânduri. Când se hotărâse convocarea de urgenţă a Consiliului, tocmai asista la interogatoriul lui Bahrank, într-un adăpost secret de pe Coline. Rapoartele ce se acumulaseră în ultima vreme relatau un gen de tulburări de care Chu-ul mai avusese parte în diferite epoci, dar niciodată cu această amploare. Informaţiile obţinute de la Bahrank erau dezamăgitoare. Afirma că escortase un spion periferic, pe nume McKie, până la o anumită adresă (pe care cei de la Securitate n-avuseseră timp s-o verifice din cauza tulburărilor.) Convingerile lui Bahrank erau clare. Poate că perifericii încercau într-adevăr să-şi întemeieze propriul oraş dincolo de munţi. Dar lui Broey i se părea puţin probabil. Sursele sale de la Periferie se dovediseră, în general, demne de încredere, iar sursa lui particulară era întotdeauna demnă de încredere. În plus, o asemenea tentativă necesita constituirea unor stocuri enorme de alimente, care cu greu ar fi putut trece neobservate pe plan contabil. Era adevărat că funcţia de Conector consta tocmai în a… Dar nu, aşa ceva era greu de crezut. Periferia se hrănea cu cele mai mizere rămăşiţe ale Chu-ului şi cu ce mai izbutea să smulgă solului otrăvit al Dosadiei. Nu… Bahrank se înşela. Acest McKie era un factor aparte, dar în cu totul altă privinţă. Iar Jedrik ştiuse probabil asta înaintea oricui altcuiva – cu excepţia lui. Întrebarea de căpătâi rămânea: cine o ajutase?

Broey oftă.

„Lucrăm de mult timp împreună, Gar. Un om de valoarea ta, care s-a ridicat, prin propriile-i forţe, de la Periferie, trecând prin iepurării, până la...”

Gar n-avea nevoie să audă mai mult. Broey îi dădea de înţeles că îl bănuia. O încredere reală nu existase niciodată între ei, însă ceea ce se întâmpla acum era cu totul altceva: nimic spus fără ocolişuri, nimic făţiş sau specific, dar semnificaţia era cum nu se poate mai clară. Nu se putea numi nici măcar viclenie; era, pur şi simplu, reacţie dosadiană.

Timp de câteva clipe, Gar rămase descumpănit. Avusese dintotdeauna în minte posibilitatea ca relaţiile lui cu Broey să sfârşească rău, dar o prea lungă perioadă de acceptare pasivă îl plasase într-o dependenţă primejdioasă. Tria fusese atuul său cel mai valoros. Avea nevoie de ea acum, dar, în acest moment crucial, ea avea de îndeplinit alte sarcini, mult mai urgente.

Gar înţelese că va fi nevoit să-şi precipite propriile planuri, să invoce toate creanţele şi gajurile pe care le deţinea. Gândurile îi fură însă tulburate de zgomotul unor tropăituri, răzbătând de pe coridor. După toate aparenţele, lucrurile evoluau într-un ritm mai alert decât prevăzuse.

Se ridică şi se duse să privească pe fereastră, cu un aer absent, umbra masivă a falezelor care marcau hotarele Periferiei. Mai înainte, în timp ce aştepta sosirea lui Broey, privise apusul soarelui şi, apoi, punctele roşiatice ale focurilor de tabără de la Periferie. Gar stătuse adeseori în apropierea unor focuri asemănătoare şi cunoştea gustul mâncării pe care o încălzeau. Ştia care era povara existenţei în acele regiuni pustiite, unde supravieţuirea constituia un miracol zilnic. Şi Broey îşi închipuia că va accepta vreodată să se întoarcă acolo? Ei bine, Broey ar fi fost surprins să afle ce alternative i se ofereau lui Gar.

„Te las, acum”, rosti Broey, ridicându-se şi părăsind încăperea cu mersul său târşit. Ceea ce voise să spună, de fapt, era: „Să nu te mai găsesc aici când mă voi întoarce.”

Gar continuă să privească pe fereastră, pierdut, parcă, într-o contemplaţie mânioasă. De ce nu se întorcea Tria?

Unul dintre subordonaţii lui Broey intră în sală şi se apucă să foşnească nişte hârtii la un capăt al mesei.

Gar nu zăbovi mai mult de cinci minute în faţa ferestrei. Brusc, se scutură, se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi repezi.

Furios pe el însuşi pentru ce se vedea nevoit să facă, porni pe culoarul din stânga şi se îndreptă hotărât spre biroul în care era sigur că se afla Broey. Trei gowachini purtând brasarda Securităţii se luară după el, însă nu încercară să-l oprească. Alţi doi gowachini făceau de gardă la uşa biroului. Nici aceştia nu i se împotriviră. Gar îşi exercitase prea mult timp puterea în acest loc iar Broey, care nu se aşteptase să fie astfel urmărit, omisese să dea vreun ordin cu privire la el. Pe asta contase şi Gar.

Electorul, aplecat deasupra unei mese acoperite de hărţi şi diagrame, era pe cale de a da instrucţiuni unui grup de subordonaţi gowachini. Lumina galbenă a unor lămpi suspendate la mică înălţime deasupra lor, făcea să joace pe suprafaţa mesei umbrele aghiotanţilor care luau notiţe. Broey tresări cu evidentă surprindere când îl văzu pe Gar pătrunzând în birou.

Omul vorbi fără a-i da timp să poruncească gărzilor să-l scoată din cameră:

„Mai ai încă nevoie de mine pentru a te împiedica să comiţi cea mai mare greşeală din viaţa ta.”

Broey îşi îndreptă spatele. Nu spuse nimic, dar invitaţia de a continua era implicită.

„Jedrik te mânuieşte ca pe o marionetă. Faci exact ce vrea ea să faci.”

Obrajii lui Broey se umflară. Gestul de indiferenţă îl înfurie pe Gar.

„Când am venit pentru prima oară aici, Broey, mi-am luat câteva măsuri de precauţie, ca să-mi asigur supravieţuirea în caz că te-ai gândi vreodată să mă ameninţi.”

Din nou, Broey schiţă gestul de nepăsare care-l exaspera pe Gar. Toate astea erau atât de banale. Cum altfel ar fi putut rămâne neghiobul ăsta de om în viaţă şi-n libertate?

„N-ai fost niciodată în stare să descoperi în ce constau aceste măsuri”, urmă Gar. „Nu-s dependent de nici un drog. Sunt o persoană prudentă şi, normal, dispun de mijloace ca să-mi pun capăt zilelor înainte de a le da timp experţilor tăi în materie să-mi învingă raţiunea. Am făcut tot ce te puteai aştepta să fac şi… ceva mai mult. Ceva ce ţi-ar prinde al naibii de bine să ştii în clipa aceasta.”

„Şi eu mi-am luat măsuri de precauţie, Gar.”

„De bună seamă, şi mărturisesc că nu ştiu în ce constau ele.”

„Mă rog, ce propui?”

Gar avu un râs scurt, aproape exultant.

„Cunoşti foarte bine condiţiile mele.”

Broey clătină capul dintr-o parte într-alta, într-un gest ce părea surprinzător de uman.

„Împărţirea puterii? Mă uimeşti, Gar.”

„Uimirea ta n-a ajuns încă la limită. Nu ştii ce-am făcut.”

„Şi-aş putea şti?”

„Putem discuta, undeva, între patru ochi?”

Broey îşi privi roată asistenţii, apoi le făcu semn să se retragă.

„Putem discuta aici.”

Gar aşteptă până ce uşa se închise după ultimul gowachin.

„Presupun că eşti informat despre existenţa fanaticilor morţii, pe care i-am format în enclavele umane.”

„Suntem pregătiţi să le facem faţă.”

„Suficient motivat, un fanatic e în stare să păstreze cele mai mari secrete.”

„Nu mă-ndoiesc. Ai de gând să-mi dezvălui unul dintre aceste secrete?”

„De ani de zile, fanaticii mei nu trăiesc decât din raţii reduse. Restul e pus de-o parte şi expediat la Periferie. Dispunem de stocuri enorme de hrană în afara oraşului. Cu o întreagă planetă în care pot fi ascunse, n-ai să le găseşti niciodată. Sunt numai alimente orăşeneşti şi, ca atare, avem posibilitatea să…”

„Un alt oraş!”

„Mai mult decât atât. Toate armele pe care le are Chu-ul le avem şi noi.”

Ventriculele de pe pieptul lui Broey se înverziră de furie.

„Va să zică, n-ai abandonat niciodată Periferia.”

„Cine s-a născut la Periferie nu poate să uite.”

„După tot ce-a făcut pentru voi Chu-ul…”

„Îţi sunt recunoscător că nu-mi vorbeşti despre blasfemie.”

„Dar mandatul pe care ni l-au dat Zeii Vălului?”

„Împarte şi stăpâneşte, subîmparte şi vei deveni un stăpân şi mai puternic, fragmentează şi vei deveni stăpân absolut.”

„Nu asta am vrut să spun!” Broey respiră adânc de mai multe ori pentru a-şi regăsi calmul. „Un oraş, şi numai unul! Acesta-i mandatul nostru.”

„Şi, totuşi, al doilea oraş va fi construit.”

„Crezi?”

„Avem deja uzine subterane care produc arme şi alimente. Dacă întreprindeţi ceva împotriva oamenilor noştri din Chu, vom trece la un atac în masă din exterior, vă vom dărâma zidurile şi…”

„Ce propui?”

„O cooperare onestă pentru separarea speciilor. Un oraş pentru gowachini şi unul pentru oameni. Ce veţi face voi, pe urmă, în Chu, va fi treaba voastră, dar pot să-ţi spun că noi, în oraşul nou, ne vom descotorosi de PolDem şi de aristocraţia sa.”

„Veţi crea o altă aristocraţie?”

„Tot ce se poate. Dar poporul meu este gata să-şi dea viaţa pentru idealul de libertate pe care-l împărtăşim cu toţii. Nu mai vrem să ne sacrificăm pentru Chu.”

„Motiv pentru care toţi fanaticii voştri sunt originari de la Periferie.”

„Văd că încă tot nu înţelegi, Broey. Oamenii mei nu sunt doar născuţi la Periferie; ei vor, ba chiar sunt **nerăbdători,** să moară pentru ca idealul lor să triumfe.”

Broey medită în tăcere. Era un concept greu de acceptat pentru un gowachin, ale cărui complexe de

culpabilitate dobândite în graluz se transformau întotdeauna într-un respect profund pentru instinctul de supravieţuire. Îşi putea însă reprezenta implicaţiile conţinute în cuvintele lui Gar. Imaginea mentală pe care i-o evocau era cea a unei succesiuni de valuri de carne umană asaltând obstacolele ce i se ridicau în cale, nepăsătoare la suferinţă şi moarte. Cucerirea Chu-ului, în aceste condiţii, nu era un lucru de neconceput. Ideea că nenumăraţi imigranţi periferici trăiau în interiorul oraşului, gata de un asemenea sacrificiu, îl umplea de o adâncă nelinişte. Trebuia să-şi mobilizeze toate forţele pentru a disimula această reacţie. Nu punea nici o clipă la îndoială afirmaţiile lui Gar. Era exact genul de lucru la care te puteai aştepta de la un veteran periferic cu pielea tăbăcită. Dar de ce se hotărâse să-i dezvăluie totul acum?

„Jedrik este cea care ţi-a ordonat să mă pregăteşti pentru…”

„Jedrik nu face parte din planul nostru. E-adevărat că ne complică lucrurile într-o oarecare măsură, dar putem să exploatăm mai bine decât voi dezordinile pe care le creează.”

Broey confruntă aceste destăinuiri cu ceea ce ştia despre Gar şi le găsi plauzibile, pentru cât valorau ele. Dar întrebarea primordială rămânea fără răspuns:

„De ce?”

„Nu sunt dispus să-mi sacrific semenii”, replică Gar.

Răspunsul avea accentul unui adevăr parţial. Gar dovedise în destule împrejurări că ştia să ia decizii severe. Dar, printre hoardele lui de fanatici, se numărau, neîndoios, mai multe talente de care nu se putea lipsi…, deocamdată. Da, cu siguranţă că aşa funcţiona mintea lui Gar. Şi, de bună seamă, conta pe profundul respect pentru viaţă, care punea stăpânire pe fiecare gowachin adult, după frenezia ucigaşă a ritualului extirpării. Gowachinii erau, şi ei, capabili să ia decizii sângeroase, însă culpabilitatea… Îngrozitoarea culpabilitate… Gar se bizuia pe acest lucru. Poate se bizuia prea mult.

„Sper că nu te aştepţi, totuşi, să susţin în mod activ şi

făţiş proiectul vostru de oraş periferic.”

„Poate că nu chiar activ; dar pasiv, da.”

„Şi insişti pentru împărţirea puterii în Chu?”

„Pe durata perioadei interimare.”

„Imposibil!”

„În fapt, dacă nu titular.”

„Ai titlul de consilier.”

„Îţi asumi responsabilitatea precipitării noastre într-un conflict violent, în timp ce Jedrik abia aşteaptă să culeagă ce va rămâne?”

„Ahh...” făcu Broey, dând de mai multe ori din cap.

Va să zică asta era! Gar n-avea nimic de-a face cu ofensiva declanşată de Jedrik. Se temea de ea încă mai mult decât se temea de Broey. Ceea ce însemna că trebuia acţionat cu multă prudentă. Gar nu era omul care să se teamă cu una, cu două. Ce ştia despre Jedrik, mai mult decât el? Oricum, avea deja destule motive ca să accepte un compromis cu Gar. Întrebările rămase încă fără răspuns puteau fi rezolvate mai târziu.

„Vei ocupa, în continuare, funcţia de prim-consilier”, rosti Broey.

Era o soluţie acceptabilă. Gar îşi semnală acordul printr-o mişcare scurtă a capului.

Aranjamentul lăsă, totuşi, un gol în nodulii digestivi ai gowachinului. Gar îşi dădea seama că se lăsase manipulat să-şi dea în vileag teama de Jedrik. De asemenea, putea fi sigur că Broey va încerca să neutralizeze proiectul oraşului periferic. Dar amploarea conspiraţiei umane era neaşteptată şi lăsa loc prea multor necunoscute. Nu se puteau lua măsuri adecvate, plecând de la date incomplete. Gar livrase mai multe informaţii importante, fără a primi echivalentul în schimb. Asta nu-i stătea în caracter. Doar dacă, nu cumva, Broey comisese, undeva, o greşeală în interpretarea celor petrecute aici. Hotărî că trebuia să lămurească numaidecât acest aspect, chiar asumându-şi riscul de a-l ademeni pe Gar cu o informaţie autentică.

„În ultima vreme s-a constatat o recrudescenţă a experienţelor mistice la gowachinii din iepurării.”

„Ştii bine că nu e cazul să mă iei cu aiureli religioase!”
Gar părea realmente furios.
Broey îşi ascunse satisfacţia. Aşadar Gar nu ştia (sau nu accepta) că Zeul Vălului crea uneori iluzia în folosul credincioşilor săi şi că se adresa cu adevărat alesului său, oferindu-i, câteodată, chiar şi răspunsuri la unele întrebări.
Multe lucruri ieşiseră la iveală, aici. Mai multe decât îşi închipuia Gar. Bahrank avea dreptate. Iar Jedrik, de bună seamă, ştia de proiectul celui de-al doilea oraş. Nu era exclus ca ea să fi manevrat în aşa fel, încât Gar să-i dezvăluie totul lui Broey. Dacă Gar îşi dădea seama de asta, avea de ce să se teamă.
Oare de ce nu mi-a făcut Zeul dezvăluirea? se întrebă Broey. **Vrea să mă pună la încercare?**
Da, cu siguranţă că acesta trebuia să fie răspunsul, deoarece un lucru era cert în momentul de faţă:
De data asta, voi urma poveţele Zeului.

> **Oamenii îşi găsesc întotdeauna justificări. Legile rigide şi imuabile nu oferă decât o bază comodă pentru justificările fiecăruia şi pentru prejudecăţile pe care ele se sprijină. Singura lege universal acceptabilă pentru toţi muritorii ar fi cea care ar permite orice justificare. Ce nonsens evident! Rolul legii este, dimpotrivă, de a denunţa prejudecăţile şi de a pune la îndoială justificările. Legea trebuie să fie flexibilă şi variabilă, pentru a se adapta la noi cerinţe, pe măsură ce acestea apar. Altminteri, ea nu există decât pentru a servi drept justificare celor puternici.**
>
> **Codul gowachin (Tălmăcirea BirSab)**

După plecarea lui Bahrank, McKie avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi redobândi noţiunea propriei finalităţi. Clădirile se ridicau, înalte şi masive, deasupra lui, dar un hazard în aşezarea acestei iepurării făcea ca o deschizătură

înspre apus să îngăduie pătrunderea în străduţa îngustă a unei raze piezişe de soare. Lumina argintie reliefa umbrele, accentuând mişcările oamenilor. McKie detesta felul cum îl priveau trecătorii, de parcă fiecare din ei calcula avantajele personale pe care le putea obţine de pe urma lui.

Încet, începu să-şi croiască drum, prin mulţime, către arcada ce marca intrarea imobilului. Se străduia să înregistreze, fără să se observe, cât mai multe amănunte cu putinţă. Anii de experienţă în cadrul BirSab-ului şi nenumăratele misiuni delicate îndeplinite în serviciul puternicei organizaţii îi conferiseră o cunoaştere remarcabilă a speciilor Co-simţirii şi la această cunoaştere recurgea acum, încercând să pătrundă motivaţiile secrete pe care le intuia la fiecare individ pe lângă care trecea. Din păcate, experienţa îl învăţase şi răul pe care o specie îl putea face altei specii, fără a-l mai pune la socoteală pe cel ce şi-l putea face ei înşişi. Iar oamenii dimprejur nu-i sugerau nimic altceva, decât o mulţime mânioasă, gata să explodeze.

Cu atenţia încordată, pregătit să se apere contra oricărui atac prin surprindere, coborî un şir scurt de trepte şi ajunse într-un loc rece şi întunecos, mai puţin aglomerat, dar unde duhoarea de putrefacţie şi mucegai era şi mai pronunţată.

A doua uşă la stânga.

Uşa indicată de Bahrank era un portal, din pragul căruia coborau alte trepte. Fără să ştie prea bine de ce, McKie rămase descumpănit. Imaginea Chu-ului, care se alcătuia încetul cu încetul în mintea lui, nu corespundea câtuşi de puţin cu cea pe care i-o prezentaseră consilierii lui Aritch. Îl induseseră în eroare intenţionat? Şi, dacă da, pentru ce? Era oare cu putinţă ca ei să nu cunoască, într-adevăr, natura monstrului pe care-l creaseră? Implicaţiile răspunsurilor posibile la întrebările sale îl făceau să se înfioare. Dar dacă unii dintre observatorii trimişi aici de echipa lui Aritch aleseseră, dintr-un motiv oarecare, să treacă de cealaltă parte a barierei?

În cursul întregii sale cariere, McKie nu dăduse niciodată

peste o planetă atât de complet ruptă de restul universului. Această planetă era realmente **izolată,** lipsită de toate înlesnirile de care se bucurau celelalte lumi co-simţitoare. Nu exista acces general la Porţile calebane, nu existau schimburi cu celelalte civilizaţii. Plăcerile rafinate şi capcanele sofisticate care-i preocupau pe locuitorii celorlalte lumi erau necunoscute aici. Dosadi îşi elaborase propriul ei mod de viaţă. Iar instructorii de pe Tandaloor repetaseră, mai tot timpul, acelaşi avertisment: aceşti **primitivi** izolaţi, dacă erau lăsaţi să pătrundă în universul civilizat, ar fi fost capabili să pună stăpânire pe întreaga suflare a Co-simţirii.

„Nimic nu-i poate constrânge. Absolut nimic."

Era, poate, puţin cam exagerat. Existau câteva lucruri care-i constrângeau pe dosadieni fizic. Însă nu-i inhibau nici convenţiile, nici etica în vigoare pe cuprinsul Co-simţirii. Pe Dosadi, totul era de vânzare, inclusiv orice viciu sau perversiune imaginabilă. Ideea aceasta nu-i dădea pace lui McKie. În plus, mai erau şi nenumăratele substanţe cu care se drogau cei mai mulţi dintre dosadieni. Mijloacele de presiune, pe care o asemenea stare de lucruri le putea pune la îndemâna unui mic număr de indivizi fără scrupule, erau înfricoşătoare.

Chinuit de îndoieli, McKie nu cuteza, totuşi, să zăbovească prea mult în locul acela şi coborî treptele cu o siguranţă pe care era departe de-a o simţi cu adevărat. N-avea de ales, decât să se conformeze recomandărilor lui Bahrank.

Subsolul era un spaţiu mai larg, cufundat în întuneric, cu excepţia luminii anemice de deasupra unei uşi negre. Doi oameni moţăiau pe câte un scaun, de-o parte şi de alta a uşii, în timp ce un al treilea stătea chircit lângă ei, ţinând în mâini ceva ce semăna cu o armă de foc rudimentară.

„Jedrik vrea să mă vadă", spuse McKie.

Paznicul înarmat îi făcu semn să intre.

Trecând pe lângă el, McKie privi cu coada ochiului arma: o ţeavă scurtă, care ieşea dintr-o carcasă metalică având deasupra un buton, ţinut apăsat de degetul mare al

paznicului. McKie fu cât pe ce să se poticnească. Arma era o bombă cu un bulon al morţii! Altceva nu putea fi. Dacă, din indiferent ce motiv, degetul paznicului slăbea apăsarea, o explozie ar fi omorât toată lumea de pe palier. Iar ceilalţi doi moţăiau! Cum de se puteau lăsa pradă somnului, cu acest pericol în preajma lor?

Îşi îndreptă atenţia spre uşa neagră din faţă. Era o uşă masivă, cu o vizetă sclipitoare la nivelul feţei. Uşa se deschise la apropierea lui. Un miros puternic de bucătărie şi mâncare condimentată îi asaltă nările, acoperind toate celelalte miasme. McKie pătrunse într-o sală vastă, cu tavanul jos, plină – **ticsită** – de oameni aşezaţi pe bănci, în faţa unor mese mari, sprijinite pe capre. Abia dacă exista loc de trecere printre bănci. Oriunde privea, McKie vedea oameni înfulecând cu linguri din bolurile aflate în faţa lor. Chelneri şi chelneriţe se strecurau de la o masă la alta, trântind înaintea clienţilor boluri pline şi adunându-le pe cele goale.

În stânga uşii trona o femeie obeză, aşezată la o tejghea mică, urcată pe o estradă. Era astfel plasată, încât privirea ei să poată cuprinde, deopotrivă, intrarea, întreaga sală şi uşa cu batanţi dubli prin care intra şi ieşea neîncetat personalul de deservire. Monstruoasa femeie părea a fi fost înfiptă pe viaţă în spatele micii tejghele. De fapt, lui McKie îi venea greu să şi-o imagineze mişcându-se de la locul ei.

Braţele îi ieşeau ca nişte baloane din salopeta verde cu mâneci scurte iar gleznele erau înecate în cărnuri ce se revărsau peste marginea încălţărilor.

Aşează-te la o masă şi aşteaptă.

Bahrank fusese explicit, iar avertismentul lui cât se poate de clar. McKie căută din priviri un loc liber pe una din bănci. Înainte de a apuca să descopere unul, femeia enormă i se adresă cu glas piţigăiat: „Numele dumitale?”

Privirea lui McKie săgetă spre ochii mici, înecaţi în grăsime.

„McKie.”

„Mi-am închipuit eu.”

Femeia ridică un deget ca un cârnăcior. De undeva, din

îmbulzeala sălii, îşi făcu apariţia un băiat. Nu putea avea mai mult de opt-nouă ani, dar în privirea sa rece era întipărită o înţelepciune adultă. Se uită la femeia cea grasă, aşteptând instrucţiuni.

„El e. Condu-l.”

Băiatul făcu stânga-mprejur şi, fără a verifica dacă McKie îl urmează, porni grăbit spre pasajul strâmt în care o succesiune de uşi cu batanţi dubli permitea trecerea cohortei de ospătari repeziţi. În două rânduri, McKie fu cât pe ce să fie răsturnat de câte unul din ei. Călăuza lui însă părea în stare să prevadă deschiderea fiecărui batant, reuşind de fiecare dată să se retragă la timp.

La capătul pasajului se afla o altă uşă neagră prevăzută cu vizetă. Uşa dădea într-un mic coridor înfundat, cu câte o uşă închisă de-o parte şi de alta. Peretele de la capătul coridorului alunecă lateral, dând la iveală o rampă îngustă, care cobora printre doi pereţi tăiaţi în stâncă. Becuri rare, atârnând din tavan, luminau vag tunelul. Pereţii erau jilavi şi degajau un miros rău. Din când în când, pasajul se lărgea brusc, cu posturi de pază. Trecură prin mai multe uşi păzite de santinele. La un moment dat tunelul urcă, apoi începu din nou să coboare. McKie pierdu şirul cotiturilor, al uşilor şi al posturilor de pază. În cele din urmă, după ce urcaseră o bucată de vreme, ajunseră într-un alt coridor scurt, cu uşi laterale. Băiatul deschise a doua uşă din dreapta, aşteptă ca McKie să intre şi, fără să rostească nici un cuvânt, se retrase, închizând-o la loc. Paşii lui se depărtară pe coridor.

Camera în care intrase McKie era mică şi slab luminată de nişte lucarne situate la înălţime, pe peretele opus uşii. O masă de vreo doi metri lungime, aşezată pe capre, cu două bănci laterale şi câte un scaun la fiecare extremitate, ocupa aproape tot spaţiul. Pereţii erau din piatră cenuşie, fără nici o ornamentaţie. McKie ocoli masa şi se aşeză pe scaunul de la capătul ei. Timp de câteva minute, rămase nemişcat, lăsându-se pătruns de atmosfera din acest loc. În odaie era frig: aproximativ temperatura preferată de gowachini. Una dintre lucarne era întredeschisă şi lăsa să pătrundă zgomotele înfundate ale unei străzi: un vehicul în trecere,

zvon de glasuri, tropot continuu de paşi. Ambianţa apăsătoare a iepurăriei părea şi mai pregnantă aici. De undeva, din spatele uşii, răzbătea zdrăngănit de veselă şi, din vreme în vreme, şuierat de vapori.

Brusc, uşa se întredeschise şi prin crăpătura ei îşi făcu intrarea o femeie înaltă şi zveltă. O clipă, când se întoarse, chipul ei se află în lumina lucarnelor, apoi se pierdu în penumbră, în timp ce femeia se aşeza la capătul uneia din bănci.

McKie nu mai văzuse niciodată o faţă feminină cu trăsături atât de aspre. Chipul părea cioplit în piatră, cu ochi sinilii ca nişte cristale de gheaţă. Părul negru, tuns scurt, era o perie deasă. McKie îşi înăbuşi un frison. Rigiditatea trupului ei amplifica duritatea expresiei. Nu era asprimea pe care o dă suferinţa. Sau, cel puţin, nu numai asta. Era ceva care ţinea de o hotărâre de neclintit, ceva adânc înrădăcinat într-o durere gata să explodeze la cea mai mică atingere.

Pe o lume aparţinând Co-simţirii, unde tehnicile geriatrice erau la îndemâna oricui, i-ai fi putut da orice vârstă între treizeci şi cinci şi o sută treizeci şi cinci. Penumbra în care stătea îngreună distingerea amănuntelor, dar McKie era aproape sigur că avea mai puţin de treizeci şi cinci.

„Aşadar, tu eşti McKie.”

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

„Ai avut noroc că oamenii lui Adril mi-au recepţionat mesajul la timp. Broey te caută deja. Nu mi s-a spus că ai pielea atât de închisă la culoare.”

McKie ridică din umeri.

„Bahrank ne-a transmis că ne-ai putea duce pe toţi la pierzanie, dacă n-o să avem grijă cu tine. După părerea lui, nu posezi nici cele mai elementare noţiuni pentru a-ţi asigura supravieţuirea.”

Declaraţia ei îl surprinse, însă preferă să păstreze tăcerea.

Femeia oftă. „Cel puţin, văd că ai bunul simţ să nu protestezi, în sfârşit… bun venit pe Dosadi, McKie. Poate voi

reuşi să te ţin în viaţă destul timp ca să ne fii de folos.”

Bun venit pe Dosadi!

„Eu sunt Jedrik, după cum fără-ndoială că ştii.”

„Te-am recunoscut.”

Nu era decât în parte adevărat. Nici unul dintre portretele pe care le văzuse nu lăsa impresia de violenţă necruţătoare pe care o emana persoana ei.

Un surâs dispreţuitor flutură pe buzele lui Jedrik.

„Nu mi-ai răspuns la urarea de bun venit pe planeta noastră.”

McKie clătină din cap. Consilierii lui Aritch fuseseră categorici: „Ea nu ştie de unde vii. În nici un caz să nu-i dezvălui faptul că ai traversat Zidul Zeilor. Consecinţele imediate ţi-ar putea fi fatale.”

Continuă s-o privească în tăcere.

O expresie şi mai rece se întipări pe chipul lui Jedrik, împietrindu-i colţurile gurii şi ale ochilor.

„Mai vedem noi. Deocamdată... Bahrank mi-a comunicat că deţii un fel de trusă specială, precum şi bani, cusuţi în căptuşeala îmbrăcămintii. Dă-mi mai întâi trusa.”

Trusa mea profesională?

Jedrik întinse o mână în direcţia lui.

„Te previn, o dată pentru totdeauna, McKie. Dacă mă ridic şi ies din această cameră, n-ai să rămâi viu mai mult de două minute.”

Cu fiecare muşchi tremurând de revoltă, McKie scoase din buzunar trusa şi i-o întinse.

„Te previn şi eu, Jedrik. Sunt singura persoană care poate deschide chestia asta fără a fi ucis şi a-i distruge, în acelaşi moment, conţinutul.”

Ea apucă trusa plată şi o învârti de câteva ori în mâini.

„Eşti convins?”

McKie începea s-o intereseze dintr-un unghi nou. Era, în acelaşi timp, mai prejos şi mai presus de aşteptări. În primul rând, era extraordinar de naiv. Dar ea ştia că aşa erau toţi cei care trăiau dincolo de Zidul Zeilor. Cel puţin, asta era explicaţia cea mai plauzibilă pe care-o găsise. Exista ceva extrem de anormal în situaţia Dosadiei. În mod

logic, cei dinapoia Vălului ar fi trebuit să-şi trimită aici cei mai buni agenţi. Acest McKie reprezenta tot ce-aveau ei mai bun? De necrezut!

Se ridică, merse până la uşă şi ciocăni o singură dată.

McKie o văzu dând trusa cuiva de afară şi angajându-se într-o conversaţie cu voce scăzută, din care nu izbuti să prindă nici un cuvânt. Preţ de-o clipă, cochetase cu ideea de-a încerca să folosească unul din mijloacele de apărare aflate în trusă. Dar ceva din comportamentul femeii, ca şi cumulul de necunoscute, îl făcuseră să se răzgândească.

Jedrik reveni la locul ei, cu mâinile goale. Îl privi un moment, cu capul înclinat într-o parte, apoi zise:

„Am să-ţi spun câteva lucruri. Dacă vrei, poţi să consideri asta un fel de-ncercare. În cazul că dai greş, îţi garantez că nu vei supravieţui prea mult pe Dosadi. E clar?”

Cum McKie nu-i dădu nici un răspuns, lovi cu pumnul în masă.

„Te-am întrebat dacă-i clar!”

„Zi ce-ai de zis.”

„Foarte bine. Îmi dau seama că cei care te-au informat despre Dosadi ţi-au atras atenţia să nu-ţi dezvălui adevărata origine. Cu toate astea, cei mai mulţi dintre cei ce te-au observat, chiar şi doar câteva secunde, au bănuit că nu eşti de-aici: nici din Chu, nici de la Periferie, nici din vreun alt loc de pe Dosadi.”

Vocea ei se făcu şi mai aspră când continuă:

„Eu însă ştiu. Află de la mine, McKie, că nici măcar un copil dintre-ai noştri n-ar putea să nu înţeleagă singur că populaţia captivă a Dosadiei nu-şi are originea pe această planetă!”

McKie o privi stupefiat.

Populaţia captivă!

Ascultând-o vorbind, fu încredinţat că spunea adevărul. De ce Aritch şi ceilalţi nu-l preveniseră? Cum de nu-şi dăduse seama el însuşi? Planeta era neprielnică vieţii, atât pentru oameni, cât şi pentru gowachini. Văzându-se respinşi de lumea pe care se născuseră, fireşte că dosadienii putuseră să deducă uşor că speciile lor nu-şi

aveau obârşia aici.

Jedrik îi lăsă timp să-şi facă ordine în gânduri, înainte de-a continua:

„Mai sunt şi-alţii pe-aici, care-au venit de unde vii tu. Poate că nu i-am identificat pe toţi, mai ales că-s mai bine instruiţi decât tine. Dar eu sunt învăţată să nu mă încred decât în ceea ce-i sigur. Iar despre tine n-am nici un dubiu. Nu te-ai născut pe Dosadi. Mi-am verificat toate datele şi acum am confirmarea propriilor mele simţuri. Vii de dincolo de Zidul Zeilor. Comportamentul tău cu Bahrank, cu Adril, cu mine…” Ea clătină din cap cu obidă.

Aritch e cel care m-a vârât în capcana asta!

Constatarea îi readuse în gând lui McKie o problemă mai veche, care nu contenise să-l intrige: descoperirea de către BirSab a experimentului Dosadi. Cum putuseră gowachinii să fie atât de neîndemânatici, încât să permită scurgerea unei asemenea informaţii? Cu siguranţă că, încă de la bun început, îşi vor fi luat toate măsurile de precauţie pentru păstrarea secretului. Cu toate acestea, la un moment dat, câteva informaţii capitale ajunseseră la agenţii BirSab-ului. McKie se frământase îndelung în căutarea unei explicaţii satisfăcătoare a misterului. Dar acum, dezvăluirile lui Jedrik completau tabloul. Singurul răspuns plauzibil era că Aritch şi consilierii săi plănuiseră totul, pentru a-l pune în această situaţie. Lăsaseră, intenţionat, să se scurgă informaţii despre Dosadi. Iar ţinta lor era el, McKie.

Dar în ce scop?

„Ne poate asculta cineva?” întrebă el.

„Nu duşmanii mei de pe Dosadi.”

McKie cântări răspunsul. Jedrik nu excludea posibilitatea de a fi ascultaţi dindărătul Zidului Zeilor. Îşi ţuguie buzele, nehotărât; Jedrik pusese mâna pe trusa lui mult prea uşor… dar nici el nu avusese de ales. Oricum, nu vor reuşi s-o deschidă şi, până la urmă, unul dintre subalternii lui Jedrik o să-şi piardă viaţa. Ceea ce poate c-o va pune pe gânduri. Hotărî să tragă de timp.

„Aş putea să-ţi spun o mulţime de lucruri. Atât de multe, încât nici nu ştiu cu ce să încep.”

„Începe prin a-mi explica în ce fel ai traversat Zidul Zeilor.”

Sigur, de ce nu? Ar fi putut s-o năucească dându-i informaţii dezlânate despre calebani şi despre Porţile lor. Nimic din experienţa ei n-o pregătise să conceapă existenţa unor asemenea fenomene. McKie trase aer în piept. Dar, înainte de-a apuca să vorbească, se auzi o bătaie în uşă.

Făcându-i semn să tacă, Jedrik se întinse şi apăsă pe clanţă. Un tânăr slab, cu ochi mari sub o frunte înaltă, cu şuviţe rare de păr blond, se strecură în odaie şi depuse trusa lui McKie pe masă, în faţa lui Jedrik.

„N-a fost prea greu”, rosti el.

McKie îşi privi năuc trusa deschisă, cu tot conţinutul intact.

Jedrik îi făcu semn tânărului blond să ia loc pe cealaltă bancă, apoi luă în mână un generator de raze.

Incapabil să se abţină, McKie exclamă:

„Atenţie! E periculos!”

„Calmează-te, McKie. Habar n-ai ce-nseamnă pericol.”

Învârti generatorul pe toate părţile, apoi îl puse frumos la loc şi-şi ridică ochii spre tânărul dinaintea ei.

„E-n regulă, Stiggy. Te ascult.”

Tânărul începu să scoată, unul câte unul, obiectele din trusă, mânuindu-le ca şi când ar fi ştiut perfect să se servească de ele şi dând, pentru fiecare, explicaţii rapide.

McKie se strădui din răsputeri să urmărească discuţia, dar cei doi foloseau un cod ininteligibil. Mimicile lor însă erau destul de elocvente. Păreau încântaţi. Ceea ce Stiggy avea de spus despre jucăriile periculoase din trusă le era, în mod vizibil, pe plac amândurora.

Incertitudinile iscate în timpul călătoriei cu Bahrank căpătară o nouă intensitate. Puseseră stăpânire pe el ca o boală care se instalează încetul cu-ncetul: un gol în stomac, dureri în coşul pieptului şi, mai nou, o migrenă ca un pumnal ce-i străpungea fruntea. La un moment dat, se întrebase dacă nu cumva contractase o maladie necunoscută, existentă doar pe Dosadi. Nu putea fi din cauza mâncării, fiindcă nu pusese nimic în gură de când

sosise. Pricepu totul deodată, privindu-i pe Jedrik şi Stiggy. Reacţiile sale se datorau propriei lui judecăţi, care încerca să respingă ceva, o aserţiune sau o serie de aserţiuni pe care le acceptase fără a se gândi să le pună la îndoială. Hotărî să-şi golească mintea, să nu-şi mai pună nici un fel de întrebări. Trebuia să devină receptiv la orice nouă percepţie, să ia toate lucrurile aşa cum erau. Şi, apoi, să reevalueze întreaga situaţie.

Dosadi cere să fii rece şi brutal în toate deciziile tale. Fără excepţie.

Aşadar!... Îşi abandonase destul de uşor trusa, convins că oricine ar fi încercat s-o deschidă şi-ar fi pierdut viaţa. Comisese însă greşeala de a-i avertiza. Probabil că asta îi ajutase.

Trebuie să devin exact ca ei, altfel n-am nici o şansă de supravieţuire – şi cu atât mai puţin de reuşită.

Abia acum începea să înţeleagă groaza pe care i-o inspira Dosadi lui Aritch şi să împărtăşească deznădejdea gowachinului. Ce cumplit teren de experienţă pentru a recunoaşte foloasele şi limitele puterii!

Jedrik şi Stiggy terminară discuţia lor cu privire la trusă. Stiggy o închise şi, ţinând-o în mână, se ridică, pronunţând în sfârşit câteva cuvinte pe care McKie le putu înţelege:

„Asta e, n-avem timp de pierdut.”

Apoi ieşi, luând trusa cu el.

Jedrik se întoarse către McKie. Trusa şi conţinutul ei o ajutaseră să afle răspunsul la întrebarea cea mai evidentă în legătură cu McKie şi semenii lui. Cei ce trăiau dincolo de Zidul Zeilor erau descendenţii degeneraţi ai celor care inventaseră asemenea arme. Era singura explicaţie coerentă. Aproape că-i era milă de cretinul din faţa ei. Dar nu era un sentiment pe care să şi-l poată permite. Trebuia să-l facă să înţeleagă că n-avea de ales, decât să i se supună.

„Şi acum, McKie, ai să răspunzi la toate întrebările mele.”

„Da.”

Docilitatea era deplină şi ea ştia asta.

„După ce-mi vei fi dat satisfacţie în toate privinţele”, urmă ea, „vom merge la masă şi pe urmă te voi conduce într-un loc în care vei putea fi, cât de cât, în siguranţă.”

Familiile/Clanurile/Facţiunile periferice se află încă sub impresia eşecului cu care s-a soldat atacul masiv îndreptat asupra poziţiilor noastre defensive în ultimul decamo. În bună măsură, spiritele par să se fi liniştit. Pentru perioada de planificare imediat următoare sunt de prevăzut doar unele operaţii poliţieneşti de mică amploare. Pe de altă parte, agenţii noştri de la Periferie nu întâmpină, în momentul de faţă, nici o dificultate în orientarea F/C/F pe calea unei respingeri naturale şi plauzibile a oricăror evoluţii economice de natură a le conduce la o ameliorare a producţiei alimentare.

Fragment dintr-un document
al Biroului de Control dosadian

Spectacolul lui Broey pradă mâniei, explodând în accese de furie nestăvilită, era ceva unic în anale şi mai mulţi dintre colaboratorii săi gowachini avuseseră ocazia să asiste la el în cursul nopţii. De patruzeci şi opt de ore, Broey nu apucase să închidă ochii iar aceasta era a patra echipă de aghiotanţi care se afla înaintea lui, pentru a recepţiona în plin şocul nemulţumirii sale. Vestea se dusese deja, de la unii la alţii, şi aceştia, ca şi cei dinaintea lor, nu încercau să-şi ascundă nici teama, nici graba de a reintra în graţiile lui Broey.

Electorul stătea în picioare la capătul mesei lungi, unde, cu câteva ore în urmă, discutase cu Gar şi Tria. Singurul semn al îndelungatelor sale ore de veghe era o uşoară lăsare a nodulilor adipoşi dintre ventricule. Ochii îi erau la fel de ageri ca totdeauna, iar vocea sa nu-şi pierduse nimic din caracterul ei incisiv.

„Ceea ce-aş vrea să mi se explice este cum de s-au putut întâmpla toate astea fără să ne parvină nici un singur cuvânt de avertisment. Nu numai că nu ni s-a semnalat nimic anormal, dar am continuat să primim rapoarte liniştitoare, care erau exact contrare situaţiei de fapt.”

Aghiotanţii, adunaţi la celălalt capăt al mesei, se foiră cu nervozitate, câtuşi de puţin uşuraţi de faptul că Broey se exprima la persoana întâia plural. Ceea ce auzeau ei era un „voi” clar şi acuzator.

„N-am să mă declar mulţumit decât atunci când voi avea un informator”, reluă el. „Am nevoie de un informator uman, fie din Chu, fie de la Periferie. Treaba voastră cum o să-mi faceţi rost de el. Trebuie să descoperim neapărat acele rezerve de alimente. Trebuie să aflăm unde vor să-şi construiască oraşul lor sacrilegiu.”

Unul dintre asistenţi, un gowachin tânăr aflat în rândul din faţă, îndrăzni o întrebare prudentă, care mai fusese formulată de câţiva colaboratori în cursul acelei nopţi.

„Dacă luăm măsuri prea drastice împotriva oamenilor din iepurarii, nu riscăm să agravăm tensiunile care…”

„Vor avea loc noi tulburări, noi înfruntări între gowachini şi oameni”, admise Broey. „Este o consecinţă căreia suntem pregătiţi să-i facem faţă.”

De data aceasta, aghiotanţii înţeleseră că Broey folosise pluralul majestăţii. Broey era pregătit să-şi asume răspunderea unor asemenea consecinţe. Nu toţi consilierii săi erau însă pregătiţi să accepte eventualitatea unui război între specii, dezlănţuit în interiorul oraşului. Unul dintre cei aflaţi mai în spate ridică mâna.

„Poate că dac-am folosi numai trupe umane în iepurării, am putea să…”

„Cine s-ar lăsa înşelat?” replică Broey. „Am luat măsurile necesare pentru a păstra sub control Chu-ul. Sarcina voastră este una singură: să găsiţi depozitele de alimente şi uzinele lor secrete. Dacă nu dăm de ele, suntem pierduţi. Şi acum, pieriţi din ochii mei! Să nu mai văd pe nici unul din voi, până ce nu veţi veni să mă anunţaţi că aţi reuşit!”

Unul câte unul, aghiotanţii părăsiră în tăcere odaia.

Broey rămase în faţa ecranului mut al comunicatorului. În sfârşit singur, lăsă umerii să-i cadă şi respiră anevoie, pe gură şi prin ventricule.

Ce debandadă! Ce debandadă îngrozitoare!

Ştia, în adâncul nodulilor, că reacţiona întocmai cum prevăzuse Jedrik. Nu-i lăsase nici o alternativă. Nu putea decât să admire felul în care ea condusese desfăşurarea evenimentelor, în timp ce el aştepta să vadă ce-o să urmeze. Ce creier magnific lucra în acest craniu uman! Şi încă unul de femelă! Femelele gowachine nu posedau niciodată asemenea calităţi. Doar cele de la Periferie mai erau bune şi de altceva decât de reproducătoare. Femelele umane, în schimb, nu încetaseră niciodată să-l uimească. Această Jedrik avea aptitudini reale de conducător. Rămânea de văzut dacă va fi în stare să-i smulgă puterea.

Vreme de câteva clipe, Broey retrăi groaza primelor momente de conştienţă din graluz. Da, aşa era lumea făcută. Dacă nu exista o încercare cumplită, în urma căreia să se aleagă supravieţuitorii, trebuiau să moară cu toţii. Avea să fie sfârşitul ambelor specii. Sau, cel puţin, sfârşitul lor pe Dosadi, şi numai Dosadi conta.

Se simţea, totuşi, frustrat. Avea sentimentul că Zeul său îl trădase. De ce Zeul nu-l prevenise? Şi, când era întrebat, cum de putea Zeul răspunde că numai răul îşi găseşte sălaş în mintea unui fanatic? Nu era Zeul atotputernic? Exista vreo conştiinţă în care Zeul să nu poată pătrunde? Cum mai putea Zeul să fie **Zeu,** în acest caz?

Sunt Zeul tău!

N-ar fi putut uita niciodată vocea mută ce-i vibrase în cap.

Şi dacă era o minciună?

Ideea că erau marionete mânuite de un fals zeu nu era nouă. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, nu înţelegea ce rost mai aveau cei ca Pcharky. La ce bun un gowachin cu formă umană sau invers, dacă nu pentru a se ascunde de Zeul Vălului? De bună seamă, Jedrik acţiona pe baza acestei premise. Ce alte motive ar fi putut s-o anime, decât acela

de a-şi prelungi viaţa? Ceea ce era Oraşul pentru cei de la Periferie, era facultatea de a se sustrage Zeului (autentic sau fals) pentru cei din Oraş. Nici o altă ipoteză nu se potrivea unei justificări dosadiene.

Suntem năpăstuiţi de un regim corupt, care favorizează acţiunile ilegale şi/sau imorale. În comportarea de zi cu zi a facţiunilor aflate la putere, interesul general nu comportă nici o însemnătate practică. Cei ce ne guvernează nu dau nici un fel de atenţie confruntării cu adevăratele probleme ale lumii noastre. Sub acoperirea serviciului public, ei folosesc tot ce le e la îndemână, ca să obţină avantaje personale. Nu-i interesează decât puterea, iar puterea îi face să-şi piardă minţile.

Extras dintr-un document răspândit clandestin pe Dosadi

Se lăsase întunericul când Jedrik, deghizată, ieşi cu McKie în stradă. Apucară numaidecât printr-un labirint de pasaje înguste. Jedrik mergea înainte, cu gândul la lucrurile pe care i le dezvăluise McKie. Îşi pusese o perucă blondă şi o serie de accesorii ce o făceau să pară grasă şi gârbovită.

Pe când treceau prin faţa curţii unui imobil, McKie auzi muzică. Aproape că-i veni să rămână pe loc. Era sunetul unei orchestre restrânse: timpane delicate, zvon uşor de coarde şi corul bogat al unor instrumente de suflat. Nu cunoştea melodia, dar îl tulbură mai profund decât orice muzică pe care o ascultase până atunci. Era ca şi când n-ar fi fost decât pentru urechile lui. Aritch şi ceilalţi nu-i pomeniseră nimic despre existenţa unei muzici atât de minunate pe Dosadi.

Pe străzi mai circulau încă surprinzător de mulţi trecători, dar acum păreau să-i acorde mai puţină atenţie.

Continuând să-l supravegheze cu coada ochiului pe McKie, Jedrik remarcă idioţii care-şi pierdeau vremea cu

muzica, precum şi numărul mic al celor care mai treceau pe stradă. De fapt, în cartier aproape că nu circulau decât patrulele alcătuite din oamenii ei. Nici nu se aştepta la altceva, însă spectacolul acestor umbre care se strecurau de la o intersecţie slab luminată la alta avea ceva fantasmagoric.

La început se gândise să-l deghizeze şi pe McKie, dar pe urmă îşi spusese că nu era îndeajuns de abil ca să joace bine rolul dublu pe care i-l hărăzise. Ceea ce nu însemna că era lipsit de inteligenţă. Dimpotrivă. Dar omul acesta rămânea o enigmă. Cum de nu avusese prilejul să-şi ascută inteligenţa? Fiindcă îi intuia agerimea, nu putea alunga gândul că-i scăpase ceva vital din descrierea făcută de McKie entităţii sociale numite de el Co-simţirea. Şi nu voia, deocamdată, să judece dacă omisiunea se datora inaptitudinii lui McKie sau unei disimulări deliberate. Misterul acesta o intriga. Iar atmosfera străzii nu era de natură a-i calma starea de spirit. Răsuflă uşurată abia când traversară linia de demarcaţie dincolo de care începea zona controlată în întregime de celula aflată sub comanda ei personală.

Acum, după ce momeala fusese plimbată destulă vreme pe străzi în compania cuiva care arăta ca un subordonat inofensiv, Jedrik îşi îngădui un răgaz de relaxare. Broey va fi aflat, între timp, de execuţia agentului dublu al Triei. Reacţia lui n-avea să-ntârzie, după cum n-avea să-ntârzie nici răspunsul său la această nouă momeală. Nu mai era mult şi putea trece la faza a doua a planului ei în legătură cu Broey.

McKie o urma fără nici un comentariu, în mod chinuitor conştient de fiecare privire ce le era aruncată. Abandonase orice veleitate de rezistenţă, ştiind că n-avea nici cea mai mică şansă să supravieţuiască, dacă nu se ţinea strâns pe urma lui Jedrik în labirintul străzilor întunecate şi rău mirositoare.

Mâncarea de la tavernă îi atârna ca un bolovan în stomac. Nu c-ar fi fost rea la gust: bolul aburind conţinea un fel de tocană, în care bucăţi cu forme bizare înotau printre

zarzavaturi tăiate mărunt. Dar nu putuse îndepărta gândul că tocana pe care-o mânca era preparată din resturi pe care alţii le aruncaseră la gunoi.

Interogatoriul lui Jedrik lăsase nedescoperite foarte puţine lucruri. Deocamdată ea nu ştia de existenţa taprisiotului şi nici de micul releu din stomacul lui, ce-ar fi trebuit să alarmeze BirSab-ul în momentul morţii sale, dar care probabil că n-ar fi reuşit să funcţioneze aici. Nu ştia nici de amplificatoarele senzoriale, implantate în organismul oricărui agent al BirSab-ului. De altfel, în mod destul de ciudat, Jedrik nu se arătase decât vag interesată de dezvăluirile lui referitoare la activitatea Biroului. În schimb, n-o lăsaseră deloc indiferentă banii ascunşi în îmbrăcămintea sa, pe care-i confiscase în totalitate. Examinase cu atenţie bancnotele.

„Sunt veritabile.”

N-ar fi putut să jure, însă avusese impresia că desluşeşte o intonaţie de mirare în vocea ei.

„Ţi-au fost date **înainte** de a fi trimis pe Dosadi?”

Îi trebuiseră câteva clipe pentru a digera implicaţiile, dar păruse mulţumită. Apoi se scotocise prin buzunare şi-i întinsese un pumn de monede.

„Astea n-or să tenteze pe nimeni. Dacă ai nevoie de ceva, cere. Poate că vom fi în măsură să-ţi satisfacem unele necesităţi.”

Era încă noapte când ajunseră la destinaţie. O lumină cenuşie, răspândită de lampadarele de la intersecţii, învăluia strada. Un puşti uman de vreo zece ani stătea ghemuit, cu spatele la zid, în colţul clădirii. La apropierea lor, sări în picioare şi dădu scurt din cap, cu ochii la Jedrik.

Ea nu avu nici o reacţie vizibilă, dar probabil că-i semnală cumva puştiului faptul că-i recepţionase mesajul, fiindcă acesta îşi reluă liniştit poziţia dinainte.

Când, după câţiva paşi, McKie privi peste umăr, puştiul dispăruse. Fără vreun zgomot, fără vreun semn. Pur şi simplu, dispăruse.

Jedrik se opri în faţa unei intrări cufundate în întuneric. Doi indivizi înarmaţi, flancau o poartă de metal ornamentat,

pe care o deschiseră fără nici o vorbă. În spatele porţii era o mare curte acoperită, iluminată cu tuburi situate lateral. Pe trei dintre laturile curţii se înălţau, până la acoperiş, stive de lăzi având dimensiuni diferite. Unele erau mai înalte decât un om şi înguste, altele erau joase şi voluminoase. Printre stivele ce se confundau cu pereţii curţii rămânea un pasaj strâmt, către o uşă metalică, direct opusă porţii de intrare.

McKie puse mâna pe braţul lui Jedrik.

„Ce-i în lăzile astea?”

„Arme.” Îi răspunsese ca şi când s-ar fi adresat unui cretin.

Uşa de metal se deschise din interior. Jedrik îl precedă pe McKie într-o sală vastă, cu înălţimea echivalentă a cel puţin două etaje. Uşa se închise cu zgomot în spatele lor. McKie sesiză prezenţa mai multor oameni de-a lungul pereţilor din stânga şi din dreapta lui, dar atenţia îi fu atrasă de altceva.

Dominând încăperea, o cuşcă enormă atârna din tavan. Gratiile ei scânteiau, ca şi când ar fi fost parcurse de energii misterioase. În centrul cuştii se afla un hamac, iar în hamac şedea, cu picioarele încrucişate, un mascul gowachin. McKie văzuse rareori un gowachin atât de bătrân. Creasta sa nazală era mărginită de solzi galbeni, pe jumătate desprinşi. Cute groase se întretăiau sub ochii umezi având deja sticlirea decrepitudinii care-i ducea adesea la orbire pe gowachinii ce trăiau prea mult timp departe de apă. Trupul său avea un aspect fleşcăit, cu muşchii puhavi şi nodulii intraventriculari zbârciţi. Hamacul îl izola de podeaua cuştii, brăzdată de străfulgerări intermitente.

Jedrik se opri la o oarecare distanţă de cuşcă, împărţindu-şi atenţia între McKie şi bătrânul gowachin. Părea să aştepte o anumită reacţie din partea lui McKie, însă acesta nu-şi putea da seama dacă îi dădea sau nu satisfacţie.

În desăvârşită tăcere, McKie continuă să-l privească pe gowachin. Era prizonier? Ce rost avea cuşca încărcată de energii? Îşi roti ochii prin imensa incintă. Şase bărbaţi

înarmaţi păzeau uşa pe care intrase cu Jedrik. Pereţii erau acoperiţi cu o sumedenie de obiecte, a căror folosinţă îi era în bună parte necunoscută, dar printre care cele mai multe erau, în mod evident, arme: săbii şi suliţe, aruncătoare de flăcări, armuri strălucitoare, bombe, arme de foc…

Jedrik făcu un pas înspre cuşcă. Ocupantul acesteia o privi cu indiferenţă. Ea îşi drese glasul.

„Bună, Pcharky. Am găsit cheia pentru Zidul Zeilor.”

Bătrânul gowachin rămase tăcut, dar lui McKie i se păru că vede o lucire de interes în ochii sticloşi.

Jedrik îşi legănă încet capul dintr-o parte în alta şi zise:

„Am o informaţie nouă, Pcharky. Vălul Celest a fost creat de nişte fiinţe care se numesc calebani. Nouă ne apar sub formă de sori.”

Privirea lui Pcharky îl ţintui pe McKie, apoi se întoarse la Jedrik. Gowachinul cunoştea sursa noii informaţii.

McKie o luă de la capăt cu speculaţiile. Cuşca nu putea fi decât un loc de detenţie, cu zăbrelele protejate de energii cauzatoare de moarte. Sala era păzită de oameni. De ce ţineau prizonier un gowachin? Nu cumva… acest Pcharky era, ca şi el, un agent trimis de Tandaloor? Cu o strângere de inimă, McKie se întrebă dacă nu-i era dat să-şi sfârşească zilele într-o cuşcă asemănătoare.

Pcharky emise un mormăit, apoi rosti:

„Zidul Zeilor este ca şi cuşca asta, dar însutit.”

Glasul său era un cârâit răguşit iar cuvintele fuseseră rostite în cea mai curată galach, cu un pronunţat accent tandaloorian. McKie, ale cărui temeri sporiră, aruncă o privire spre Jedrik şi-şi dădu seama că aceasta îl observa. Femeia vorbi înaintea lui:

„Pcharky se află aici de mult timp, de foarte mult timp. Nici nu mai ştim pe câţi dintre noi i-a ajutat să scape de Dosadi. Curând, poate că-l voi convinge să-mi facă şi mie un mic serviciu.”

McKie fu redus la tăcere de implicaţiile conţinute în cuvintele ei. Era Dosadi, în realitate, un instrument pe care-l foloseau gowachinii în încercările lor de a străpunge misterul caleban? Acesta să fi fost secretul păzit cu atâta

străşnicie de Aritch şi-ai săi? Privi din nou grilajul învăluit în reverberaţii al cuştii.

Ca Zidul Zeilor? Dar Zidul Zeilor e emanaţia unui caleban…

Jedrik se întoarse din nou spre gowachinul captiv:

„Un soare conţine cantităţi imense de energie, Pcharky. Ale tale nu-s suficiente?”

Însă atenţia lui Pcharky era îndreptată către McKie. Bătrânul gowachin cârâi:

„Omule, spune-mi adevărul. Ai venit aici de bună voie?”

„Nu-i răspunde!” porunci Jedrik.

Pcharky închise ochii. Discuţia luase sfârşit.

Jedrik acceptă faptul, se răsuci şi ocoli cuşca, prin stânga.

„Urmează-mă, McKie”, spuse ea şi, fără să se întoarcă, vorbi mai departe: „Crezi că te-ar interesa să ştii că Pcharky şi-a conceput singur cuşca?”

„Cum aşa… e o închisoare?”

„Da.”

„Dacă el a conceput-o… cum de rămâne închis?”

„Ştia că n-are altă alegere, decât să servească scopurilor mele, dacă voia să rămână în viaţă.”

Ajunseseră în faţa unei noi uşi, care dădea într-o scară de serviciu. După ce urcară un etaj, ieşiră pe un coridor lung, mărginit de o serie de uşi înguste, slab luminate de becuri mici, situate deasupra. Jedrik deschise una din uşi. Intrară într-o cameră mochetată, de vreo patru metri pe şase. Pereţii, lambrisaţi până la înălţimea taliei cu lemn de culoare închisă, erau acoperiţi, mai departe, până-n tavan, cu etajere pline de cărţi. McKie se uită mai de-aproape. Erau cărţi veritabile, tipărite pe hârtie. Încercă să-şi amintească unde mai văzuse o colecţie de asemenea antichităţi… dar, fireşte, acestea nu erau antichităţi. Avea înaintea lui încă un exemplu al straniilor reinvenţii din trecut, atât de frecvente pe Dosadi.

Jedrik se opri în mijlocul odăii, îşi scoase peruca şi se întoarse spre McKie.

„Asta-i camera mea. Toaleta-i acolo.” Indică o

deschizătură între două rafturi de cărţi. „Geamul…” urmă ea, arătând spre o altă deschizătură, opusă uşii de la toaletă, „…e din sticlă unidirecţională, care lasă să intre lumina. Cel mai bun material pe care-l producem. După criteriile valabile pe Dosadi, ăsta-i un loc relativ sigur.”

McKie privi mai atent de jur-împrejur.

Camera ei?

Cel mai frapant lucru era volumul spaţiului locuibil. Pe Dosadi, acesta era un semn de putere. Pe coridor, nu văzuse nici ţipenie de om. După etalonul planetei, încăperea aceasta, întregul imobil, reprezentau o adevărată citadelă.

Jedrik i se adresă cu o nervozitate ciudată în glas şi-n mişcări:

„Până nu demult, mai dispuneam de o locuinţă: un apartament impozant pe versanţii Colinelor Consiliului. Eram considerată o persoană în plină ascensiune, cu perspective de viitor. Aveam la dispoziţie un glisor personal, cu şofer. Aveam acces la toate codurile băncilor centrale de date, cu excepţia celor strict secrete, şi asta-i o unealtă puternică pentru cine ştie s-o folosească. Dar acum…” Făcu un gest circular. „…Am ales asta. Mănânc aceeaşi mâncare sărăcăcioasă de care au parte cei mai nevoiaşi dintre noi. Nici un bărbat dintre cei cu funcţii înalte nu-mi mai acordă nici o atenţie. Broey mă crede pitită pe undeva, pe-o saltea de paie, în fundul iepurăriilor. Dar am asta…” Repetă gestul dinainte. „…Şi asta.” Îşi atinse fruntea cu degetul. „N-am nevoie de nimic altceva, ca să fac să se năruie Colinele Consiliului.”

Îl privi pe McKie drept în ochi.

El îşi dădu seama că era perfect convins de sinceritatea ei.

Dar ea nu terminase tot ce avea de spus.

„Eşti un mascul uman, McKie, nu încape nici o-ndoială.”

McKie nu ştia ce trebuie să înţeleagă din asta, însă era fascinat de aerul ei sfidător.

„Cum de-ai pierdut toate aceste…”

„N-am pierdut nimic. Le-am abandonat. Nu mai aveam

nevoie de ele. Am făcut ca lucrurile să evolueze mult mai repede decât ar fi putut să prevadă scumpul nostru Elector sau chiar observatorii voştri. Broey îşi închipuie că aşteaptă prilejul să mă atace!” Scutură din cap.

Captivat, McKie o privi cum se apropie de fereastră pentru a pune în funcţiune un ventilator aflat chiar deasupra. Apoi ea se întoarse şi apăsă cu vârful piciorului un lambriu ce depăşea cu puţin peretele, sub una din etajere. Un sector de panou lambrisat alunecă în afară, trăgând după el un pat dublu. Despărţită de McKie doar de lăţimea patului, Jedrik începu să se dezbrace. Lăsă să-i cadă din mână peruca, se descotorosi de salopeta verde şi de artificiile care-i serviseră pentru deghizare. Pielea ei avea nuanţa cafelei cu lapte.

„McKie, voi fi profesorul tău.”

El aşteptă în tăcere. Trupul ei era zvelt, cu talia fină, plină de graţie. Două cicatrice subţiri îi marcau pielea în stânga pubisului.

„Scoate-ţi hainele”, rosti ea.

McKie înghiţi cu greutate.

Ea clătină din cap.

„McKie, dacă vrei să supravieţuieşti pe această planetă, va trebui să devii dosadian până în vârful unghiilor. N-o să ai prea mult timp. Dezbracă-te!”

Şovăitor, îi dădu ascultare.

Ea îl măsură din cap până-n picioare.

„Ai pielea mai deschisă, decât mă aşteptam, în locurile în care nu te-a văzut soarele. Mâine o să-ţi decolorăm pielea feţei şi-a mâinilor.”

McKie îşi privi mâinile şi contrastul din locul unde mânecile îi apăraseră braţele de razele soarelui. Îşi aduse aminte de remarca lui Bahrank cu privire la pielea lui smeadă şi la un loc numit Poarta Pylash. Pentru a încerca să ascundă stânjeneala neobişnuită pe care-o simţea, se uită la Jedrik şi-o întrebă despre ce era vorba.

„Bahrank ţi-a pomenit despre asta? Oh, a fost o greşeală prostească. Periferia lansase un atac cu trupe de şoc şi s-au dat nişte ordine aberante pentru apărarea porţii.

N-a supravieţuit decât un singur detaşament, alcătuit numai din negricioşi ca tine. Bineînţeles, toată lumea i-a suspectat de trădare.”

„Aha!”

Atenţia însă îi era atrasă, fără voie, de patul acoperit cu pături cafenii.

Jedrik ocoli patul, venind către el. Se opri la un lat de palmă de corpul lui… cu pielea ei creolă, cu sânii rotunzi. Îşi ridică ochii spre chipul ei. Era mai înaltă cu o jumătate de cap. Îl privea cu o expresie de amuzament rece.

McKie găsi că mirosul de mosc pe care-l degaja trupul ei îl stimulează erotic. Coborându-şi privirea şi constatând acest lucru, ea izbucni în râs şi-l îmbrânci cu brutalitate, răsturnându-l în pat. Se pomeni sub ea. Corpul ei era fierbinte, puternic, stringent.

Fu cea mai stranie experienţă sexuală din viaţa lui McKie. Mai mult decât actul dragostei, o agresiune plină de violenţă. Ea gemu, zgârie, muşcă. Şi când încercă s-o mângâie, se dezlănţui şi mai tare. Tot timpul, se arătă însă ciudat de preocupată de plăcerea lui, urmărindu-i reacţiile, scrutându-i chipul. Când se termină totul, rămase întins pe spate, istovit. Jedrik se aşeză pe marginea patului. Păturile şi cearşafurile erau într-o învălmăşeală de nedescris. Ea smulse o pătură şi-o azvârli în celălalt capăt al camerei. Apoi sări în picioare, se răsuci brusc şi-l sfredeli cu privirea.

„Eşti viclean şi perfid, McKie.”

Respirând tremurat, el nu îi răspunse.

„Ai încercat să mă îmbrobodeşti cu tandreţea”, îl acuză ea. „Au încercat-o şi alţii, mai şmecheri ca tine, dar cu mine nu ţine.”

McKie îşi adună energia necesară pentru a se ridica şi a face puţină ordine în patul răvăşit. Îl durea umărul, unde ea îl zgâriase. Pe gât, simţea arsura unei muşcături. Se strecură înapoi în pat şi se acoperi cu pătura până la bărbie. Femeia asta era nebună, absolut nebună. De legat!

Jedrik încetă să se mai uite la el nemişcată. Se duse să ia cealaltă pătură de unde o aruncase, o aşternu pe pat şi se întinse alături de el. McKie fu conştient că-l privea fix, cu

vădită nedumerire.

„Povesteşte-mi despre relaţiile dintre bărbaţii şi femeile de pe lumile voastre.”

Îi relată câteva poveşti de dragoste pe care le cunoştea, luptând din răsputeri să rămână treaz. Abia reuşea să-şi înăbuşe câte un căscat enorm. Ea nu contenea să-l înghiontească în umăr.

„Nu te cred. Sunt născociri de-ale tale.”

„Nu… nu. E-adevărat.”

„Ai propriile tale femei, acolo?”

„Propriile mele… Păi… nu aşa se pune problema, nu-i vorba de proprietate… ăăă, de posesiune.”

„Şi copiii?”

„Ce, copiii?”

„Cum sunt trataţi, educaţi?”

Oftând, îi evocă pe scurt câteva întâmplări relevante din propria-i copilărie.

Într-un târziu, îl lăsă să adoarmă. Se trezi de mai multe ori în timpul nopţii, conştient că se afla într-un pat şi o cameră neobişnuite, conştient şi de respiraţia lui Jedrik alături de el. La un moment dat, avu impresia că-i simte umerii zguduiţi de hohote înăbuşite de plâns.

Cu puţin înaintea zorilor, răsună un ţipăt, probabil dintr-o clădire învecinată. Era un ţipăt oribil de durere, îndeajuns de puternic pentru a trezi toată strada, în afara celor mai insensibili sau a celor mai osteniţi. McKie, treaz şi măcinat de gânduri, sesiză o schimbare de ritm în respiraţia lui Jedrik. Încordat, stătu cu urechea la pândă, aşteptând o repetare sau vreun alt sunet care-ar fi putut să explice acel ţipăt înfiorător. O linişte ameninţătoare părea să fi încleştat noaptea. McKie încercă să-şi imagineze ce se întâmpla în imobilele din jur: oameni smulşi brusc din somn fără să ştie (sau să le pese) de ce se treziseră; alţii, cu somnul uşor, răsucindu-se bolborosind pe partea cealaltă şi cufundându-se din nou în visele lor agitate.

În cele din urmă, se ridică în capul oaselor, scrutând buimac umbrele din odaie. Neliniştea lui i se transmise şi lui Jedrik. Ea se întoarse brusc şi-l privi în lumina difuză a

zorilor, ce începeau să destrame întunericul.

„În iepurării se-aud tot felul de zgomote, pe care te obişnuieşti să nu le mai iei în seamă”, îi spuse.

Venind din partea ei, era aproape o justificare, un gest împăciuitor, amical.

„A ţipat cineva”, zise el.

„Mi-am închipuit că aşa ceva trebuie să fi fost.”

„Cum de nu te-a trezit un asemenea ţipăt?”

„M-a trezit.”

„Atunci, cum de nu-ţi pasă?”

„Sunetele sau zgomotele pe care nu trebuie să le iei în seamă sunt cele care nu reprezintă o ameninţare imediată, cele faţă de care nu poţi face nimic.”

„Era un ţipăt de durere. Cineva suferea.”

„Tot ce se poate. Dar e inutil să pui la inimă lucruri asupra cărora nu poţi avea nici o influenţă.”

„Şi nu vrei să… schimbi toate astea?”

„E ceea ce sunt pe cale să fac.”

Tonul şi atitudinea ei erau cele ale unui profesor aflat la catedră şi nu încăpea nici o îndoială că se străduia să-i vină în ajutor. De fapt, nu declarase chiar ea că-i va fi profesor şi că, pentru a supravieţui, va trebui să devină dosadian până în vârful unghiilor?

„Şi ce faci ca să schimbi totul?”

„Deocamdată n-ai fi în stare să înţelegi. Vreau să avansezi pas cu pas, lecţie după lecţie.”

Nu putu să nu se întrebe, atunci:

Şi acum, ce-o să mai vrea de la mine?

Spera că nu o nouă repriză de dragoste.

„Astăzi”, zise ea, „vreau să-ţi prezint părinţii a trei copii, care lucrează în celula noastră.”

> **Dacă vă consideraţi dezarmaţi şi ineficienţi, mai mult ca sigur veţi crea un guvern despotic care să vă conducă. De aceea, un despot înţelept va întreţine, la supuşii lui, sentimentul general că sunt dezarmaţi şi ineficienţi.**

Lecţia dosadiană: Punctul de vedere gowachin

În lumina blândă a odăii sale de relaxare, cu pereţii verzi, Aritch o studie atent pe Ceylang. Aceasta coborâse imediat după masa de seară, răspunzând cu promptitudine la chemarea lui. Cunoşteau amândoi motivul convocării: trebuiau să discute pe marginea ultimelor rapoarte despre comportarea lui McKie pe Dosadi.

Bătrânul gowachin aşteptă ca Ceylang să ia loc. Observă cu atenţie modul în care ea îşi aranja grijulie roba roşie în jurul extremităţilor inferioare. Trăsăturile ei păreau destinse. Mandibulele de luptă erau retrase în pliurile lor. Impresia de ansamblu era o imagine a competenţei şi a siguranţei de sine: o wreavă din clasa conducătoare – chiar dacă wreavii negau existenţa claselor. Ceea ce-l tulbura pe Aritch, era faptul că wreavii căutau supravieţuirea numai în înţelegerea complexă a comportamentelor conştiente, conform unor criterii rigide, bazate pe ritualuri străvechi, a căror origine putea face doar obiectul unor speculaţii, deoarece nu existau documente scrise.

Dar tocmai de asta am ales-o.

Aritch emise un mormăit, apoi întrebă:

„Ce părere ai despre ultimele rapoarte?”

„McKie învaţă repede.”

Consoanele limbii galach căpătau în pronunţia ei o sonoritate şuierătoare.

Aritch avu un gest de încuviinţare.

„Aş zice, mai degrabă, că **se adaptează** repede. E motivul pentru care l-am ales.”

„Te-am auzit odată spunând că este mai gowachin decât un adevărat gowachin.”

„Şi trag nădejde să devină, curând, mai dosadian decât un adevărat dosadian.”

„Dacă va mai apuca să trăiască.”

„Asta, ce-i drept, aşa e. Tot îl mai urăşti?”

„Nu l-am urât niciodată. Nu înţelegi spectrul simţămintelor wreave.”

„Lămureşte-mă.”

„A insultat esenţa amorului meu propriu. Faptul impune o reacţie cu totul specifică pentru a plăti cu aceeaşi monedă. Ura n-ar avea alt efect, decât să mă priveze de o parte din mijloacele de care dispun.”

„Dar eu sunt cel ce ţi-a dat ordinul care, mai apoi, a trebuit revocat.”

„Jurământul pe care l-am depus faţă de gowachini, când am acceptat să lucrez pentru ei, comportă o clauză ce stipulează că nu pot pretinde nici unuia dintre profesorii mei să înţeleagă sau să respecte cerinţele etichetei wreave. Aceeaşi clauză ne conferă libertatea de a lucra pentru Biroul de care aparţine McKie.”

„Pe McKie nu-l consideri profesor?”

Ea îl privi lung câteva clipe, apoi răspunse:

„Nu numai că neg cu hotărâre această calitate în ceea ce-l priveşte, dar sunt încredinţată că este în perfectă cunoştinţă de cauză cu privire la toate uzanţele noastre.”

„Şi dacă ţi-aş spune că face şi el parte dintre profesorii tăi?”

Din nou, Ceylang îl privi lung.

„M-aş vedea obligată să-mi modific opinia în legătură cu el – şi în legătură cu tine.”

Aritch inspiră adânc.

„Totuşi, trebuie să ajungi să-l cunoşti pe McKie ca şi când te-ai afla în pielea lui. Altminteri, ne vei da peste cap toate planurile.”

„N-ai teamă. Ştiu din ce motive m-aţi ales. Va afla şi McKie, la momentul potrivit. Nu va cuteza niciodată să verse sângele meu în judecarenă şi nici măcar să mă umilească în public. Jumătate din wreavii universului l-ar urmări fără odihnă ca să-şi înfigă mandibulele în el.”

Aritch clătină încet capul.

„Ceylang! Nu l-ai auzit când te-a avertizat că trebuie să-ţi lepezi pielea de wreavă?”

Răspunsul ei întârzie îndeajuns pentru a-i da lui Aritch posibilitatea să remarce semnele subtile care, după cum i se spusese, indicau, la wreavi, încercarea de a-şi înăbuşi mânia: un zvâcnet în maxilarul inferior, o cambrare a furcii

tarsiene…

În cele din urmă, Ceylang zise:

„Explică-mi ce-nseamnă asta, de vreme ce eşti unul din profesorii mei.”

„Vei avea sarcina să pledezi conform legii **gowachine,** să pledezi exact ca şi când ai fi un alt McKie. El ştie să se adapteze. Doar l-ai văzut, nu? E capabil să te învingă – şi să ne învingă – **de o asemenea manieră,** repet, de o asemenea manieră, încât toţi wreavii din univers îl vor adula pentru victoria lui. Nu putem permite să se întâmple una ca asta. Miza e mult prea mare.”

Ceylang începu să tremure, să dea şi alte semne de agitaţie.

„Dar eu sunt wreavă!”

„Dacă lucrurile ajung în judecarenă, nu vei mai putea fi wreavă.”

Ea respiră mărunt, de câteva ori la rând, regăsindu-şi calmul.

„Dacă voi începe să semăn prea mult cu McKie, nu te temi că voi şovăi să-l sacrific?”

„McKie n-ar şovăi.”

Ea păru să-i cântărească vorbele.

„În acest caz, cred că-nţeleg adevăratul motiv pentru care m-aţi ales.”

Aritch aşteptă continuarea.

„Pentru că noi, wreavii, suntem cele mai dotate fiinţe din univers în privinţa asimilării comportamentului unei alte fiinţe – fie ea sinceră sau ascunsă.”

„Şi pentru că nu îndrăzniţi să vă bizuiţi pe eventualele inhibiţii pe care aceasta ar putea sau nu să le aibă.”

După un lung interval de tăcere, ea spuse:

„Eşti un profesor mai bun decât mi-am închipuit. Mai bun, poate, decât ţi-ai închipuit tu însuţi.”

Legile lor constituie fundamentul periculos al unor tradiţii artificiale. Ele nu sunt altceva decât pretexte menite să justifice o etică falsă.

Pe când se îmbrăcau la lumina palidă a zorilor ce pătrundea prin unica fereastră, McKie încercă s-o sondeze pe Jedrik pentru a-şi da seama până la ce punct era dispusă să joace rolul de profesor.

„Ai să-mi răspunzi la orice întrebare despre Dosadi?”

„Nu.”

Care puteau fi domeniile interzise? Nu-i fu greu să ghicească răspunsul: cele în care dobândea şi îşi exercita puterea ei personală.

„Ar putea să supere pe cineva faptul că noi doi am… avut relaţii sexuale?”

„Să supere? De ce-ar putea asta să supere pe cineva?”

„Nu ştiu…”

„Răspunde-mi la întrebare!”

„De ce-aş fi obligat să răspund la toate întrebările tale?”

„Ca să rămâi în viaţă.”

„Ştii deja tot ce…”

Ea făcu un gest de nerăbdare.

„Va să zică, pe faimoşii tăi co-simţitori îi supără uneori relaţiile sexuale ale altora. Cu alte cuvinte, nu prea ştiu să utilizeze sexul pentru a impune raporturi de forţă.”

McKie clipi de câteva ori. Impactul analizei ei expeditive şi muşcătoare era devastator.

Ea îl examină cu atenţie.

„McKie, ce poţi să faci fără mine, atâta timp cât te afli aici? Încă n-ai înţeles că aceia care te-au trimis voiau să fii omorât?”

„Sau să supravieţuiesc în felul meu.”

Jedrik medita la spusele lui. Mai avea, în legătură cu McKie, o serie de idei, pe care le lăsase provizoriu de-o parte, pentru a le examina mai târziu. Într-adevăr, nu era exclus ca el să ascundă talente pe care întrebările ei n-o ajutaseră încă să le descopere. Ceea ce-o frământa cel mai mult era impresia că nu cunoştea destule lucruri despre Co-simţire pentru a continua să-l sondeze pe McKie. Şi, pentru moment, n-avea la dispoziţie nici timpul necesar ca

să rezolve această problemă. Răspunsul pe care el i-l dăduse o descumpănea. Avea senzaţia că totul se petrecea ca şi când fiecare dintre acţiunile pe care le avea în vedere fusese deja decisă pentru ea de o putere despre care nu ştia aproape nimic. Juca după cum i se cânta, poate, întocmai cum juca Broey după cum îi cânta ea... iar McKie, în mod evident, după cum îi cântau acei misterioşi gowachini din Co-simţire... Bietul McKie! Dar era mai bine să pună capăt speculaţiilor sterile. Lucrul cel mai important era să descopere cât mai curând talentele lui ascunse. Descoperindu-le, avea să afle, de bună seamă, o mulţime de lucruri şi despre Co-simţire.

„McKie, deţin o putere considerabilă asupra oamenilor, şi chiar asupra unor gowachini, din iepurării... şi din alte părţi. Ca s-o pot exercita, am nevoie de o anumită forţă de luptă, inclusiv de unităţi care luptă cu arme fizice.”

El dădu din cap. Îi vorbea ca şi când ar fi dat lecţii unui copil, dar era dispus să accepte acest lucru şi chiar să-i fie recunoscător pentru interesul pe care şi-l dădea în privinţa lui.

„Pentru început”, reluă ea, „vom vizita un centru de instrucţie din imediata apropiere, unde îşi execută pregătirea de luptă una dintre unităţile mele.”

Se întoarse, şi McKie o urmă pe culoar, apoi pe o scară ce cobora ocolind sala în care se afla cuşca. McKie îşi aminti de Pcharky şi de spaţiul imens ce părea a-i fi rezervat.

„De ce-l ţii pe Pcharky închis într-o cuşcă?” întrebă el în timp ce cobora după ea.

„Ca să pot scăpa.”

Refuză să mai adauge ceva la acest răspuns sibilic.

Ieşiră într-o curte ferecată între zidurile masive ale unor clădiri gigantice. Deasupra lor, sus de tot, se zărea un petic pătrat de cer. Lumina, îndestulătoare, venea de la tuburile fixate pe ziduri. În mijlocul curţii, două tabere stăteau faţă în faţă. Ambele erau alcătuite numai din oameni, bărbaţi şi femei, înarmaţi cu un fel de ţevi, având la capătul ţinut înspre corp o tijă flexibilă. Alţi oameni ocupau poziţii de observaţie în jurul celor două detaşamente. Lângă uşa pe

care pătrunseseră Jedrik şi McKie se afla un post de gardă cu un pupitru.

„E o unitate de asalt”, spuse Jedrik, arătând spre oamenii din mijlocul curţii. Apoi se întoarse şi se duse să stea de vorbă cu cei doi tineri care făceau de gardă.

Examinând cele două detaşamente, McKie evaluă numărul combatanţilor la vreo două sute. Era evident că exerciţiul se întrerupsese la apariţia lui Jedrik. Remarcă faptul că unitatea se compunea din adolescenţi abia căliţi pentru necesităţile aspre ale Dosadiei. Ceea ce-l determină să-şi reevalueze propriile capacităţi.

După felul în care discuta Jedrik cu cele două santinele, McKie îşi dădu seama că se cunoşteau bine. Amândoi o ascultau cu cea mai mare atenţie. I se părură, şi ei, prea tineri pentru a-şi asuma astfel de responsabilităţi.

În schimb, terenul de instrucţie semăna în mod deprimant cu numeroase altele de acelaşi gen, pe care avusese ocazia să le vadă în ţinuturile cele mai îndepărtate ale Co-simţirii. Pentru o serie de specii, hârjoneala războinică reprezenta o atracţie constantă, pe care BirSab-ul reuşise, de bine, de rău, s-o canalizeze spre derivative ca fetişismul armelor.

Peste duhoarea omniprezentă, McKie simţi un vag miros de bucătărie. Adulmecă aerul.

Jedrik, care tocmai revenea către el, spuse:

„Recruţii abia au servit masa. E inclusă în soldă.”

S-ar fi zis că-i citise gândurile, iar acum, părea că-i pândeşte reacţiile.

McKie făcu ochii roată prin curte. Luaseră masa? Aici? Nu se vedea nici o urmă, nici măcar o firimitură pe jos. Se întoarse cu gândul la taverna în care cinase şi, retroactiv, îşi dădu seama că nici acolo nu zărise nici urmă de resturi.

Din nou, Jedrik făcu dovada uşurinţei cu care-i interpreta reacţiile, ba parcă şi gândurile.

„Nu se risipeşte nimic”, rosti ea, apoi întoarse capul.

McKie îi urmări privirea. La celălalt capăt al curţii apăruseră patru femei cu arme în mâini. Brusc, atenţia lui McKie fu atrasă de ultima luptătoare din stânga, o femeie

între două vârste, cu o ţinută impunătoare, de profesionistă. În mâini ţinea un… nu, imposibil! Şi totuşi…

Jedrik traversă repede curtea, apropiindu-se de femeie. McKie se luă după ea, cu ochii ţintă la armă. De aproape, constată stupefiat că privea o variantă de dimensiuni mai mari a penetratorului din trusa lui. Jedrik se adresă cu voce seacă femeii:

„Noul model?”

„Da. Ni l-a adus Stiggy azi-dimineaţă.”

„Eficace?”

„Se pare că da. Tirul e mai precis şi puterea de foc mult mai mare decât la ale noastre.”

„Bine. Continuaţi!”

Alt grup de instructori aştepta în apropiere. Unul din ei, mai vârstnic şi ciung, încerca s-o reţină pe Jedrik, care-l conducea pe McKie spre o altă uşă.

„Poţi să ne spui când vom…”

„Nu acum.”

De cum pătrunseră pe culoarul din spatele uşii, Jedrik se răsuci şi-l ţintui pe McKie cu privirea.

„Impresiile tale despre instrucţia recruţilor? Repede!”

„Insuficient diversificată.”

Era limpede că Jedrik vizase reacţia lui instinctivă, un reflex visceral, necontrolat de raţiune. Răspunsul îi lumină chipul cu o candoare emoţională pe care el nu avea s-o aprecieze decât mult mai târziu. Apoi, încuviinţă cu o mişcare a capului:

„Aşa e, într-un comando cât mai multe funcţii trebuie să fie interschimbabile. Aşteaptă aici.”

Jedrik se întoarse în curte. Prin uşa deschisă, McKie o văzu vorbindu-i cu însufleţire femeii cu penetratorul. Când reveni, dădu iarăşi din cap, privindu-l cu un aer aprobator.

„Altceva?”

„Sunt mult prea tineri. Ar trebui puşi printre ei câţiva ofiţeri mai copţi, ca să ţină în frâu o impetuozitate care-ar putea fi periculoasă.”

„Ştiu, am dat deja dispoziţiile necesare. Uite ce-o să facem, McKie: de-acum încolo, mă vei însoţi în fiecare

dimineaţă, timp de vreo oră. Vei asista la instrucţie, dar fără să intervii. Îmi vei comunica mie tot ce-ai de zis.”

El încuviinţă fără să spună nimic. Jedrik îl considera util şi ăsta era un pas pe calea cea bună. Sarcina însă era stupidă. Aceşti copii ai violenţei posedau arme capabile să facă Dosadi total nelocuibilă. Sigur, într-o situaţie de acest gen exista o chemare atavică, de care, trebuia să recunoască, nu putea face abstracţie nici el. Ceva aflat în psihicul uman reacţiona faţă de violenţa în masă – de fapt, faţă de orice formă de violenţă. Era în legătură cu sexualitatea umană, un fel de reminiscenţă din epocile cele mai primitive.

Jedrik o luase din loc.

„Ţine-te după mine!”

Apucase pe o scară ce ducea spre etajele superioare şi McKie, grăbind s-o ajungă din urmă, se pomeni gândindu-se iar la penetratorul pe care-l văzuse în mâinile femeii din curte. Rapiditatea cu care oamenii lui Jedrik reuşiseră să copieze arma şi să-i mărească puterea îl stupefia. Era un nou exemplu al genului de pericol de care se temea Aritch.

La capătul scărilor, Jedrik bătu scurt la o uşă. O voce masculină răspunse: „Intră!.”

Uşa se deschise şi pătrunseră într-o mică odaie pustie, care comunica, printr-o arcadă din peretele opus, cu o încăpere aparent mai vastă şi foarte luminoasă. Dintr-acolo răzbătea un zgomot nedesluşit de voci. Camera cea mică era mobilată cu o masă joasă şi cinci scaune, care ocupau aproape tot spaţiul. Nu existau ferestre, dar o plafonieră din sticlă mată difuza o lumină fără umbre. Pe masă era întinsă o coală mare de hârtie, acoperită de grafice în diferite culori.

Un foşnet de îmbrăcăminte îl făcu pe McKie să-şi îndrepte privirea spre arcadă. Din încăperea alăturată îşi făcu apariţia o femeie scundă şi subţirică, înveşmântată într-un halat alb. Avea părul cărunt, iar privirea ei sumbră, pătrunzătoare, era cea a unei persoane obişnuite să comande. O urma un bărbat doar puţin mai înalt, îmbrăcat tot în alb. Părea mai vârstnic decât femeia, însă părul lui

era negru şi lucios. Privirea sa avea aceeaşi expresie autoritară. Femeia vorbi prima:

„Scuze pentru întârziere, Jedrik. A trebuit să modificăm puţin diagrama de simulare. Acum nu mai există nici un punct în care Broey să ne poată devansa, pentru a împiedica transformarea tulburărilor publice în război deschis.”

McKie fu surprins de tonul de deferenţă umilă din vocea ei. Femeia se considera cu mult mai prejos decât Jedrik. Tovarăşul ei arătă către scaune şi rosti pe acelaşi ton:

„Luaţi loc, vă rog. Asta e diagrama finală.”

În momentul în care femeia se apropie de el, McKie simţi în respiraţia ei un iz înţepător, ce nu-i era necunoscut. Îl adulmecase în repetate rânduri pe străzile iepurăriilor. Pe când se aşezau, femeia arătă cu degetul unul din grafice şi spuse:

„Nu e nimic surprinzător.”

Bărbatul adăugă:

„Ţi-am spus mai de mult că Tria e gata să intervină.”

„Tria poate să ne dea de furcă”, observă Jedrik.

„Gar însă…” începu femeia, dar Jedrik îi tăie vorba:

„Gar acţionează după cum îi dictează ea. E total dominat de fiica lui, pentru care nutreşte o admiraţie neţărmurită şi pe care o consideră aptă să…”

„Aptitudinile ei nu pot fi puse la îndoială”, interveni bărbatul.

Femeia se repezi să adauge:

„Tocmai influenţa ei asupra lui Gar este…”

„Nici unul din ei n-a putut să prevadă cum voi acţiona”, o întrerupse din nou Jedrik. „În schimb, eu le-am anticipat toate reacţiile.”

Bărbatul se aplecă peste masă, apropiindu-şi faţa de faţa lui Jedrik. McKie îl compară deodată cu o fiară periculoasă. Periculoasă, pentru că acţiunile sale puteau fi imprevizibile. Agitându-şi nervos mâinile, omul spuse:

„Ţi-am explicat fiecare etapă a raţionamentului nostru. Cunoşti toate sursele noastre, toate concluziile noastre. Şi acum vii să ne spui că nu eşti de acord cu felul în care am

evaluat…”

„Nu înţelegi”, rosti Jedrik.

Femeia păru să se retragă din discuţie. Se mulţumi să dea din cap.

„Nu este pentru prima oară”, reluă Jedrik, „când concluziile mele sunt uşor diferite de ale voastre. Daţi-mi voie să vă explic: Tria îl va abandona pe Broey când va dori ea, nu când va dori el. Şi asta-i valabil pentru toţi cei pe care-i slujeşte, inclusiv Gar.”

Cei doi protestară într-un glas:

„Să-l abandoneze pe taică-său?”

„Pe oricine. Tria serveşte numai interesele Triei. Să nu uitaţi asta. Şi să nu uitaţi mai ales dacă va decide să treacă în tabăra noastră.”

Bărbatul şi femeia rămaseră tăcuţi.

McKie se gândi la ce spusese Jedrik. Încă o dată, vorbele ei păreau să indice faptul că pe Dosadi existau persoane care se supuneau altor motivaţii decât celor strict personale. Tonul ei nu lăsa nici un dubiu: o blama pe Tria şi nu avea încredere în ea, fiindcă Tria se supunea **numai** motivaţiilor ei egoiste, personale. Ceea ce însemna că Jedrik – şi, implicit, cei doi în halate albe – erau devotaţi unei cauze comune. Să fi fost vorba de o formă de patriotism la nivelul speciei? Agenţii BirSab-ului erau întotdeauna cu ochii-n patru la asemenea forme degenerate de instinct tribal, nu neapărat pentru a le reprima, cât pentru a se asigura că nu riscau să sfârşească într-o explozie de violenţă cu consecinţe fatale asupra întregii Co-simţiri.

După ce păruse să chibzuiască o vreme, femeia în halat alb zise:

„Dacă Tria nu poate fi recrutată pentru… vreau să spun, am putea folosi motivaţiile ei egoiste pentru a o ţine în frâu”, se corectă ea. „Doar dacă nu cumva crezi că nu vom fi în stare s-o convingem că suntem mai tari decât Broey.”

Îşi muşcă buza, privind-o temătoare pe Jedrik. Aceasta înclină capul, cu un aer iscoditor.

„La ce te gândeşti?”

Femeia arătă unul din grafice:

„Gar mai participă încă la deciziile importante. E cam anormal, dar aşa e. Nu-i exclus să…”

Bărbatul interveni cu o grabă servilă:

„Îl are cu ceva la mână pe Broey!”

Femeia scutură din cap.

„Sau Broey face alt joc decât cel pe care l-am prevăzut noi.”

Jedrik se uită, pe rând, la femeie, la bărbat, apoi la McKie. Vorbi ca şi când s-ar fi adresat celui din urmă, dar el îşi dădu seama că, pur şi simplu, gândea cu voce tare.

„E vorba de ceva foarte precis. Gar i-a dezvăluit lui Broey un secret. Şi ştiu ce anume. Nimic altceva nu l-ar fi putut determina pe Broey să reacţioneze aşa.” Arătă cu bărbia spre diagramă. „Sunt în mâinile noastre!”

Femeia întrebă cu şovăială în glas:

„Am făcut treabă bună?”

„Mai bună decât vă închipuiţi.”

Zâmbind încântat, bărbatul spuse:

„Mi-aş permite să profit de ocazie ca să te-ntreb dacă nu s-ar putea să ni se repartizeze o locuinţă mai mare. Împieliţaţii de copii mută mereu mobilele. Ne-mpiedicăm în…”

„Nu acum!”

Jedrik se ridică. McKie îi urmă exemplul.

„Ia să-i văd şi eu pe copii”, spuse Jedrik.

Bărbatul se întoarse către arcadă.

„Hei, voi de-acolo, ia veniţi încoace! Vă cheamă Jedrik!”

Trei copii apărură în grabă din cealaltă încăpere. Femeia nu-i învrednici nici măcar c-o privire. Bărbatul îi cercetă încruntat, apoi îi spuse lui Jedrik:

„E aproape o săptămână de când n-au adus o fărâmă de mâncare în casă.”

McKie îi studie pe copii cu atenţie, ca şi Jedrik. Rămăseseră aliniaţi în pragul arcadei şi nu s-ar fi putut spune, privindu-le chipurile, care era reacţia lor faţă de vizitatori. Erau două fete şi un băiat. Una din fete să tot fi avut vreo nouă ani, iar cealaltă între cinci şi şase. Băiatul,

care stătea la mijloc, părea ceva mai mare: doisprezece sau treisprezece ani. După o clipă, îi aruncă lui McKie o privire pe sub sprâncene. Era căutătura unui animal de pradă care recunoaşte un vânat facil, dar care-i deja sătul. Toţi trei copiii semănau mai mult cu femeia decât cu bărbatul, dar înrudirea cu amândoi era evidentă.

Încheindu-şi examenul, Jedrik arătă spre băiat:

„Puteţi să-l trimiteţi la Centrul nr. 2.”

„Era şi timpul”, comentă femeia. „Poate-aşa să mai respirăm şi noi puţin.”

„Să mergem, McKie.”

Pe coridor, Jedrik spuse:

„Ca să răspund la întrebarea ta: da, sunt cât se poate de reprezentativi.”

McKie, care se întrebase doar în gând, înghiţi în sec. Ce ambiţii meschine îi frământau pe aceşti oameni: să obţină un apartament mai spaţios, în care să nu se împiedice de mobile! Nu simţise nici un fel de afecţiune reciprocă la cuplul în alb. Erau tovarăşi de convenienţă. Când îşi vorbeau, în vocea lor nu răzbătea nici cea mai mică urmă de sentiment. Lui McKie îi venea greu să şi-i imagineze făcând dragoste, dar probabil că o făceau, de vreme ce concepuseră trei copii.

Adevărul îi explodă brusc în cap, ca o bombă. Bineînţeles că nu manifestau nici un sentiment! Ce altă apărare aveau la-ndemână? Pe Dosadi, tot ce conta era bâta cu care să poţi fi alungat pe teritoriul altcuiva. Şi mai era ceva.

I se adresă lui Jedrik, în timp ce cobora treptele în spatele ei:

„Perechea aceasta… se droghează cu ceva.”

Jedrik se opri şi se întoarse spre el cu un aer surprins.

„Cum altfel îţi închipui c-aş putea să dispun de ei? Substanţa se numeşte **dis.** E foarte rară. Se aduce de departe, de dincolo de munţi, de dincolo de… de foarte departe. Perifericii trimit, din când în când, echipe de copii ca să-mi procure **dis.** Dintr-un grup de cincizeci, uneori nu se-ntorc nici douăzeci. Nu ştiu dacă-ţi dai seama

ce-nseamnă asta, McKie.”

Continuară să coboare pe scări.

McKie începea să înţeleagă pentru ce îl adusese aici. O dată în plus, îi oferise o lecţie despre planeta ei. Îngândurat, o urmă într-o sală unde câţiva specialişti îl supuseră procesului de decolorare a pielii înnegrite de soare.

Când ieşi, nu mai purta stigmatul Porţii Pylash.

Când mijloacele violenţei sunt răspândite pretutindeni, nimic nu este mai periculos pentru cei puternici, decât să semene ura şi nedreptatea, căci ura şi nedreptatea, la rândul lor, vor aduce inevitabile represalii.

Manualul BirSab-ului

„Nu se mai poate vorbi de simple tulburări publice”, declară consilierul.

Era un gowachin mic de statură, tras la faţă, stând la celălalt capăt al sălii în care Broey luase loc în faţa unui comunicator stins. O hartă mare acoperea peretele din spatele consilierului. Culorile ei străluceau pe alocuri sub lumina puternică a soarelui matinal ce pătrundea prin ferestrele dinspre est. Sub hartă, un terminal de calculator fixat în perete emitea, când şi când, serii de ţăcănituri rapide.

Gar îşi făcu intrarea în sală, aruncă o privire de parcă ar fi fost în căutarea cuiva, apoi ieşi.

Observându-i manevra, Broey se uită la hartă.

„Încă tot nici un semn despre ascunzătoarea ei?”

„Nimic sigur.”

„Cea care s-a afişat cu McKie pe străzi…”

„O subalternă oarecare.”

„Unde s-au dus?”

Consilierul îi arătă un loc pe hartă: un grup de imobile în iepurăriile din nord-vest.

Broey contemplă în tăcere ecranul cenuşiu al

comunicatorului, încă o dată, fusese tras pe sfoară. N-avea nici un dubiu. Blestemata asta de femelă umană! În tot oraşul, violenţele erau pe cale să se transforme într-un adevărat război: gowachini contra oameni. Şi, în continuare, nici cel mai mic indiciu despre amplasamentul stocurilor alimentare ale Periferiei sau al nelegiuitelor uzine subterane. Era o situaţie care nu mai putea dura multă vreme.

Ecranul comunicatorului se lumină deodată, pentru a-i semnala o ciocnire violentă în apropierea Porţii 21. Privirea lui Broey se îndreptă numaidecât spre hartă. Era a o suta treia înfruntare între cele două specii, în interiorul unui perimetru încă neclar definit. Raportul menţiona folosirea unor arme noi, din care nu se putuse captura nici o mostră.

Poarta 21?

Nu era prea departe de cartierul unde fusese expus McKie…

O serie de relaţii noi se întrepătrunseră în mintea lui Broey. Îşi privi consilierul, care-i aştepta răbdător ordinele, în dreptul hărţii.

„Unde e Gar?”

Doi aghiotanţi fură chemaţi şi trimişi să-l caute. Nu-l găsiră nicăieri.

„Tria?”

Nici ea nu era de găsit.

Până acum, fanaticii lui Gar rămăseseră neutri, dar planurile lui Jedrik începeau să se profileze cu tot mai multă claritate. Totul indica faptul că ştiuse să profite de minune de slăbiciunile inerente din comportamentul lui Gar şi al Triei.

În timp ce eu mă credeam singurul care le-a remarcat!

Broey era consternat.

De ce Zeul refuza să-i spună şi altceva decât: „Sunt supravegheat?”

Broey se simţi înşelat şi trădat până-n adâncul fiinţei sale. Ceea ce avu darul să-l facă un pic mai lucid. Nu mai putea conta decât pe el însuşi. Şi începea să bănuiască, la

Jedrik, o amploare a intenţiilor la care nu se gândise. Să fi fost cu putinţă ca ea să urmărească aceleaşi scopuri ca el? Era o posibilitate tulburătoare.

Se întoarse spre aghiotanţii care veniseră în grabă să-l anunţe că Gar şi Tria nu erau nicăieri. Cu voce aspră, începu să împartă ordine:

„Evacuaţi-i pe-ai noştri din iepurăriile afectate, mai puţin culoarul acela nord-vestic. Trimiteţi întăriri în zonă. Toată lumea să se retragă în cea de-a doua incintă. În interiorul acestui perimetru să nu pătrundă nici o fiinţă umană. Blocaţi toate porţile. Executarea!”

Strigase ultimul ordin, văzând şovăiala aghiotanţilor.

Poate că era deja prea târziu. Abia acum îşi dădea seama ca o lăsase pe Jedrik să-l ademenească şi să-i distragă atenţia. Era limpede că femeia concepuse un model de simulare a comportării lui, de o precizie extraordinară. Şi izbutise asta de pe poziţia ei de simplă Conectoare! De necrezut! Aproape că-i era milă de Gar şi de Tria. Nu erau decât nişte marionete care dansau pe sforile trase de Jedrik.

Parcă eu am fost mai breaz!

Brusc, îi dădu prin minte că previziunile lui Jedrik luau probabil în considerare până şi acest moment de luciditate. Se simţi cuprins de o admiraţie profundă pentru această femeie.

Superb!

Calm, transmise instrucţiunile necesare pentru ca femelele gowachine să fie adăpostite în graluzurile fortificate, pe care avusese buna idee să le pregătească din vreme. Semenii săi aveau să-i fie recunoscători.

Cel puţin, cei care-aveau să supravieţuiască evenimentelor din următoarele ore.

Contra atacului celor ce vor să moară, nu există apărare perfectă.

Aforism uman

La trei zile după sosire, McKie avea impresia că trăise pe Dosadi de când lumea. Era un loc ce-i solicita toată atenţia de care era capabil.

Singur, în camera lui Jedrik, privea absent patul răvăşit. Ştia că ea voia să găsească totul în ordine la întoarcere. Îi spusese să aştepte aici, până ce-avea să rezolve o problemă urgentă. N-avusese de ales, decât să se supună.

Gândurile nu-i erau însă la patul care trebuia făcut. Avea senzaţia că acum înţelegea mai bine motivul temerilor lui Aritch. Gowachinii de pe Tandaloor n-ar fi şovăit, la nevoie, să distrugă planeta, chiar dacă ştiau că, făcând asta, riscau o erupţie la lumina zilei a acelor regiuni sângeroase în care toţi co-simţitorii îşi ascundeau spaimele lor cele mai tainice. Vedea cât se poate de clar acest lucru în momentul de faţă. Ceea ce-i scăpa însă era modul în care Încrengătura Mergătoare spera, datorită lui, să evite luarea unei decizii atât de monstruoase.

Mai avea încă multe de descoperit.

Dosadi îi evoca o entitate malefică pe care pusese piciorul, dar care se încăpăţâna să-şi păstreze cu gelozie secretele. Planeta era inamicul Co-simţirii şi totuşi, pe plan afectiv, nu se putea împiedica să nu-i ţină partea. Ceea ce însemna o trădare, deopotrivă a BirSab-ului şi jurământului său de legist. Însă nu se putea altfel. În decursul doar câtorva generaţii, Dosadi devenise ceva singular. Ceva monstruos? Poate, dar numai pentru cine se agăţa de o mitologie provincială. De fapt, Dosadi reprezenta cea mai măreaţă forţă de purificare pe care o cunoscuse Co-simţirea de la crearea ei.

Tot ceea ce îngloba noţiunea de Co-simţire începea să-l scârbească de-a binelea. Ca şi gowachinii lui Aritch. Dreptul gowachin? La dracu' cu dreptul gowachin!

În odaia lui Jedrik era linişte. O linişte chinuitoare.

Ştia că jos, pe străzile Chu-ului, se dezlănţuise violenţa între oameni şi gowachini. Pe când se afla, împreună cu Jedrik, la centrul de instrucţie al comandourilor, văzuse trecând nenumărate tărgi cu răniţi. După aceea, urcase cu ea în postul ei de comandă, o încăpere la etajul de

deasupra sălii unde se afla Pcharky. O văzuse acţionând, ca un spectator care asistă la recitalul unei vedete aflate în lumina reflectoarelor. Era ceva fascinant. Broey va face cutare lucru. Broey va ordona cutare lucru. Şi, de fiecare dată, rapoartele veneau să confirme precizia cu care anticipase mişcările adversarului.

De câteva ori, pomenise de Gar şi de Tria. McKie sesizase o deosebire subtilă în maniera ei de a-i trata pe cei doi.

În cea de-a doua noapte petrecută împreună, Jedrik îi stimulase apetitul sexual pe îndelete şi cu o dibăcie de expert. Îl redusese la o stare de supunere rugătoare, pentru ca, la sfârşit, să se aplece deasupra lui, sprijinindu-se într-un cot şi zâmbind cu răceală.

„După cum vezi, McKie, cunosc şi eu jocul ăsta.”

Stupefiat, constatase că faptul fusese de natură a deschide în el o zonă de luciditate, a cărei existenţă nici măcar nu o bănuise. Era ca şi cum ea ar fi supus dintr-o dată întreaga lui existenţă examenului neiertător al unui observator exterior.

Iar observatorul era el!

Alte fiinţe puteau întemeia relaţii durabile, pornind de la o bază afectivă solidă şi stabilă. Dar el, McKie, era un produs al BirSab-ului, al gowachinilor… şi al tuturor celorlalte. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se păreau mai evidente motivele pentru care gowachinii îl aleseseră şi îl pregătiseră pentru acest rol.

Eram o maşinărie defectă, pe care ei puteau s-o reconstruiască după bunul lor plac!

Ei bine, gowachinii mai puteau încă avea surprize văzând ce-au produs. Dosadi era o dovadă. Poate că nici măcar nu bănuiau amploarea schimbării pe care-o provocaseră în McKie.

Amărăciunea ce-l încerca fermentase în el ani de zile, era sigur de asta. Singurătatea existenţei sale, dedicată aproape în totalitate BirSab-ului, fusese adusă la un punct culminant de singurătatea pe care o emana această planetă captivă. Un vălmăşag incredibil de emoţii se

orânduise dintr-o dată în el şi-şi simţea întreaga fiinţă debordând de elanuri noi.

Puterea!

Ahhh… aşadar asta simţeau dosadienii!

Întorsese spatele zâmbetului îngheţat al lui Jedrik şi-şi trăsese pătura peste umeri.

Mulţumesc, tandră profesoară!

Gândurile nu conteniră să-l chinuie, în timp ce se apucă să facă patul, în aşteptarea lui Jedrik. După momentul de revelaţie pe care i-l prilejuise, ea nu găsise de cuviinţă să-i dea pace şi-l supusese unui nou noian de-ntrebări, nelăsându-l să doarmă decât în răstimpuri.

În pofida perspectivelor sumbre, se străduia încă să studieze comportamentul lui Jedrik, din toate unghiurile pe care era în stare să şi le imagineze. Nimic din ceea ce ţinea de Dosadi nu era prea absurd. Trebuia, cu orice preţ, să-şi facă o imagine mai precisă despre societatea aceasta şi forţele care-o guvernau.

Dimineaţă, înainte de a se întoarce în camera ei, o însoţise într-o nouă inspecţie pe terenul de instrucţie din curtea interioară şi avusese ocazia să constate că noi arme provenite din trusa lui fuseseră reproduse, cu mici modificări. Îşi dăduse seama că, de fapt, curtea nu era decât un teren de încercare pentru oameni şi materiale. De bună seamă că existau multe alte centre de antrenament pentru combatanţii lui Jedrik.

McKie încă nu-i dezvăluise că Aritch şi-ai săi aveau în vedere un sfârşit violent pentru populaţia Dosadiei. Dar, cu puţin înainte de ivirea zorilor, întrebările ei se orientaseră spre acest punct crucial. Chiar şi când împărţiseră minuscula cabină de toaletă a camerei, Jedrik nu încetase să-l interogheze.

O vreme, McKie izbutise să pună stavilă întrebărilor, deturnând conversaţia spre Pcharky. Ce energii parcurgeau cuşca lui? La un moment dat o surprinsese, spunând:

„Pcharky deţine o informaţie preţioasă, pe care nădăjduieşte s-o schimbe contra libertăţii sale.”

„Cum de ţi-ai dat seama?”

„E limpede ca lumina zilei. Şi-am să-ţi mai spun ceva: a venit aici de bunăvoie… În ce scop însă, nu ştiu.”

„Înveţi repede, McKie.”

O spusese râzând şi el o ţintui cu privirea.

„De acord! Nu cunosc scopul, dar s-ar putea ca tu să-ţi închipui doar că-l cunoşti.”

Vreme de-o clipa, un fulger periculos scânteie în ochii lui Jedrik, apoi ea replica:

„Porţile voastre ne-au adus imbecili cu duiumul, însă Pcharky i-a întrecut pe toţi. Ştiu foarte bine pentru ce a venit. Pentru aceleaşi motive ca şi cei dinaintea lui. Dar acum… n-a mai rămas decât el. Iar Broey, cât e el de puternic, nu-i în stare să-l găsească pe scumpul său Pcharky. I l-a suflat de sub nas Keila Jedrik.”

Prea târziu, îşi dădu seama că McKie o făcuse să-şi dea drumul la gură. Cum îi reuşise una ca asta? Descoperise deja prea multe şi prea repede. Greşise, când îl subestimase pe acest spion naiv, venit din cealaltă parte a Zidului Zeilor.

Cu şi mai multă înverşunare, se reapucase să-l chestioneze despre toate lucrurile pe care încă nu i le dezvăluise. Dar timpul fusese de partea lui. Doi aghiotanţi veniseră s-o anunţe că totul era pregătit pentru inspecţia noilor arme. Prezenţa lor era absolut necesară.

Pe urmă, urcaseră la postul de comandă iar după aceea fuseseră să ia micul dejun într-o cantină din iepurărie. Pe timpul mesei, fusese rândul lui s-o pistoneze cu întrebări despre luptele care începuseră. Care era amploarea conflictului? Existau prizonieri? Foloseau deja armele noi, copiate după modelele aflate în trusa lui? Cine avusese câştig de cauză până acum?

Uneori, ea ignora, pur şi simplu, întrebările. Cele mai multe răspunsuri erau expeditive, monosilabice. Da, nu, nu, da. McKie îşi dădu seama că gândurile ei erau altundeva. I se comunicase, de bună seamă, ceva important, care lui îi scăpase. Deşi constatarea îl înfurie, se strădui să-şi ascundă starea de spirit, încercând să spargă zidul ei de preocupare. În mod destul de neaşteptat, Jedrik reacţionă

pozitiv când schimbă cursul întrebărilor, îndreptându-l către părinţii celor trei copii şi ceea ce-i spusese ea în legătură cu ei.

„Ai făcut aluzie la un loc situat dincolo de munţi, **dincolo de…** şi te-ai oprit. Dincolo de ce?”

„E vorba de-un lucru pe care Gar e convins că eu nu-l cunosc. Gar îşi închipuie că numai preţioşii săi fanatici ai morţii întreţin genul ăsta de raport cu Periferia.”

McKie o privi fix, surprins de un gând care abia atunci îi trecuse prin minte. Ştia deja o mulţime de lucruri referitoare la Gar şi la Tria. Jedrik răspunsese la întrebările lui fără prea multă reţinere, adesea chiar folosindu-le pentru a-şi ordona făţiş propriile gânduri. Dar aceşti… fanatici ai morţii…

„Fanaticii despre care vorbeşti… sunt homosexuali?”

Jedrik tresări violent.

„De unde ştii?”

„Aşa… o idee.”

„Ce importanţă ar avea?”

„Sunt? Da sau nu?”

„Da.”

McKie nu-şi putu înăbuşi un fior.

„Explică!” rosti ea, poruncitor.

„Când, dintr-un motiv sau altul, oamenii se află într-un impas în ceea ce priveşte supravieţuirea speciei, e relativ uşor să-i determini a mai face încă un pas, condiţionându-i să **dorească** să moară.”

„Te bazezi pe argumente istorice?”

„Da.”

„Un exemplu.”

„Cu rare excepţii, oamenii primitivi aparţinând epocilor tribale îşi păstrau în rezervă homosexualii, pe care-i foloseau ca trupe de şoc în situaţiile disperate. Ei reprezentau ultima salvare, **berserkerii**[3] ultimei şanse, cei ce se aşteptau, cei ce **căutau** să moară.”

Trebui să-i explice cuvântul **berserker.** După reacţiile

3 În mitologia scandinavă, războinicii fanatici, consideraţi invulnerabili şi invincibili. (n.t.)

ei, nu încăpea nici o îndoială că îl credea întru totul. Rămase câteva clipe tăcută, apoi întrebă:

„Ce întreprinde Co-simţirea voastră pentru a face faţă unor asemenea stări de lucruri?”

„Acţionăm cu cea mai mare circumspecţie pentru a canaliza impulsurile sexuale diferite de cele normale înspre activităţi constructive, de supravieţuire. Protejăm minorităţile respective contra oricăror forme de presiuni care le-ar putea împinge către comportamente prejudiciabile speciei.”

Abia mai târziu îşi dădu McKie seama că Jedrik nu răspunsese la întrebarea lui: „Dincolo de ce?” După micul dejun, îl condusese într-o sală de conferinţă unde aşteptau vreo douăzeci de persoane, printre care şi cei doi autori ai diagramei referitoare la Gar şi Tria. McKie realiză că nici măcar nu ştia cum îi cheamă.

Constată curând cât de mult îl dezavantaja faptul că nu cunoştea practic pe nimeni din sală. Era, fireşte, singurul în această situaţie. Când începură dezbaterile, ori de câte ori se pronunţa un nume sau ori de câte ori se schimba subiectul, pierdea secunde preţioase pentru a se dumiri cine şi despre ce vorbea. Pricepu însă destul de repede maniera în care se purtau discuţiile. Referinţele fiecăruia erau în mod explicit ancorate în contextul capacităţilor relative şi al pericolelor relative reprezentate de cei dimprejur. Şi nu era atât vorba de felul în care-şi disimulau emoţiile, cât de felul în care îşi **controlau** emoţiile. Oamenii aceştia nu cunoşteau gânduri parazitare, ca acelea pe care le putea dicta dragostea sau amiciţia şi care făceau fiinţele vulnerabile. La ei, totul se rezuma la politica strictă a lui **dacă ai, ai** şi era preferabil să fii pregătit cu bani gheaţă… indiferent de monedă. În mijlocul acestei adunări, McKie, asaltat de întrebări din toate părţile, ştia că nu se putea bizui decât pe un singur atu: el era cheia cu care nădăjduiau să poată desfereca Zidul Zeilor. Era un atu important, dar, din nefericire, se afla în mâinile unui idiot.

Pentru moment, tot ce voiau erau informaţiile lui despre fanaticii morţii. După ce-i stoarseră şi ultima picătură, îl

trimiseră la plimbare, ca pe-un copil care şi-a recitat poezia, într-o societate de oameni mari, şi care e expediat în camera lui de îndată ce trebuie să se treacă la discuţii serioase.

Cu cât există mai multe constrângeri, cu atât este nevoie de mai multă constrângere. Aceasta e calea spre haos.

Aforism panSpechi

În dimineaţa celei de-a patra zile a bătăliei pentru Chu, Tria se afla într-o dispoziţie execrabilă. Forţele ei controlau un teritoriu reprezentând aproximativ o optime din suprafaţa totală a iepurăriilor. Era o zonă cu clădiri de mică înălţime, exceptând culoarul lui Broey, care se prelungea până la Periferie. Nu-i făcea nici o plăcere să ştie că Jedrik dispunea de o vedere directă asupra celei mai mari părţi a terenului ocupat de fanaticii morţii. În plus, majoritatea liderilor care se aliaseră cu Tria începuseră să regrete, mai cu seamă de când îşi dăduseră seama că această enclavă nu poseda o capacitate de producţie suficientă pentru a acoperi necesităţile alimentare. Densitatea populaţiei pe care Tria fusese nevoită să o accepte era înfiorătoare: aproape de trei ori media iepurăriilor.

Până acum, nici Jedrik, nici Broey nu declanşaseră o ofensivă adevărată împotriva teritoriului ei. De aici trăsese în mod inevitabil concluzia că Gar şi ea se aflau exact unde voia Jedrik. Li se retezase absolut orice contact cu Broey. Nu mai exista cale de întoarcere. În actualele circumstanţe era exclus ca Broey să accepte vreun ajutor uman. Şi asta demonstra extrema minuţiozitate cu care Jedrik îşi condusese planul.

În timpul nopţii, Tria îşi transferase postul de comandă într-o clădire mai înaltă, orientată la nord, spre pereţii canionului. Doar fluviul, sub care se afla unica poartă de acces, o despărţea de Periferie. Dormise rău, tracasată de griji. Cel mai neliniştitor lucru era că nici unul dintre

grupurile de contact pe care le trimisese la Periferie nu se întorsese. Noaptea, nici un foc nu se aprinsese, ca de obicei, pe gradene. Şi **nici unul** dintre oamenii ei de acolo nu dăduse vreun semn de viaţă. De ce?

Încă o dată, îşi examina poziţiile, în căutarea unui avantaj, oricare-ar fi fost el. Una din liniile sale era ancorată pe culoarul lui Broey către Periferie; o alta, pe fluviu, cu singurul său tunel de acces; dar, în afara acestora, teritoriul ei şerpuia printr-o succesiune de promontorii periculoase, care coborau de la al cincilea zid până la fluviu.

Zgomotul luptelor ce se dădeau la celălalt capăt al culoarului lui Broey ajungea, înfundat, până la ea. Trupele lui Jedrik foloseau nişte arme noi, care făceau un vacarm nemaipomenit. Din când în când, câte-un proiectil exploda în enclava Triei. Rar, dar provocând pierderi şi având un efect psihologic devastator. Asta era problema gravă, cu fanaticii: erau prea grăbiţi să se arunce în luptă, prea doritori să devină victime.

Tria îşi coborî privirea spre fluviu, ale cărui ape otrăvite cărau, probabil, nenumărate cadavre de oameni şi gowachini – mai ales gowachini. Apoi se întoarse de la fereastră, merse în încăperea alăturată şi-l scutură pe Gar.

„Trebuie neapărat să luăm legătura cu Jedrik”, spuse ea.

El se frecă la ochi ca să-şi alunge somnul.

„Nu! Trebuie să aşteptăm până restabilim contactul cu oamenii noştri de la Periferie. Pe urmă vom putea…”

„Pe dracu’!”

Rareori se arătase atât de dispreţuitoare faţă de el.

„N-o să restabilim niciodată contactul cu Periferia. Au avut grijă de asta Jedrik şi Broey. Nu m-ar mira să fi acţionat împreună ca să ne izoleze.”

„Dar am…”

„Taci din gură, tată!” Tria îşi întinse mâinile înainte şi, privindu-le fix, continuă: „N-am fost niciodată, cu adevărat, la înălţimea funcţiilor unui bun consilier al lui Broey. Am simţit asta dintotdeauna. Eram prea pripită. Azi-noapte m-am gândit bine la tot ce s-a întâmplat de când suntem

aici. Jedrik e cea care m-a împins în faţă. Şi-a reuşit de minune!”

„Dar forţele noastre de la Periferie…”

„Poate că nu-s ale noastre! Poate că-s ale lui Jedrik.”

„Chiar şi gowachinii?”

„Chiar şi gowachinii.”

Gar simţi că încep să-i ţiuie urechile. Să negocieze cu Jedrik? Să renunţe la toată puterea lor?

„Nu-s chiar atât de proastă, încât să nu-mi dau seama de precaritatea poziţiei noastre”, reluă Tria. „Riscăm să ne irosim forţele în zadar. Broey nu pare să fi înţeles asta, dar Jedrik o ştie prea bine. Uită-te la promontoriile care jalonează frontul în faţa liniilor ei!”

„Ce-au de-a face promontoriile cu…”

„Pot fi rupte în orice moment de restul liniilor noastre şi nimicite! Până şi tu ar trebui să-ţi dai seama de asta!”

„N-avem decât să ne retragem pe…”

„Să cedăm teren?” îl privi consternată. „Numai dacă aş face aluzie la o asemenea posibilitate, aliaţii noştri ar dezerta în masă. Şi-aşa sunt destul de…”

„Atunci, să atacăm!”

„Ca să câştigăm ce?”

Gar dădu din cap, în tăcere. Jedrik n-ar fi aşteptat decât asta pentru a se retrage de pe poziţii minate, unde fanaticii ar fi fost aruncaţi în aer. Deţinea suficient teren pentru a-şi permite o astfel de strategie. Şi mai mult ca sigur că o pusese în aplicare.

„Trebuie să blocăm culoarul lui Broey”, rosti el.

„Asta-i exact ce-ar vrea Jedrik să facem. E singurul lucru care ne permite să negociem. Iată de ce trebuie să luăm cât mai repede legătura cu ea.”

Gar scutură din cap, deznădăjduit. Dar Tria încă nu terminase.

„Poate că Jedrik o să ne lase o fărâmă de putere în oraşul nou, dacă negociem treaba asta acum. De la Broey n-am mai putea obţine nimic. Măcar acum înţelegi unde-ai greşit socoteala cu el?”

„Dar Broey era gata să…”

„N-ai vrut să-mi urmezi sfaturile, tată. Acum poate că pricepi de ce-am încercat mereu să te împiedic să iei hotărâri de unul singur.”

Gar lăsă capul în jos. Tria era fiica lui, dar simţea primejdia care-l ameninţa.

„Voi ordona tuturor comandanţilor noştri să reziste cu orice preţ pe poziţiile actuale”, zise Tria. „Le voi spune că noi doi vom încerca să luăm legătura cu Jedrik. Şi le voi spune de ce.”

„Dar cum o să…”

„Ne vom lăsa capturaţi.”

ÎNTREBARE: Cine îi conduce pe conducători?
RĂSPUNS: Entropia.

Şaradă gowachină

Erau mai multe lucruri care-l făceau pe McKie să se simtă frustrat. În afară de Jedrik, aproape nimeni nu voia să-i răspundă la întrebări. Cei care-o făceau, îl tratau ca pe-un arierat. Chiar şi Jedrik se purta cu el de parcă ar fi fost un copil ale cărui posibilităţi încă nu erau cunoscute. În unele momente, îşi dădea seama c-o amuza. În altele, îl admonesta cu o privire mânioasă sau îl ignora sau îi întorcea spatele. Cel mai rău era când, pur şi simplu, îl trimitea la plimbare.

Era după-amiaza celei de-a cincea zile a bătăliei pentru Chu. Forţele lui Broey continuau să reziste în centrul oraşului şi să menţină controlul îngustului culoar spre Periferie. McKie aflase toate astea trăgând cu urechea la rapoartele pe care le primea Jedrik. Pentru moment, se afla într-o odăiţă de lângă postul ei de comandă. Încăperea avea patru cuşete în care, probabil, Jedrik şi/sau aghiotanţii ei veneau să tragă câte un pui de somn. O fereastră îngustă şi înaltă lăsa să se vadă partea de sud a Periferiei. Lui McKie îi venea greu să creadă că traversase aceeaşi Periferie cu doar şase zile în urmă.

Norii începuseră să se adune deasupra povârnişurilor în

terase care delimitau Periferia, semn sigur că vremea avea să se schimbe dramatic. Măcar atâta aflase cu ocazia instructajelor de pe Tandaloor. Dosadi nu cunoştea tehnicile controlului meteorologic. În mod straniu, faptul că ştia acest lucru îl făcea să se simtă vulnerabil, expus. Natura putea fi a naibii de periculoasă când n-aveai nici o posibilitate să-i controlezi capriciile.

Clipi, ţinându-şi respiraţia vreme de câteva clipe.

Capriciile naturii.

Un capriciu al naturii co-simţitoare îi făcuse pe gowachini să pună la cale acest experiment. Chiar crezuseră c-o să poată menţine controlul acestui vast şi clocotitor conglomerat de motivaţii? Sau creaseră Dosadi din alte raţiuni, pe care el încă nu reuşise să le pătrundă? Să fi fost, totuşi, o tentativă de a sonda misterele calebanilor? Nu prea-i venea să creadă.

Tot ce ştia în legătură cu asta era ce-i spuseseră Aritch şi apropiaţii lui. Or, ceea ce putuse observa pe Dosadi le confirma întrucâtva spusele. Nici una din datele pe care le deţinea nu indica vreo încercare menită să rezolve problema calebană. Exceptând, poate, scurta întâlnire cu Pcharky, despre care Jedrik refuza, în continuare, să discute.

Oricât şi-ar fi dat silinţa, McKie nu izbutea să alunge senzaţia că-i scăpa ceva esenţial referitor la procesul prin care Dosadi devenise o planetă experimentală. Ceva ce gowachinii nu voiseră să-i dezvăluie; ceva ce nu înţelegeau, poate, nici ei. Cum demaraseră treaba? Existase această planetă, Dosadi; apoi, subiecţii experimentului, Procedura Primară... da, Procedura Primară. Ceea ce domina spiritul gowachinilor era inegalitatea intrinsecă a indivizilor. Şi mai era şi acel blestemat de PolDem. Cum de reuşiseră să-l impună? Mai mult: cum de reuşiseră să-l menţină?

Aritch şi-ai săi sperau să scoată la lumină mecanismele complicate ale sistemelor sociale co-simţitoare. Cel puţin aşa susţineau. Dar McKie începea să examineze explicaţia dintr-un punct de vedere dosadian, cu un tipic scepticism dosadian. Ce voise să spună Fannie Mae când îl prevenise

că nu va putea părăsi acest loc în propriul său corp nodal? În ce fel putea fi el, pentru Jedrik, **cheia** Zidului Zeilor? Ştia că avea nevoie de mai multe date decât putea spera să obţină de la Jedrik. Le deţinea, oare, Broey? Se întrebă dacă nu va fi nevoit, în ultimă instanţă, să se caţere până în vârful Colinelor Consiliului pentru a obţine nişte răspunsuri. Dar mai era cu putinţă aşa ceva în clipa de faţă?

Când îi împărtăşise frământările sale lui Jedrik, aproape că-l alergase prin toată clădirea, strigându-i:

„Nu te amesteca în chestiile astea!”

În ce chestii să nu se amestece?

O întrebase şi avusese parte doar de-o privire lungă, fără nici un cuvânt.

Îl condusese, totuşi, cam prin tot locul, pentru a-şi familiariza oamenii cu statutul lui. De fapt, nu-şi prea dădea seama nici el de natura acestui statut, decât că se situa pe undeva între oaspete şi prizonier.

Jedrik le pretindea colaboratorilor ei să discute cât mai puţin cu putinţă. Uneori, comunicau, pur şi simplu, prin gesturi. Întregul parcurs al dispozitivului fusese o lecţie pentru McKie, începând de la santinele.

„McKie.” Arătându-l cu degetul.

Iar santinelele dând din cap.

Dar Jedrik mai avea şi-alte probleme:

„Detaşamentul 9?”

„La prânz.”

„M-anunţaţi.”

Toată lumea îl scruta pe McKie cu o băgare de seamă destinată, fără-ndoială, să permită identificarea lui ulterioară fără pierdere de vreme.

Imobilul avea două ascensoare: primul, rapid, al cărui acces era straşnic păzit, se situa la nivelul străzii, iar al doilea pornea de la etajul 3, de deasupra sălii în care se afla Pcharky. Cu acesta urcaseră, oprindu-se la fiecare nivel pentru ca gărzile să-l cunoască.

Când se întoarseră în sala unde se găsea cuşca, McKie constată că lângă uşa de la intrarea principală fusese instalată o masă. La masă stătea tatăl celor trei copii. Îl

observa pe Pcharky şi, din când în când, nota ceva într-un carnet. McKie îi aflase între timp numele: Ardir.

Jedrik se opri în faţa mesei.

„McKie poate să circule liber, cu precauţiile obişnuite.”

Găsind în sfârşit răgazul să i se adreseze, McKie spuse:

„Îţi mulţumesc că-ţi dai atâta osteneală cu mine.”

„Nu-i nevoie să fii sarcastic, McKie.”

El, care n-avusese nici cea mai mică intenţie să fie sarcastic, îşi aminti că până şi amabilităţile uzuale în Co-simţire căpătau, aici, o altă interpretare.

Jedrik aruncă o privire peste notele pe care le lua Ardir, îşi ridică ochii spre Pcharky, apoi se uită din nou la McKie. Expresia ei nu se schimbase nici o clipă.

„Ne întâlnim la cină.”

După care îl părăsise brusc.

McKie se apropiase de cuşcă, nu fără a observa cu coada ochiului încordarea pe care mişcarea lui o provocase în atitudinea până atunci indiferentă a gărzilor şi-a observatorilor aflaţi în sală. Bătrânul gowachin şedea în hamacul său, privind în gol. Gratiile cuştii licăreau emiţând un sfârâit abia perceptibil.

„Ce se întâmplă dacă atingi gratiile?” întrebă McKie.

Obrajii gowachinului se umflară în semn de indiferenţă.

McKie arătă cu degetul:

„Există o energie în barele astea. Ce fel de energie? Cum e întreţinută?”

Răspunsul lui Pcharky fu un cârâit răguşit:

„Cum e întreţinut universul? Când vezi pentru prima oară un lucru, înseamnă că atunci a fost el creat?”

„E opera calebanilor?”

Un nou gest de nepăsare.

McKie dădu ocol cuştii, examinându-i cu atenţie construcţia. În toate punctele de intersecţie a barelor se zărea o sferă strălucitoare. Tijele de care era suspendat hamacul coborau din tavan. Ele pătrundeau în interiorul cuştii fără a o atinge. Hamacul părea confecţionat dintr-un material textil, de o culoare bătând în albastru deschis. McKie reveni în faţa lui Pcharky.

„Ţi se dă de mâncare?”

Nici un răspuns.

Din spate, se auzi vocea lui Ardir:

„Mâncarea i se coboară din tavan. Excrementele îi sunt evacuate direct în reţeaua de reciclare.”

Fără a se întoarce, McKie întrebă:

„Nu văd nici o uşă. Cum l-aţi vârât înăuntru?”

„Cuşca a fost construită în jurul lui, după propriile sale instrucţiuni.”

„Ce sunt sferele de la joncţiunile zăbrelelor?”

„Au apărut în momentul când a activat cuşca.”

„Cum a făcut asta?”

„Nu ştim. Ştii tu?”

McKie negă scuturând din cap.

„Ce explicaţie v-a dat Pcharky?”

„Nici una.”

După asta, McKie se întorsese către Ardir şi începuse să-l pistoneze cu întrebări, deviind treptat conversaţia, de la Pcharky, la societatea dosadiană, în general. Dar răspunsurile lui Ardir, mai ales în domeniile religiei şi al istoriei, se dovediră dezamăgitor de banale.

Ceva mai târziu, în timp ce se gândea la toate acestea în odăiţa de lângă postul de comandă, întrebările lui McKie apucară pe un făgaş cu totul nou.

Jedrik şi adepţii ei ştiau că Dosadi era o creaţie gowachină. Ştiuseră asta cu mult timp înainte de sosirea lui McKie. O dovedea din plin felul în care se ocupau de Pcharky sau modul în care reacţionau când era vorba de Broey. McKie nu le furnizase decât o singură informaţie cu adevărat inedită, când le dezvăluise că Dosadi era un **experiment** gowachin. Dar Jedrik şi cei din jurul ei nu păreau deloc interesaţi să se folosească de el, aşa cum se aşteptase. Jedrik spunea că el era cheia Zidului Zeilor. Ce fel de cheie?

În nici un caz n-ar fi putut afla asta de la Ardir. Dosadianul nu încercase să eludeze întrebările lui McKie, însă răspunsurile pe care i le dăduse trădau caracterul extrem de limitat al cunoaşterii şi-al imaginaţiei sale.

McKie era profund tulburat de descoperire. Nu conta atât ce spunea acest om, cât mai ales ce era incapabil să spună atunci când motivele pentru o discuţie deschisă şi amănunţită se impuneau de la sine. Ardir nu era prost. Era un om care ştiuse să se ridice pe culmile cele mai înalte în ierarhia lui Jedrik. Nu se putea să nu-i fi trecut prin minte tot felul de speculaţii în legătură cu originea Dosadiei. Cu toate acestea, nu menţiona nici una, nici măcar atunci când ele erau flagrante. Nu-l mira faptul că istoria Dosadiei începea de la un punct fix din trecut, fără nici o urmă de evoluţie prealabilă. Nu părea să fie o persoană religioasă. Dar, chiar de-ar fi fost, Dosadi lăsa prea puţin loc inhibiţiilor religioase celor mai curente. Totuşi, Ardir refuza să exploreze incoerenţele frapante ce însoţeau concepţiile religioase vădite, despre care McKie fusese avertizat înainte de a sosi pe Dosadi. Ardir se încadra perfect normei, însă comportamentul lui n-avea nici un temei real. Totul era doar spoială.

Brusc, McKie simţi că trebuie să abandoneze orice nădejde de-a obţine vreodată de la aceşti oameni – inclusiv de la Jedrik – un răspuns veritabil.

Atenţia îi fu atrasă de o creştere neobişnuită a zgomotului care venea din postul de comandă. Întredeschise uşa pentru a vedea ce se întâmplă.

O nouă hartă murală fusese instalată la extremitatea opusă a sălii. Era acoperită de un panou de poziţii transparent, pe care erau plasate pastile galbene, roşii şi albastre. Cinci femei şi un bărbat – purtând, cu toţii, căşti radiofonice – se agitau în faţa panoului, deplasând pastilele. Jedrik stătea cu spatele la McKie. Vorbea cu mai mulţi comandanţi, care păreau să fi sosit chiar atunci. Purtau încă armele şi echipamentul de luptă. Zgomotul discuţiei lor îi atrăsese lui McKie atenţia. Îşi roti ochii prin sală şi remarcă, lângă peretele din stânga, două ecrane de comunicaţie stinse. Nu fuseseră acolo ultima dată când privise în încăpere şi se întrebă ce rost aveau.

Un aghiotant vârî capul pe uşa dinspre coridor şi strigă:

„Poarta 21 raportează că la ei luptele au încetat. Vor să

ştie dacă trebuie să-şi menţină rezervele în alertă.”

„Să ia repaus”, spuse Jedrik.

„Cei doi prizonieri sunt aduşi aici”, adăugă aghiotantul.

„Văd.”

Jedrik arătă cu degetul panoul de poziţii.

Urmărindu-i privirea, McKie observă două marcaje galbene, care erau mutate împreună cu alte opt, de culoare albastră. Înţelese că reprezentau prizonierii şi escorta lor. Atitudinea încordată a celor prezenţi în postul de comandă îi spuse că era vorba de un eveniment important. Cine erau aceşti prizonieri?

Unul dintre comandanţi zise:

„Am văzut monitorul de la…”

Jedrik nu-i dădu nici o atenţie şi omul tăcu, stânjenit. Două dintre femeile de la panou îşi schimbară locurile şi căştile. Mesagerul care adusese vestea despre Poarta 21 şi prizonieri dispăruse. Dar un altul îşi făcu numaidecât apariţia şi începu să vorbească în şoaptă cu oamenii aflaţi lângă uşă.

Câteva clipe mai târziu, opt tineri îşi făcură intrarea, cărând două baloturi umane, legale cu un fel de sârmă strălucitoare. McKie îi recunoscu pe Gar şi pe Tria, ale căror portrete îi fuseseră arătate în cursul instructajului de la Aritch. Prizonierii erau purtaţi ca nişte animale capturate de cei opt tineri, care-i ţineau, fiecare, de câte un braţ şi-un picior.

„Acolo!” ordonă Jedrik, indicând două scaune din faţa ei.

McKie deveni brusc conştient, cu o acuitate tipic dosadiană, de mai multe detalii aproape imperceptibile. Se simţi încântat.

Escorta traversă camera, fără a-şi feri câtuşi de puţin încărcătura de impacturile întâmplătoare cu mobilierul. Mesagerul dinainte zăbovea în faţa uşii, neîndurându-se să plece. Recunoscuse şi el prizonierii şi bănuia că urma să se întâmple ceva important.

Gar şi Tria fură trântiţi pe cele două scaune.

„Dezlegaţi-i!” porunci Jedrik.

Tinerii se executară.

Jedrik aşteptă, privind spre panoul de poziţii. Cele două şi opt pastile fuseseră îndepărtate, dar se părea că observase altceva, mai important. Arătă spre o grupare de marcaje roşii, la unul din colţurile superioare ale panoului.

„Ocupaţi-vă de asta.”

Unul dintre comandanţi părăsi încăperea.

McKie respiră adânc. Observase, în sfârşit, semnul abia perceptibil pe care ea i-l făcuse celui care ieşise. Va să zică aşa procedau! Înaintă câţiva paşi în interiorul sălii, pentru a o putea privi pe Jedrik din profil. Ea nu se mişcă, dar el îşi dădu seama că era conştientă de prezenţa lui. Mai cuteză câţiva paşi, până în punctul pe care-l considera a fi limita tolerată de ea, şi-i surprinse o urmă de zâmbet în clipa în care se întorcea spre cei doi prizonieri.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare, cum se întâmplă când mai mulţi oameni ştiu că au ceva de făcut, însă nimeni nu se încumetă să înceapă. Mesagerul rămăsese pironit locului în faţa uşii, curios să vadă ce-avea să se-ntâmple. Tinerii care aduseseră prizonierii stăteau grupaţi la o parte, ca şi cum unitatea ar fi fost o protecţie.

Jedrik aruncă o privire spre mesager:

„Poţi să pleci.”

Apoi, către escortă:

„Şi voi.”

McKie rămase încordat pe poziţie, aşteptându-şi rândul, dar Jedrik nu-l băgă în seamă. Înţelese că, nu numai că-i îngăduia să rămână, dar se aştepta de la el să-şi pună la contribuţie perspicacitatea şi cunoştinţele lui, neaparţinătoare acestei lumi. Jedrik citise mai multe lucruri în prezenţa lui aici: o neîncredere uşor de-nţeles, prudenţă, răbdare. Şi temeri, fireşte.

Cât despre prizonieri, Jedrik nu părea grăbită. Se aplecă, uitându-se cu atenţie mai întâi la Tria, apoi la Gar. Urmărind-o, McKie îşi dădu seama că nu era încă decisă ce metodă de abordare trebuia să adopte. Oricum, era un mod de a face să crească tensiunea şi rezultatul nu întârzie să apară. Gar cedă primul.

„Broey a găsit o metaforă excelentă pentru cei ca tine”,

rosti el. „Vă numeşte «rachete». Fiindcă sunteţi ca nişte rachete de semnalizare, care ţâşnesc către cer… doar ca să cadă repede înapoi.”

Jedrik arboră un zâmbet ironic.

McKie pricepu. Gar nu-şi stăpânea prea bine emoţiile. Era un punct slab.

„Multe rachete din acest univers vor fi căzând nevăzute”, replică ea.

Gar o fulgeră cu privirea. Nu-i plăcuse răspunsul. Trase cu ochiul spre Tria şi înţelese, din expresia ei, că făcuse o gafă.

Cu un surâs vag, Tria spuse:

„Te-ai interesat personal de noi, Jedrik.”

McKie avu impresia că trece subit pragul înţelegerii unei limbi necunoscute până atunci. La modul dosadian, Tria exprimase un enunţ cu mai multe conotaţii. Dăduse de înţeles că Jedrik voia să obţină de pe urma lor un avantaj personal şi că ea, Tria, era dispusă să-l negocieze. Zâmbetul iniţial îi servise drept introducere. McKie se simţi, din nou, copleşit de uimire şi admiraţie faţă de geniul perceptiv al acestor oameni. Se apropie încă puţin. Mai era ceva la Tria… ceva bizar.

„Ce ţi-e ăla de colo?”

Tria se adresase lui Jedrik şi doar o mişcare imperceptibilă a ochilor ei îl indicase pe McKie.

„Are utilitatea lui”, răspunse Jedrik.

„Ăsta-i motivul pentru care îl ţii pe lângă tine?”

„Nu există numai un singur motiv.”

„Umblă zvonul că…”

„Trebuie să foloseşti ce ai la-ndemână”, o întrerupse Jedrik.

„Vrei să faci copii cu el?”

Jedrik părea să fremete de o încântare tăcută. McKie înţelese că Tria o sonda în căutarea unui punct vulnerabil, dar că nu găsea nici unul.

„Perioada de gestaţie reprezintă un serios handicap pentru o femeie”, reluă Tria.

Tonul era vădit provocator şi McKie aşteptă curios

replica.

Jedrik dădu din cap:

„Reproducerea este o problemă cu repercusiuni pe mai multe generaţii. Nu-i niciodată o hotărâre uşor de luat, pentru acei dintre noi care înţeleg asta.”

Jedrik se uită brusc la Gar, silindu-l pe McKie să-şi ia privirile de la Tria.

Chipul lui Gar căpătase o paloare, pe care McKie o interpretă ca un efect al mâniei. Omul îşi recăpătă însă iute sângele rece. Fixându-l pe McKie cu privirea, îi adresă întrebarea lui Jedrik:

„Moartea lui ne-ar avantaja?”

Jedrik iscodi reacţia lui McKie.

Acesta fu frapat atât de caracterul brutal al întrebării, cât şi de implicaţiile pluralului folosit de Gar. Părea să presupună că el şi Jedrik serveau o cauză comună. Jedrik era pe cale să cântărească aserţiunea, iar McKie se simţea din ce în ce mai încântat că putea percepe tot ce se întâmplă. Mai mult, avu în acelaşi timp o intuiţie subită şi-şi dădu seama că va putea s-o răsplătească pe Jedrik pentru răbdarea ce i-o arătase.

Tria!

Ceva, în poziţia capului, în modul cum pronunţa cuvintele în galach, atinsese o coardă sensibilă în memoria lui McKie. Tria era o fiinţă umană care fusese educată de un panSpechi. Felul în care-şi mişca mai întâi ochii şi abia apoi capul, accentul şi manierismele de limbaj nu lăsau nici un dubiu. Numai că… pe Dosadi nu existau panSpechi. Cel puţin, în principiu.

Nimic din ce gândea nu i se oglindea lui McKie pe faţă. Continua să iradieze prudenţă, neîncredere şi răbdare. Dar începea să se întrebe dacă nu era pe cale să descâlcească un nou fir al misterului dosadian. O observă pe Jedrik privindu-l şi, fără ca măcar să se gândească, îi făcu semn din ochi, în cel mai pur stil dosadian, să-l urmeze în camera alăturată. Faptul că fusese perfect înţeles fu confirmat în secunda următoare, când ea apăru în odăiţă, fără a manifesta nici o surprindere.

„Ce-i?”

Îi împărtăşi bănuiala lui.

„PanSpechii sunt creaturile despre care mi-ai povestit că pot să-şi modifice corpul pentru a-l imita pe al altei specii?”

„Cu excepţia ochilor. Ochii lor sunt faţetaţi. Un panSpechi liber să ia forma altei specii n-ar fi, oricum, decât reprezentantul unei entităţi mai mari, care cuprinde cinci corpuri diferite. Cel ce se manifestă e titularul ego-ului, al identităţii. Aceasta se transmite periodic de la un trup la altul. Pentru panSpechi, cea mai mare crimă constă în împiedicarea acestui transfer prin fixarea ego-ului, cu mijloace chirurgicale, într-unul din cele cinci corpuri.”

Jedrik aruncă o privire în direcţia sălii învecinate.

„În privinţa ei, eşti sigur?”

„Semnele sunt prezente.”

„Ochii faţetaţi se pot camufla?”

„Exista unele mijloace: lentile de contact sau o operaţie destul de complicată. În orice caz, am o pregătire specială pentru detectarea unor astfel de lucruri şi pot să te asigur că nu Gar e cel care a format-o.”

Ea îl privi lung.

„Broey?”

„Un graluz ar fi locul ideal pentru a ascunde o creşă, dar...” Scutură din cap. „...N-aş crede. Din ce mi-ai spus tu despre Broey...”

„Gowachin”, încuviinţă ea. „Atunci, cine?”

„Cineva cu care a convieţuit de la o vârstă foarte fragedă.”

„Vrei să-i interoghezi pe prizonieri?”

„Aş vrea, dar nu le cunosc valoarea potenţială.”

Jedrik se uită la el fără a încerca să-şi ascundă mirarea. Fraza pe care o pronunţase avea o savoare dosadiană de mare rafinament. Era ca şi cum McKie, cel pe care credea că-l cunoaşte, se metamorfozase dintr-o dată, sub ochii ei, în altcineva. Nu era încă destul de dosadian pentru a-i acorda toată încrederea, dar, în nici un caz, nu se aşteptase să-l vadă progresând cu atâta repeziciune. Merita cu

prisosinţă să-i ofere câteva explicaţii mai amănunţite despre situaţia militară şi capacităţile relative ale lui Gar şi-ale Triei. I le dădu în maniera dosadiană: în fraze scheletice, sacadate, debarasate de tot ce nu era esenţial şi care puneau serios la contribuţie abilităţile de interpretare ale ascultătorului.

Asimilând rând pe rând datele, McKie sesiză şi punctele în care ea îşi ajusta vorbele pentru a nu depăşi capacităţile lui de înţelegere. Într-un sens, rezultatul îi amintea de răspunsurile Programului său Zilnic, de pe Central Central. Îşi descoperea propria reflecţie în atitudinile adoptate de Jedrik şi afla, în acelaşi timp, ce părere avea despre el. De fapt, îi acorda un respect limitat, puţin reticent, temperat de o oarecare tandreţe, cam ca a unui părinte faţă de copilul său. Dar ştia că, de îndată ce se vor fi întors în camera cealaltă, tandreţea avea să fie disimulată sub o mască impenetrabilă. Însă ea exista. Exista. Iar el nu cuteza să trădeze încrederea ei, contând pe această tandreţe, de teamă să nu-i fie retrasă pentru totdeauna.

„Sunt gata”, rosti.

Reveniră în postul de comandă. McKie avea deja o idee mai clară despre cum trebuia procedat aici. Încrederea reciprocă şi nelimitată nu-şi aveau locul. Totul stătea sub semnul întrebării. Trebuia tot timpul să manipulezi. Un soi de consideraţie rezervată era maximum ce-şi puteau acorda, în mod deschis, unul altuia, aceşti oameni. Conlucrau pentru a supravieţui sau când era mai mult decât evident că o acţiune comună aducea avantaje tuturor părţilor interesate. Dar, chiar şi când se uneau, dosadienii rămâneau individualişti incorijibili. Erau bănuitori când li se oferea ceva, fiindcă nimeni nu dădea nimic pe gratis. Relaţiile cele mai sigure şi mai stabile erau cele ce se găseau acolo unde alveolele ierarhiei erau solid definite şi ocupate. Acolo te puteai aştepta la minimum de ameninţare, de sus sau de jos. Toate astea îi aminteau lui McKie de ce spuneau cărţile de istorie despre comportamentul uman în birocraţiile perioadei clasice care precedase epoca intersiderală. El însuşi, cu mulţi ani în

urmă, avusese de-a face cu o corporaţie multirasială, care vădise manifestări similare, până când intervenţia BirSab-ului o făcuse să-şi înţeleagă greşeala. Membrii acelei corporaţii nu se dăduseră îndărăt de la nici o ticăloşie pentru a-şi atinge scopurile: mila, dezbinarea concurenţei, spionajul pe toate căile directe sau indirecte posibile, asasinatul, luarea de ostatici şi şantajul. Cine, în lumile Co-simţirii, nu auzise de faimoasa Inter-Astral Impex, azi dispărută?

McKie se opri la trei paşi distanţă de prizonieri.

Tria fu cea care deschise vorba.

„Aţi luat vreo hotărâre în ceea ce ne priveşte?”

„S-ar putea să ne fiţi de folos amândoi”, spuse McKie, „dar, deocamdată, mai avem câteva întrebări.”

Folosirea persoanei întâi plural nu-i scăpă nici Triei şi nici lui Gar. Amândoi se uitară la Jedrik, care stătea impasibilă lângă McKie.

Acesta i se adresă bărbatului:

„Tria e cu adevărat fiica ta? Eşti într-adevăr tatăl ei, prin legături de sânge?”

Tria păru surprinsă şi, cu proaspătul său discernământ, McKie percepu că nici nu ţinea să-şi ascundă reacţia. Dimpotrivă, dorea ca el să i-o vadă. Gar, în schimb, avusese un freamăt de stupoare, ceea ce, conform criteriilor dosadiene, echivala cu o săritură în sus. Aşadar, Tria nu era fiica sa adevărată. Dar, până în clipa aceasta, ea nu pusese niciodată la îndoială legătura lor de rudenie.

„Explică”, rosti McKie.

Această economie de cuvinte absolut dosadiană avu asupra lui Gar efectul unei lovituri de pumn. Se uită la Jedrik, care dădea toate semnele că era dispusă să aştepte oricât până când el se va hotărî să se execute. De fapt, Jedrik nu reacţionase nici la ce spusese McKie, nici la atitudinea lui Gar.

Vizibil învins, Gar îşi întoarse privirea către McKie.

„Traversasem munţii, împreună cu două femei. Nu eram decât noi trei. Voiam să încercăm obţinerea unor alimente netoxice cu mijloace proprii. Pe atunci, mulţi periferici

încercau asta. Însă rareori reuşeau. Mereu se întâmplă câte ceva: plantele mureau din senin, sursele de apă secau, ceva venea să fure tot ce crescuse. Zeii sunt invidioşi, ne spuneam noi.”

Îşi aruncă ochii spre Tria, care-l fixa cu o privire lipsită de orice expresie.

„Una dintre femei a murit în cursul primului an. Cealaltă s-a îmbolnăvit la vremea următoarei recolte, dar a mai dus-o până în primăvară. În zilele acelei recolte s-a întâmplat… Ne-am dus în grădină… vorba vine, grădină! Am găsit fetiţa acolo. N-aveam nici cea mai mică idee cum ajunsese în locurile acelea. Părea de vreo şapte sau opt ani, dar purtarea ei era cea a unui copil abia înţărcat. Lucruri dintr-astea se întâmplă destul de des la Periferie. Mintea dă înapoi când ceva-i prea oribil de îndurat. Am luat-o la noi. Uneori poţi să reeduci câte-un copil ca acesta, ca să devină util. Când femeia a murit şi semănăturile n-au mai dat rod, am luat-o pe Tria şi am făcut cale-ntoarsă spre Periferie. Nu ne-a fost uşor. Când am ajuns… eram bolnav. Tria m-a îngrijit. De atunci, am rămas împreună.”

McKie rămase profund mişcat de această poveste şi-i fu greu să-şi ascundă reacţia… dacă izbutise totuşi s-o facă. Datorită noii sale modalităţi dosadiene de a percepe lucrurile, îşi imagină o întreagă epopee în jurul relatării succinte a unor evenimente care, mai mult ca sigur, erau cât se poate de banale după etaloanele periferice. În acelaşi timp însă, îl cuprinse furia când se gândi la cealaltă informaţie conţinută în povestea lui Gar.

Educată de un panSpechi!

Găsise cheia. Aritch şi ai săi urmăriseră să menţină condiţiile iniţiale ale experimentului: existenţa a doar două specii. Pe de altă parte, introducerea unui element panSpechi se putea dovedi instructivă. Nimic mai simplu: era de ajuns să se aleagă un prunc uman de sex feminin, care să fie lăsat exclusiv într-un mediu panSpechi, pe durata primilor şapte sau opt ani ai vieţii. După care se aplica o ştergere selectivă a memoriei şi copila putea fi dată pe mâna unor părinţi adoptivi, pe Dosadi.

Dar mai era ceva: Aritch îl minţise atunci când îi spusese că nu ştia prea multe despre Periferie şi că Periferia nu făcea parte din experiment.

Frământat de aceste gânduri, McKie se întoarse în odăiţa învecinată. Jedrik îl urmă şi aşteptă în tăcere ca el să-şi orânduiască ideile.

În cele din urmă, McKie se uită la ea şi-i expuse deducţiile lui. Apoi, aruncându-şi privirea spre uşă, încheie:

„Trebuie să aflu cât mai multe lucruri despre Periferie."

„Cei doi sunt o sursă ideală."

„Dar n-ai nevoie de ei pentru celelalte planuri ale tale, de pildă pentru ofensiva contra culoarului lui Broey?"

„Se pot combina ambele lucruri. Te vei întoarce cu ei, pe teritoriul lor. Vei fi locotenentul meu. Asta o să-i pună în încurcătură. Nu vor şti cum trebuie să interpreteze gestul. Or să răspundă la întrebările tale. Vor fi destul de descumpăniţi ca să-ţi dezvăluie lucruri pe care, altminteri, probabil că le-ar ascunde."

McKie chibzui. Da... Jedrik nu ezita să-l pună să-şi rişte viaţa. Era mesajul suprem pe care-l adresa tuturor celor implicaţi. McKie avea să fie totalmente la discreţia lui Gar şi a Triei. Jedrik spunea: „Iată! Nu mă puteţi influenţa ameninţându-l pe McKie." Într-un fel, treaba asta îl apăra. În mod paradoxal – dar paradoxurile de acest gen existau din belşug pe Dosadi – actul acesta îndepărta destule dintre ameninţările care-l pândeau şi, mai ales, îi spunea multe despre natura adevăratelor sentimente pe care le avea Jedrik faţă de el. Cu acest gând vorbi.

„Nu-mi place un pat rece." Timp de-o secundă ochii ei scânteiară, poate fiindcă se umeziseră. Apoi, ea îl încurajă:

„Nu contează ce se va întâmplă cu mine, McKie. Tu însă... eliberează-ne!"

Cu o pârghie bună şi cu un bun punct de sprijin, orice inteligenţă co-simţitoare se poate metamorfoza într-un strălucit instrument al cunoaşterii de sine.

„Dacă ea nu comite vreo greşeală sau dacă noi nu descoperim un avantaj nesperat”, spuse Broey, „nimicirea noastră nu-i decât o problemă de timp.”

Se afla în cuibul său de vultur din vârful celei mai înalte clădiri de pe Colinele Consiliului. Postul de comandă era o sală fortificată, de formă ovală, cu un singur geam. Acesta, situat exact pe linia privirii lui Broey, oferea spectacolul apusului de soare, dincolo de pereţii canionului. În stânga lui Broey se găsea o măsuţă cu un comunicator. Patru ofiţeri superiori aşteptau ordine, în apropiere. Restul sălii era ocupat de hărţi, panouri de poziţii şi alte accesorii de comandament, cu personalul aferent.

Serviciul de informaţii tocmai îi raportase lui Broey că Jedrik îi capturase pe Gar şi pe Tria.

Unul dintre ofiţeri, cu trupul sfrijit şi marcat de toate celelalte stigmate ale gowachinilor născuţi la Periferie, privi şovăitor spre tovarăşii săi şi-şi drese glasul înainte de a întreba:

„E momentul să capitulăm?”

Broey îşi scutură capul, într-un gest de negare tipic uman.

Ar fi timpul să-i pun la curent, gândi el.

Se simţea zdrobit. Zeul refuza să-i vorbească. Nimic din lumea lui nu mai respecta vechile rânduieli.

Am fost traşi pe sfoară.

Puterile Zidului Zeilor îşi bătuseră joc de el. Îşi bătuseră joc de această lume şi de toţi locuitorii ei. Îşi…

„Acest McKie…” începu acelaşi ofiţer.

Broey înghiţi, apoi îi tăie vorba:

„Mă îndoiesc că McKie are cea mai mică idee despre felul în care ea îl manipulează.”

Aruncă o privire spre stiva de dosare de pe măsuţă. Cele mai multe erau rapoarte despre McKie. Serviciul de informaţii nu stătuse cu mâinile-n sân.

„Dacă am reuşi să-l luăm prizonier sau să-l omorâm…” se încumetă ofiţerul.

„Prea târziu”, rosti Broey.

„Avem vreo şansă să evităm capitularea?”

„Şansa asta există întotdeauna.”

Nici unul din ofiţeri nu păru să guste răspunsul. Un al doilea, corpolent, cu tenul de un verde lucios, spuse la rândul său:

„Dacă vom fi nevoiţi să capitulăm, ce ne garantează că…”

„Nu vom capitula niciodată şi va trebui să facem astfel, încât s-o ştie şi ea! Intenţia ei este să ne extermine.”

Gata! Le-o spusese.

Deşi tulburaţi, părură că încep să-i înţeleagă raţionamentul. Încet, feţele li se luminară.

„Culoarul…” rosti un al treilea ofiţer.

Broey se mulţumi să-l privească fără nici o expresie. Imbecilul ar fi trebuit să priceapă că nu puteau spera să evacueze către Periferie decât o frântură din forţele lor, înainte ca Jedrik şi Tria să le taie calea. Şi chiar dacă s-ar fi refugiat la Periferie, ce puteau face? Habar n-aveau unde erau ascunse blestematele de fabrici şi depozite de alimente.

„Poate c-am putea încerca s-o eliberăm pe Tria”, propuse sfrijitul.

Broey pufni dispreţuitor. Se rugase ca Tria să ia legătura cu el pentru negocieri. Degeaba. Nu dăduse nici un semn de viaţă, nici măcar după ce fusese silită să se retragă în nenorocita ei de enclavă. Concluzia nu putea fi decât că pierduse controlul trupelor ei din afara oraşului. Erau destule dovezi care confirmau această concluzie. Periferia era pierdută. Acolo stăpâneau situaţia forţele lui Jedrik. Altminteri, Tria ar fi încercat să-l contacteze de îndată ce-şi va fi dat seama că poziţiile ei nu puteau să reziste. Orice informaţie, orice piesă cât de cât valoroasă în acest joc ar fi determinat-o să se întoarcă spre ofertantul care putea plăti cel mai mult.

Dar cine putea fi acest ofertant? La urma urmei, Tria era o fiinţă umană.

Broey suspină.

Şi acest McKie… un savant idiot venit de dincolo de Zidul Zeilor, un expert în materie de **armament.** Fără-ndoială că Jedrik ştiuse. Dar de unde? Oare şi ei îi vorbeau Zeii? Greu de crezut. Jedrik se arăta prea vicleană ca să se lase îmbrobodită de divinităţi necinstite.

Mai vicleană, mai inteligentă, mai dosadiană decât mine.

Îşi merita victoria.

Broey se ridică şi se duse la fereastră. În spatele lui, ofiţerii schimbară priviri neliniştite. Va reuşi să-i scoată din buclucul acesta?

De la geam, Broey putea să observe o parte a îngustului său culoar. Nu auzea zgomotul bătăliei, însă jerbele de explozii portocalii arătau că luptele continuau. Ştia care era miza partidei angajate de Jedrik. Gowachinii din spatele Zidului Zeilor, cei ce creaseră acest loc infernal, erau de o încetineală exasperantă. Dar, până la urmă, nu se putea să nu-şi dea seama şi ei ce urmărea Jedrik. Aveau de gând, aceşti gowachini arieraţi, să intervină pentru a încerca s-o oprească? Cu siguranţă că şi ea aştepta asta. Fiecare dintre acţiunile ei îi demonstra lui Broey grija cu care Jedrik se pregătise pentru a-i înfrunta pe idioţii ăia de Dincolo. Broey aproape că i-ar fi dorit izbânda, de n-ar fi fost preţul pe care trebuiau să-l plătească el şi poporul său.

Jedrik avea, faţă de el, avantajul timpului. Şi-l mai avea pe McKie, pe care se pricepuse să-l manevreze ca pe o minunată unealtă. Ce-avea să mai poată face McKie, când îşi va da în sfârşit seama la ce voia să-l folosească Jedrik? Da… McKie era, pentru ea, o unealtă perfectă. Nu încăpea îndoială că-i aşteptase sosirea pentru a acţiona. Şi nu se-nşelase.

Pe toţi Zeii! A fost extraordinară!

Broey îşi scărpină nodulii intraventriculari. Foarte bine, era prins în capcană, dar încă mai putea face o mulţime de lucruri. Se întoarse spre ofiţerii săi.

„Abandonaţi culoarul. Faceţi-o cât mai discret, însă fără a pierde vreme. Repliaţi-vă pe fortificaţiile interioare.”

În momentul în care ofiţerii dădeau să iasă, Broey îi

opri:

„Am nevoie şi de câţiva voluntari aleşi cu grijă. Li se va explica situaţia, în aşa fel încât sa nu-şi facă nici o iluzie. Vor trebui să se sacrifice aşa cum nici un gowachin nu şi-a închipuit vreodată.”

„Adică?”

Sfrijitul fusese cel ce vorbise. Broey găsi de cuviinţă să-i răspundă personal. Un gowachin născut la Periferie era cel mai în măsură să înţeleagă asemenea lucruri.

„Vom mări preţul pe care trebuie să-l plătească Jedrik. Sute de-ai ei pentru unul de-ai noştri.”

„Misiuni sinucigaşe”, rosti sfrijitul.

Broey încuviinţă din cap şi urmă:

„Mai e ceva. Vreau să fie adus aici Havvy şi să se dea dispoziţii pentru a se mări raţia de hrană a oamenilor pe care i-am ţinut în rezervă.”

Doi ofiţeri spuseră într-un glas:

„Nu vor accepta sacri...”

„Am alte planuri în legătură cu ei”, îi întrerupse Broey.

Şi gândi: da, unii dintre aceşti oameni îi mai puteau încă fi de folos. Nu pe cât îi era McKie lui Jedrik, dar... mai exista, totuşi, o şansă. Da, o şansă! Poate că Jedrik nu realiza exact cum putea să-şi folosească el oamenii. Pe Havvy, de pildă. Era limpede că şi ea se gândise să-l folosească, dar apoi renunţase. Ei bine, atunci avea să profite el, Broey. Le făcu semn ofiţerilor să treacă la executarea ordinelor. De bună seamă că remarcaseră noua sa fermitate. Aveau s-o transmită şi celor din subordinea lor. Era un alt lucru care-i favoriza planurile. Făcea să întârzie momentul în care poporul său ar fi putut să-şi dea seama că-şi juca ultima carte.

Se aşeză din nou în faţa comunicatorului şi chemă echipa de cercetare, ordonându-i să-şi sporească eforturile. Mai putea încă să realizeze ceea ce izbutise Jedrik cu Pcharky... dacă găseau un alt Pcharky.

Cunoaşterea este domeniul legistului, la fel cum este o sursă de crime.

McKie îşi spunea c-ar fi trebuit să-şi dea seama de la bun început că o misiune încredinţată de Jedrik nu putea fi ceva simplu. Complicaţiile dosadiene erau inevitabile.

„Ei nu trebuie să se îndoiască nici un moment că eşti, într-adevăr, locţiitorul meu.”

„Atunci, trebuie să fiu locţiitorul tău.”

Răspunsul o satisfăcu şi ea îi expuse, în linii mari, planul ei, nu fără a-l avertiza că înfruntarea ce se prefigura n-avea să fie o comedie. Trebuia să-i facă faţă ca un perfect cunoscător al cerinţelor planetei.

Noaptea învăluise Chu-ul când Jedrik termină pregătirea lui pentru această misiune. De cum reveniră în postul de comandă, unde aşteptau încă Tria şi Gar, ocazia se prezentă întocmai cum prezisese Jedrik. Era vorba de un atac lansat de Broey contra Porţii 18. Jedrik se întoarse spre el şi-i ordonă scurt:

„Află ce urmăreşte!”

McKie făcu stânga-mprejur, fără a zăbovi decât pentru a-şi desemna patru însoţitori dintre oamenii care stăteau lângă uşă. Observă că Tria şi Gar nu încearcă să-şi ascundă mirarea. Îşi făcuseră o anumită părere despre statutul lui McKie şi se vedeau obligaţi să şi-o revizuiască în mod radical. Probabil că Tria era cea mai perplexă, mai ales că avea îndoieli cu privire la propria-i persoană. McKie bănuise că Jedrik nu va scăpa prilejul să-i sporească incertitudinile, anunţând-o că, de îndată ce el se va întoarce de la Poarta 18, va pleca împreună cu ei.

„Veţi considera ordinele lui ca fiind ale mele.”

Poarta 18 se dovedi a fi altceva decât o problemă minoră. Broey o ocupase, împreună cu cele două imobile care-o încadrau. Unul dintre atacatori se aruncase, de la înălţimea unei ferestre, drept în mijlocul uneia dintre cele mai bune unităţi ale lui Jedrik, cu o bombă care făcuse prăpăd.

„Peste o sută de morţi”, îi raportă un mesager cu

răsuflarea tăiată.

Lui McKie nu-i plăceau implicaţiile pe care le reprezenta un atac sinucigaş, dar nu-şi putea acorda răgazul să le evalueze. Mai întâi trebuia eliminată această ameninţare. Ordonă să se execute două manevre de diversiune, în timp ce un comando aruncă în aer una dintre clădirile ocupate de inamic. Poarta fu acoperită de dărâmături şi moloz. Cealaltă clădire rămase, astfel, izolată. Rapiditatea fulgerătoare a acestei victorii îi conferi lui McKie un prestigiu imens în ochii combatanţilor lui Jedrik şi comandanţii îi executară cu promptitudine ordinele, când le ceru să ia cât mai mulţi prizonieri şi să i-i aducă pentru a-i interoga.

La solicitarea lui, unul din cei patru oameni pe care-i luase cu el îi aduse o hartă a sectorului, pe care-o fixă pe-un perete. Nu trecuse o oră de când o părăsise pe Jedrik, dar avea impresia că pătrunsese într-o altă lume, încă şi mai primitivă decât cea în care evolua extraordinara femeie ce declanşase toate acestea. Era deosebirea dintre o acţiune percepută la mâna a doua sau a treia, prin intermediul rapoartelor, şi acţiunea trăită fizic. Exploziile şi şuieratul aruncătoarelor de flăcări de pe străzile înconjurătoare exacerbau şi mai mult această senzaţie.

Examinând harta, McKie declară:

„Toată povestea asta miroase a capcană. Retrageţi toate trupele din zonă, mai puţin o forţă mobilă de ocupaţie. Raportaţi-i lui Jedrik.”

Oamenii din jur se executară. Lângă McKie nu mai rămaseră decât unul dintre cei de la Jedrik şi doi locotenenţi. Cel dintâi întrebă:

„Şi locul în care suntem?”

McKie privi împrejur. Era o încăpere spaţioasă, pătrată, cu pereţi de culoare brună. Două ferestre dădeau spre o stradă situată de cealaltă parte a imobilului care încă mai rezista lângă poarta neutralizată. Abia dacă apucase s-arunce o privire în jur când fusese condus aici, pentru a-şi stabili postul de comandă. Patru străzi, a căror apărare fusese organizată în grabă, îl izolau de sectorul luptelor.

Aveau, oricum, posibilitatea să arunce un cablu de traversare spre clădirea învecinată, dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută. Şi era benefic pentru moralul trupelor să rămână în sectorul periculos.

Se adresă unuia dintre locotenenţi:

„Coboară la intrarea imobilului. Cheamă toate ascensoarele şi fă-le inutilizabile, în afară de unul singur. Rămâi de pază acolo cu câţiva oameni şi postează santinele în casa scării. Te vei ocupa personal să-mi aduci sus prizonierii. Observaţii?”

„Am să trimit două echipe ca să întindă cabluri şi să verifice dacă clădirile învecinate prezintă siguranţă.”

Fireşte! îşi spuse McKie, dând din cap în semn de încuviinţare.

Pe Zei! Cât de perfect reacţionau aceşti oameni în situaţiile de urgenţă! Erau la fel de eficienţi şi tranşanţi ca o lamă de brici.

„Executarea!” rosti el.

N-avu de aşteptat nici zece minute până ce-i fu adus primul prizonier. Era un gowachin tânăr, cu pleoapele marcate de nişte cicatrice curioase, spiralate şi mai deschise la culoare decât verdele feţei.

Cei doi oameni care-l ţineau se opriră în faţa uşii. Gowachinul nu opunea rezistenţă. Locotenentul care îi însoţise plecă, închizând uşa.

Unul dintre gardieni, mai vârstnic şi tras la faţă, arătă cu bărbia spre prizonier, întrebând:

„Ce facem cu el?”

„Legaţi-l de-un scaun.”

McKie îl studie cu atenţie pe gowachin în timp ce i se executa ordinul.

„Unde a fost capturat?”

„Încerca să părăsească clădirea cealaltă printr-o conductă de canalizare.”

„Singur?”

„Nu ştiu. E primul dintr-un grup mai mare de prizonieri. Ceilalţi aşteaptă afară.”

Terminaseră de legat gowachinul şi se postară direct în

spatele lui.

Prizonierul era îmbrăcat într-un combinezon negru, a cărui despicătură caracteristică, în formă de V, îi lăsa dezvelite ventriculele. Veşmântul era tăiat şi sfâşiat în mai multe locuri. Se vedea că fusese percheziţionat din cap până-n picioare fără menajamente. McKie îşi înăbuşi un sentiment de compasiune. Cicatricele de pe pleoapele gowachinului excludeau orice alte considerente în afara celor mai urgente necesităţi dosadiene.

„Ar fi putut să-ţi îndepărteze mai bine tatuajul care-ţi indică încrengătura”, spuse el fără vreun alt preambul. Recunoscuse imediat semnul Înotătorilor din Adâncuri. Era o încrengătură relativ minoră, cu un număr redus de membri, dar cu amorul propriu destul de sensibil.

Tânărul gowachin clipi de câteva ori. McKie i se adresase pe un ton atât de dezinvolt, încât îi trebuiră mai multe secunde pentru ca uimirea să i se întipărească pe chip.

„Vrei să-mi spui, te rog, cum te cheamă?” reluă McKie pe acelaşi ton detaşat.

„Grinik.”

Răspunsese aproape mecanic.

McKie îi ceru unuia din gardieni ceva de scris. Notă numele gowachinului într-un carneţel, adăugând denumirea încrengăturii.

„Grinik, de la Înotătorii din Adâncuri”, articulă el cu voce domoală. „De cât timp te afli pe Dosadi?”

Gowachinul trase adânc aer prin ventricule, apoi rămase tăcut. Gardienii păreau nedumeriţi. Interogatoriul nu se desfăşura după cum s-ar fi aşteptat. De altfel, nici McKie nu prea ştia la ce să se-aştepte. Se afla încă sub impresia şocului pe care i-l produsese recunoaşterea tatuajului şters în mod neglijent.

„Dosadi nu-i decât o mică planetă”, reluă el. „Universul din care venim noi doi însă este foarte mare şi uneori poate fi foarte crud. Presupun că n-ai venit aici ca să-ţi găseşti moartea.”

Dacă acest Grinik nu cunoştea planurile sinistre ale

celor ce-l trimiseseră, lucrul avea să iasă la iveală curând. Fraza lui McKie putea fi interpretată ca o ameninţare personală mai apropiată decât cea globală, care plana asupra Dosadiei. Rămânea de văzut cum avea să reacţioneze Grinik.

Tânărul gowachin şovăia încă.

Când nu eşti sigur, păstrează tăcerea.

„Pari să fi fost destul de bine pregătit pentru această misiune”, zise McKie. „Dar mă-ndoiesc că ţi s-a explicat totul. Inclusiv cele câteva detalii esenţiale pentru a-ţi asigura supravieţuirea într-o situaţie ca asta.”

„Cine eşti?” vru să ştie Grinik. „Cum îţi permiţi să vorbeşti aici despre lucruri care…”

Tăcu brusc, privind peste umăr la cei doi gardieni din spatele lui.

„Ei ştiu totul despre noi”, minţi McKie.

Sesiză imediat parfumul dulceag al fricii gowachine, un fel de aromă florală pe care n-o simţise decât în foarte rare ocazii. Gardienii o adulmecaseră şi ei; arborară un zâmbet uşor pentru a arăta că-i cunoşteau semnificaţia.

„Stăpânii tăi te-au trimis aici ca să mori”, reîncepu McKie. „Vor plăti, probabil, foarte scump pentru asta. Vrei să ştii cine sunt eu? Sunt Jorj X. McKie, legist în baroul gowachin, Sabotor Extraordinar, prim-locţiitor al Keilei Jedrik, cea care va guverna, curând, întreaga planetă. Îţi cer în mod oficial să-mi răspunzi la întrebări, căci e în joc Legea.”

Pe lumile gowachine, aceasta era somaţia supremă. Grinik părea răvăşit.

„Ce vrei să ştii?”

Abia reuşise să articuleze cuvintele.

„Scopul misiunii tale pe Dosadi. Ce instrucţiuni precise ai primit şi de la cine.”

„Suntem douăzeci, cu toţii. Ne-a trimis Mrreg.”

Numele acesta! Răsunetul său în tradiţia gowachină era de natură a-l descumpăni pe McKie. După o scurtă pauză, rosti:

„Continuă.”

„Alţi doi dintre cei douăzeci se află afară.”

Grinik arăta cu capul spre uşă, pledând în mod vădit pentru soarta tovarăşilor săi captivi.

„Ce instrucţiuni vi s-au dat?”

„Să-i scoatem pe-ai noştri din locul ăsta de groază.”

„Cât timp?”

„N-au mai rămas decât… şaizeci de ore.”

McKie expiră într-un suspin lung. Aşadar, Aritch şi compania îl lăsaseră baltă. Luaseră hotărârea să distrugă Dosadi.

„Unde sunt ceilalţi membri ai grupului vostru?”

„Nu ştiu.”

„Aţi fost, fără doar şi poate, un comando de rezervă special instruit în vederea acestei misiuni. Eşti conştient de slăbiciunile pregătirii voastre?”

Grinik nu spuse nimic.

McKie îşi reprimă sentimentul de deznădejde şi aruncă o privire spre cei doi gardieni. Înţelesese că-i aduseseră mai întâi acest prizonier fiindcă era unul din cei trei care nu erau originari de pe Dosadi. Cu siguranţă că Jedrik le dăduse indicaţiile necesare. Multe lucruri îi deveneau mai limpezi acum, de când îşi însuşise noul mod de percepţie. Jedrik exercitase un maximum de presiune pentru ca gowachinii aflaţi de cealaltă parte a Zidului Zeilor să se demaşte. Dar ea nu-şi închipuia de ce erau ei în stare pentru a o opri. Era timpul ca Jedrik să afle la ce fel de butoi cu pulbere aprinsese fitilul. Trebuia să afle şi Broey – mai ales Broey –, înainte de-a ordona şi alte misiuni sinucigaşe.

Uşa se deschise şi locotenentul care ieşise mai înainte veni să-i şoptească:

„Ai avut dreptate în privinţa capcanei. Am minat toată zona înainte de-a ne retrage. I-am făcut zob. Poarta e în mâinile noastre acum. Am curăţat şi clădirea cealaltă.”

McKie îşi ţuguie buzele, apoi spuse:

„Duceţi-i pe toţi prizonierii la Jedrik. Anunţaţi-o că ne întoarcem.”

O licărire de mirare sclipi în ochii locotenentului.

„Jedrik ştie.”

Omul părea să mai şovăie.

„Ce este?” întrebă McKie.

„Mai avem afară un prizonier… un om, pe care ar trebui să-l interoghezi înainte de a pleca.”

McKie chibzui. Jedrik ştia de întoarcerea lui, ştia ce se petrecuse aici şi ştia de prizonierul uman. **Ea** voia ca el să-l interogheze. Da… evident. Jedrik nu lăsa nimic la voia întâmplării… conform criteriilor ei. Ei bine, era cazul să-şi schimbe criteriile! Dar poate că o ştia şi pe asta.

„Numele lui?”

„Havvy. E omul lui Broey, însă până nu demult s-a aflat în slujba lui Jedrik. Jedrik ne-a spus să-ţi comunicăm că-i un rebut, că a fost contaminat.”

„Aduceţi-l!”

Văzându-l pe Havvy, McKie fu surprins. La suprafaţă, era un personaj şters şi insignifiant, cu o doză bună de fanfaronadă sub o mască de iniţiere secretă. Purta o uniformă verde, cu o brasardă de şofer. Uniforma era boţită, dar fără tăieturi sau rupturi. Fusese tratat cu ceva mai multă bunăvoinţă decât gowachinul pe care gardienii îl scoteau acum din cameră. Havvy îi luă locul pe scaun. Cu un gest scurt, McKie le indică paznicilor să nu-l lege.

Un vârtej de întrebări necontrolate dansa în mintea lui McKie. Se simţea în criză de timp. Doar şaizeci de ore! Cu toate acestea, avea impresia că nu era decât la un pas de soluţia misterului dosadian, că, dintr-un moment în altul, avea să cunoască numele şi motivaţiile reale ale celor ce creaseră acest monstru. Havvy? Fusese în slujba lui Jedrik? În ce calitate? În ce sens era un rebut? Contaminat?

Un vârtej de-ntrebări, da!

Havvy aştepta, încordat, pe scaun. Din când în când arunca o privire în jur sau înspre ferestre. De afară nu se mai auzeau explozii.

În timp ce-l studia cu şi mai multă atenţie, McKie băgă de seamă mai multe lucruri. Havvy era un om mic de statură, dar foarte robust – genul de ins care poate da de furcă unui adversar ce se ia după aparenţe. Era greu să-i ghiceşti vârsta, însă nu era dosadian. Un membru al echipei

lui Grinik? Puţin probabil. Atunci, ce era? În nici un caz dosadian. Nu-i examina pe cei dimprejur după tipicul dosadian, încercând să le evalueze automat statutul social. Reacţiile lui erau mult prea lente. În plus, o bună parte din ce-ar fi trebuit să ascundă în el răzbătea de-a dreptul la suprafaţă. Da, acesta era lucrul cel mai revelator. Pe Dosadi totul se petrecea sub primul nivel al realităţii şi McKie era cel mai în măsură să resimtă acest lucru, pentru care nici Aritch, nici consilierii lui nu-l pregătiseră. I-ar fi trebuit o Viaţă întreagă ca să asimileze toate nuanţele existenţei pe această planetă. Din nefericire, n-avea la dispoziţie decât ceva mai puţin de şaizeci de ore.

Toate aceste gânduri traversaseră mintea lui McKie în doar câteva clipe. Hotărându-se brusc, le făcu semn tuturor celor aflaţi în odaie să se retragă.

Unul dintre oamenii din serviciul de securitate dădu să protesteze, dar McKie, dintr-o privire, îl făcu să amuţească. Apoi îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa prizonierului.

După ce uşa se închise în spatele ultimului om, McKie atacă:

„Ai fost trimis aici special pentru a lua legătura cu mine.”

Nu era deschiderea la care se aşteptase Havvy. Îl privi pe McKie cu un aer stupefiat. Pe culoar se trânti o uşă. Apoi se auziră alte uşi care se deschideau şi se închideau cu zgomot, tropăituri. O voce amplificată ordonă:

„Toţi prizonierii afară!”

Havvy îşi muşcă buza de sus. Nu încercă să protesteze. Un suspin adânc îi cutremură trupul. Apoi întrebă:

„Eşti Jorj X. McKie de la BirSab?”

McKie îşi rotunji buzele şi emise un fluierat perplex. Havvy se îndoia de propriile-i simţuri? Uimitor. Clătinând din cap, continuă să-şi studieze prizonierul.

„Nu poţi fi McKie!” zise Havvy.

„Aaa!” lăsă să-i scape fără voie McKie.

Ceva îl frapase dintr-o dată la Havvy: corpul lui se mişca, glasul lui vorbea, dar privirea nu i se conforma.

McKie îşi aminti ce-i spusese odată Fannie Mae. **Un**

contact abia simţit. Brusc, avu o certitudine: altcineva privea cu ochii lui Havvy. Sigur că da! Aritch şi-ai săi controlau entitatea calebană care menţinea bariera din jurul Dosadiei. Această entitate putea să contacteze, în orice clipă, anumite persoane de pe suprafaţa planetei. În acest fel, putea fi la curent cu tot ce vedeau sau aflau aceste persoane. Dosadi era probabil plină de asemenea spioni, special antrenaţi să ascundă efectele transei de comunicaţie. Cine ştie câţi agenţi plasase aici Aritch!

Să fi fost ceilalţi locuitori ai Dosadiei în totală necunoştinţă de cauză? Puţin probabil.

„Şi, totuşi, trebuie să fii McKie”, decretă subit Havvy. „Jedrik încă mai acţionează conform…” Lăsă fraza în suspensie.

„Îmi închipui cât de mult ai reuşit s-o amuzi cu gafele tale”, spuse McKie. „Te asigur însă că BirSab-ul n-a fost **deloc** amuzat.”

Un aer de satisfacţie nemărginită modifică expresia lui Havvy.

„Nu; ea n-a putut încă să efectueze transferul.”

„Transferul? Ce transfer?”

„Încă n-ai înţeles în ce fel trebuie Pcharky să-şi răscumpere libertatea?”

McKie fu zdruncinat de această nouă întorsătură.

„Lămureşte-mă.”

„Pcharky trebuie să transfere identitatea ta în corpul lui Jedrik şi identitatea lui Jedrik în corpul tău. Cred că, la un moment dat, ea a intenţionat să încerce acest lucru cu mine, dar…”

Ridică din umeri.

Efectul fu cel al unei bombe, în conştiinţa re-sensibilizată a lui McKie. Rebut! Contaminat! Transfer corporal! McKie rosti acuzator:

„Broey te-a trimis aici!”

„Bineînţeles”, replică agresiv Havvy.

McKie îşi înăbuşi furia. Subtilităţile dosadiene nu-l mai dezorientau ca la început. Avea pur şi simplu impresia că desprinde un strat de disimulare după altul. Şi, după fiecare

nou strat, i se părea că descoperă adevărul **adevărat.** Dar aceasta nu era decât o capcană pe care universul întreg o întindea imprudenţilor. Era misterul suprem, iar McKie detesta misterele. Unii spuneau că asta era o trăsătură indispensabilă pentru un agent al BirSab-ului. Elimini mai bine ceea ce deteşti. Numai că, pe această planetă, tot ce descoperea contribuia doar la a-i demonstra întinderea ignoranţei sale în privinţa misterelor precedente. Iar acum descoperise ceva nou în legătură cu Jedrik. Nu se îndoia nici o clipă că mesagerul uman al iui Broey spunea adevărul.

Pcharky izbutise să stăpânească toate complexităţile ego-transferului panSpechi. Realizase acest lucru fără a folosi, ca subiect, un panSpechi, dacă nu cumva… da… asta extindea implicaţiile conţinute în povestea Triei. Experienţa pe care-o făcuseră cu panSpechii căpătase proporţii încă şi mai groteşti.

„Vreau să vorbesc direct cu monitorul tău caleban”, spuse McKie.

„Monitorul… ce-i aia?”

Prefăcătoria era atât de stângace, încât McKie se mulţumi să pufnească dispreţuitor. Se aplecă în faţă:

„Am să-i vorbesc direct lui Aritch. Bagă de seamă să-mi recepţioneze mesajul fără nici un fel de eroare.”

Privirea lui Havvy deveni uşor sticloasă. Un tremur mărunt îi străbătu trupul.

McKie simţi cum i se insinuează în conştiinţă primele filamente ale unei comunicaţii calebane. Le respinse energic.

„Nu, nu aşa! O să vorbesc normal, prin intermediul agentului tău. Fii foarte atent la ce-am să-ţi spun, Aritch. Cei ce poartă răspunderea pentru acest coşmar dosadian nu vor reuşi niciodată să fugă destul de repede, destul de departe şi destul de mult timp pentru a scăpa de pedeapsă. Dacă scopul tău este ca toţi gowachinii din univers să devină ţinta tuturor violenţelor, ţi-ai ales bine metoda. Mai sunt şi-alţii, inclusiv BirSab-ul, care pot folosi violenţa în masă, dacă sunt obligaţi s-o facă. Nu e o perspectivă plăcută. Dar dacă refuzi să te supui propriilor voastre legi şi

să respecţi relaţia de onoare care îl leagă pe client de legistul său, infamia ta va fi dată în vileag. Miliarde de gowachini nevinovaţi, împreună cu tine şi acoliţii tăi, al căror statut legal rămâne de determinat, vor plăti preţul sângelui.”

Sprâncenele lui Havvy coborâră în semn de nedumerire.

„Infamia?”

„Vor să dezintegreze planeta.”

Havvy se lipi de spătarul scaunului şi-l fulgeră pe McKie cu privirea.

„Minţi.”

„Până şi tu, Havvy, eşti capabil să recunoşti adevărul. Te voi elibera şi voi ordona să fii trecut dincolo de liniile noastre. Te vei duce la Broey şi-i vei spune ce-ai aflat de la mine.”

„E o minciună! Nu se poate să…”

„Întreabă-l tu însuţi pe Aritch.”

Havvy nu întrebă: „Care Aritch?” Se ridică brusc de pe scaun.

„Am să-l întreb.”

„Şi spune-i lui Broey că nu ne-au mai rămas nici şaizeci de ore. Nici unul dintre noi, cei care suntem imuni la ştergerea memoriei, n-are nici cea mai mică şansă să scape cu viaţă.”

„Noi?”

McKie dădu în tăcere din cap. **Da, acum am devenit şi eu dosadian,** gândi el. Apoi, cu voce tare:

„Ieşi!”

Zâmbi în sinea lui, când locotenentul deschise uşa exact în clipa în care Havvy punea mâna pe clanţă.

„Ocupă-te personal de el”, spuse McKie. „Într-un minut sunt gata de plecare.”

Fără să se preocupe dacă omul înţelesese ce-avea de făcut, McKie închise ochii şi medită. Rămânea problema lui Mrreg, care trimisese douăzeci de gowachini de pe Tandaloor, pentru a-i evacua pe ai săi de pe această planetă. Mrreg… Era numele monstrului mitic, care-i pusese atât de cumplit la încercare pe gowachinii primitivi, încât

aproape-i exterminase, şi cărora le imprimase structura instinctelor lor fundamentale.

Mrreg?

Era un nume de cod sau numele pe care-l purta în realitate un gowachin? Sau, poate, rolul pe care-l interpreta un gowachin?

> **Se poate afirma că o populaţie îşi dă consimţământul în cunoştinţă de cauză, când minoritatea aflată la putere acţionează în secret pentru a declanşa un război, numai în scopul de a justifica existenţa propriilor forţe armate? Istoria a dat deja răspuns la această întrebare. Fiecare societate aparţinând Co-simţirii moderne şi-a însuşit punctul de vedere istoric conform căruia dezinformarea sau informarea publică incompletă în acest domeniu constituie o crimă de neiertat.**

Fragment din Procesul Proceselor

La mai puţin de o oră după ce părăsise Poarta 18, McKie şi escorta sa ajunseră în faţa imobilului în care Jedrik îşi instalase cartierul general. McKie alese intrarea ferită, unde se afla ascensorul expres, pentru a evita trecerea prin sala în care era Pcharky. Nu voia ca atenţia să-i fie în mod inutil distrasă într-un moment ca acesta. Lăsă escorta în hol, dând ordin ca oamenii să-şi primească raţia de hrană şi să se odihnească, apoi chemă ascensorul. O fată de vreo cincisprezece ani deschise uşa şi-i făcu semn să intre în penumbra cabinei.

McKie, ascunzându-şi perfect neîncrederea pe care i-o inspirau instinctual toţi locuitorii planetei, inclusiv cei tineri, o examină atent în timp ce ea îşi ocupa locul de lângă uşă. Era o adolescentă cu faţa şi mâinile murdare, îmbrăcată într-o salopetă gri, cu genunchii rupţi. Faptul în sine că mai supravieţuia pe Dosadi arăta că-şi vânduse, probabil, de nenumărate ori trupul pentru câteva fărâme de mâncare. Înţelese până la ce punct fusese influenţat de Dosadi, când

îşi dădu seama că acest gând nu-i trezea nici cea mai mică reacţie de cenzură. Când trăiai în condiţii umilitoare, făceai ce îţi cereau aceste condiţii. Era singura alternativă: asta sau moartea. Iar unii alegeau moartea, desigur.

„Jedrik”, spuse el.

Fata acţionă comenzile şi, după câteva clipe, McKie descinse într-un coridor necunoscut. Două santinele cărora le recunoscu însă feţele stăteau de gardă în faţa unei uşi din fundul culoarului. Oamenii nu-i arătară nici un fel de interes când deschise uşa pe care-o păzeau şi-i trecu repede pragul.

Se pomeni într-o anticameră goală, cu o altă uşă în faţă. Mai puţin sigur de el decât lăsa să se vadă, deschise a doua uşă şi pătrunse într-o încăpere mai vastă, în care domnea penumbra deasă a unei săli de proiecţie. Mai multe siluete se profilau pe fondul unui focar holografic, situat în stânga lui. Recunoscu profilul lui Jedrik şi se duse să se aşeze alături de ea.

Jedrik nu-şi luă privirea de la focarul H, de unde un Broey în mărime naturală fixa un punct situat peste capetele lor. McKie remarcă uşorul decalaj al simulării pe calculator. Broey cel din focar nu era decât o imagine.

Cineva, la cealaltă extremitate a sălii, se ridică şi-şi schimbă locul. McKie recunoscu silueta lui Gar, în momentul în care traversă unul dintre fasciculele proiectorului.

„Ce-i cu simularea asta?” şopti McKie aplecându-se spre Jedrik.

„Începe să facă lucruri pe care nu le-am prevăzut.”

Misiunile sinucigaşe. McKie se concentră asupra simulării, întrebându-se de ce-i lipsea sincronizarea sonoră. Ah! Da… Cei din sală citeau mişcarea buzelor, iar tăcerea le permitea să-şi concentreze mai bine atenţia. Jedrik era pe cale să revizuiască modelul lui Broey din mintea ei. Şi cu siguranţă că mai avea un model, încă şi mai precis decât al lui Broey, care-i îngăduia să prevadă, cu un anumit avans, reacţiile unui oarecare Jorj X. McKie.

„Chiar ai fi făcut-o?” întrebă el.

„De ce-mi distragi atenţia cu asemenea prostii?”

McKie reflectă. Replica era îndreptăţită. N-ar fi trebuit să-i pună o întrebare căreia-i cunoştea dinainte răspunsul. Bineînţeles că ar fi făcut-o. Şi-ar fi schimbat corpul cu al său şi ar fi trecut de partea cealaltă a Zidului Zeilor sub identitatea lui Jorj X. McKie, Sabotor Extraordinar. De altfel, nimic nu spunea că n-avea s-o facă, dacă el nu reuşea să-nţeleagă mecanica transferului.

Jedrik era acum la curent cu termenul de şaizeci de ore şi-i bănuia semnificaţia. **Mai puţin** de şaizeci de ore. Iar dosadienii erau capabili să creeze proiecţii foarte complexe, pornind de la date limitate. Dovadă, simularea lui Broey.

Imaginea din focar îi vorbea unei femei corpolente, ce ţinea în mână un fel de tub, în care McKie recunoscu un comunicator de campanie.

Jedrik se adresă lui Gar, ridicând vocea:

„Asta mai e cu el?”

„Se droghează.”

Singure, cele două propoziţii condensau o întreagă conversaţie despre diferitele moduri în care putea să fie folosită femeia cu pricina. McKie nici măcar nu-ntrebă cu ce se droga. Existau prea multe narcotice pe Dosadi. Fiecare avea caracteristicile sale, implicând deseori monopoluri ciudate, ale căror secrete păreau a fi cunoscute de toată lumea. Aceasta era o lacună, care spunea multe, în instructajul pe care i-l oferise Aritch înainte de a-l trimite aici: monopolurile şi diferitele lor foloase.

Pe măsură ce McKie absorbea ceea ce se petrecea în focar, motivele întrunirii începură să devină mai evidente. Broey refuza să creadă ce-i relata Havvy.

Havvy apăru şi el în focar.

Jedrik îi aruncă o privire scurtă lui McKie în momentul în care imaginea lui Havvy se animă. Fireşte. Ţinea cont de McKie în previziunile ei.

Acesta strânse cu putere din buze. Jedrik ştia că Havvy ar fi putut să-l contamineze. Erau incapabili să rostească „te iubesc”, pe planeta asta blestemată. O, nu! Trebuiau, pentru asta, să creeze o proiecţie specială.

„Cea mai mare parte a datelor folosite aici provin

dinaintea rupturii”, spuse McKie cu voce tare. „Sunt depăşite. În loc să cerem computerului să ne proiecteze imagini frumoase, de ce nu ne scotocim propria noastră memorie? Sunt sigur că, dacă am reuni toate experienţele noastre legate de Broey…”

Îl făcu să se întrerupă un râs înfundat, undeva, în stânga.

Prea târziu, McKie observă că fiecare scaun din sală avea un braţ conectat la simulare. Făceau întocmai ce sugerase el, dar într-un mod mult mai sofisticat. Personajele din focar erau ajustate în permanenţă şi instantaneu, conform amintirilor combinate ale tuturor celor prezenţi. Acelaşi braţ de scaun, echipat, se afla în dreapta lui. Îşi dădu dintr-o dată seama cât de greoi şi de pretenţios mai părea, încă, în ochii acestor oameni. Ei nu făceau niciodată risipă de cuvinte. Cine proceda aşa, nu putea fi decât anormal, incompetent sau… străin de Dosadi.

„Bate întotdeauna la porţi deschise?” se interesă Gar.

McKie se întrebă dacă pierduse postul de locţiitor şi prilejul de a elucida misterele Periferiei, dar… nu, acum nu mai era, oricum, timp pentru asta. Trebuia să descifreze Periferia pe altă cale.

„E nou”, rosti Jedrik. „Ceea ce nu înseamnă, neapărat, naiv, după cum ar trebui să ştii.”

„Acum faci exact ca el”, contră Gar.

„Mai gândeşte-te.”

McKie puse mâna pe comenzile de pe braţul scaunului, încercând să identifice butoanele pe pipăite. Nu-i trebuiră decât câteva clipe pentru a le da de rost. Sistemul era aproximativ asemănător cu cel folosit pe lumile Co-simţirii. O adaptare a maşinilor utilizate de PolDem, fără doar şi poate. Pe nesimţite, modifică imaginea lui Broey, îngrăşându-l şi conferindu-i fălcile căzute şi mărgelele cărnoase ale unui gowachin adult, în perioada de rut. Apoi încremeni imaginea.

„Se joacă?” întrebă Gar.

Jedrik răspunse în locul lui:

„Sunt date pe care le-a adus cu el.”

Manipulă comenzile de pe scaunul ei, opri proiecţia şi aprinse lumina în sală.

McKie observă că Tria lipsea.

„Gowachinii şi-au adăpostit undeva toate femelele”, spuse el. „N-ar trebui să ne fie prea greu să descoperim locul. Preveniţi-o pe Tria să nu declanşeze încă atacul contra culoarului lui Broey.”

„De ce să mai aşteptăm?” întrebă Gar.

„Probabil că Broey l-a evacuat deja aproape în întregime.”

Gar îşi manifestă furia:

„Nici măcar unul din ei n-a putut trece prin poarta dinspre Periferie!”

„Nu spre Periferie”, rosti Jedrik.

Pentru ea, totul era clar, acum. McKie îi oferise pârghia de care avea nevoie. Sosise momentul să-l folosească după cum plănuise de la bun început. Se întoarse spre el.

„Avem de terminat câteva lucruri. Eşti gata?”

McKie rămase tăcut. Cum ar fi putut să răspundă unei întrebări atât de încărcate de semnificaţii dosadiene? Rămâneau atâtea lucruri neexprimate pe această planetă, încât numai un autohton putea pretinde să le înţeleagă pe toate. O dată în plus, McKie se simţea străin, diminuat, ca un copil, cu un potenţial îndoielnic, printre adulţi normali.

Jedrik se ridică şi i se adresă lui Gar:

„Transmite-i Triei să fie pregătită pentru o altă misiune. Pune-l la curent şi pe Broey. Cheamă-l pe o frecvenţă normală. Avem acum un prilej excelent ca să-i punem la treabă pe fanaticii voştri. Dacă numai câţiva reuşesc să-şi croiască drum până la graluzul ascuns, va fi mai mult decât suficient şi Broey nu va întârzia să priceapă.”

McKie remarcă tonul pe care i se adresase lui Gar – un ton pe care îl cunoştea prea bine, căci era cel pe care-l folosise odinioară cu el, când voia să-l dăscălească. Astăzi, Jedrik nu mai considera necesar să-i vorbească la fel de emfatic şi părea s-o amuze faptul că el remarca acest lucru.

„Să mergem, McKie. Nu mai avem prea mult timp.”

Se poate afirma că o populaţie îşi dă consimţământul în cunoştinţă de cauză când, fără să cunoască mecanismele interne ale sistemului său monetar, este antrenată în aventuri economice?

Fragment din Procesul Proceselor

Timp de aproape o oră, după masa de dimineaţă, Aritch o observă pe Ceylang la lucru în faţa simulatorului lui McKie. Wreava nu se cruţa deloc, considerând că era în joc onoarea speciei sale, şi aproape că atinsese ritmul dorit de Aritch.

Ceylang însăşi fusese cea care definise parametrii simulării. În situaţia de faţă, McKie interoga cinci dintre gowachinii lui Broey. Aceştia se prezentau unul după altul în faţa lui, cu mâinile întinse şi degetele palmate răsfirate, pentru a arăta că ghearele erau retrase. Simulacrul lui McKie încerca să obţină numai informaţii strategice. „Pentru ce a atacat Broey în acest fel?”

Din când în când, McKie se întorcea spre un punct situat în afara focarului H al simulării.

„Trimiteţi întărituri în zona aceea.” Nimic referitor la Periferie.

Ceva mai devreme, Ceylang încercase o situaţie în care cei cinci gowachini se străduiau să-l deruteze pe McKie, prezentându-i un scenariu în care Broey îşi masa forţele pe direcţia culoarului. Era limpede că pregătea o străpungere spre Periferie.

Simulacrul lui McKie îi întrebă pe prizonieri de ce minţeau. Ceylang dezactivă simulatorul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Îl zări pe Aritch în spatele geamului de observaţie şi stabili comunicaţia cu el.

„E ceva care nu merge în simularea asta. Nu reuşesc să-l fac să pună întrebări despre rolul pe care-l joacă Periferia.”

„Pot să te asigur că simularea este de o precizie

remarcabilă. Absolut remarcabilă.”

„Atunci, de ce...”

„Poate că el cunoaşte deja răspunsul. De ce nu încerci cu Jedrik? Uite...” Aritch manevră comenzile din cabina de observaţie. „Asta ar putea să te-ajute. E o înregistrare recentă a lui McKie în acţiune pe Dosadi.”

Simulatorul prezentă vederea unui pasaj acoperit, în interiorul unui imobil. Lumină artificială. Capătul pasajului cufundat în întuneric. McKie, urmat de doi inşi spătoşi, se apropia de obiectiv.

Ceylang recunoscu decorul. Văzuse deja ce se întâmplase la Poarta 18, din mai multe unghiuri. Examinase acest pasaj, pustiu, înainte de luptă, când voise să se familiarizeze cu punctele de observaţie disponibile. Dar, sub ochii ei, pasajul se umpluse deodată de apărători umani. Exista o mică poartă secundară, chiar în spatele obiectivului despre care ştia că se prezenta sub forma unui minuscul punct strălucitor, ca o impuritate în peretele tern al arcadei de deasupra porţii.

Acum, lungul pasaj i se părea straniu fără cohortele de apărători. Nu erau decât câţiva muncitori, care abia dacă remarcau trecerea lui McKie. Muncitorii reparau nişte conducte, sub tavan. Ceva mai încolo, o echipă de curăţenie spăla urmele de sânge de pe pereţi, singurele vestigii ale atacului gowachinilor. Un ofiţer stătea rezemat de perete, aproape de obiectiv, cu o expresie de plictiseală care n-o înşelă deloc pe Ceylang. Se afla acolo pentru a-l supraveghea pe McKie. La picioarele lui, chirciţi, trei soldaţi jucau hexazaruri, fiecare având în faţă grămăjoara lui de monede. Din vreme în vreme, câte un jucător îi dădea ofiţerului o monedă. Un maistru, cu spatele la obiectiv şi cu un carnet în mână, întocmea o listă de materiale de reparaţie. McKie şi escorta sa trebuiră să-i ocolească pe jucători ca să treacă. În aceeaşi clipă, ofiţerul întoarse capul, privi direct în obiectiv şi zâmbi.

„Ofiţerul acela”, întrebă Ceylang, „e unul din oamenii tăi?”

„Nu.”

Unghiul de observaţie se schimbă. Acum se vedea mica poartă şi McKie din profil. Paznicul porţii era un adolescent cu obrazul drept străbătut de o cicatrice şi nasul rupt. McKie nu părea să-l cunoască, dar adolescentul spuse:

„Puteţi trece.”

„Când a chemat?”

„La zece.”

„Deschide.”

Portiţa se deschise. McKie şi cele două gărzi trecură mai departe, ieşind din câmpul obiectivului.

Rămas singur, tânărul paznic se înălţă pe vârfuri şi sparse obiectivul. Focarul H dispăru.

Aritch continuă să privească în gol, de la înălţimea cabinei, înainte de a întreba:

„Cine a chemat?”

„Jedrik?” făcu Ceylang, fără să stea pe gânduri.

„Ce-ţi spune conversaţia de adineaori? Repede!”

„Că Jedrik îi anticipează mişcările, că l-a observat permanent.”

„Şi mai ce?”

„Că McKie… ştie. Ştie şi că ea poate să-i prevadă reacţiile.”

„În capul lui Jedrik există o simulare mai bună decât… cea pe care o avem noi aici.”

Aritch făcu un semn în direcţia focarului H.

„Dar sunt atâtea lucruri pe care ei nu le rostesc!” exclamă Ceylang.

Aritch rămase tăcut.

Ceylang închise ochii. Era mai greu decât dacă ar fi încercat să citească gândurile. O cuprinse descurajarea.

Aritch îi întrerupse meditaţiile:

„Ce părere ai despre ofiţer şi despre paznicul porţii?”

Ea dădu din cap.

„Ai procedat bine că ai trimis observatori în carne şi oase. Se pare că ştiu, cu toţii, când sunt priviţi. Şi cu ce mijloace.”

„Inclusiv McKie.”

„N-a tras cu ochiul spre obiective.”

„Fiindcă a presupus, de la bun început, că va fi supravegheat aproape tot timpul. Mijloacele tehnice nu-l preocupă. Şi-a elaborat propriul lui simulacru, care acţionează, la suprafaţă, în locul adevăratului McKie.”

„Asta-i ipoteza voastră?”

„Am ajuns la ea observând cu atenţie modul în care procedează cu el Jedrik. Îndepărtează, unul după altul, straturile simulării, pentru a se apropia tot mai mult de adevărata lui persoană.”

Mai era însă ceva care-o tracasa pe Ceylang:

„De ce paznicul a distrus obiectivul tocmai în clipa aceea?”

„Probabil pentru că aşa i-a ordonat Jedrik.”

Ceylang se cutremură.

„Uneori am impresia că aceşti dosadieni ne joacă pe degete.”

„Evident! Ăsta-i şi motivul pentru care le-am trimis pe cineva ca McKie!”

> **Muzica unui popor are prelungiri subtile în conştiinţa indivizilor şi poate influenţa natura profundă a unei societăţi. Muzica şi ritmurile ei se impun şi se substituie atenţiei, definind un perimetru în interiorul căruia conştiinţa, astfel subjugată, poate să opereze. Stăpâniţi muzica, aşadar, şi veţi dispune de un instrument puternic pentru a modela societatea.**
>
> **Analiza Dosadiei, Publicaţiile BirSab-ului**

Abia după o jumătate de oră ajunseră Jedrik şi McKie pe coridorul care ducea la camera ei. McKie, conştient de efortul pe care-l făcea ea pentru a-şi ascunde oboseala, o observa îndeaproape. Jedrik se concentra să lase o impresie de vitalitate, îndreptându-şi întreaga atenţie asupra celor ce trebuiau să se întâmple în continuare. De fapt, nu se putea şti ce-avea de gând. McKie nu încercă să rupă tăcerea. Avea şi el grijile lui.

Care era adevărata Jedrik? Cum intenţiona să-l folosească pe Pcharky? Putea acesta să-i opună rezistenţă?

Ştia că nu era departe de soluţia misterului dosadian, dar perspectiva dublului pariu în care era pe cale să se angajeze îl umplea de incertitudini.

După ce ieşiseră din sala de proiecţie, se împotmoliseră într-o situaţie stranie, de parcă s-ar fi încercat cu orice chip să li se întârzie întoarcerea. Totul fusese pregătit pentru a le facilita deplasarea: gărzile erau prevenite, ascensorul aştepta, uşile erau deschise. Dar, ori de câte ori credeau că au cale liberă, întâmpinau câte-o obstrucţie. Dacă importanţa fiecărui obstacol care îi reţinea n-ar fi fost atât de evidentă, ar fi putut cu uşurinţă să creadă că era vorba de-o conspiraţie.

Un grup de gowachini, la Poarta 70, voia să se predea, dar cerea mai întâi să ducă tratative. Una din aghiotantele lui Jedrik văzuse ceva necurat în felul cum fusese prezentată propunerea şi dorea să discute acest lucru cu Jedrik. Le veni în întâmpinare la jumătatea culoarului de la ieşirea sălii de proiecţie.

Aghiotanta era o femeie între două vârste, care-i amintea vag lui McKie de un tehnician wreav de la BirSab. Wreavul n-avea nici o încredere în calculatoare şi citise tot ce-i căzuse în mână despre originea şi evoluţia informaticii. Nu pierdea niciodată ocazia să reamintească oricăror interlocutori abuzurile generate de PolDem. Istoria omenirii, îndeosebi, îi dădea din plin apă la moară, cu revoltele ei ciclice contra „Înrobirii de către maşini.” Într-o zi, îl agăţase şi pe McKie:

„Fii atent! Vezi inscripţia de colo? **Gigo.** Pe vremuri, era afişată deasupra unuia din vechile voastre computere. E un acronim: **Gunoi introduci, gunoi obţii.** E clar că ei erau conştienţi încă de pe atunci!”

Da, aghiotanta lui Jedrik îi amintea de acel wreav.

O ascultă în timp ce-şi expunea îndoielile. De fapt, se învârtea în jurul unui motiv central, fără a se opri nici o clipă asupra unui lucru concret. Conştient de minutele care treceau şi de oboseala lui Jedrik, McKie simţi că-şi pierde

răbdarea. Datele aghiotantei erau exacte. Fuseseră confirmate şi de alţii. În cele din urmă, McKie nu se mai putu abţine.

„Cine ţi-a introdus datele astea în calculator?”

Aghiotanta fu surprinsă de intervenţia lui, dar Jedrik se întoarse spre el, aşteptând răspunsul.

„Cred că Holjance”, răspunse aghiotanta. „De ce?”

„Vreau să stau de vorbă cu el.”

„Cu ea.”

„Cu ea! Să vină aici! Vezi să fie sigur că ea e într-adevăr cea care-a introdus datele.”

Holjance era o femeie cu faţa ciupită de vărsat şi cu riduri adânci în jurul ochilor strălucitori. Părul ei negru şi sârmos încadra o faţă cu pielea de aproape aceeaşi culoare cu a lui McKie. Da, ea era cea care introdusese datele în computer, deoarece sosiseră în timpul serviciului ei şi considerase chestiunea prea importantă pentru a o încredinţa altcuiva.

„Ce te interesează?” întrebă ea.

McKie n-o consideră insolentă; era doar eficienta bruscheţe dosadiană. Aveau loc evenimente importante. **Nu era timp de pierdut.**

„Ai văzut estimarea ofertei de predare?” întrebă el.

„Da.”

„Te satisface?”

„Datele au fost corect introduse.”

„Nu asta te-am întrebat.”

„Bineînţeles că mă satisface!”

Era pregătită să se apere împotriva oricărei acuzaţii că şi-ar fi făcut treaba de mântuială.

„Spune-mi, Holjance”, reluă McKie, „dac-ai vrea ca ordinatoarele gowachine să producă estimări inexacte, ce-ai face?”

Femeia chibzui câteva clipe şi privi aproape pe furiş spre Jedrik, care părea, de asemenea, îngândurată.

„Avem dispozitive de filtrare pentru a împiedica orice…”

„E clar!” o întrerupse Jedrik. „Dacă aş fi gowachin, aş acţiona altfel, mai ales în acest moment.”

Se întoarse şi le ordonă gărzilor din spatele ei:

„E o altă capcană! Rezolvaţi-o!”

La ieşirea din ascensor, pe palierul lui Jedrik, fură din nou opriţi. De data asta era vorba de un oarecare Todu Pellas, care făcuse parte din escorta lui McKie la Poarta 18. McKie i se adresă pe nume, lucru care-i făcu omului o evidentă plăcere. Pellas avea, şi el, îndoieli în legătură cu un ordin pe care trebuia să-l execute.

„Ni s-a cerut să sprijinim ofensiva Triei, atacând pe autostrada superioară, dar şoseaua-i blocată cu crengi şi trunchiuri de arbori care zac acolo de două zile.”

„Cine a doborât copacii?” întrebă McKie.

„Noi.”

McKie înţelese. Puseseră la cale o fentă. Gowachinii trebuiau să creadă că încercau să camufleze o ofensivă, dar timp de două zile nu se întâmplase nimic.

„Le vor fi pus nervii la grea încercare”, comentă Jedrik.

McKie dădu din cap. Înţelesese, şi în această privinţă, ce voia Jedrik să spună. Cealaltă ipoteză, pentru gowachini, era că oamenii voiau să-i inducă în eroare pentru a-i determina să atace în acel loc. Nimeni însă nu se învrednicise să îndepărteze camuflajul vreme de două zile.

Jedrik inspiră adânc.

„Puterea noastră de foc este net superioară şi dacă Tria… ce mai! nu văd de ce n-aţi putea ataca de-a dreptul pe-acolo şi…”

McKie interveni:

„Contramandaţi atacul.”

„Ce…”

„Contramandaţi-l.”

Ea înţelese direcţia raţionamentului său. Broey învăţase multe de la trupele pe care le instruiseră Gar şi Tria. Jedrik însăşi contribuise la însuşirea acestei lecţii. Nu găsi de cuviinţă să schimbe ordinul pe care-l primise Pellas.

Acesta îşi asumase deja riscul de a-i da ascultare lui McKie, fără a mai aştepta confirmarea lui Jedrik, al cărei subordonat era. Scosese de la centură un comunicator şi vorbea în grabă.

„Da! Îngropaţi-vă în teren şi treceţi în defensivă.”

Apoi i se adresă lui Jedrik:

„Mai departe ştiu ce am de făcut.”

După câţiva paşi, Jedrik şi McKie fură, în sfârşit, în camera ei. Ea se sprijini de uşa pe care o închisese, fără a mai încerca să-şi ascundă oboseala.

„McKie, începi să devii al naibii de dosadian.”

El traversă odaia până la panourile escamotabile şi trase afară patul.

„Trebuie să te odihneşti.”

„Nu-i timp.”

Desigur, ştia de scadenţa celor şaizeci de ore – mai puţin de cincizeci şi cinci, acum. Distrugerea întregii planete era un lucru de care nu ţinuse cont în previziunile ei şi se socotea răspunzătoare.

McKie o privi cu atenţie. Îşi dădu seama că Jedrik depăşise limitele pe care le preconizase pentru rezistenţa ei personală. Ea nu dispunea nici de amplificatoare musculare sau senzoriale, nici de feluritele accesorii sofisticate la care McKie putea face apel în caz de nevoie. N-avea nimic altceva decât creierul şi trupul ei minunate. Dar le solicitase prea mult. Şi voia să le solicite şi mai mult. Asta spunea destul despre gravitatea motivaţiilor ei.

McKie era profund mişcat de faptul că ea nu-i reproşase nici măcar o singură dată ascunderea adevărului cu privire la ameninţarea pe care Aritch o ţinea deasupra Dosadiei. Acceptase fără discuţie ideea că o persoană cu poziţia lui Aritch putea să nimicească dintr-o mişcare o întreagă planetă şi că McKie fusese cu dibăcie manipulat pentru a nu dezvălui acest lucru.

Alternativa ei însă îl umplea de temeri.

Să-şi schimbe corpul.

Pricepuse, acum, că acesta era unicul rol al lui Pcharky, preţul pe care-l plătea bătrânul gowachin în schimbul supravieţuirii sale. Jedrik îi explicase:

„Ne va mai face serviciul acesta încă o dată, dacă vrea să-l lăsăm să plece de pe Dosadi.”

„Dacă el este unul dintre primii… vreau să spun, ce-l

împiedică să plece?”

„Nu dispune de-un corp pe care să-l folosească.”

McKie îşi reprimase o reacţie oripilată. Dar istoria Dosadiei, aşa cum i-o dezvăluia Jedrik, demonstra clar că se lăsase în mod deliberat o falie în contractul caleban, pentru a permite menţinerea în captivitate a planetei. Fannie Mae spusese bine. El nu putea pleca de aici decât într-un alt trup. Acesta fusese principalul obiectiv al întregului experiment.

Un corp nou, în schimbul celui vechi!

Aritch calculase că aceasta va fi tentaţia supremă, cea care-i va permite să-l atragă pe McKie în complotul gowachin, cu talentul său şi cu poziţia sa de excepţie în cadrul BirSab-ului.

Un trup tânăr în schimbul celui îmbătrânit.

Tot ce avea de făcut era să coopereze la distrugerea unei planete, să păstreze secretul asupra adevăratului scop al experimentului şi să devină complice la organizarea unei noi planete, ceva mai bine ascunsă, de traficanţi de corpuri.

Singurul lucru pe care nu-l prevăzuse Aritch era rezultatul combinaţiei Jedrik plus McKie. Pentru că ei aveau acum în comun o ură şi motivaţii speciale.

Jedrik rămăsese cu spatele lipit de uşă, aşteptând hotărârea lui.

„Spune-mi ce-am de făcut”, rosti el.

„Eşti sigur că vrei să...”

„Jedrik!”

I se păru că zăreşte în ochii ei izvorând lacrimi. Nu c-ar fi încercat să le-ascundă, dar atinsese un asemenea nivel de refulare, încât le sfida făţiş. Jedrik îşi regăsi calmul, întinse degetul.

„Panoul de lângă pat. Apasă.”

Panoul pivotă, dând la iveală două tije luminiscente, cu secţiunea de vreo doi centimetri. Energia care le parcurgea era identică aceleia din cuşca lui Pcharky. Tijele ieşiseră din podea şi, o dată cu rotirea panoului, se îndoiseră în unghi drept, la înălţimea taliei unui om, devenind două mânere mari, la un metru unul de celălalt.

Privindu-le, lui McKie i se puse un nod în gât. Dacă se înşelase în privinţa lui Jedrik? Putea să aibă încredere într-o dosadiană? Încăperea aceasta îi devenise la fel de familiară ca apartamentul lui de pe Central Central. Aici îi predase Jedrik primele noţiuni esenţiale despre Dosadi. Şi totuşi… ştia cum se petrecuseră întotdeauna lucrurile, în cursul operaţiei propuse de ea. Donatorul ego-ului, care rămânea pe Dosadi cu trupul celuilalt, murea pe loc. Întotdeauna. De ce?

„Vei cunoaşte răspunsul după ce vom fi făcut experienţa”, spunea Jedrik.

Replică tipic dosadiană, cu toată ambiguitatea implicaţiilor ei.

Privi împrejur şi-i veni greu să creadă că nu cunoştea acest loc decât de câteva zile. Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre tijele pâlpâitoare. Asta ce fel de capcană mai era?

Ştia că pierdea timp preţios şi că era cazul să termine odată. Dar cum avea să fie când se va pomeni în trupul lui Jedrik, când îi va purta corpul aşa cum îl purta acum pe-al său? PanSpechii îşi transferau ego-ul dintr-un corp în altul. Dar, după operaţie, un lucru de nedescris, despre care ei refuzau să vorbească, i se întâmplă donatorului.

McKie inspiră tremurat.

Trebuia s-o facă. El şi Jedrik aveau un ţel comun. Ea avusese numeroase prilejuri să-l folosească pe Pcharky, pur şi simplu pentru a evada sau pentru a-şi prelungi existenţa… după cum, abia acum îşi dădea seama, se folosise Broey de secretul Dosadiei. Faptul că aşteptase să dispună de un McKie îl obliga s-o considere sinceră. Partizanii lui Jedrik aveau încredere în ea. Şi erau dosadieni. Dar dacă Jedrik şi el puteau ieşi de aici împreună, Aritch avea să se confrunte cu un McKie total diferit de cel ce, într-o zi, traversase atât de neştiutor Periferia. Ei doi mai puteau încă opri mâna lui Aritch.

Tentaţia fusese reală, fără-ndoială. Să te debarasezi de un trup vechi, pentru a îmbrăca unul nou. Iar Periferia era principala sursă de **materie primă:** corpuri robuste şi rezistente. O rasă de supravieţuitori.

„Ce-am de făcut?” întrebă el.

Simţi o mână pe umărul său şi vocea lui Jedrik rosti în spatele lui:

„Eşti un adevărat dosadian. Uimitor.”

Se întoarse spre ea, observând efortul pe care-l făcuse ca să se apropie de el. O cuprinse de talie şi o ajută să se aşeze pe marginea patului, lângă cele două tije.

„Spune-mi ce trebuie să fac.”

Ea privea fix tijele şi McKie îşi dădu seama că mânia era ceea ce o mâna. O mânie îndreptată împotriva lui Aritch, care era întruchiparea lui „X”, întruchiparea unui destin impus. O înţelegea întru totul. Soluţia misterului dosadian îi lăsase o impresie de gol lăuntric, dar la fruntariile acestui gol se afla o imensă mânie, o mânie cum nu mai simţise vreodată. Ceea ce nu-l împiedica să rămână omul BirSab-ului. Nu mai voia o baie de sânge din cauza Dosadiei, nu mai voia false pretexte gowachine.

Glasul lui Jedrik îi întrerupse gândurile şi McKie înţelese că şi ea împărtăşea unele dintre temerile lui.

„Mă trag dintr-un vechi neam de eretici, care nu s-au îndoit niciodată că Dosadi era o aventură criminală şi că, undeva, trebuia să existe o justiţie care să-i pedepsească pe criminali.”

McKie dădu să ofteze. O, nu! Nu, iarăşi, vechiul vis al Mesiei! N-avea de gând să joace acest rol, nici măcar de dragul Dosadiei.

S-ar fi zis că Jedrik îi citise gândurile. Şi, poate, cu modelul pe care-l avea în minte, chiar asta făcuse.

„Nu aşteptam ca un erou să vină să ne salveze. Ştiam că oricine va veni, va fi afectat de aceleaşi insuficienţe ca şi ceilalţi nedosadieni care s-au perindat pe aici. Erai atât de… lent. Spune-mi, McKie, după părerea ta ce-l motivează pe-un dosadian?”

Fu cât pe ce să răspundă: „Puterea.”

Ea îi observă ezitarea, aşteptă.

„Puterea de a-şi schimba condiţia”, spuse el.

„Sunt foarte mândră de tine, McKie.”

„Dar de unde-ai ştiut că eram…”

„McKie!”

El înghiţi, apoi murmură:

„Da, îmi închipui că asta ţi-a fost cel mai uşor.”

„Mult mai greu a fost să-ţi descopăr talentele şi să fac din tine un dosadian.”

„Dar puteam fi un...”

„Spune-mi cum am izbutit, McKie.”

Era un test, îşi dădu seama. Cum de izbutise să fie absolut sigură că el era cel de care avea nevoie?

„Întâi şi-ntâi, am fost trimis aici printr-un canal pe care nu-l controla Broey.”

„Şi ăsta nu-i lucru uşor.” Privirea ei săgetă spre tavan. „Din când în când încercau să ne deruteze. Havvy...”

„Compromis, contaminat...”

„Inutilizabil. Câteodată, prin ochii lui privea altcineva.”

„Privirea mea îmi aparţine.”

„E primul lucru pe care Bahrank l-a raportat despre tine.”

„Dar chiar şi-nainte de asta...”

„Da?”

„S-au folosit de Havvy ca să-ţi anunţe sosirea mea... iar el ţi-a dat de-nţeles că puteai dispune de corpul meu. Era nevoit să fie sincer cu tine, până la un anumit punct. Dar puteai să citeşti în el atât de uşor! Cât de tari se credeau! Iar eu, cât eram de naiv... şi vulnerabil!”

„Primul lucru...”

„Pe care l-ai descoperit despre mine”, completă el, dând din cap. „Bănuielile tale se confirmau. Tot bănetul ăla pe care-l aveam asupra mea. Momeală. Eram o persoană pe care ei voiau s-o elimine. Eram un duşman de temut al duşmanilor tăi.”

„Şi te revoltau lucrurile revoltătoare.”

„Ai remarcat asta?”

„McKie, dar tu şi semenii tăi sunteţi atât de uşor de citit! Atât de uşor!”

„Apoi, armele pe care le-aveam la mine. Trebuia să le folosiţi pentru a vă autodistruge. Toate implicaţiile...”

„Le-aş fi înţeles de la bun început, dacă l-aş fi cunoscut

personal pe acest Aritch. Tu însă **ştiai** ce intenţii avea în legătură cu noi. Greşeala pe care-am comis-o a fost că ţi-am interpretat temerile drept ceva strict personal. Cu timpul…”

„Pierdem timp.”

„Te temi să nu-ntârziem?”

Din nou, privirea lui se opri asupra tijelor luminiscente. Cum proceda Pcharky? McKie se simţea luat pe sus, copleşit de evenimente. Ce fel de târg încheiase, de fapt, Jedrik cu Pcharky? Ea îi citi întrebarea pe chip.

„Noi am ştiut de la început că Pcharky nu era decât instrumentul Zeului care ne ţinea prizonieri. Şi l-am obligat pe acest Zeu – sau caleban, cum îi spui tu – să negocieze cu noi. Credeai că puteam fi atât de reduşi, încât să nu recunoaştem înrudirea dintre energia cuştii şi cea a Zidului Zeilor? Am pierdut destul timp, McKie. A venit momentul să pretindem partea noastră din acest târg.”

Mijloacele geriatrice sau de altă natură, de prelungire a existenţei celor puternici, constituie, pentru speciile co-simţitoare, o ameninţare similară cu cea, demonstrată istoric, a dominaţiei unei clase birocratice care se încăpăţânează să se perpetueze. Şi într-un caz şi în celălalt sunt asumate prerogativele nemuririi şi fiecare clipă ce trece aduce încă un pic de putere, putere ce capătă o aură mistică: aceea a Legii inatacabile, a dreptului divin, a destinului înnăscut al conducătorului. Puterea prea mult timp exercitată într-un cadru restrâns se îndepărtează în mod inevitabil de cerinţele unei evoluţii la care nu se poate adapta. Conducătorii devin din ce în ce mai paranoici, suspicioşi faţă de orice noutate dictată de adaptarea creatoare la schimbare. Ei nu mai caută decât să-şi apere, temători, puterea personală şi, pentru a evita riscurile imaginare care-i terorizează, îşi mână orbeşte popoarele la distrugere.

„Foarte bine... am să-ţi spun ce mă frământă”, zise Ceylang. „Sunt prea multe elemente, în afacerea asta, pe care nu reuşesc să le înţeleg.”

Stătea pe un caniscaun din camera circulară, la câţiva metri de Aritch, care plutea leneş într-un mic bazin cu pereţi albaştri. Capul lui, vizibil deasupra marginii bazinului, era la aproape aceeaşi înălţime cu al lui Ceylang. Încă o dată, lucraseră până târziu în noapte. Ceylang înţelegea foarte bine motivele acestui ritm turbat. Timpul presa, era limpede. Dar tenta specială a formaţiei ei gowachine o menţinea într-o stare de iritare, care se traducea printr-o sumedenie de întrebări.

Tot ce se întâmplă în acest moment era atât de potrivnic spiritului wreav!

Netezi faldurile robei care-i drapa corpul prelung. Veşmântul era acum de culoare albastră, ultima etapă înaintea negrului de legist. Parcă anume, toate în jurul ei erau albastre: pereţii, pardoseala, tavanul, bazinul lui Aritch.

Înaltul Magistru îşi înălţă bărbia pe marginea bazinului şi spuse:

„Pune-mi întrebări concrete, dacă vrei să te lămuresc.”

„McKie va avea rolul apărătorului sau al procurorului? Simulatorul...”

„Dă-l dracului de simulator! Există toate şansele să comită greşeala de a se erija în acuzator. Propriile tale facultăţi de raţionament ar fi trebuit...”

„Dar dacă n-o face?”

„Atunci, alegerea judecătorilor devine o problemă vitală.”

Ceylang îşi schimbă poziţia în căuşul caniscaunului, care adoptă imediat o formă mai confortabilă. Ca de obicei, răspunsul lui Aritch nu făcu decât să-i sporească sentimentul de nesiguranţă. Se hotărî să-i dea glas:

„Am tot timpul impresia că mi-aţi rezervat un rol pe

care nu trebuie să-l cunosc decât în ultimul moment.”

Aritch respiră zgomotos pe gură şi se stropi cu apă pe cap.

„Poate că toate astea-s zadarnice. S-ar putea ca poimâine pe vremea asta Dosadi şi McKie să nu mai existe.”

„Şi atunci n-am să mai devin niciodată legistă?”

„O, ai să devii, nu-ţi fă probleme.”

Ceylang îl privi cu atenţie, căci sesizase tonul ironic.

„Păşeşti pe o punte fragilă, Înalte Magistru.”

„Deloc! Calea mea este largă şi directă. Ştii foarte bine care sunt lucrurile pe care nu le pot admite. Nu pot să-mi trădez Legea sau poporul.”

„Am acelaşi gen de inhibiţii. Dar aranjamentul dosadian… e atât de ispititor.”

„Atât de periculos! Un wreav ar accepta să se strămute într-un corp omenesc doar pentru a studia condiţia umană? Aţi accepta voi ca un om să se introducă în societatea wreavă în această…”

„Cunosc destui care-ar fi capabili s-o facă! Există chiar şi gowachini care…”

„Ocaziile de-a comite abuzuri sunt nenumărate.”

„Şi, totuşi, spui că McKie e deja mai gowachin decât un adevărat gowachin.”

Mâinile palmate ale lui Aritch se agăţară de marginea bazinului, cu ghearele scoase.

„Ne-am asumat un mare risc pregătindu-l pentru această misiune.”

„Mai mare decât cel pe care vi-l asumaţi cu mine?”

Aritch îşi retrase mâinile şi o privi fără să clipească.

„Va să zică asta te frământă.”

„Exact.”

„Vino-ţi în fire, Ceylang! Ştii foarte bine că, dac-aş încerca să pătrund până-n inima domeniului wreav, m-aţi opri foarte repede. La fel procedăm şi noi.”

„Şi McKie?”

„McKie a mers fără-ndoială deja mult prea departe ca să-i mai putem îngădui să existe.”

„Am luat notă de avertismentul tău, Aritch. Dar sunt totuşi curioasă să aflu de ce calebanii n-au putut să împiedice…”

„Pretind că nu înţeleg ego-transferul. Dar cine poate să-i înţeleagă pe calebani şi, cu atât mai mult, să-i influenţeze într-un domeniu atât de delicat? Chiar şi cel care a creat Zidul Zeilor…”

„Se zice că McKie îi înţelege pe calebani.”

„O neagă el însuşi.”

Ceylang îşi frecă punga maxilară stângă cu una dintre mandibulele prehensile. Simţi numeroasele cicatrici care-i marcaseră trecerea de la o triadă la alta. Din familie în familie, familia wreavă era gigantică. Dar, măcar, toţi erau wreavi. Pe când afacerea dosadiană ameninţa să degenereze într-o monstruoasă parodie a societăţii wreave. Pe de altă parte…

„E atât de fascinant”, murmură ea.

„Tocmai ăsta-i pericolul.”

„Ar trebui să ne rugăm pentru pieirea Dosadiei.”

„Poate.”

Ceylang tresări.

„Ce…”

„S-ar putea ca treaba asta să nu moară o dată cu Dosadi. Legământul nostru sacru te asigură că vei putea pleca de aici cu această informaţie. Mulţi gowachini sunt la curent.”

„Ca şi McKie.”

„Epidemiile se răspândesc cu repeziciune”, spuse Aritch. „Să nu uiţi asta, dacă ajungem în judecarenă.”

Există forme de nesăbuinţă, care, împinse la paroxism, pot să devină noi modele de raţiune.

Manualul BirSab-ului

„McKie?”

Era, în conştiinţa lui, binecunoscuta prezenţă calebană, care-i dădea impresia că aude şi simte pe cineva (sau ceva)

care era, în acelaşi timp, foarte aproape şi enorm de departe de el.

Preparativele fuseseră de o simplitate derutantă. Jedrik şi el îşi dăduseră câte-o mână, ea stânga şi el dreapta, apoi fiecare apucase, cu cealaltă, capătul uneia din tijele luminiscente.

McKie n-avea o identitate pregătită pentru această „voce” calebană, al cărei ton întrebător era oarecum surprinzător. Admise, totuşi, că era McKie, formulându-şi răspunsul cu jumătate de voce. În timp ce vorbea, era, în mod acut, conştient de prezenţa lui Jedrik alături de el. Ea era mult mai mult decât o altă persoană, acum. McKie dispunea de o simulare sumară, care-i îngăduia, câteodată, să prevadă reacţiile ei. „Declaraţi acord reciproc?” întrebă vocea calebană. În acelaşi moment, McKie simţi prezenţa lui Pcharky, foarte îndepărtată. Pcharky servea drept monitor pentru această operaţie. Totul se petrecea ca şi cum el furniza spalierul urmat de entitatea calebană, sub forma unei serii de reguli complexe care, în cea mai mare parte, nu se puteau exprima în cuvinte. Brusc, o parte din McKie reacţionă de parcă un monstru fusese trezit înlăuntrul lui, un monstru înfuriat de a fi fost deranjat dintr-un somn adânc şi care se ridica, întrebând: „Cine cutează să mă trezească?”

McKie simţi tremurul corpului său şi-al lui Jedrik, alături. Tremurul caleban-taprisiot, primele sudori ale transei! Percepea acum aceste fenomene într-o lumină nouă. Când păşeai spre marginea acestui abis…

În timp ce aceste gânduri i se perindau confuz prin minte, simţi un fel de deplasare uşoară, nimic mai mult decât oglindirea tulbure a ceva ce nu era tocmai mişcare. Acum, deşi se simţea în propria lui carne, se vedea, în acelaşi timp, în posesia unui contact lăuntric cu carnea lui Jedrik şi ştia că ea împărtăşea experienţa lui.

Un sentiment de panică inimaginabilă ameninţa să-l copleşească. Simţi că Jedrik încerca, înnebunită, să rupă contactul, pentru a pune capăt acestei împărtăşiri insuportabile; dar erau neputincioşi, pradă unei forţe pe

care nimic nu putea s-o oprească.

Nici o noţiune de timp nu se lega de această experienţă; dar, aproape simultan, o impresie fatalistă de calm îi învălui pe de-a-ntregul. McKie simţi cum i se aprofunda dintr-o dată percepţia cărnii numite Jedrik. Acum… era dominat de curiozitate.

Va să zică aşa e femeia!

Aşa e bărbatul?

Gândurile li se întâlneau într-un punct nedesluşit.

Fascinaţia puse stăpânire pe McKie. Sondă şi mai în adâncime.

El/ea se simţea respirând. El/ea simţea cu acuitate diferenţele în plus sau în minus. Nu numai atributele genitale, prezenţa şi absenţa sânilor. Ea se simţea deposedată de sâni. El era perturbat de prezenţa lor, de profundele lor implicaţii. Senzaţia depăşea stadiul gametului McKie/Jedrik.

McKie percepea reacţiile ei, gândurile ei.

Jedrik: „Îţi proiectezi sperma în torentul timpului.”

McKie: „Conţii şi hrăneşti…”

„Proiectez/hrănesc.”

Era ca şi când priveau amândoi acelaşi obiect, din poziţii opuse, şi nu remarcau acest lucru decât mai târziu.

„Proiectăm/hrănim.”

Pâcla se risipi. McKie se regăsi în mintea lui Jedrik, iar ea în a lui. Gândurile lor formau doar o singură entitate.

Experienţele lor separate de pe Dosadi şi din Co-simţire se contopiră într-o relaţie unică.

„Aritch… ah, da. Înţelegi? Şi prietenul tău panSpechi, Bildoon. Iată! Bănuiai asta; acum eşti sigur…”

Fiecare profita de experienţa celuilalt, îmbogăţind-o, rafinând-o pe-a sa… pentru a condensa, a lărgi, a modela…

Asta e pregătirea unui legist.

Dragostea maternă? Ah… iubirea părinţilor, da.

„E de-ajuns să manevrez/manevrăm aşa… şi aşa… pentru a-i obliga să-l aleagă judecător pe Cutare. Da, în felul acesta vom dispune de pârghiile necesare. Să-i lăsăm să-şi încalce propriul lor cod.”

Simţiră cum se mişca în ei monstrul pe care-l treziseră. N-avea nici spaţiu, nici dimensiune, dar exista şi-i făcea să-i simtă puterea.

„Fac ceea ce fac!”

Puterea îi învălui. Nici o altă percepţie nu le era permisă. Se simţiră purtaţi de un curent primordial, un elan inflexibil, o forţă capabilă să răstoarne orice altceva din universul lor. Nu era Zeu, nu era Principiu Vital, nu era legat de vreo specie anume. Era ceva atât de departe de asemenea articulaţii, încât Jedrik/McKie nu putea să-i suporte nici măcar gândul, fără a-şi spune că următoarea clipă va fi cea a anihilării lor. Percepură, atunci, o întrebare adresată cu brutalitate conştiinţei lor unite şi înfricoşate. Întrebarea era formulată pe un ton de mirare furioasă, de amuzament rece şi de ameninţare:

„Pentru **asta** mă treziţi voi pe **mine?”**

Înţeleseră acum de ce corpul celui care-şi dona ego-ul era imediat nimicit. Această teribilă contopire provoca… provoca vacarm. Îl trezea pe cel ce punea întrebări.

Înţelegeau întrebarea fără ajutorul cuvintelor, ştiind, totodată, că n-ar fi putut nicicum să-i cuprindă întreg sensul şi întreaga implicaţie emoţională, că numai şi încercarea de a face acest lucru i-ar fi mistuit într-o clipă. Furie… mirare… amuzament rece… ameninţare. Întrebarea, aşa cum era ea interpretată de mintea (minţile) lor reunită (reunite), reprezenta doar o limită. Limita a ceea ce putea accepta Jedrik/McKie.

Cel ce punea întrebări se retrase în adâncurile din care se ivise.

Nu ştiură niciodată prea bine, mai apoi, dacă fuseseră izgoniţi sau dacă, terorizaţi, fugiseră. Dar ultimul mesaj rămăsese gravat cu litere de foc în conştiinţa lor comună:

„Lăsaţi-l să doarmă pe cel care doarme.”

Reveniseră, tiptil, în minţile lor, înţelegeau avertismentul şi erau, în acelaşi timp, conştienţi că n-ar fi putut niciodată să transmită vreunei alte creaturi co-simţitoare deplina sa ameninţare.

Simultan: McKie/Jedrik percepu o proiecţie de teroare,

nelămurită, fără specific, venind de la calebanul care păzea Zidul Zeilor. Era o experienţă nouă pentru memoria comună masculin-feminină. Nici măcar calebana Fannie Mae nu proiectase ceva asemănător în mintea vechiului McKie, când se crezuse sortită pieirii.

Simultan: McKie/Jedrik percepu retragerea, ca o stingere progresivă, a lui Pcharky. Ceva din acel contact înfricoşător declanşase în el spirala morţii. Chiar în momentul în care McKie/Jedrik realiza asta, bătrânul gowachin muri. Ca o uşă care se închide fără veste. Dar, cu o clipă mai înainte, McKie/Jedrik aflase, într-o străfulgerare, că Pcharky se numărase printre cei care iniţiaseră, demult, experimentul Dosadi.

McKie se pomeni înveşmântat într-o carne care respira, trăia şi-i transmitea mesajele sale prin intermediul propriei lui conştiinţe. Nu era sigur pe care dintre cele două corpuri îl poseda acum, dar era un corp distinct, separat, care radia senzaţii umane: un gust sărat, miros de transpiraţie şi omniprezenta duhoare a iepurăriilor. O mână strângea o bară de metal rece, cealaltă era încleştată de cea a unui semen uman. Transpiraţia scălda acest nou corp şi făcea lunecoase cele două mâini încleştate. Ştia că era vital să vadă cine pe cine ţinea de mână, dar nu se simţea încă pregătit să înfrunte acest moment al adevărului. Deocamdată, conştiinţa corpului său, a noului său corp, şi o viaţă întreagă de amintiri noi îi acaparau în întregime atenţia.

Focalizare: Un oraş, la Periferie, de la bun început sub controlul lui Jedrik, deoarece ştiuse să-i manipuleze pe Tria şi Gar cu o extraordinară precizie, dar şi fiindcă acei ce comandau la Periferie făcuseră parte din generaţii de reproducere selectivă, a căror împlinire supremă era Jedrik. Jedrik era o armă biologică, a cărei unică ţintă o reprezenta Zidul Zeilor.

Focalizare: Dragostea maternă şi dragostea paternă constau şi în a-ţi împinge copilul într-un pericol de moarte, când ştii că s-a făcut tot ce este omeneşte posibil pentru a pregăti supravieţuirea acestui copil.

Cel mai ciudat, pentru McKie, era că simţea toate aceste lucruri ca şi când ar fi fost amintirile lui personale.

„Eu am făcut asta.”

Jedrik era pradă unor experienţe asemănătoare.

Care din cele două trupuri?

Aceasta era, deci, formaţia unui agent al BirSab-ului. Subtilă... şi adecvată, aproape. Plină de complexitate şi de inedit pentru ea; dar de ce trebuia ca lucrurile să nu fie duse niciodată până la capătul dezvoltării lor logice?

Revăzu în memoria ei nouă toate şedinţele cu Aritch şi Ceylang. O pereche potrivită. Alegerea lui Ceylang şi rolul ce-i era destinat păreau evidente. Ce naivitate! Jedrik se simţea liberă s-o compătimească. Mila, când i se dădea frâu liber, era un sentiment interesant. Nu simţise niciodată până atunci milă în stare pură.

Focalizare: McKie o iubea cu adevărat. Savură sentimentul în toată complexitatea sa co-simţitoare. Acest şuvoi direct de emoţii polarizate o fermeca. Nu simţea nevoia să-i pună stavilă!

La izvorul şi la vărsarea acestui schimb creator se împletea o intimitate complice, o sexualitate pură, lipsită de inhibiţii.

McKie, delectându-se cu amuzamentul lui Jedrik în momentul în care Tria sugerase o împerechere Jedrik/McKie, se pomeni pradă unui val de dorinţă indiscutabil masculină şi înţelese, din această senzaţie, că nu-şi pierduse vechiul corp.

Jedrik, recunoscând îndelungata căutare a lui McKie pentru a-şi găsi un complement de sex feminin, văzu amuzamentul lui transformat în dorinţa de a demonstra împlinirea acestei căutări. În momentul în care se întoarse spre el, dând drumul tijei lipsite acum de energia radiată de Pcharky, se trezi dintr-o dată în carnea lui McKie, cu privirea aţintită în propriii ei ochi.

McKie rămase cu gura căscată, de partea cealaltă a aceleiaşi experienţe.

La fel de brusc, sub impresia şocului, se reintegrară cărnii lor familiare: McKie mascul, Jedrik femelă.

Numaidecât, acesta deveni un subiect de explorat, un nou du-te-vino. În acest joc inedit, erotismul fu dat uitării.

„Putem fi oricare sex/corp, după voie!”

Era ceva care-i depăşea cu mult pe taprisioţi şi pe calebani, ceva şi mai subtil decât progresia anevoioasă a unui ego panSpechi de la un corp al creşei sale la altul.

Cunoşteau deja sursa acestui dar straniu, în clipa în care se lăsară să cadă pe pat, fericiţi de a fi, din nou, pentru o vreme, bărbat şi femeie.

Monstrul adormit.

Era un dar plin de spini, un lucru pe care nişte **părinţi iubitori** puteau să-l ofere copilului lor, spunându-şi că sosise momentul să-i dea şi această lecţie. Cu toate astea, se simţiră revitalizaţi, conştienţi că, vreme de-o clipă, captaseră o sursă de energie care nu cunoştea limite.

Ciocănituri puternice în uşă le întrerupseră reveria.

„Jedrik! Jedrik!”

„Ce este?”

„A venit Broey. Vrea să discute cu McKie.”

Săriră din pat.

Jedrik se uită la McKie, ştiind că nu mai avea nici un secret faţă de el, că împărtăşeau aceeaşi bază de raţionament. Sigură de această înţelegere reciprocă, vorbi în numele amândurora:

„A spus pentru ce?”

„Jedrik...”

Recunoscură amândoi vocea terorizată a unuia dintre aghiotanţii cei mai devotaţi.

„...suntem la mijlocul dimineţii şi încă n-a răsărit soarele. Zeul ne-a luat soarele!”

„Au închis ermetic bariera...”

„...ca să ascundă explozia finală.”

Jedrik deschise uşa şi dădu cu ochii de aghiotantul înspăimântat.

„Unde e Broey?”

„Aici... în postul de comandă. A venit singur, fără escortă.”

Ea îi aruncă o privire scurtă lui McKie.

„Vei vorbi tu pentru noi.”

Broey aştepta lângă panoul de poziţii din postul de comandă. Câţiva oameni stăteau, gata să intervină, la mică distanţă. Gowachinul se întoarse, când McKie şi Jedrik intrară. Era, întocmai cum anticipase McKie, umflat de fluidele reproducătoare. Perturbant, pentru un gowachin.

„Care-ţi sunt condiţiile, McKie?”

Glasul lui era gutural, răguşit.

Expresia lui McKie rămase la fel de neutră ca a unui dosadian, dar el se gândi: **Broey crede că eu am provocat întunericul. E îngrozit.**

Înainte de a-i răspunde lui Broey, aruncă o privire spre bezna ameninţătoare de dincolo de ferestre. Îl cunoştea perfect pe acest gowachin, pe care Jedrik îl studiase vreme îndelungată. Era un rafinat, un amator de sofisticare ce nu admitea în jurul lui decât inşi de acelaşi soi. Era un profesionist al rafinamentului, care interpreta totul prin filtrul special dosadian. Nimeni nu putea să pătrundă în cercul lui, dacă nu împărtăşea aceeaşi atitudine afectată. Ceilalţi rămâneau pe dinafară, excluşi, inferiori. Reprezenta chintesenţa Dosadiei, un distilat aproape la fel de uman pe cât gowachin, fiindcă era limpede că, într-un moment sau altul, avusese şi-un corp uman. La origine însă era gowachin, nu încăpea îndoială.

„Mi-ai adulmecat urma”, spuse McKie.

„Excelent!”

Chipul lui Broey se lumină. Nu se aşteptase la un colocviu de tip dosadian, redus emoţional la strictul necesar.

„Din nefericire”, urmă McKie, „nu te afli într-o poziţie din care să poţi negocia. Anumite lucruri vor trebui duse la îndeplinire. Te vei supune de voie sau de nevoie ori vom acţiona fără tine.”

Era, din partea lui McKie, o provocare deliberată, alegerea unor forme nedosadiene, destinate să scurteze confruntarea. Mai mult decât orice altceva, faptul demonstra că McKie venea de dincolo de Zidul Zeilor şi că forţa care împiedica lumina zilei nu era decât o simplă

mostră a resurselor sale.

După un moment de şovăială, Broey rosti:

„Deci?”

Acest unic cuvânt încărca atmosfera de implicaţii multiple: renunţarea la orice discuţie, spulberarea unei speranţe, regretul puterii pierdute – toate acestea, însoţite însă de rezerva sofisticată care era semnătura lui Broey. Ceva, în acelaşi timp mai subtil decât o ridicare din umeri şi mai puternic, într-un context dosadian, decât o întreagă şedinţă de negocieri.

„Întrebări?” se interesă McKie.

Broey, vizibil surprins de această replică, se întoarse spre Jedrik, ca şi când ar fi luat-o drept martoră. Erau amândoi dosadieni, nu? Cum să discute cu acest intrus, care-şi etala aici manierele grosolane şi vădita sa lipsă de înţelegere a rafinamentelor dosadiene. I se adresă ei:

„Nu mi-am exprimat deja supunerea? Am venit singur, am…”

Jedrik preluă ştafeta de la McKie.

„Situaţia de faţă prezintă unele… particularităţi.”

„Particularităţi?”

Membrana nictitantă a lui Broey clipi o singură dată.

Jedrik lăsă să se întrevadă în atitudinea ei o uşoară stânjeneală.

„Anumite subtilităţi ale sensibilităţii dosadiene trebuie lăsate de-o parte în actualele circumstanţe. Suntem cu toţii, în momentul de faţă, nişte umili imploratori… şi avem de-a face cu fiinţe care nu vorbesc, care nu acţionează ca noi…”

„Da.” Broey arătă cu degetele palmate spre cer. „Retardaţii mintal. Arieraţii. Înseamnă că suntem în pericol.”

Nu era o întrebare. Broey scruta plafonul, ca şi când ar fi încercat să vadă ceva, dincolo de el. Inspiră îndelung.

„Da.”

Din nou, era un enunţ comprimat. Cei ce putuseră să înalţe Zidul Zeilor aveau puterea de a nimici o întreagă planetă. În consecinţă, Dosadi şi locuitorii ei erau la cheremul lor. Numai un dosadian putea să accepte asta cu

atâta promptitudine şi fără a pune întrebări suplimentare, iar Broey era dosadianul desăvârşit.

McKie se întoarse spre Jedrik pentru a-i spune câteva vorbe, pe care ea le cunoştea dinainte, dar le ascultă până la capăt.

„Dă ordin trupelor tale să înceteze lupta.”

Apoi, către Broey:

„Şi tu la fel.”

Broey se uită la Jedrik, la McKie şi, din nou, la Jedrik, cu o expresie de perplexitate pe care nu încerca s-o ascundă; dar se supuse.

„Unde aveţi un comunicator?”

Unde predomină suferinţa, durerea atroce este uneori un preţios pedagog.

Aforism dosadian

McKie şi Jedrik n-aveau nevoie să discute această decizie. Era o opţiune pe care-o împărtăşeau cu bună ştiinţă, graţie unui proces de selecţie devenit acum familiar. Exista o falie în Zidul Zeilor şi, chiar dacă zidul acesta învăluia în clipa de faţă Dosadi în întuneric, un contract caleban rămânea un contract caleban. Problema, vitală, era dacă paznicul Zidului Zeilor va consimţi să răspundă.

Jedrik, în corpul lui McKie, rămase de gardă în faţa uşii de la camera ei, în timp ce McKie, înveşmântat în carnea lui Jedrik, intră de unul singur pentru a încerca experienţa. Cu cine putea căuta să ia legătura? Cu Fannie Mae? Bezna totală care izola Dosadi putea să însemne că gardianul caleban se retrăsese definitiv. Şi nu mai era decât atât de puţin timp!

Aşezându-se pe podea, cu picioarele încrucişate sub el, McKie încercă mai întâi să-şi limpezească ideile. Lucrurile stranii, pe care le descoperea tot timpul în trupul feminin care acum îi aparţinea, îl împiedicau să se concentreze. Momentul schimbului îi producea un şoc remanent a cărui intensitate – avea toate motivele să se teamă – nu dădea

semne că va diminua vreodată. Le era de ajuns, acum, să dorească acest lucru simultan, pentru ca schimbarea să se producă. Dar acest corp atât de diferit… da, multitudinea diferenţelor îşi crea propria confuzie. Ea mergea mult mai departe decât adaptarea la o înălţime şi-o greutate diferite. Muşchii braţelor, ai şoldurilor păreau amplasaţi în locuri nepotrivite. Senzaţiile fizice erau vehiculate prin procese inconştiente deosebite. Anatomia crea propriile ei şabloane, propriile ei comportări automate… De pildă, observase că era obligat să facă anumite mişcări, într-un anumit fel, pentru a-şi proteja sânii. Era ceva asemănător cu automatismele masculine destinate să protejeze testiculele. Aceste mişcări, pe care bărbaţii le învăţau de la cea mai fragedă vârstă, deveneau repede simple reflexe; problema, însă, cu acest corp de femeie, era ca îl obliga să regăsească, în mod conştient, toate aceste comportamente. Şi fenomenul depăşea cu mult relaţia sâni-testicule.

Aceste frânturi încâlcite de gânduri parazitare îl împiedicau să se concentreze pentru contactul cu calebanii. Era exasperant. Trebuia să se descotorosească de orice senzaţie fizică de natură a-i distrage atenţia, dar acest corp feminin nu voia să-i dea pace. În disperare de cauză, efectuă câteva exerciţii de hiperventilaţie şi-şi concentră atenţia într-un focar pineal căruia-i cunoştea prea bine pericolele. Ar fi putut degenera într-o pierdere definitivă a identităţii, dacă experienţa se prelungea prea mult timp. Dobândea însă o claritate de spirit suficientă pentru a nu se mai gândi decât la Fannie Mae.

Linişte.

Trecerea timpului făcea din fiecare bătaie de inimă o lovitură de gong.

Frica dădea târcoale la hotarul tăcerii.

Înţelese deodată că exista ceva care-l înspăimânta de moarte pe gardianul Zidului Zeilor.

Fu cuprins de mânie.

„Calebane! Ai o datorie!”

„McKie?”

Răspunsul fusese atât de slab, încât se întreba daca nu era un renghi pe care-l jucau speranţele sale.

„Fannie Mae?”

„Eşti McKie?”

Devenise ceva mai puternic acum şi McKie recunoscu, în conştiinţa sa, prezenţa familiară a calebanei.

„Sunt McKie şi ai o datorie faţă de mine.”

„Dacă eşti într-adevăr McKie… de ce eşti atât de… ciudat… schimbat?”

„Am un alt corp.”

N-ar fi putut jura, dar i se păru că desluşeşte o reacţie de uimire. Apoi Fannie Mae reluă, cu şi mai multă vigoare:

„Îl retrag pe McKie de pe Dosadi acum? Contractul permite.”

„Voi împărtăşi soarta Dosadiei.”

„McKie!”

„Să nu discutăm în zadar, Fannie Mae. Voi împărtăşi soarta Dosadiei, dacă nu vrei să retragi o altă persoană nodală împreună cu mine.”

Proiectă imediat imaginea psihică a lui Jedrik, lucru cu atât mai uşor pentru el cu cât împărtăşea toată experienţa ei.

„Dar e în corpul lui McKie!”

Tonul era acuzator.

„E într-un **alt** corp”, replică McKie. Ştia că Fannie Mae înţelegea perfect ce-l lega de Jedrik. Totul depindea acum de interpretarea contractului caleban.

„Jedrik e dosadiană!” protestă calebana.

„Şi eu sunt dosadian… acum.”

„Tu eşti McKie!”

„Jedrik este, şi ea, McKie. Contacteaz-o dacă nu mă crezi.”

Rupse contactul cu brutalitate şi se pomeni prăvălit pe podea, tremurând. Corpul femeiesc, în care încă se mai afla, şiroia de sudoare, îl chinuia şi-o migrenă îngrozitoare.

Avea Fannie Mae să-i dea ascultare? Ştia că Jedrik era la fel de capabilă să proiecteze psihismul lui, ca şi el pe al ei. Dar cum avea să interpreteze Fannie Mae termenii

contractului dosadian?

Blestem! Durerea de cap era ca un cerc de foc. Se simţea deplasat în corpul lui Jedrik, prost folosit. Iar migrena persistentă îl făcea să se-ntrebe dacă nu cumva provocase o deteriorare ireparabilă creierului lui Jedrik, când recursese la acea concentrare pineală intensă.

Încet, se sprijini în mâini şi încercă să se ridice. Picioarele lui Jedrik abia puteau să-l susţină. Se gândi la ea, de cealaltă parte a uşii, luptându-se cu transa paralizantă fără de care contactul caleban era imposibil. De ce dura aşa mult? Să se fi retras calebanii?

Poate că am pierdut partida.

Dădu să se îndrepte spre uşă, dar nu apucă sa facă doi paşi, când o lumină orbitoare îl învălui dintr-o dată. Vreme de-o bătaie de inimă crezu că era vâlvătaia finală care avea să mistuiască Dosadi. Dar lumina persista. Privi în jur şi constată că se afla în aer liber, într-un loc pe care-l recunoscu imediat: curtea de la intrarea reşedinţei Capetelor Uscate, pe Tandaloor. Observă semnele încrengăturii pe mai toate zidurile: caractere gowachine, cu verde, pe fond de cărămizi galbene. Se auzea zgomotul unui jet de apă, într-un bazin din apropiere.

Sub o arcadă, chiar în faţa lui, se afla un grup de gowachini, printre care recunoscu pe unul dintre vechii săi dascăli. Da, era într-adevăr un sanctuar al Capetelor Uscate. Cei ce sălăşluiau aici îl protejaseră, îl instruiseră, îl iniţiaseră în tainele lor cele mai sacre.

Gowachinii ieşiră din umbra arcadei şi se apropiară în grabă de o siluetă întinsă în mijlocul curţii. Silueta se mişcă, se ridică în capul oaselor.

Era propriul său corp.

Jedrik!

Fu un intens elan reciproc, o urgenţă. Schimbul de corpuri se produse într-o clipită. McKie se regăsi în trupul lui obişnuit, şezând pe dalele reci ale curţii. Gowachinii din jurul lui îl bombardau cu întrebări.

„McKie, ce se întâmplă?”

„Ai căzut dintr-o Poartă!”

„Eşti rănit?”

Curmă avalanşa de întrebări cu un gest scurt al mâinii, încrucişă picioarele sub el şi se cufundă imediat într-o transă concentrată pe monitorul implantat în stomacul lui. Monitorul pe care Bildoon n-ar fi crezut niciodată că McKie va ajunge să-l utilizeze!

După cum era plătit să o facă, taprisiotul de pe Central Central se branşă la psihismul lui. McKie refuză orice contact cu Bildoon şi efectuă, una după alta, şase comunicaţii, prin intermediul docilului taprisiot. Persoanele pe care le contactă ocupau poziţii-cheie în BirSab. Erau, cu toţii, agenţi competenţi şi ambiţioşi, devotaţi trup şi suflet cauzei Biroului. McKie le transmise toate datele referitoare la afacerea Dosadi, în secvenţe compacte, utilizând tehnica elaborată în schimburile sale cu Jedrik, de la psihism la psihism.

Urmară relativ puţine întrebări, iar răspunsurile fură uşor de dat.

„Calebanul care asigură blocada Dosadiei joacă rolul de Zeu. Aşa e prevăzut în contract.”

„Şi ceilalţi calebani sunt de acord?”

Întrebarea venea de la un wreav extrem de perspicace, care sesizase complicaţiile implicite faptului că gowachinii o şcolarizau pe Ceylang, o wreavă, pentru a deveni legistă.

„Noţiunile de acord sau dezacord nu au aplicabilitate în cazul de faţă. Calebanul trebuia să preia acest rol pentru a-şi putea executa contractul.”

„E vorba de-un joc, atunci?”

Wreavul era indignat.

„Poate. Un lucru însă e sigur: calebanii n-au aceleaşi concepţii ca noi în materie de etică şi de respect faţă de individ.”

„O ştiam de mult.”

„Da, dar acum am înţeles.”

După cele şase apeluri, McKie îi ceru taprisiotului să-i facă legătura cu Aritch. Îl găsi pe Înaltul Magistru în bazinul de conferinţe al Încrengăturii Mergătoare.

„Te salut, clientule.”

Proiectase cuvintele cu un amuzament maliţios. Percepu şocul pe care i-l produsese gowachinului.

„Sunt câteva lucruri pe care legistul tău îţi va cere să le faci sub pecetea sacră ce ne leagă”, urmă McKie.

„Aşadar, vrei să ajungi în judecarenă?”

Înaltul Magistru era deosebit de perspicace şi beneficia de talentele dosadiene, dar nu era dosadian. Lui McKie nu-i era prea greu, acum, să-l manipuleze, făcând apel la motivaţiile lui cele mai profunde. Când Aritch refuză cu tărie să anuleze contractul caleban, McKie nu-i dezvălui decât stratul superficial al hotărârii sale de neclintit.

„Sper că nu vrei să îngreunezi sarcina legistului tău.”

„Dar ce-i va mai împiedica atunci să părăsească Dosadi?”

„Nimic.”

„În cazul acesta, vei fi apărător, nu procuror?”

„Cere-i răspunsul wreavei tale, Ceylang.”

McKie rupse brusc contactul. Ştia că Înaltul Magistru îi va da ascultare. Aritch avea prea puţine posibilităţi de acţiune şi cele mai multe conduceau la impasuri. În plus, legea gowachină îl obliga să respecte deciziile legistului său, o dată ce procedura era pusă în mişcare.

Când McKie ieşi din transă, îşi văzu prietenii Capete Uscate adunaţi în jurul lui Jedrik, care le explica situaţia. Da, era într-adevăr avantajos să ai două corpuri cu o singură determinare. Se ridică şi se apropie de grup. Zărindu-l, ea spuse:

„Mi-a trecut migrena.”

„Era cât pe ce s-o păţim”, zise el. Şi adăugă: „Mai putem încă s-o păţim. Dar Dosadi e liberă.”

În istoria mai multor specii, perioada clasică abundă în exemple de conducători care n-au ezitat să azvârle jetoanele puterii (bani sau alte tabulatoare economice, puncte de statut etc.) în perturbaţii violente, de pe urma cărora nu aveau de profitat decât câţiva aleşi informaţi dinainte. Versiunile umane ale acestui comportament sunt

deosebit de edificatoare (vezi Anexa G.) Singuri panSpechii par să fi evitat acest fenomen, poate din cauza constrângerii creşelor.

Istorie comparativă, Publicaţiile BirSab-ului

Următoarea serie de apeluri, McKie o efectuă din încăperea pe care i-o puseseră la dispoziţie Capetele Uscate. Era o cameră destul de spaţioasă, special amenajată pentru oaspeţi umani. Conţinea mai multe caniscaune perfect dresate şi un canipat larg, pe care Jedrik îl privise cu suspiciune, în pofida amintirilor preluate de la McKie. Ştia că aceste creaturi-obiecte nu posedau decât un creier rudimentar, dar erau totuşi… **vii.**

Jedrik stătea în faţa ferestrei, care dădea spre bazinul din curte. Se întoarse când McKie încheie contactul taprisiot. „Bănuielile confirmate”, spuse el.

„Prietenii tăi de la BirSab îl vor părăsi pe Bildoon pentru noi?”

„Da.”

Ea privi, din nou, pe fereastră.

„Mă tot gândesc cum o fi arătând acum cerul Dosadiei… fără Zidul Zeilor… la fel de luminos ca acesta.” Dădu din cap. „Iar când vom avea, şi noi, Porţi…”

Se întrerupse. McKie, desigur, împărtăşea aceleaşi gânduri. Comuniunea lor cerea o adaptare considerabilă.

„M-am tot gândit şi la pregătirea ta de legist”, reluă ea. McKie ştia la ce se gândise.

Gowachinii aleşi pentru a-l instrui întreţinuseră cu el relaţii aparent foarte libere. I se spusese că profesorii lui alcătuiau un grup minuţios constituit, exclusiv pe bază de competenţă. Cei mai buni pentru sarcina de îndeplinit: să facă dintr-un non-gowachin un adevărat legist gowachin.

Sau din coadă de câine sită de mătase!

Profesorii lui păreau să ducă viaţa normală a unui gowachin, întreţinând numărul obişnuit de femele fertile în bazinele familiale, extirpând mormolocii din graluz cu necesară detaşare gowachină. La suprafaţă, toate astea

aveau aerul unor lucruri foarte obişnuite. Îi înfăţişaseră aspectele intime ale existenţei lor, răspunseseră cu o sinceritate dezarmantă la întrebările lui.

Acum însă, percepţiile lui McKie, amplificate de cele ale lui Jedrik, captau totul sub o lumină diferită. Rivalităţile dintre încrengăturile gowachinilor căpătau o mai mare amploare. Şi McKie îşi dădea seama că, pe atunci, nu pusese întrebările potrivite, că profesorii lui fuseseră aleşi după alte criterii decât cele care i se prezentaseră lui şi că autorităţile gowachine care îi selectaseră le dăduseră instrucţiuni speciale, comportând anumite restricţii secrete de o importanţă vitală.

Sărmana Ceylang!

Aceste reflecţii îl tulburau profund. Ele schimbau concepţiile lui despre onoarea gowachină, repuneau în discuţie comparaţiile pe care avusese ocazia să le stabilească între principiile gowachine şi mandatul încredinţat BirSab-ului. Formaţia pe care i-o dăduse BirSab-ului trebuia, la rândul ei, reexaminată de aceeaşi manieră.

De ce… de ce… de ce…

Justiţia? Codul gowachin?

Interesul de a dispune, ca legist gowachin, de un agent important al BirSab-ului dobândea o nouă dimensiune. McKie vedea acum lucrurile acestea aşa cum văzuse odinioară Jedrik prin Zidul Zeilor. Existau întotdeauna forţe mai mult sau mai puţin vizibile în spatele fiecărui ecran vizibil. O structură ascunsă a puterii se afla acolo: persoane care nu apăreau aproape niciodată în public, factori decizionali al căror cel mai mărunt capriciu putea avea consecinţe incredibile pentru o serie întreagă de lumi. Zone întinse, planete chiar, puteau fi constrânse la diferite grade de aservire. Dosadi nu fusese decât un caz extrem, cu un obiectiv precis.

Corpuri noi în schimbul unora vechi. Tinereţe în schimbul bătrâneţii. Practic, nemurirea. Şi un teren de antrenament pentru cei ce trebuiau să ia decizii cruciale.

Dar nici unul din ei nu putea fi atât de desăvârşit

dosadian pe cât era combinaţia McKie plus Jedrik.

Tare-ar fi vrut să ştie unde şi cum se luase decizia în legătură cu proiectul Dosadi. Aritch n-avea nici un amestec în treaba asta, fără doar şi poate. Existau alţii în spatele lui, gowachini şi non-gowachini. Un grup ocult deţinea puterea. Un grup care rămânea în umbră, undeva, pe una din lumile Co-simţirii. Membrii acestui grup nu erau obligaţi, de altfel, să se întâlnească în carne şi oase. Şi, oricum, niciodată în public. Prima lor regulă era secretul. Trebuiau să se servească, pentru acţiunile lor publice, de personaje-tampon, care evoluau la hotarele adevăratei puteri. Personaje ca Aritch.

Şi ca Bildoon.

Ce câştig sperase să obţină acest panSpechi? Acapararea pentru totdeauna a ego-ului creşei sale? Desigur. Asta, plus... un mare număr de corpuri – umane, fireşte – lipsite de stigmatele originilor sale panSpechi.

Comportamentul lui Bildoon – ca şi-al lui Aritch – părea atât de transparent, acum. Undeva, trebuia să existe un Mrreg, care crea curenţii în care înota Aritch. Îndărătul oricărei marionete există un mânuitor.

Mrreg.

Prăpăditul ăla de Grinik dezvăluise mai mult decât îşi închipuia.

Şi Bildoon.

„Avem două căi de atac”, spuse McKie.

Jedrik încuviinţă.

„Bildoon şi Mrreg. Ultimul e cel mai periculos.”

Un rid, lângă nasul lui, începu să-l mănânce. Se scărpină automat, sesizând brusc o schimbare. Privi năuc împrejur şi se pomeni în faţa ferestrei, înveşmântat în corp de femeie.

La naiba! Începea să se petreacă prea repede.

Jedrik îl privea cu propriii lui ochi. Vorbi cu glasul lui, dar tonul era sută la sută Jedrik. Lucrul li se păru amândurora amuzant.

„Puterile BirSab-ului tău.”

McKie înţelese la ce se referea.

„Da, câinii de pază ai dreptăţii.”

„Unde erau aceşti câini de pază când strămoşii mei au fost ademeniţi în capcana Dosadiei?”

„Câinii de pază ai dreptăţii. E un rol ingrat şi periculos.”

„Cunoşti sentimentele noastre de indignare.”

„Cunosc şi ce-nseamnă să ai părinţi iubitori.”

„Să nu uiţi, când ai să vorbeşti cu Bildoon.”

McKie se trezi în pat, în propriul lui trup.

În aceeaşi clipă simţi filamentele mentale ale unui apel taprisiot şi sesiză contactul cu psihismul lui Bildoon. Nu mai pierdu timp. Forţele din umbră muşcaseră din momeală.

„Am reuşit să localizez Dosadi”, transmise el, fără vreun alt preambul. „Afacerea va ajunge în judecarenă, asta e sigur. Aş vrea să întreprindeţi demersurile preliminare. Încunoştiinţaţi-l pe Înaltul Magistru Aritch că impun prescripţia formală a legistului. Un membru al juriului va trebui să fie un gowachin de pe Dosadi. M-am şi gândit la persoana lui. Se numeşte Broey.”

„Unde eşti?”

„Pe Tandaloor.”

„Cum aşa?”

McKie îşi disimulă amărăciunea. **Ah, Bildoon! Ce uşor te dai de gol!**

„Pentru moment, Dosadi e în afară de orice pericol”, spuse el. „Am luat şi unele măsuri de contracarare”, adăugă.

Apoi întrerupse contactul.

Jedrik murmură gânditoare:

„Când mă gândesc la tulburările pe care le creăm…”

McKie n-avea timp pentru asemenea consideraţii.

„Broey va avea nevoie de ajutor; câţiva aghiotanţi şi-un detaşament de oameni aleşi pe sprânceană, de care te rog să te ocupi tu.”

„Bine. Ce facem cu Gar şi Tria?”

„Îi lăsăm în pace. Broey îi va recupera mai târziu.”

Sistemele economice de tip comunitar au fost întotdeauna mult mai distrugătoare pentru societăţile care le-au generat, decât cele bazate

pe cupiditate. Este una din lecţiile Dosadiei: cupiditatea îşi stabileşte singură limitele; este un factor de autoreglare.

Analiza Dosadiei, Publicaţiile BirSab-ului

McKie examina biroul de legist care-i fusese atribuit. Miresmele de seară ale junglei tandalooriene pătrundeau pe fereastră. O simplă barieră îl despărţea de judecarenă, cu şirurile ei de scaune în amfiteatru. Biroul şi camerele alăturate erau mici, dar dispuneau de toate legăturile necesare cu băncile de date şi infrastructura pentru citarea martorilor şi a experţilor. Era un loc cu un decor verde atât de înşelător de banal, încât un non-gowachin ar fi fost lesne îndemnat să se simtă în largul său. Dar aşezământul acesta nu era decât o butaforie purtată de curenţi gowachini. Oricât s-ar fi străduit Pactul Co-simţitor să atenueze rigoarea formalităţilor gowachine, pe Tandaloor predominau cutumele poporului batracian.

Aşezându-se la unica masă din micul birou, McKie simţi caniscaunul adaptându-se docil la poziţia sa. Îi făcea plăcere să stea din nou într-un caniscaun, după experienţa spartană a mobilierului dosadian. Apăsă pe un buton şi se adresă chipului gowachin care-şi făcu numaidecât apariţia pe ecranul încorporat mesei:

„Vreau să fie citaţi în calitate de martori cei care-au participat nemijlocit la organizarea experimentului Dosadi. Eşti în măsură să-mi satisfaci cererea?”

„Poţi să-mi indici numele acestor martori?” Ce-şi închipuia dobitocul ăsta? C-o să se repeadă să strige: „Mrreg”?

„Dacă ai să mă obligi”, replică el cu răceală, „îl voi supune pe Aritch Legii şi voi obţine de la el aceste nume.”

Răspunsul nu avu nici un efect aparent asupra gowachinului, care declină numele şi titlul lui McKie înainte de a adăuga:

„Eşti liber să procedezi cum crezi de cuviinţă, dar, înainte de a cita un martor, trebuie să-i cunosc numele.”

McKie se abţinu să zâmbească. Bănuielile lui erau confirmate. Gowachinul de pe ecran, deşi atent, nu se grăbi să observe. Altcineva însă sesiză corect nuanţele, deoarece un al doilea chip gowachin, mai bătrân, îl înlocui pe cel dintâi.

„Ce-ţi închipui că faci, McKie?”

„Determin modul în care voi proceda cu acest caz.”

„Vei proceda ca legist al baroului gowachin.”

„Exact.”

McKie aşteptă răbdător.

Gowachinul de pe ecran îl privi într-o dungă.

„Jedrik?”

„Vorbeşti cu Jorj X. McKie, legist al baroului gowachin.”

Cu destulă întârziere, gowachinul percepu o parte din schimbările operate asupra lui McKie de experienţa dosadiană.

„Vrei să te pun în legătură cu Aritch?”

McKie negă cu o mişcare a capului. Pârliţii ăştia de subalterni erau atât de transparenţi.

„Nu Aritch a hotărât crearea Dosadiei. Aritch a fost ales ca să încaseze loviturile, dacă se ajungea la aşa ceva. Nu voi accepta nimic mai prejos de cel care a avut ultimul cuvânt în decizia de lansare a experimentului Dosadi.”

Gowachinul îl privi cu răceală, apoi spuse:

„Aşteaptă puţin. Să văd ce pot face.”

Ecranul deveni opac, dar sunetul rămase. McKie auzi conversaţia.

„Alo!... Da... Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur într-un moment ca acesta.”

„Ce este?”

Era un glas gowachin, arogant şi grav, vădit iritat. Avea şi-un accent, pe care orice dosadian îl putea recunoaşte, în ciuda intonaţiei înşelătoare suprapuse cu grijă. Era cineva care se servise deja de Dosadi.

Vocea bătrânului gowachin care-i răspunsese lui McKie continuă:

„Legistul lui Aritch are câteva întrebări delicate. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.”

„Cu mine? Dar mă pregătesc pentru **laupuk.”**

McKie n-avea idee ce putea fi acest **laupuk,** dar îi deschidea o nouă fereastră spre gowachini. Era o privire în plus asupra zonelor rarefiate care-i fuseseră ascunse ani în şir. O privire care-i confirma faptul că alesese un făgaş bun.

„Ne ascultă chiar în acest moment.”

„Ne ascultă… De ce?”

Tonul era ameninţător, dar bătrânul gowachin urmă netulburat:

„Ca să nu-i mai dau explicaţii. E clar că nu va accepta nimic mai puţin decât o discuţie personală cu dumneavoastră. Persoana se numeşte McKie, dar…”

„Continuă!”

„Inutil; veţi înţelege.”

„Sper că interpretarea dumitale este corectă. E-n regulă: dă-mi-l.”

Ecranul lui McKie scânteie, apoi dezvălui un interior gowachin cum McKie nu mai avusese ocazia să vadă. În fundul unei săli vaste, peretele era acoperit cu lănci şi arme albe, flamuri multicolore, pietre strălucitoare şi ornamente sculptate într-o substanţă de un negru lucios. Toate serveau drept fundal pentru un uriaş caniscaun, în care şedea, cu picioarele depărtate, un bătrân gowachin, asistat de doi gowachini tineri. Aceştia turnau pe corpul lui un lichid vâscos, auriu, conţinut în nişte flacoane de cristal verde, cu formă spiralată. Cei doi tineri masau cu acest lichid pielea bătrânului gowachin. Din cauza substanţei, tot trupul gowachinului lucea şi, când bătrânul clipi, McKie observă că pleoapele lui nu purtau tatuajul nici unei încrengături.

„După cum vezi”, rosti el, „mă pregătesc pentru…”

Tăcu brusc, dându-şi seama că interlocutorul lui nu era gowachin. Deşi, neîndoios, va fi ştiut acest lucru. Era o reacţie surprinzător de înceată pentru un dosadian.

„Am greşit”, spuse el.

„Într-adevăr”, zise McKie, dând din cap binevoitor. „Cum te numeşti?”

Bătrânul gowachin se încruntă în faţa acestei stângăcii,

apoi surâse ironic:

„Mi se spune Mrreg.”

După cum bănuise McKie. Dar de ce un gowachin de pe Tandaloor împrumuta numele, sau mai degrabă **titlul,** monstrului mitic care insuflase poporului batracian impulsul irezistibil al practicării unei selecţii sălbatice? Implicaţiile depăşeau cu mult cadrul acestei planete. Ajungeau până la Dosadi.

„Dumneata ai luat decizia în privinţa experimentului Dosadi?”

„Cineva trebuia s-o ia.”

Nu era un răspuns prea clar şi McKie se hotărî să pună punctul pe i:

„Nu-mi faci nici o favoare! Acum ştiu ce-nseamnă funcţia de legist în baroul gowachin şi am de gând să-mi folosesc din plin prerogativele.”

S-ar fi zis că McKie pronunţase nişte cuvinte magice, care avură darul să încremenească scena de pe ecran. Cei doi asistenţi încetară să mai toarne unguent, dar fără să privească spre obiectivul care le transmitea imaginea în camera lui McKie. Cât despre Mrreg, acesta rămase perfect imobil, fixându-l pe McKie cu ochi care nu clipeau.

McKie aşteptă.

Brusc, Mrreg se întoarse spre asistentul din stânga sa.

„Continuă, te rog. N-avem prea mult timp.”

Ca şi când remarca i-ar fi fost adresată, McKie spuse:

„Dumneata eşti clientul meu. Pentru ce mi-ai trimis un intermediar?”

Mrreg îl examină din nou pe McKie.

„Acum pricep ce voia să spună Ekris”, zise el. Apoi, cu ceva mai multă vivacitate: „Ei bine, McKie, află că ţi-am urmărit cariera cu foarte mult interes. Cu toate astea, după cum se dovedeşte acum, se pare că n-am urmărit-o destul de îndeaproape. Poate că dacă n-am fi…”

Lăsă ideea neterminată.

O preluă însă McKie:

„Era inevitabil să evadez de pe Dosadi.”

„Poate.”

Asistenţii terminaseră ce aveau de făcut. Ieşiră din încăpere, luând cu ei recipientele cu formă ciudată.

„Nu mi-ai răspuns la-ntrebare”, spuse McKie.

„Nu-s obligat să-ţi răspund la întrebări.”

„În cazul ăsta, nu mă mai ocup de această afacere.”

Mrreg se aplecă în faţă, alarmat dintr-o dată.

„Nu poţi face asta! Aritch nu este...”

„Nu mă interesează Aritch. Clientul meu este gowachinul care a luat decizia în privinţa Dosadiei.”

„Ai o comportare foarte ciudată pentru un legist. Da, adu-mi-l.” Îndemnul din urmă fusese adresat cuiva aflat în afara câmpului vizual, dar care apăru numaidecât, purtând pe braţe un veşmânt alb ce semăna cu un şorţ lung, cu mâneci. Asistentul începu să-l îmbrace pe Mrreg, care, fără să-i dea atenţie, i se adresă mai departe lui McKie:

„Îţi dai seama ce eşti pe cale să faci, McKie?”

„Pregătesc apărarea clientului meu.”

„Înţeleg. Cine te-a informat despre mine?”

McKie clătină din cap.

„Chiar mă crezi incapabil să deduc existenţa dumitale sau să interpretez indicaţiile pe care mi le furnizează propriile mele simţuri?”

McKie îşi dădu seama că gowachinul nu vedea realitatea dindărătul cuvintelor lui muşcătoare. Mrreg se întoarse spre asistentul care îi lega o panglică verde la partea din spate a şorţului. Operaţia îl obliga pe bătrânul gowachin să se aplece în faţă. „Ceva mai strâns”, ceru el.

Asistentul desfăcu, apoi refăcu nodul. Mrreg se adresă din nou lui McKie:

„Te rog să mă scuzi. Lucrurile acestea trebuie să-şi urmeze cursul.”

McKie percepu remarca în stil dosadian. Asista la preparativele unui ritual important, despre care nu-i vorbise până acum nici un gowachin. Cu atât mai bine. S-aştepte. Continuă să vorbească, pentru a vedea ce mai putea afla de la acest Mrreg.

„Când ţi-ai dat seama că puteai să te foloseşti de Dosadi în scopuri pur personale...”

„Personale? Ce motivaţie mai universală ar putea exista, McKie, decât restrângerea concurenţei?”

„Ai estimat corect preţul pe care ai putea fi nevoit să-l plăteşti?”

„Bineînţeles. Cunoşteam preţul.”

În vocea gowachinului răzbătuse un ton de resemnare, rareori întâlnit la cei din specia lui. McKie şovăi. Asistentul care adusese şorţul părăsi încăperea fără să arunce nici măcar o privire în direcţia lui McKie, deşi în sală trebuia să existe un ecran pe care Mrreg îşi vedea interlocutorul.

„Te interesează de ce-am însărcinat un intermediar să angajeze legistul?” întrebă Mrreg.

„De ce Aritch?”

„Fiindcă este un candidat la… responsabilităţi mai înalte. Ştii că mă surprinde purtarea dumitale, McKie? Sunt sigur că-ţi dai foarte bine seama ce ţi-aş putea face pentru impertinenţele astea, dar văd că-i dai liniştit mai departe.”

Cuvintele dezvăluiau mai multe decât ar fi putut dori Mrreg, dar gowachinul rămânea orb (sau indiferent) la ce percepea McKie. În ceea ce-l privea, acesta afişa o faţadă la fel de impenetrabilă ca a oricărui dosadian.

„Scopul meu este unul singur”, zise el. „Şi nimeni nu mă va putea abate de la acest scop, nici măcar clientul meu.”

„Crezul legistului”, comentă Mrreg.

Asistentul dinainte reveni cu un fel de pumnal fără teacă. McKie apucă să observe un mâner bătut în pietre preţioase şi scânteierea metalică a unei lame de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu vârful puternic încovoiat. Asistentul, cu spatele la McKie, se plasă în faţa lui Mrreg. Lama nu se mai vedea.

Gowachinul, parţial mascat de corpul asistentului, se aplecă spre dreapta, pentru a i se adresa lui McKie:

„Mi se pare că nu ţi s-a vorbit niciodată despre ceremonia pe care noi o numim **laupuk.** Este ceva foarte important. Am fost neglijenţi omiţând-o din pregătirea dumitale. Încearcă să înţelegi semnificaţia acestui ritual. Te va ajuta să-ţi pregăteşti mai bine cazul.”

„Care a fost încrengătura dumitale?” întrebă McKie.

„Asta nu mai are absolut nici o importanţă, dar… mă rog. Marea Deşteptare. Am fost Înaltul ei Magistru vreme de douăzeci de ani, înainte de-a prinde viaţă proiectul Dosadi.”

„Câte corpuri de periferici ai folosit?”

„Acesta-i primul şi ultimul. Dar nici asta nu mai are vreo importanţă. Spune-mi, McKie, când ai început să bănuieşti că Aritch nu era decât un intermediar?”

„Când am înţeles că nu toţi gowachinii s-au născut gowachini.”

„Dar Aritch…”

„Da, ştiu: Aritch aspiră la responsabilităţi mai înalte.”

„Hm… sigur. Înţeleg. Decizia cu privire la Dosadi trebuia să depăşească, în mod necesar, cadrul câtorva încrengături sau chiar pe cel al unei singure specii. Trebuia să existe… ceea ce voi, oamenii, numiţi, mi se pare, un «Comandament Suprem». Da, toate astea probabil că ţi-au sărit în ochi, cu perspicacitatea de care dai dovadă acum. Cred că lucrul care ne-a indus în eroare au fost numeroasele dumitale căsătorii. Ai făcut-o intenţionat?”

La adăpostul măştii sale dosadiene, McKie se decise să mintă:

„Fireşte.”

„Ahhhh!”

Mrreg păru să se cufunde în el însuşi, dar îşi reveni repede.

„Pricep. Am fost lăsaţi să credem că erai un fel de diletant, cu sentimente corupte. Trebuia să luăm asta drept o meteahnă pe care o puteam exploata. În acest caz, înseamnă că există un alt Comandament Suprem, de care noi n-am ştiut.”

Toate acestea, debitate în mare viteză, lăsau să se întrevadă rotiţele motrice ale ideii pe care şi-o făcea Mrreg despre universul co-simţitor. McKie era uluit să constate în ce măsură cuvintele puteau să spună mai mult decât aparenţele. Acest gowachin părăsise de mult timp Dosadi, unde nu se născuse, dar ceea ce învăţase acolo nu se ştersese şi ieşea la iveală acum, când se simţea pus cu spatele la zid.

McKie se feri să-l întrerupă.

„Nu ne-am aşteptat să desluşeşti rolul lui Aritch. De altfel, nici nu ne-a preocupat asta, după cum probabil că ştii. Presupun că…”

Mrreg preferă să-şi păstreze pentru el presupunerea, care va fi fost ea, căci continuă meditând cu voce tare:

„Aproape că s-ar putea crede că te-ai născut pe Dosadi.”

McKie rămase tăcut, lăsând conştiinţa gowachinului să se impregneze de spaima implicită acestei conjecturi.

După un moment de reflecţie, Mrreg întrebă:

„Îi consideri vinovaţi pe toţi gowachinii?”

McKie continua să tacă. Mrreg începu să se agite.

„Acest Comandament Suprem, din care fac parte, constituie un fel de guvern. Uneori, un popor poate fi determinat să accepte fără a pune întrebări ceea ce face guvernul său.”

McKie hotărî să profite de ocazie.

„Guvernele angajează întotdeauna populaţii întregi, când o situaţie devine destul de gravă. Prin acceptul lor pasiv, aceste populaţii devin complice la toate crimele comise în numele lor.”

„Le-aţi acordat dosadienilor acces liber la Porţile calebane?”

McKie încuviinţă din cap.

„Calebanii sunt conştienţi de obligaţiile lor. Jedrik şi-a asumat sarcina de a-şi pune la curent compatrioţii.”

„Aveţi de gând să-i lăsaţi pe dosadieni să invadeze Co-simţirea şi să se răzbune pe Comandamentul meu Suprem? Bagă de seamă, McKie! Te avertizez în modul cel mai solemn să nu uiţi de datoria dumitale de legist sau să-i întorci spatele lui Aritch.”

McKie nu răspunse.

„Să nu faci o greşeală ca asta, McKie, Aritch este clientul dumitale. Prin persoana sa, îi reprezinţi pe toţi gowachinii.”

„Un legist nu poate apăra decât un client responsabil”, replică McKie. „Nu un intermediar, ci un client ale cărui acte

sunt puse în discuţie în cauza care se judecă.”

Expresia gowachinului dădu semne de nelinişte.

„Ascultă-mă cu atenţie, McKie. Nu-mi mai rămâne prea multă vreme.”

Într-o străfulgerare de aprehensiune, McKie îşi îndreptă atenţia la asistentul care ţinea pumnalul şi-l masca parţial pe gowachinul aşezat. Mrreg vorbi cu repeziciune.

„Educaţia dumitale gowachină comportă numeroase lacune, McKie. Recunosc că-i greşeala noastră. Dar acum, din cauza… impetuozităţii dumitale, te afli într-o situaţie care-i pe cale să devină o cauză pierdută.”

Asistentul îşi schimbă uşor poziţia, ridicând încet braţele. McKie întrezări vârful lamei, cu puţin deasupra umărului său drept.

„Gowachinii nu sunt organizaţi în familii, ca oamenii sau, în felul lor, wreavii”, continuă Mrreg. „Noi am eşalonat înaintarea fiecărui individ în grupuri care deţin din ce în ce mai multe responsabilităţi faţă de cei aflaţi dedesubt. Aşa este structurat Comandamentul nostru Suprem. Ceea ce obişnuiţi voi să consideraţi a fi o familie gowachină nu este, în realitate, decât un grup de reproducere, supus unor reguli limitate. Ori de câte ori facem încă un pas în ierarhia responsabilităţilor, ştim că preţul pe care-l vom avea de plătit, în caz de eşec, va fi mai mare. Mă-ntrebi daca ştiu care-i preţul? Ah, McKie! Masculul gowachin reproducător are grijă să facă în aşa fel, încât numai mormolocii lui cei mai iuţi şi mai ageri să poată supravieţui. Un Magistru veghează la respectarea formelor Legii. Comandamentul Suprem răspunde în faţa unui… Mrreg. Înţelegi? Iar un Mrreg trebuie să ia numai deciziile cele mai potrivite. Fără greşeală. Iată de ce… **Iaupuk!”**

Când pronunţă ultimul cuvânt, arma din mâinile asistentului deschise un arc de cerc fulgerător, care intersectă gâtul gowachinului. Capul lui Mrreg, retezat dintr-o singură lovitură, fu ridicat de extremitatea încovoiată a lamei şi se prăbuşi pe şorţul alb, împroşcându-l cu fluid verde.

Scena dispăru, pentru a fi înlocuită de gowachinul care-l

pusese pe McKie în legătură cu Mrreg.

„Aritch doreşte să-şi consulte legistul”, spuse el.

> **Într-un univers schimbător, numai o specie schimbătoare poate spera să fie nemuritoare, şi asta numai dacă ouăle sunt crescute în medii cât mai diversificate şi dispersate. Ceea ce promite o abundenţă de indivizi unici.**
>
> **Intuiţii (Scurtă privire asupra filosofiei antice a speciei umane), Publicaţiile BirSab-ului**

Jedrik stabili contactul cu McKie în timp ce acesta aştepta să sosească Aritch şi Ceylang. Stătea, privind absent în tavan şi speculând, în cel mai tipic stil dosadian, asupra manierei în care ar fi putut obţine un maximum de avantaje personale de pe urma acestei întâlniri. De cum simţi atingerea, McKie îşi baricadă trupul.

„Fără transfer.”

„Bineînţeles că fără.”

Era un lucru infim, o nuanţă care ar fi putut să-i scape oricui n-ar fi avut în minte un model atât de precis al lui Jedrik.

„Eşti supărată pe mine”, zise el.

Ironia pe care o proiectă fu percepută imediat, era sigur. Când ea îi răspunse, mânia se preschimbase în simpla iritare. Ceea ce-o afecta nu era atât necesitatea de a-şi atenua reacţiile, cât faptul că le lăsase să transpară.

„Îmi aminteşti de unul din primii mei amanţi”, spuse ea. McKie se gândi la locul în care se afla Jedrik în acea clipă: la adăpost, pe insula înmiresmată de parfumuri florale, pe care-o poseda în oceanul planetar de pe Tutalsee. Cât de straniu trebuie că-i va fi părut acel mediu cuiva venit de pe Dosadi! Nici un fel de ameninţare, fructe pe care le putea culege în voie, fără teamă că s-ar putea otrăvi. Amintirile pe care i le transmisese ar fi trebuit să confere tuturor acestor lucruri un iz familiar, dar asta nu însemna că experienţa pe viu putea fi mai puţin stranie. Amintirile lui…

fireşte… Insula îi va fi evocat lui Jedrik toate lunile lui de miere, petrecute în acele alcovuri învăluite în parfumuri de floare.

Cu gândul la acestea, proiectă:

„Sunt sigur că respectivul n-a ştiut să te aprecieze la adevărata ta valoare, cu excepţia patului, bineînţeles. De fapt, care dintre aceştia…”

Evocă mai multe posibilităţi concrete, extrase din amintirile preluate de la ea.

Jedrik izbucni în râs. Îi simţi din plin spontaneitatea reacţiei, lipsită de orice restricţie mentală.

La rândul său, îşi aminti de una dintre fostele sale soţii şi, de la una la alta, se duse cu gândul la filiaţia care sfârşise cu apariţia lui Jedrik. În această privinţă, nu existase confuzie între alegerea partenerului de reproducere şi un amant ce răspunde numai satisfacţiei sexuale. Ba chiar s-ar fi putut întâmpla, de ce nu, ca primul să fie profund detestat.

Amanţi… soţii… Care era diferenţa, dacă nu doar cea de la nivelul convenţiilor sociale ce distribuiau rolurile. Dar acea femeie, de care-i amintea Jedrik… Îşi scotoci memoria, întrebându-se dacă amintirile lui îl puteau ajuta să îmbunătăţească relaţia cu Jedrik. Avea, pe atunci, vreo treizeci şi cinci de ani şi BirSab-ul îi atribuise una din primele sale misiuni personale, fără prezenţa unui instructor care să-l îndrume şi să-l sfătuiască. Se spunea că era cel mai tânăr agent uman al Biroului, care era lăsat, astfel, de unul singur, pentru îndeplinirea unei misiuni importante. Planeta aparţinea sistemului Ylir, iar afacerea nu semăna cu nimic din ce cunoscuse până atunci McKie. Un oraş crescut parcă în el însuşi, cu case în umbra unor ganguri adânci, cufundat într-o linişte apăsătoare. Nici animale, nici insecte, nici păsări, doar acea linişte înfricoşătoare, la adăpostul căreia, se aflase, era pe cale să ia naştere o religie fanatică. Toate conversaţiile erau purtate cu voce joasă şi încărcate de intonaţii subtile, care sugerau existenţa unui cod propriu Ylir-ei, sfidând intruşii veniţi din afară. O atmosferă oarecum dosadiană, în fond.

Soţia lui de atunci, care-l aştepta liniştită pe Tutalsee, avea un temperament cu totul opus; era sociabilă, sportivă, zgomotoasă.

Destul de curios, experienţa Ylir-ei îl făcuse pe McKie să se întoarcă la această femeie cu o conştiinţă acută a necesităţilor ei. Căsnicia lor durase mai mult decât celelalte. Înţelegea, acum, de ce Jedrik îi amintea de femeia aceea: se înconjurau, amândouă, cu o armură de feminitate tenace, dar, în spatele acestei faţade, erau extrem de vulnerabile. Când armura ceda, ceda cu totul. Descoperirea îl ului, căci percepea clar natura reacţiei lui: îi era frică.

În secunda acestei evaluări, Jedrik sesiză direcţia gândurilor lui.

„N-am părăsit Dosadi. Am luat-o cu noi."

Aşadar, acesta era motivul pentru care-l contactase acum. Voia să fie sigură că el încorpora această dată în evaluările lui. Privi pe fereastra deschisă. Curând, peste Tandaloor avea să se aştearnă crepusculul. Planeta de baştină a gowachinilor era o lume care sfida schimbarea, o sfidase timp de mii de ani standard. Sub anumite aspecte, era un ungher liniştit, în afara timpului.

Co-simţirea nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Micul pârâiaş dosadian, pe care Aritch şi-ai săi speraseră să-l stăvilească, devenise o cataractă asurzitoare. Poporul dosadian avea să se infiltreze în toate cotloanele civilizaţiei co-simţitoare. Nimic nu-i putea rezista unui dosadian, fie el şi cel mai umil. Legile aveau să se schimbe. Relaţiile individuale aveau să fie subtil, dar profund, modificate. Totul avea să se impregneze de concepţiile dosadiene, de la simpla amiciţie la relaţiile de afaceri cele mai complexe.

McKie îşi aminti subit de ultimele cuvinte pe care le pronunţase Aritch, când îl însoţise spre Poarta ce avea să-l transporte pe Dosadi:

„Întreabă-te dacă ar putea exista un preţ prea mare pentru lecţia dosadiană."

Fusese, de fapt, primul indiciu pe care-l avusese McKie despre motivaţiile reale ale lui Aritch. Cuvântul „lecţie" îl

intrigase, dar nu-i putuse sesiza implicaţiile. Cu oarece stânjeneală, îşi aminti răspunsul prea uşuratic pe care i-l dăduse Magistrului:

„Depinde de lecţie.”

Era adevărat, fireşte, dar cât de orb fusese la lucruri pe care orice dosadian le-ar fi perceput imediat! Cât de naiv putuse să fie!

Vru să-i arate lui Jedrik că înţelegea motivul pentru care ea îi atrăsese atenţia asupra acestor lucruri.

„Aritch n-a văzut mai departe de utilizarea violenţei şi-a nedreptăţii…”

„Şi de exploatarea lor, în scopul dobândirii de avantaje personale.”

Jedrik avea, desigur, dreptate, gândi McKie contemplând amurgul. Fiecare specie încerca să-şi aroge totul. Dacă specia eşua, alte forţe din spatele ei interveneau, şi aşa mai departe, la infinit.

Fac ceea ce fac.

Îşi aminti, cu un fior, cuvintele monstrului adormit şi simţi că Jedrik are aceeaşi reacţie de oroare. Dar ea era blindată chiar şi împotriva acestui lucru.

„Co-simţirea asta a voastră, ce puteri enorme a avut!”

Perfectul compus era îndreptăţit. Şi nu spusese nici Co-simţirea **noastră,** pentru că era ceva deja depăşit. În plus… ea rămânea dosadiană.

„Şi, mai ales, iluzia puterii”, încheie ea.

McKie văzu în sfârşit ce voia ea să sublinieze şi partea psihismului ei pe care o împărtăşea, făcu lecţia de două ori mai percutantă. Ea ştia dinainte care erau cheile pe care personalitatea lui McKie putea risca să le scape din vedere. Dar acesta era, totuşi, unul din elementele fundamentale care cimentau unitatea Co-simţirii.

„Cine îşi poate permite să se considere imun la orice represalii?” cită el.

Era exact textul din Manualul BirSab-ului.

Jedrik nu-i răspunse.

Nici nu era nevoie să mai insiste. Lecţiile istoriei erau clare. Violenţa generează violenţă. Când această violenţă

scapă de sub control, ea apucă pe un făgaş deprimant prin repetabilitatea sa. Cel mai adesea, acest făgaş are repercusiuni fatale asupra celor nevinovaţi. Aşa-numita „fază de recrutare.” Ex-nevinovaţii declanşează, la rândul lor, violenţă după violenţă, până când raţiunea sfârşeşte prin a învinge sau toată lumea e masacrată. Existau în univers destule globuri carbonizate, plutind în derivă, care fuseseră odată planete, pentru ca lecţia să fie prezentă în mintea tuturor. Dosadi se aflase la un pas de-a împărtăşi această soartă.

Înainte de a întrerupe contactul, Jedrik vru să-i atragă atenţia asupra unui alt punct.

„Îţi aduci aminte că, în ultimele momente, Broey a ordonat sporirea raţiilor pentru oamenii aflaţi în solda lui. Era o manieră aparte de a le spune că, în curând, aveau să fie trimişi la Periferie, unde trebuiau să se descurce de unii singuri.”

„O manieră **dosadiană** de a le-o spune.”

„Exact. Am păstrat dintotdeauna în rezervă gândul că, dacă ne reproduceam într-un număr foarte mare, unii dintre noi puteau fi siguri că vor supravieţui, orice s-ar întâmpla. Am fi putut produce o specie capabilă să trăiască în afara Chu-ului… sau a oricărui alt oraş construit numai pentru a furniza locuitorilor lui alimente netoxice.”

„Dar există întotdeauna o forţă mai mare, care stă la pândă în culise.”

„Fă în aşa fel, încât Aritch să înţeleagă asta.”

Când violenţa este inevitabilă, e mai bine să alegi o explozie controlabilă, decât să laşi să se răspândească o dezlănţuire contagioasă.

Lecţii de opţiune, Manualul BirSab-ului

Aprodul principal al judecarenei, un demn şi corpolent gowachin din Încrengătura Prezumţiilor, îl întâmpină pe McKie, la poarta arenei, cu o mărturisire:

„Am omis să vă informez mai devreme că unii dintre

martorii dumneavoastră au fost recuzaţi la cererea acuzării.”

Aprodul, care se numea Darak, făcu un gest gowachin echivalent cu o ridicare din umeri şi aşteptă.

McKie, fără a-i răspunde, contemplă intrarea în formă de ogivă, care lăsa să se întrevadă o parte a amfiteatrului. Se aşteptase, pentru această primă şedinţă, la o asemenea provocare. Ceea ce-i anunţase Darak constituia, pentru el, o dezvăluire importantă. Însemna că i se accepta gambitul. Cei ce ghidau acţiunile lui Ceylang aleseseră o linie de atac riscantă. Se aşteptau ca el să protesteze. Se întoarse, privindu-l pe Aritch, care stătea docil la trei paşi în spatele legistului său, arborând expresia resemnată a celui care a decis să-şi încredinţeze soarta judecarenei.

„Trebuie respectate formele legii.”

În spatele acestor aparenţe se aflau venerabilele tradiţii gowachine. **Vinovaţii sunt inocenţi. De la un guvern nu pot veni decât lucruri rele. Legaliştii pun mai presus de orice interesele lor personale. Apărarea şi acuzarea sunt surori gemene. Trebuie suspectat totul şi orice.**

Legistul lui Aritch avea latitudinea determinării poziţiei de plecare şi McKie alesese apărarea. Nu-l surprinsese să afle că Ceylang va fi reclamantă. În contrapartidă, insistase ca Broey să aibă un loc într-o tribună judiciară limitată la trei membri. Cererea lui cauzase o oarecare întârziere, timp în care Bildoon îl contactase pentru a-l iscodi, în speranţa de a descoperi o eventuală trădare. Demersul lui Bildoon era atât de naiv, încât, iniţial, McKie se întrebase dacă nu cumva era vorba de o capcană în planul secund.

„McKie, gowachinii se tem că ai un caleban ascuns în mânecă. E o forţă pe care ei...”

„Cu cât se tem mai mult, cu atât mai bine.”

McKie privise imperturbabil chipul lui Bildoon pe ecranul comunicatorului. Directorul Biroului părea tensionat şi obosit. Jedrik avea dreptate: cât de uşor puteau fi citiţi nedosadienii!

„Dar, din câte am înţeles, ai părăsit Dosadi în ciuda

existenţei unui contract caleban care interzice…”

„Lasă-i să-şi facă probleme. N-o să le strice.”

Îl privi fix pe Bildoon, fără a trăda nici cel mai mic sentiment. Nu încăpea îndoială că această conversaţie era spionată. Cu atât mai bine. Aveau să-nceapă să înţeleagă şi ei cu ce erau confruntaţi. Oricum, nu o marionetă, ca Bildoon, avea să dezvăluie ce urmăreau forţele din umbră. Faptul că-l trimiseseră pe Tandaloor avea însă, pentru McKie, o semnificaţie importantă. Directorul panSpechi al BirSab-ului era oferit drept momeală. Era exact reacţia pe care-o dorea McKie.

Bildoon pusese capăt convorbirii fără a fi obţinut ce dorea. McKie muşcase din momeală doar atât cât să se asigure că Bildoon avea să fie din nou prezentat ca momeală. Iar mânuitorii de marionete se temeau în continuare c-ar fi putut să beneficieze de ajutorul unui caleban.

Cu siguranţă că încercaseră să-l descoasă pe calebanul lor de la Zidul Zeilor. McKie zâmbi în sinea lui, imaginându-şi conversaţia. Calebanului îi era de-ajuns să citeze termenii contractului. Dacă interlocutorii îl acuzau, putea să se înfurie şi să rezilieze contractul. În plus, o conversaţie cu un caleban era întotdeauna înţesată de termeni ambigui, iar ei nu puteau şti niciodată cu siguranţă ce voia să spună gardianul Zidului.

Observându-l pe Darak, care-i aştepta cu răbdare reacţia, McKie înţelese că aveau o problemă, aceste forţe din umbră care-l manipulau pe Aritch. **Laupuk-ul** îl răpise pe Mrreg statului lor major tocmai acum, când aveau atâta nevoie de sfaturile lui. McKie pricepuse că denumirea corectă era, nu Mrreg, ci **Mrregul** şi că Aritch se afla în fruntea listei posibililor succesori. Aritch poseda formaţia dosadiană, însă nu era născut pe Dosadi. Aici exista o lecţie a cărei semnificaţie avea să devină curând cunoscută întregii Co-simţiri.

Alegerea lui Broey ca judecător era un punct câştigat. Broey era de obârşie dosadiană. Contractul caleban îl ţinuse prizonier pe planeta sa nocivă, dar el nu rămăsese

închis în trupul lui gowachin. Broey ştia ce-nsemna să fii în acelaşi timp om şi gowachin. Ştia de existenţa Pcharky-ilor şi de modul în care-i utilizau cei ce menţinuseră Dosadi în robie. Iar Broey era, acum, gowachin. Adversarii lui McKie n-ar fi cutezat să numească un alt gowachin ca judecător. Trebuiau să se orienteze spre o altă specie. Dilema era interesantă. În plus, cum erau lipsiţi de ajutorul caleban, nu mai dispuneau de alţi Pcharky pe Dosadi. Principala lor monedă de schimb era pierdută. Probabil că erau în pragul disperării. Unii din ei, cei mai bătrâni, erau, probabil, total disperaţi.

Un zgomot de paşi se făcu auzit dinspre capătul culoarului, în spatele lui Aritch. McKie se întoarse şi-o văzu apărând pe Ceylang, în mijlocul asistenţilor ei. McKie numără nu mai puţin de douăzeci de legişti renumiţi, veniţi să-i dea o mână de ajutor. Se vedea că erau decişi să nu neglijeze nimic. Erau în joc nu numai amorul-propriu şi integritatea gowachinilor, ci şi concepţia lor sacră despre Lege. Iar cei aflaţi în pragul disperării stăteau în spatele lor, presându-i fără odihnă. McKie avea impresia că-i şi vede, agitându-se, ca nişte fantome, în preajma acestui cortegiu.

Observă că Ceylang purta roba neagră şi gluga cu dungi albe a Procurorului legist. Îşi lăsase însă gluga pe spate, pentru a-şi degaja mandibulele. McKie detectă tensiune în mişcările ei. Ceylang nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut, dar el o observa cu ochi dosadieni.

I-e frică de mine. Pe bună dreptate.

Se întoarse, pentru a se adresa aprodului, şi vorbi destul de tare ca să audă toată lumea:

„Orice lege trebuie pusă la încercare. Iau notă de faptul că m-ai informat oficial de o restricţie impusă apărării mele."

Darak, care se aştepta la un protest indignat şi la cererea unei liste a martorilor respinşi, rămase năuc.

„V-am informat oficial?" bolborosi el.

Ceylang şi însoţitorii ei se opriră la câţiva paşi în spatele lui Aritch.

McKie continuă cu aceeaşi voce sonoră:

„Ne aflăm în incinta judecarenei. Orice declaraţie referitoare la un litigiu pendinte de competenţa acestei arene dobândeşte caracter oficial.”

Aprodul aruncă o privire către Ceylang, ca şi când i-ar fi cerut ajutorul. Cuvintele lui McKie îl ameninţau direct. Darak spera să devină într-o zi Înalt Magistru. În acest moment, probabil că-şi dădea seama de incompetenţa sa. N-avea să ajungă prea departe pe scena politică a încrengăturilor gowachine, mai cu seamă în era dosadiană care începea.

McKie îi explică, de parcă s-ar fi adresat unui neofit:

„Informaţiile martorilor mei îmi sunt pe de-a-ntregul cunoscute. Voi prezenta eu însumi toate dovezile.”

Ceylang, care se aplecase pentru a asculta ce-i şoptea unul dintre consilierii ei gowachini îşi manifestă stupoarea, ridicând una din lungile ei antene tactile.

„Protestez. Legistul apărării nu are dreptul…”

„Cum poţi sa protestezi?” o întrerupse McKie. „Încă nu ne aflăm în faţa unor judecători împuterniciţi să accepte sau să respingă un protest.”

„Protestez **oficial!”** insistă Ceylang, ignorând consilierul care-o trăgea de mânecă.

McKie îşi îngădui un zâmbet glacial.

„Foarte bine. În acest caz vom cere ca Darak să compară în arenă, în calitate de martor. Este singura parte prezentă care se află în afara litigiului nostru.”

Pliurile fălcilor lui Aritch coborâră într-o grimasă gowachină.

„Spre sfârşit, i-am avertizat să renunţe la wreavă”, rosti el. „N-or să poată pretinde că au ajuns aici nepreveniţi.”

Prea târziu, Ceylang înţelese ce se petrecuse. McKie va putea să-l interogheze pe Darak în legătură cu respingerea martorilor lui. O parte din recuzări vor fi, cu siguranţă, date în vileag. McKie va afla, cel puţin, de cine se temea acuzarea. Şi, mai ales, va afla la timp pentru a profita, fără a le lăsa vreun răgaz. Nervozitatea, teama şi orgoliul o împinseseră pe Ceylang la o acţiune pripită. Aritch avusese dreptate să-i pună în gardă, dar ei contau pe faptul că

McKie se va teme de reţeaua triadelor wreave. Foarte bine, să conteze mai departe. Asta, şi problema martorilor respinşi, îi va preocupa suficient pentru a-i împiedica să-şi exercite discernământul asupra lucrurilor mai importante.

Cu un gest, McKie îl invită pe Darak să-l preceadă prin intrarea boltită care ducea în arenă şi-l auzi murmurând o înjurătură. Motivul acestei reacţii i se dezvălui când înaintă, la rândul lui, urmat de Ceylang şi grupul ei. Instrumentele Adevărului-prin-Suferinţă fuseseră etalate pe străvechiul lor rastel, sub tribuna judecătorilor. Rareori scoase la vedere, chiar şi în cazul vizitelor protocolare, aceste instrumente nu fuseseră folosite în arenă de nu se mai ştia câtă vreme. McKie se aşteptase la acest spectacol. Era limpede că nu acelaşi lucru se putea spune despre Darak şi Ceylang. Fapt interesant, anturajul celei din urmă era cu ochii pe McKie, pândindu-i reacţia.

Le oferi un surâs de satisfacţie sarcastică.

Apoi îşi îndreptă atenţia asupra tribunei judiciare. I-l acordaseră pe Broey. Co-simţirea, reprezentată de BirSab, avea dreptul la o numire. Alegerea efectuată avea de ce să-l bucure pe McKie. Momeală, într-adevăr! Bildoon ocupa fotoliul din dreapta lui Broey. Directorul panSpechi al Biroului de Sabotaj arbora un aer demn şi afabil, în roba gowachină de culoare verde deschis. Ochii lui faţetaţi sclipeau în lumina puternică a arenei. Al treilea judecător reprezenta alegerea gowachinilor, cu siguranţă ratificată (ca şi cea a lui Bildoon) de forţele din umbră. Era un om. Când McKie îl recunoscu, fu cât pe ce să se poticnească şi-şi regăsi echilibrul doar cu preţul unui efort vizibil.

Ce-aveau de gând?

Cel de-al treilea judecător se numea Mordes Parando. Era un adversar notoriu al BirSab-ului, pe care-l voia desfiinţat, fie cu totul, fie prin anularea unora dintre atribuţiile lui esenţiale. Era originar de pe planeta Lirat, ceea ce nu-l mira deloc pe McKie. Lirat era bârlogul ideal pentru forţele din umbră – o planetă de o bogăţie extraordinară, divizată în enorme domenii private, apărate de forţe de securitate autonome. Parando era un personaj

ale cărui maniere, destul de superficiale în aparenţă, puteau ascunde la fel de bine un adevărat intelectual rafinat, informat şi cultivat, sau un autocrat nemilos, de teapa lui Broey. Nu încăpea îndoială că fusese, şi el, pe Dosadi. Trăsăturile lui purtau însemnele Periferiei.

Mai era ceva referitor la Parando, un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l cunoască nici o persoană străină de Lirat. McKie îl aflase cu totul întâmplător, interogând, în cursul unei misiuni, un palenki angajat ca gardian pe Lirat. Palenkii, a căror morfologie amintea de cea a broaştelor ţestoase, erau cunoscuţi pentru mintea lor greoaie, fiind folosiţi îndeosebi pentru forţa lor musculară. Acesta însă se dovedise ceva mai ager decât alţi semeni ai lui.

„Parando oferă consultaţii în legătură cu legea gowachină”, îi declarase el lui McKie, ca răspuns la o întrebare despre prezenţa acestui om în anturajul proprietarului al cărui domeniu făcea obiectul anchetei. McKie, nevăzând nici o legătură între ceea ce întrebase şi răspunsul primit, nu mai insistase, dar îşi propusese să aprofundeze mai târziu informaţia. Interesul îi fusese oarecum atras, la vremea aceea, din cauza zvonului despre existenţa, undeva, pe suprafaţa planetei, a unei enclave legaliste. Asemenea enclave se situau, de obicei, la limita legalităţii.

Cei dindărătul lui Aritch se vor fi aşteptat, desigur, ca McKie să-l recunoască pe Parando. Să fi bănuit şi că el era la curent cu pregătirea de jurist a acestuia? Fără-ndoială că nu ignorau pericolul pe care-l reprezenta desemnarea unui om ca Parando drept judecător într-un tribunal gowachin. Juriştii de profesie erau absolut excluşi din aparatul judiciar gowachin.

„Poporul e cel care judecă.”

La ce le-ar fi putut folosi, aici, un jurist? Se aşteptau, oare, ca McKie să identifice originea periferică a corpului lui Parando? Era un fel de avertisment pe care voiau să i-l dea ca să nu ridice aici **această** problemă? Schimbul de corpuri, cu implicaţiile lui referitoare la nemurire, era un cuib de vipere pe care nimeni nu dorea să-l dezgroape. Cât

despre posibilitatea unei specii de-a spiona astfel o alta… asta putea merge până la fragmentarea, în nenumărate chipuri, a universului Co-simţirii.

Dacă îl recuz pe Parando, risc ca înlocuitorul lui să fie şi mai periculos. Dacă-l denunţ, ca fiind jurist, în cursul procesului… nu cumva tocmai asta vor ei? Aspectul ăsta trebuie examinat mai îndeaproape.

Ştiind ca nenumărate priviri îi urmăreau fiecare mişcare, McKie îşi plimbă ochii de jur-împrejurul arenei. Dominând ovalul verde deschis în care se afla, şiruri de scaune înţesate de lume alcătuiau un amfiteatru. Lumina dimineţii, filtrată de domul translucid de deasupra, învăluia mulţimea de oameni, gowachini, palenki, sobaripi… McKie identifică un grup de Iscoade wreave chiar la marginea arenei, făpturi mobile şi suple în cele mai mărunte mişcări. Va trebui să fie cu ochii pe ele. Fiecare specie şi fiecare clan de pe cuprinsul Co-simţirii trebuie că vor fi fost reprezentate aici. Cei ce nu putuseră veni personal aveau posibilitatea să urmărească dezbaterile prin intermediul transmiţătoarelor, ale căror obiective scânteiau în cornişele domului.

McKie se întoarse spre loja martorilor, amenajată în dreapta, în peretele de sub şirurile de scaune. Recunoscu toţi martorii pe care-i citase, inclusiv cei respinşi. Formele legii erau respectate. Chiar dacă Pactul Co-simţitor impusese anumite modificări, arena rămânea dominată de codul gowachin. Tocmai pentru a sublinia acest lucru, caseta de metal albastru a Încrengăturii Mergătoare ocupa locul de onoare, în centrul tribunei judiciare.

Cine va gusta primul din lama pumnalului în această arenă?

Protocolul cerea ca Acuzarea şi Apărarea să avanseze până într-un anumit loc de sub tribună, să se prosterneze în faţa judecătorilor şi să declare că accepta condiţiile arenei. În grupul Acuzării însă domnea dezordinea. Doi dintre asistenţii lui Ceylang îi vorbeau acesteia cu însufleţire, în şoaptă.

Cei trei membri ai tribunei de judecată conferiră câteva clipe, privind scena care se desfăşura sub ochii lor. Nu

puteau acţiona oficial înaintea actului de supunere.

McKie îi trecu în revistă pe judecători, observându-l îndeosebi pe Broey. Cupiditatea luminată a gowachinului dosadian era un punct de ancorare. Era asemenea legii gowachine, modificabilă numai la suprafaţă. Iar Broey nu reprezenta decât vârful de lance al grupului de consilieri dosadieni aprobat de Jedrik.

Cu braţele întinse în lături, McKie înaintă până în faţa tribunei, se prosternă, apoi se ridică şi declară cu glas puternic:

„Accept această arenă ca prietenă. Condiţiile sale sunt şi condiţiile mele, dar Acuzarea a profanat tradiţiile sacre ale acestui loc. Curtea îmi acordă permisiunea să iau imediat viaţa vinovatei?”

În spatele lui răsună o exclamaţie, apoi zgomotul unor paşi care alergau şi bufnitura înfundată a unui corp care se aruncase pe mocheta arenei. Ceylang nu avea dreptul să se adreseze Curţii înaintea gestului de sumisiune şi ştia acest lucru. Iar acum, ca şi toţi ceilalţi, mai ştia un lucru, la fel de important: McKie era gata să o ucidă, în ciuda ameninţării vendetei wreave.

Gâfâind, Ceylang îşi declară supunerea la condiţiile arenei şi continuă dintr-o răsuflare:

„Protestez contra subterfugiului folosit de legistul Apărării!”

McKie observă agitaţia publicului gowachin. Oare Ceylang nu ştia cât de mult apreciau gowachinii artificiile legale?

Membrii tribunei judiciare fuseseră informaţi cu de-amănuntul despre exigenţele formale ale legii gowachine, deşi era îndoielnic că Bildoon înţelegea pe deplin ce se petrecea îndărătul acestor forme. PanSpechiul confirmă îndoielile lui McKie, aplecându-se în faţă pentru a întreba:

„De ce aprodul principal al acestei Curţi intră înaintea legiştilor?”

McKie detectă umbra unui zâmbet pe chipul lui Broey, apoi se întoarse spre Darak, care stătea departe de grupul

Acuzării, singur şi tremurând.

McKie făcu un pas înainte.

„Binevoieşte Curtea să-l treacă pe Darak în loja martorilor? Se află aici în urma unei cereri formale a Acuzării.”

„Este aprodul principal al acestei Curţi”, protestă Ceylang. „Locul lui este la intrarea...”

„Acuzarea a formulat un protest oficial referitor la o chestiune despre care s-a făcut vorbire în prezenţa acestui aprod”, interveni McKie. „Ca aprod principal al acestei Curţi, nu are nici un amestec în interesele vreuneia dintre părţile prezente. Este singurul martor obiectiv.”

Broey avu o mişcare de nerăbdare şi se uită la Ceylang. McKie îşi dădu seama cât de stranie va fi părut wreava în ochii unui dosadian. Dar Broey nu lăsa nimic să i se citească pe chip.

„Ai formulat un protest?”

La o întrebare directă, pusă de la tribună, Ceylang era obligată să răspundă. Se uită la Bildoon, ca şi când ar fi aşteptat ajutor, dar acesta rămase tăcut. Nici Parando nu vru s-o ajute. Cât despre Darak, era atât de terorizat, încât nu putea să-şi desprindă privirea de la instrumentele de tortură. Poate că ştia ceva precis în legătură cu prezenţa lor în judecarenă.

Ceylang încercă să explice.

„Când legistul Apărării a sugerat o ilegalitate în...”

„Ai formulat un protest?”

„Dar e o...”

„Curtea decide dacă s-a respectat sau nu legalitatea. Ai formulat un protest?”

„Da.”

Răspunsese în pofida voinţei ei şi un spasm scurt scutură firavul trup wreav.

Broey îi făcu semn lui Darak să treacă în loja martorilor, dar se văzu nevoit să rostească ordinul cu voce tare când observă că aprodul înspăimântat nu înţelesese. Darak se supuse aproape în pas alergător.

Judecarena se cufundase brusc în tăcere, o tăcere

explozivă în care co-simţitorii aparţinând tuturor clanurilor şi tuturor speciilor aşteptau încordaţi, fiecare luptând cu angoasele sale particulare. Nenumărate zvonuri avuseseră timp suficient să se propage pretutindeni. Porţile calebane răspândiseră emigranţi dosadieni pe tot cuprinsul Co-simţirii. Reprezentanţii mediilor de informare fuseseră ţinuţi la distanţă de Dosadi şi de acest tribunal, în virtutea argumentaţiei gowachine conform căreia erau „supuşi la reacţii subiective neinformate”, însă puteau asista la dezbateri, ca toată lumea, prin intermediul transmiţătoarelor.

Privirile lui McKie nu urmăreau nimic special, dar înregistrau cele mai infime detalii. Numărul judecătorilor din arenă era mult mai mare de trei, iar Ceylang ştia cu siguranţă acest lucru. Legea gowachină se întorcea împotriva ei înseşi şi nu exista „decât pentru a fi schimbată.” Dar această mulţime, aflată în aşteptare, era cu totul altceva. Ceylang trebuia făcută să înţeleagă că era oferită, ca jertfă, poporului. Opinia co-simţitoare se afla deasupra ei ca un baros uriaş, pregătit s-o strivească.

Parando vorbi la rândul său:

„Părţile adverse doresc să treacă acum la examinarea faptelor?”

„Nu putem să începem câtă vreme un protest formal rămâne în suspensie”, se opuse McKie.

Parando înţelese imediat. Privi asistenţa, apoi ridică ochii în tavan. Era un semnal abia disimulat. Parando ştia care erau adevăraţii judecători aici. Pentru a sublinia şi mai mult acest lucru, îşi purtă o mână de la beregată la stern. Era salutul dosadian al bandelor de la Periferie, care însemna: „Mai bine mort decât prins.” Felul în care făcu gestul îi oferi lui McKie încă o informaţie: Parando era un gowachin într-un corp uman. Îndrăzniseră să pună doi gowachini la această tribună!

Graţie manierei sale dosadiene de a percepe lucrurile, McKie înţelese de ce o făcuseră. Erau dispuşi să dea în vileag contractul lor caleban, în faţa întregii adunări, şi voiau ca McKie să ştie că vor fi primii care să divulge

secretul transferului corporal, dacă el îi va împinge s-o facă. Toată lumea avea să cunoască, atunci, falia din faimosul contract caleban, care-i ţinea prizonieri pe dosadieni, dar permitea exportul corpurilor lor pe tot cuprinsul Co-simţirii.

Ei cred că sunt Jedrik în corpul lui McKie!

Prin atitudinea sa, Parando îi dezvăluia chiar mai mult. Cei care se aflau în spatele lui intenţionau să caute corpul lui Jedrik şi să-l distrugă, lăsând pentru totdeauna în suspensie carnea lui McKie. Ar fi putut să protesteze mult şi bine cu privire la adevărata lui identitate. Le-ar fi fost de ajuns să pretindă o dovadă. În lipsa celeilalte persoane… Ce le va fi spus calebanul lor de la Zidul Zeilor? „El e McKie, ea e McKie. El e Jedrik, ea e Jedrik.” Cu mintea învolburată, McKie nu cuteza să rişte un contact mental imediat cu Jedrik. Împreună, examinaseră deja acest pericol. Jedrik se refugiase în ascunzătoarea cunoscută doar de McKie, insula plutitoare de pe Tutalsee. Încheiaseră un contract special cu taprisioţii care blocau orice încercări inoportune de comunicare, capabile să-i dezvăluie în vreun fel ascunzişul.

Între timp, judecătorii, sub influenţa lui Parando, se declaraseră de acord să procedeze numaidecât la interogatoriul lui Darak. McKie se strădui să se concentreze asupra rolului său de legist.

Ştiindu-şi cariera distrusă, aprodul răspunse ca un automat. În cele din urmă, McKie reuşi să-şi recupereze majoritatea martorilor. Cu două excepţii notabile: Grinik (veriga defectă, care-ar fi putut să ducă la persoana Mrregului) şi Stiggy. McKie se întreba de ce ţineau atât de mult să-l îndepărteze pe geniul dosadian care transformase conţinutul trusei sale profesionale într-o serie de instrumente ale victoriei. Să fi descifrat Stiggy un cod **indescifrabil?** Asta nu avea sens decât dacă Acuzarea intenţiona să minimalizeze inerenta superioritate a dosadienilor.

Încă şovăitor, McKie era pe cale să caute un mijloc pentru a para gambitul lui Parando, când Ceylang se adresă judecătorilor:

„Întrucât Apărarea a ridicat problema martorilor,

Acuzarea ar dori să-şi spună, şi ea, cuvântul. Observăm prezenţa a numeroşi martori dosadieni, citaţi de partea adversă. Există însă o omisiune notabilă. Un nume care încă n-a fost pronunţat în această instanţă. Mă refer la femeia cu numele Jedrik. Acuzarea doreşte s-o citeze pe Keila Jedrik în calitate de...”

„O clipă!”

McKie îşi scotoci mintea în căutarea unui subterfugiu acceptabil. Ştia că obiecţia lui precipitată dezvăluise mai mult decât ar fi dorit. Dar ei se mişcau mai repede decât se-aşteptase. Acuzarea nu intenţiona cu adevărat s-o citeze pe Jedrik ca martor, mai ales într-o judecarenă gowachină, unde rolurile nu erau niciodată tocmai ce le păreau ele non-gowachinilor. Mesajul adresat lui McKie era cât se poate de limpede.

„O vom găsi şi-o vom omorî.”

Cu acordul lui Bildoon şi-al lui Parando, se ceru o Poartă, în faţa tribunei, şi Ceylang îşi scoase atuul:

„Apărarea cunoaşte coordonatele martorei Keila Jedrik.”

Forţau nota, bazându-se pe legătura afectivă dintre el şi Jedrik. Ar fi putut să respingă mărturia, tocmai în virtutea acestei legături, dar trebuia ca Acuzarea şi judecătorii să fie de acord în unanimitate, ceea ce cu siguranţă nu s-ar fi întâmplat, cel puţin pentru moment. Cu inima strânsă, transmise Porţii coordonatele.

Jedrik îşi făcu apariţia în arenă şi se întoarse către judecători. Cotrobăise prin garderoba din cabana lui şi purta un sarong portocaliu cu galben, care-i sublinia graţia şi înălţimea. Era încălţată cu sandale cafenii şi îşi pusese la ureche o floare mare, stacojie. Părea, în acelaşi timp, exotică şi fragilă.

Broey vorbi în numele judecătorilor:

„Ştii care-i obiectul acestui proces?”

„Care-i obiectul acestui proces?”

Rostise întrebarea cu o inocenţă de copil, care nu-l înşelă nici măcar pe Bildoon. Fură însă nevoiţi să-i explice totul, din cauza celorlalţi **judecători,** pentru care fiecare nuanţă a celor ce se petreceau în arenă era vitală. Ea îi

ascultă, în tăcere, până la capăt.

„…acuzaţi de a fi efectuat experienţe asupra unei populaţii ţinute în captivitate pe o planetă numită Dosadi… fără consimţământul în cunoştinţă de cauză… şi acuzaţiei de conspiraţie împotriva anumitor gowachini şi a altor co-simţitori care n-au fost încă numiţi…”

Cu două degete apăsate pe pleoape, în postura cuiva care ascultă cu cea mai mare atenţie, McKie stabili contactul cu Jedrik. Trebuiau să găsească un mijloc de a scăpa din această cursă! Când deschise ochii, observă că Parando îl fixa bănuitor: **Al cui era acest corp? Al cui era acest ego? McKie sau Jedrik?**

În cele din urmă, Ceylang îşi plasă mesajul privat, întrebând dacă Jedrik întreţinea „relaţii intime cu legistul Apărării.”

Jedrik răspunse în cea mai nedosadiană manieră:

„Păi… sigur că da. Ne iubim.”

Luat ca atare, faptul nu era suficient pentru a o exclude din arenă, fără acceptul unanim al tribunei de judecată şi-al Acuzării. Ceylang propuse excluderea. Bildoon şi Parando, după cum era de aşteptat, îşi exprimară acordul. McKie aşteptă decizia lui Broey.

„Se admite.”

Aşadar, Broey încheiase un pact cu forţele din umbră. Jedrik şi McKie se aşteptaseră la asta, dar nu prevăzuseră că vor avea confirmarea sub această formă.

McKie ceru amânarea şedinţei pentru dimineaţa următoare.

Cu bunăvoinţă, amânarea fu acordată. Broey fu cel care anunţă decizia, aplecându-se pentru a o privi pe Jedrik cu un zâmbet ironic. Condiţionarea dosadiană a lui McKie era atât de puternică, încât nu-i îngădui să-l blameze pe Broey pentru că încerca să-şi ia o revanşă personală faţă de cea care-l învinsese pe Dosadi.

De cum intrară în camera lui McKie, Jedrik puse o mână pe pieptul său şi-i spuse, cu ochii plecaţi:

„N-ai nici o vină, McKie. Era inevitabil. Nici unul dintre cei trei judecători nu ţi-ar fi acceptat nici un fel de obiecţie,

înainte de a mă fi văzut, în carne şi oase, în incinta arenei.”

„Ştiu.”

Ea ridică ochii, zâmbindu-i.

„Da... fireşte. Ciudat cât de mult suntem una şi-aceeaşi persoană.”

Consacrară apoi câtva timp trecerii în revistă a datelor referitoare la consilierii aleşi pentru a-l seconda pe Broey. Amintirile lor comune le permiteau să parcurgă în viteză detaliile. Mai era ceva de îmbunătăţit? Nu schimbară nici o persoană, om sau gowachin. Toţi aceşti consilieri şi echipele lor erau născuţi pe Dosadi. Se putea avea încredere în ei, aveau să fie fideli originii lor, condiţionării lor, pe scurt, lor înşile. Pentru sarcina ce le era încredinţată, nu existau alţii mai buni.

McKie închise subiectul.

„Nu pot să părăsesc sectorul arenei cât timp procesul n-a luat sfârşit.”

Ştia şi ea, dar era mai bine să i-o spună.

Lângă biroul său se afla o odaie cu un canipat, un comunicator şi instalaţii sanitare adaptate pentru uzul oamenilor. Înainte de a se retrage în acest dormitor, discutară fără prea multă convingere asupra oportunităţii unui schimb corporal în actualele circumstanţe. Nu era decât o tergiversare, căreia îi cunoşteau dinainte rezultatul. Corpul celuilalt era mai puţin familiar. Carnea celuilalt era un factor de distragere a atenţiei, care le răpea o parte din mijloacele pe care nu cutezau să le sacrifice. Jedrik ar fi putut să joace în arenă rolul lui McKie, dar, deocamdată, era riscant.

Când trecură în încăperea alăturată, o făcură pentru a face dragoste, cu o tandreţe pe care nici unul din ei n-o mai trăise până atunci. Fu o împărtăşire, şi nu o supunere, o plăcere de a da şi de a împărţi cu o ardoare sinceră, care făcu inima lui McKie să se strângă de bucurie şi teamă, iar lui Jedrik îi provocă o criză de plâns, deloc dosadiană.

După ce se calmă, se ghemui la pieptul lui McKie şi puse un deget pe obrazul lui.

„McKie...”

„Da?”

„N-am avut niciodată prilejul s-o spun altcuiva, dar…”

Când el dădu s-o întrerupă, ea îl făcu să tacă, lovindu-l cu pumnul în umăr, apoi se ridică într-un cot şi-l ţintui cu privirea. McKie îşi reaminti prima lor noapte şi-şi dădu seama că ea se retrăsese iar în cochilia ei dosadiană, dar că exista o schimbare… ceva, diferit, în privirea ei.

„Ce este?”

„Doar că te iubesc. E un sentiment foarte interesant, mai ales când poţi să-l admiţi făţiş. Curios!”

„Rămâi aici, cu mine.”

„Ştim amândoi, la fel de bine, că nu se poate. Nici tu, nici eu nu suntem în siguranţă aici, dar cel care…”

„Atunci să…”

„Schimbul n-ar rezolva nimic. Doar am discutat deja despre asta.”

„Unde vrei să pleci?”

„E mai bine să nu ştii.”

„Dar dacă…”

„Nu! Nici calitatea de martor nu-mi conferă siguranţă, nici prezenţa ta alături de mine. Amândoi…”

„Nu te întoarce pe Dosadi.”

„Dosadi? Care Dosadi? Ar fi, într-adevăr, singurul loc în care m-aş putea simţi acasă, însă Dosadi nu mai există.”

„Voiam să spun…”

„Ştiu.”

Ea se ridică în capul oaselor şi-şi cuprinse genunchii cu braţele, reliefând muşchii umerilor şi-ai spatelui. McKie o privi în tăcere, încercând să-i străpungă carapacea dosadiană. În ciuda tuturor amintirilor ei, pe care le cunoştea, simţea că-i scapă ceva esenţial în legătură cu ea. Poate că, inconştient, el însuşi refuza să vadă acel lucru. Va şti ea unde să se adăpostească, de bună seamă, dar… Ascultă cu atenţie în timp ce ea începu să murmure cu voce îndepărtată:

„Ar fi interesant să ne întoarcem, într-o zi, pe Dosadi. Toate schimbările care…”

Îl privi, înclinându-şi obrazul pe umăr.

„Multă lume se teme că vom modela Co-simţirea după imaginea Dosadiei. O s-o-ncercăm, însă rezultatul nu va fi niciodată cel dosadian. Vom păstra ceea ce considerăm preţios; dar Dosadi se va schimba şi mai mult decât voi. Populaţiile voastre sunt mai puţin agere, mai lente, mai refractare la schimbări, dar sunteţi atât de mulţi. În cele din urmă, Co-simţirea va fi cea care va câştiga, însă nu va mai fi Co-simţirea. Va fi altceva. Mă întreb ce va fi, când…”

Zâmbi, ca ecou la propriile ei gânduri, apoi dădu din cap:

„Mai e şi Broey. Vor trebui să-i ţină piept, lui şi echipei pe care i-am ales-o. Broey la puterea a zecea! Co-simţirea voastră nu-şi dă încă seama ce-am aruncat în mijlocul ei.”

„Lupul la stână.”

„Pentru Broey, Co-simţirea este asemeni Periferiei – un rezervor natural.”

„Îi lipsesc însă Pcharky-ii.”

„Momentan.”

„Mă îndoiesc că vor mai participa calebanii la…”

„Poate că există alte mijloace. Vezi cât de uşor ne e nouă.”

„Dar noi ne-am impregnat unul într-altul datorită…”

„Tocmai! Iar ei continuă să creadă că tu eşti în corpul meu şi eu într-al tău. Nimic din experienţa lor anterioară nu i-a pregătit pentru aceste schimburi, după dorinţă, dintr-un corp în altul…”

„Şi nici pentru asta…”

El îi adresă o mângâiere mentală.

„Aşa e! Când Broey îşi va da seama ce îl aşteaptă, va fi prea târziu. Le va trebui multă vreme până să se convingă că nu există nici o posibilitate să te smulgă din… mine!”

Pronunţase ultimul cuvânt ca un strigăt de fericire, aruncându-se peste el. Fu o reiterare frenetică a primei lor nopţi. McKie se abandonă, fără a se opune. Nu avea de ales. Nu putea să se lase strivit de gânduri deprimante.

Dimineaţă, trebui să facă apel la amplificatoarele senzoriale implantate, pentru a-şi ridica percepţiile la un nivel acceptabil pentru arenă. Procesul îi luă câteva minute,

în timp ce se îmbrăca.

Jedrik se pregăti ceva mai încet. Când termină, mai mângâie o dată suprafaţa însufleţită a canipatului, apoi ceru o Poartă. Îl îmbrăţişă pe McKie şi-l sărută îndelung. Poarta se deschise în spatele ei şi ea se desprinse repede, făcându-se nevăzută.

McKie simţi un parfum floral cunoscut şi mai prinse să întrevadă umbrarul cabanei sale de pe Tutalsee, înainte ca Poarta să dispară. Tutalsee? Câteva secunde rămase ca paralizat de ceea ce văzuse. Pe asta contase ea! Revenindu-şi în fire, trimise prompt o prelungire psihică în urmărirea ei.

Am s-o oblig la un schimb! Pe toţi Zeii…

Mintea i se izbi de-o durere atroce, o durere orbitoare, nimicitoare. O durere cum nu bănuise vreodată c-ar putea exista.

Jedrik!

Mintea lui încerca disperată să se agate de o Jedrik inconştientă, al cărei psihism se chircise de durere. Contactul era extrem de fragil, ca prima răsuflare a unui nou-născut. O singură clipă de neatenţie din partea lui şi ea s-ar fi scufundat în…

Simţi, planând în planul secund, prezenţa monstrului terifiant de la primul lor schimb. Dar dragostea şi anxietatea îl înarmau împotriva oricărei terori.

Înfrigurat, menţinu firavul contact şi ceru o Poartă. Urmă o clipă de aşteptare chinuitoare şi, când Poarta se deschise, dădu cu ochii de rămăşiţele calcinate ale insulei lui plutitoare. Un soare strălucitor lumina ruinele încă fumegânde. Pe cer, un obiect zburător de metal contorsionat, fără-ndoială una dintre aerocorvetele cvadriloc obişnuite pe Tutalsee, cobora în picaj. Se prăbuşi în ocean, sub privirile lui. Ravagiile vizibile evocau forţa de distrugere, instantanee şi devastatoare, a unui penetrator de mare putere. Apa de la ţărm mai clocotea încă. Sub ochii lui, insula carbonizată începu să se dezagregheze în fâşii lungi de cenuşă, purtate de valuri. O pală de vânt mână mai departe perdeaua de fum. Curând, nimic n-avea să mai

amintească de insula minunată care plutise aici. După o lovitură de penetrator nu mai rămânea nimic… nici măcar un corp pentru…

Şovăi, continuând să menţină contactul fragil cu prezenţa inertă a lui Jedrik. Durerea nu mai era decât o amintire. Dar ceea ce percepea era într-adevăr Jedrik sau doar rememorarea amprentei ei pe care-o lăsase în el? Încercă în zadar să trezească prezenţa adormită. Filamente de amintiri se iviră cu greutate şi el înţelese că dezastrul fusese cauzat chiar de Jedrik, ca răspuns la atac. Agresorii voiseră un ostatic viu. Nu anticipaseră acest mesaj de o violenţă inimaginabilă, indubitabilă:

„Nu contaţi pe mine pentru a-l şantaja pe McKie!”

Dar dacă nu mai exista corp…

Din nou, încercă să trezească prezenţa inconştientă. Amintirile ei existau, dar ea rămânea inertă. Efortul de concentrare depus îi dădea, totuşi, impresia că se acroşase mai bine de prezenţa ei. Nu se putea să nu fie Jedrik. Altfel, cum ar mai fi ştiut ce se întâmplase pe insulă?

Încă o dată, scrută întinderea pustie a apei. Nimic. Un penetrator rupea şi sfărâma totul în jur, nu mai lăsa decât aşchii de metal, carne transformată în scrum…

E moartă. De bună seamă că-i moartă. Un penetrator…

Dar prezenţa ei familiară persista, adormită, în mintea lui.

Soneria de la uşă îi întrerupse visarea. McKie făcu să dispară Poarta şi se întoarse spre ecranul care deservea intrarea biroului. Delegaţia aşteptată sosise. Siguri de ei, mânuitorii de marionete treceau la acţiune mai înainte chiar de-a fi avut confirmarea gambitului lor de pe Tutalsee. Era cu neputinţă să ştie deja ce ştia McKie. Nu putuseră să comunice cu Tutalsee nici prin intermediul unei Porţi, nici prin vreun alt mijloc instantaneu.

McKie îi studie cu atenţie, înfrânându-şi mânia. Erau opt la număr, perfect calmi, perfect stăpâni pe emoţiile lor, în maniera dosadiană. Dar şi perfect transparenţi pentru un McKie adăugit cu o Jedrik. Erau patru oameni şi patru

gowachini. Prea încrezători. Jedrik avusese grijă de asta, nelăsând nici un supravieţuitor.

Din nou, McKie făcu o încercare pentru a trezi acea prezenţă inconştientă. Nici o reacţie.

E făcută oare numai din amintirile mele?

Nu mai avea timp de pierdut cu speculaţii zadarnice. Jedrik făcuse alegerea ei, pe Tutalsee. Avea şi el de făcut nişte alegeri, aici, pentru amândoi. Prezenţa-fantomă din mintea lui trebuia să aştepte un alt moment.

Activă comunicatorul care-l punea în legătură directă cu Broey şi-i dădu acestuia semnalul cuvenit.

„E timpul.”

Îşi compuse o mască de circumstanţă şi se duse să deschidă uşa.

Nu-i trimiseseră nişte funcţionari inferiori, meritul ăsta trebuia să li-l recunoască. Dar i se adresară ca şi când ar fi fost Jedrik, îşi expuseră condiţiile conform prevederilor şi nu-şi ascunseră satisfacţia de a-l şti la mâna lor. Abia în clipa aceea înţelese deplin cât de bine ştiuse Jedrik să-i cântărească pe indivizii aceştia; şi cât de bine ştiuse să se folosească de el, în ultimele ore pe care le petrecuseră împreună, ca de un instrument perfect calibrat. Acum înţelegea motivele opţiunii ei violente.

Tot conform prevederilor, membrii delegaţiei fură extrem de surprinşi când se pomeniră înconjuraţi de soldaţii lui Broey.

> **Pentru un gowachin, momentul în care se ridică, de unul singur, împotriva tuturor adversităţilor, este cel mai sacru al existenţei sale.**

Gowachinii, o Analiză a BirSab-ului

Cei opt prizonieri, cu lanţuri şi cătuşe la mâini şi la picioare, fură azvârliţi pe podeaua arenei. McKie se opri lângă ei. Aştepta sosirea lui Ceylang. Încă nu se crăpase de ziuă şi domul era întunecat. Doar câteva transmiţătoare

erau în funcţiune, după cum o dezvăluiau obiectivele care sclipeau sub cornişe, dar curând aveau să fie activate şi celelalte. Loja martorilor era aproape goală, în schimb mulţimea începuse deja să umple amfiteatrul căci vestea se răspândea cu repeziciune. Tribuna judecătorilor era, deocamdată, pustie.

Perimetrul exterior al judecarenei era împânzit de forţe de securitate care intrau şi ieşeau. Răsunau ordine, clănţăneau închizătoare de arme. Domnea o confuzie generală, care nu se linişti treptat decât când Broey îşi făcu apariţia şi, urmat de ceilalţi doi judecători, urcă la tribună. Loja martorilor se umplea şi ea. Oamenii se frecau încă la ochi, buimaci, gowachinii căscau de li se rupeau fălcile.

McKie se întoarse spre soldaţii lui Broey, care escortaseră prizonierii. Le făcu un semn dosadian cu mâna, cerându-le să se retragă, dar să rămână în apropierea arenei. Soldaţii plecară. Ceylang se încrucişă cu ei la intrare. Îşi încheia încă roba. Se grăbi să vină lângă McKie şi aşteptă ca judecătorii să se aşeze, pentru a exclama imediat: „Ce-nseamnă toate astea? Asistenţii mei...” Broey îi făcu semn lui McKie.

Acesta înaintă un pas, pentru a se adresa tribunei, şi arătă cu mâna spre cei opt prizonieri, care începuseră să se agite în lanţuri, încercând să se ridice în picioare. „Iată clienţii mei.”

Parando dădu să spună ceva, dar Broey îl făcu să amuţească pronunţând un cuvânt pe care McKie nu reuşi să-l intercepteze. Ceva ce suna ca „delir.”

Bildoon părea fascinat sau paralizat de spaimă în faţa celor opt captivi, de la care nu-şi putea desprinde privirea. Aceştia păstrau o tăcere desăvârşită. Desigur că Bildoon îi recunoscuse. În maniera sa co-simţitoare, evident limitată, directorul panSpechi al BirSab-ului va fi fost destul de lucid pentru a-şi da seama că persoana sa era în pericol. Cât despre Parando, era limpede că înţelesese asta numaidecât şi-l urmărea pe Broey cu cea mai mare atenţie.

Din nou, Broey îi făcu semn din cap lui McKie.

„Curtea a fost victima unei înşelătorii”, declară acesta.

„Este vorba de o crimă comisă asupra nobilului şi viteazului popor gowachin. I-au căzui victime atât Acuzarea cât şi Apărarea. Dar victima supremă este Legea.”

Liniştea se aşternuse, încetul cu încetul, peste întreaga arenă. Pe scaunele din amfiteatru nu mai era nici un loc liber. Toate transmiţătoarele funcţionau. Deasupra domului translucid mijeau zorii şi McKie se întrebă ce oră era. Uitase să-şi ia ceasul.

În spatele lui se auzi un murmur. Se întoarse, pentru a-l vedea intrând pe Aritch, introdus cu întârziere de doi aprozi. Da, fireşte... ţinuseră neapărat să se întreţină, în prealabil, cu Aritch, considerat al doilea lor expert în materie de McKie. Din păcate, omul cu care erau confruntaţi nu mai avea prea mult de-a face cu vechiul McKie, cel pe care credeau că-l cunosc.

Incapabilă să mai păstreze tăcerea, Ceylang ridică un tentacul pentru a cere cuvântul.

„Acest Tribunal...”

„Este constituit din doar trei persoane”, o întrerupse McKie. „Doar trei.”

Le lăsă un moment, pentru a le aduce aminte că în această arenă erau încă în vigoare formele legii gowachine şi că ele nu aveau nici o asemănare cu procedurile din celelalte lumi ale Co-simţirii. S-ar fi putut afla cincizeci de judecători la această tribună. McKie asistase la procese gowachine în care trecători culeşi la întâmplare de pe stradă fuseseră desemnaţi să stea la tribună. Asemenea „jurişti” îşi luau sarcina în serios, dar comportamentul lor exterior avea de ce să alimenteze scepticismul celorlalte specii co-simţitoare. Judecătorii gowachini pălăvrăgeau în voie, formau grupuri de opinie, făceau bancuri sau se interpelau zgomotos. Era o veche cutumă. Tribunalului i se cerea să devină „un singur organism.” Iar gowachinii aveau maniera lor de a activa acest proces.

Aici însă, tribunalul nu cuprindea decât trei judecători, dintre care doar unul avea înfăţişare de gowachin. Erau trei entităţi separate, cu un comportament străin spiritului gowachin. Chiar şi Broey, marcat de Dosadi, trebuie că va fi

părut prea puţin familiar observatorilor gowachini. Tribuna era departe de a acţiona ca „un singur organism”, menit să impună spiritul legii gowachine. Această stare de fapt va fi fost profund derutantă pentru legiştii care o asistau pe Ceylang.

Broey se aplecă pentru a se adresa arenei.

„Ne vom dispensa de procedura obişnuită, până ce vom clarifica această nouă problemă.”

Din nou Parando vru să spună ceva, dar Broey îl linişti cu o privire.

„Îl citez pe Aritch, din Încrengătura Mergătoare”, rosti McKie.

Se întoarse.

Ceylang părea indecisă în muţenia sa. Asistenţii rămăseseră în fundul arenei, discutând între ei. După toate aparenţele, grupul era pradă unor divergenţe de opinii.

Aritch înaintă încet până în centrul-ţintă al arenei, locul din care îşi prezentau martorii depoziţia. Privirea lui poposi o clipă asupra instrumentelor de tortură expuse la baza tribunei, apoi se îndreptă, circumspect, către McKie. Înaltul Magistru părea să-şi fi pierdut cu totul vlaga şi demnitatea. Conferinţa precipitată la care participase în urma noilor evenimente provocate de McKie avusese, fără doar şi poate, un efect demoralizator asupra bătrânului gowachin.

McKie se duse să-şi ocupe locul care se cuvenea, lângă Aritch, şi se adresă judecătorilor:

„Iată-l pe Aritch, Înaltul Magistru al Încrengăturii Mergătoare. Ni s-a spus că, dacă ar urma să se stabilească vinovăţia cuiva, în această arenă, vinovatul va fi Aritch. Am fost îndemnaţi să credem că el ar fi fost cel care a hotărât transformarea Dosadiei într-o închisoare. Cum să fi fost cu putinţă un asemenea lucru? Aritch are o vârstă înaintată, dar vârsta lui e mai mică decât a Dosadiei. Atunci, poate că vina lui este de a fi ascuns adevărul despre Dosadi. Cum s-ar putea susţine o asemenea afirmaţie, când Aritch a făcut apel la un agent al BirSab-ului pentru a-l trimite să investigheze, în mod oficial, situaţia de pe această planetă?”

Un zăngănit de lanţuri, venind dinspre cei opt prizonieri care zăceau în mijlocul arenei, îl întrerupse pe McKie. Unii dintre captivi încercau iar să se ridice în picioare, însă legăturile erau prea scurte.

La tribună, Parando dădu să se aplece în faţă, dar Broey îl trase brutal înapoi.

Da, Parando şi ceilalţi erau pe cale să-şi reamintească adevărurile fundamentale ale judecarenei gowachine, răsturnări constante ale conceptelor răspândite în restul Co-simţirii.

Vinovaţii sunt nevinovaţi. În consecinţă, nevinovaţii sunt vinovaţi.

La ordinul răstit al lui Broey, prizonierii se liniştiră numaidecât.

McKie continuă:

„Conştient de responsabilităţile sacre pe care le purta în spate, precum o mamă îşi poartă mormolocii, Aritch a fost, în mod deliberat, ales să absoarbă impactul pedepsei, pentru a se evita ca întregul popor gowachin să devină ţinta resentimentului general. Cine l-a desemnat pe acest Înalt Magistru nevinovat să sufere în locul tuturor gowachinilor?”

McKie arătă cu degetul înspre cei opt prizonieri înlănţuiţi.

„Cine sunt aceşti indivizi?” întrebă Parando.

McKie lăsă în mod intenţionat întrebarea să răsune îndelung în liniştea arenei. Parando ştia foarte bine cine erau. Îşi închipuia că poate să abată actualul curs al evenimentelor folosind astfel de subterfugii?

„Curtea se va lămuri la timpul potrivit”, răspunse în cele din urmă McKie. „Îndatorirea mea este, mai întâi, să dovedesc **nevinovăţia** clientului meu.”

„Un moment.”

Broey ridică o mână palmată.

Unul dintre consilierii lui Ceylang trecu în grabă pe lângă McKie şi se adresă tribunei pentru a cere permisiunea să se consulte cu wreava. O primi. Parando înţepenise în scaunul lui, ca un condamnat, îl fixa cu privirea pe consilier,

ca şi când ar fi fost încredinţat că salvarea lui depindea de ceea ce acesta îi spunea acum lui Ceylang. Bildoon stătea aplecat, cu capul sprijinit pe braţele îndoite. Era limpede că Broey controla întreaga tribună.

McKie îl cunoştea pe legistul care discuta cu Ceylang. Se numea Lagag şi avea o reputaţie mediocră, de funcţionar fără anvergură. Îi vorbea wreavei cu voce scăzută, pe un ton presant, imperios.

Terminând şuşoteala, Lagag se grăbi să se întoarcă printre confraţii săi. Acum sesizaseră şi ei conţinutul „apărării” adoptate de McKie. Aritch va fi ştiut de la bun început că risca să fie sacrificat în acest proces. Pactul Co-simţitor nu mai autoriza vechea cutumă, care cerea ca asistenţa gowachină să invadeze arena pentru a-l sfâşia cu ghearele pe acuzatul recunoscut **nevinovat.** Dar dacă Aritch părăsea locul acesta, cu pecetea nevinovăţiei gravată pe fruntea lui gowachină, n-ar fi apucat să facă nici zece paşi în stradă, înainte de a fi rupt în bucăţi.

McKie desluşise o admiraţie chinuită în privirea pe care i-o aruncase Lagag în trecere. Da… probabil că înţeleseseră şi de ce manevrase de aşa manieră, încât să aibă în faţa lui o tribună judiciară restrânsă şi vulnerabilă.

Cei opt prizonieri începuseră iarăşi să se agite şi Broey îi potoli cu un strigăt, apoi îi făcu semn lui McKie să continue.

„Intenţia lui Aritch era de a mă determina să dezvălui public secretul planetei Dosadi, pentru ca, după ce mă voi fi întors aici, să-l apăr contra acuzaţiei de a fi îngăduit efectuarea unor experienţe psihologice ilegale asupra unei populaţii în necunoştinţă de cauză. Era gata să se sacrifice pentru alţii.”

McKie îi aruncă o privire glacială lui Aritch. Să-ncerce Înaltul Magistru să iasă din încurcătură, în faţa acestei apărări, recurgând la jumătăţi de adevăruri, dacă putea!

„Din nefericire”, reluă el, „populaţia respectivă era departe de-a fi în necunoştinţă de cauză. De fapt, în fruntea armatelor sale, Keila Jedrik trecuse la preluarea puterii pe întreaga planetă. Judecătorul Broey poate depune mărturie că victoria ei era deplină.”

Din nou, McKie îndreptă un deget acuzator spre cei opt captivi.

„Dar aceşti nemernici, aceşti josnici conspiratori, care au organizat Experimentul Dosadi pentru a-şi satisface interesele personale, au ordonat asasinarea Keilei Jedrik! Ea a fost ucisă în această dimineaţă, pe Tutalsee, pentru ca eu să nu mai am posibilitatea s-o aduc aici, la momentul oportun, pentru a dovedi **nevinovăţia** lui Aritch. Judecătorul Broey poate confirma adevărul spuselor mele. Keila Jedrik a fost citată ieri ca martoră în această arenă, numai ca ei s-o descopere şi să o asasineze!”

Ridică braţele, într-un gest patetic, apoi le lăsă să cadă, inerte, de-o parte şi de alta a corpului.

Aritch părea şi mai zdruncinat decât înainte. Pricepuse. Dacă prizonierii respingeau acuzaţiile, aveau să împărtăşească soarta sa. În plus, ei îşi dădeau seama acum că Broey voia să-i declare vinovaţi **la modul gowachin.** Aveau posibilitatea să invoce contractul caleban şi să dezvăluie traficul de corpuri, dar riscau, astfel, să fie apăraţi sau acuzaţi de McKie, întrucât acesta legase deja cazul lor de cel al actualului său client, Aritch. Broey ar fi aprobat procedura. De fapt, se aflau la cheremul lui Broey. Dacă erau recunoscuţi vinovaţi **la modul gowachin,** puteau ieşi liberi din arenă, dar nu puteau pleca de pe Tandaloor fără a fi arestaţi imediat. Dacă erau declaraţi **nevinovaţi,** aveau să moară pe loc.

Ca şi când ar fi fost un singur organism, toţi cei opt îşi întoarseră simultan capul spre Aritch. Ce avea să decidă Înaltul Magistru? Dacă era de acord să se jertfească, aveau o şansă să rămână în viaţă. Ceylang îl privea, şi ea, cu intensitate.

De jur-împrejurul arenei, s-ar fi zis că întreaga asistenţă îşi ţinea răsuflarea.

McKie o observa curios pe Ceylang. În ce măsură fuseseră consilierii lui Aritch sinceri cu ea? Cunoştea wreava toate secretele afacerii dosadiene?

Ea rupse prima tăcerea, dezvăluind, totodată, ce şi cât ştia. Se hotărâse să-l atace pe McKie, după binecunoscuta

metodă conform căreia, când orice altceva a dat greş, cel mai bun lucru de făcut este să discreditezi legistul părţii adverse.

„McKie, aşa înţelegi să-i aperi pe cei cărora dumneata, şi numai dumneata, le spui clienţii dumitale?” întrebă ea.

Partida devenea delicată. Va mai continua Broey să joace?

McKie replică printr-o întrebare:

„Vrei să dai de-nţeles că intenţionezi să-i acuzi?”

„Nu eu îi acuz! Dumneata!”

„Pentru a dovedi nevinovăţia lui Aritch.”

„Dar ai spus că sunt clienţii dumitale. Ai de gând să-i aperi?”

O exclamaţie colectivă răsună dinspre grupul consilierilor aflaţi în spatele ei, lângă intrarea arenei. Văzuseră capcana. Dacă McKie accepta provocarea, judecătorii erau obligaţi să-i supună pe cei opt captivi formelor legii gowachine. Ceylang căzuse în cursa asumării rolului de acuzatoare a celor opt. Asta echivala, practic, cu afirmaţia că erau vinovaţi. Ca atare, îl **dezvinovăţea** pe Aritch şi se condamna pe ea însăşi. Era terminată.

Întrebarea neformulată sclipea în privirea ei.

Ce va face McKie?

Încă nu, îşi spuse acesta. **Mai ai puţină răbdare, scumpa mea wreavă trasă pe sfoară.**

Îşi strămută atenţia la Parando. Se vor încumeta să facă public contractul caleban? Cei opt prizonieri nu erau decât partea vizibilă a forţelor din umbră, un vârf de lance vulnerabil şi care putea fi sacrificat la nevoie. Fără-ndoială că ei înţelegeau asta şi ideea nu le făcea nici o plăcere. Aici nu exista nici un Mrreg, cu implacabilul său simţ al responsabilităţilor! Aceşti inşi iubeau viaţa şi puterea pe care le-o conferea. Mai ales cei care aveau, în acest moment, corp uman. Cât de preţioasă le va fi părut viaţa, lor, care avuseseră deja parte de mai multe vieţi! Erau, **într-adevăr,** încolţiţi.

Cu percepţia sa dosadiană, McKie avea impresia că le citeşte gândurile. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face

era să păstreze tăcerea. Să aibă încredere în Parando. Să se bizuie pe despotismul luminat al lui Broey. În cel mai rău caz, puteau aranja astfel, încât să poată duce mai departe un trai confortabil aici, pe Tandaloor, cu speranţa că, într-o zi, vor avea prilejul să-şi mai schimbe o dată trupul bătrân contra unuia tânăr şi viguros. Cât timp rămâneau în viaţă, mai puteau încă să spere şi să uneltească. Poate, încheind un contract cu un alt caleban... poate, descoperind un alt Pcharky...

Aritch izbucni dintr-o dată, îngrozit de ideea că putea pierde ceea ce aproape că-i aparţinuse. Accentul tandaloorian al Înaltului Magistru era şi mai pronunţat, din cauza indignării.

„Dar eu sunt cel care a supervizat testele efectuate pe populaţia Dosadiei!”

„La ce teste te referi?”

„Dosadienii...”

Aritch amuţi brusc, mirosind capcana. Peste un milion de gowachini dosadieni îşi părăsiseră între timp planeta. Şi-ar fi putut îngădui el să-i transforme în ţinte vii? Orice ar fi spus putea contribui la dovedirea faptului că dosadienii erau superiori co-simţitorilor. Orice gowachin (ca şi orice om, de altfel) putea deveni o asemenea ţintă în câteva minute. Era suficient să fie denunţat drept dosadian. Teama co-simţitorilor, panica lor, ar fi rezolvat restul. În plus, orice argument pe care s-ar fi sprijinit Înaltul Magistru ar fi putut servi pentru a da în vileag adevăratul scop al Dosadiei. Aritch înţelegea, de bună seamă, pericolul; îl înţelesese de la bun început.

Înaltul Magistru dădu confirmarea acestei analize când îşi îndreptă privirea spre Iscoadele wreave amestecate în mulţime. Cât de consternaţi ar fi fost aceşti wreavi secretoşi dacă ar fi aflat că un individ dintr-o altă specie se putea deghiza, cu succes, într-unul de-ai lor!

Totuşi, McKie nu putea lăsa lucrurile în starea în care se aflau. Lansă o nouă întrebare pe adresa lui Aritch.

„Cei care-au fost transportaţi iniţial pe Dosadi cunoşteau natura proiectului vostru?”

„Despre asta numai ei ar putea să depună mărturie.”

„Iar ei au fost supuşi operaţiei de ştergere a memoriei. Nu dispunem nici măcar de o mărturie istorică referitoare la acest aspect.”

Aritch rămase tăcut. Opt dintre autorii originali ai proiectului Dosadi se aflau în arenă, alături de el. Putea el să-i denunţe pentru a-şi salva viaţa? McKie se îndoia. Cineva care fusese considerat apt să îndeplinească funcţia de Mrreg nu putea da dovadă de o asemenea slăbiciune. Şi atunci? Ce-avea să facă? Adevăratul punct de la care nu mai exista întoarcere fusese acum atins.

Înaltul Magistru confirmă aşteptările lui McKie, întorcându-se cu spatele la tribună. Era străvechiul gest gowachin de supunere. În această afacere, Aritch nu mai avea nimic de adăugat. Cât de mult îi va fi decepţionat pe cei ce văzuseră în el un viitor Mrreg. Neinspirată alegere, mai puţin la sfârşit, care, şi el, nu-nsemna altceva decât recunoaşterea unui eşec absolut.

McKie aşteptă urmarea. Ştia că venise rândul lui Ceylang. Într-adevăr, după câteva secunde Broey se întoarse spre ea.

„Ai dat de înţeles că vei asigura acuzarea acestor opt arestaţi. Problema depinde de decizia legistului Apărării.” Privirea lui Broey trecu la McKie. „Ce are de spus legistul McKie?”

Momentul de a-l pune pe Broey la încercare sosise. McKie contră cu ajutorul unei întrebări:

„Poate propune Curtea o altă procedură referitoare la cei opt?”

Ceylang îşi ţinu răsuflarea.

Broey era satisfăcut. Până la urmă, o învinsese pe Jedrik. Avea acum certitudinea că ea nu se afla în corpul legistului din faţa sa. Putea, în sfârşit, să le arate forţelor din umbră de ce era în stare un dosadian. McKie înţelese că Broey avea să acţioneze rapid, mult mai rapid decât s-ar fi aşteptat oricine.

Oricine, cu excepţia lui Jedrik, care rămânea o… (amintire?) tăcută în conştiinţa lui McKie.

După câteva clipe de chibzuinţă, chipurile, Broey se pronunţă:

„Pot cere să fie traduşi în faţa unei instanţe judecătoreşti co-simţitoare, dacă McKie e de acord.”

Cei opt prizonieri se agitară, apoi părură să cadă brusc într-o stare de prostraţie.

„De acord”, spuse McKie.

Se uită la Ceylang, dar aceasta nu protestă, dându-şi seama că ar fi fost inutil. Singura ei nădejde rămânea acum posibila forţă de intimidare a prezenţei Iscoadelor wreave.

„Hotărârea rămâne definitivă”, decretă Broey, aruncându-i o privire triumfătoare lui Parando. „Jurisdicţia co-simţitoare va decide dacă aceşti opt deţinuţi sunt vinovaţi de omor şi conspiraţie.”

Se încadrase perfect în limitele Pactului încheiat între Co-simţire şi gowachini, însă gowachinii din public nu apreciau deloc o hotărâre de acest fel. Legea gowachină era mai bună! Fluierături furioase răsunau de jur-împrejurul arenei.

Broey se ridică pe jumătate din fotoliu şi arătă cu o mână instrumentele suferinţei, etalate la baza tribunei. Ca prin farmec, gowachinii din amfiteatru se potoliră. Mai bine decât oricine, ştiau că nici o persoană din această arenă, nici măcar un simplu spectator, nu putea scăpa autorităţii tribunalului. Şi, pentru mulţi, era clar, acum, în ce scop fuseseră expuse sinistrele instrumente. Se prevăzuse că s-ar putea pune problema menţinerii ordinii.

Răspunzând liniştii care indica acceptarea autorităţii sale, Broey se reaşeză în fotoliu.

Parando îl privea de parc-ar fi descoperit că sub forma gowachină de lângă el sălăşluieşte un monstru. Probabil că şi alţii erau pe cale să-şi schimbe părerea cu privire la Broey.

Aritch îşi păstrase atitudinea de supunere totală.

Gândurile lui Ceylang aproape că făceau să vibreze aerul din jurul ei. În orice direcţie s-ar fi întors, nu vedea decât un hăţiş de tentacule încâlcite şi tuneluri fără ieşire.

McKie înţelese că era timpul să acţioneze. Înaintă până

la baza tribunei şi luă din rastel o lance cu tija scurtă. Ridicând arma, al cărei vârf era ascuţit ca un brici, întrebă:

„Din cine este alcătuit acest Tribunal?”

Odinioară, Aritch pusese aceeaşi întrebare. McKie, imitându-l, arătă, rând pe rând, spre judecători, cu vârful lăncii, răspunzând propriei lui întrebări:

„Un gowachin, pe care eu l-am ales”, rosti el, începând cu Broey. „Unul din presupuşii nedreptăţiţi de proiectul Dosadi. Ai fost nedreptăţit, Broey?”

„Nu.”

McKie îl arătă pe Parando.

„Un om de pe planeta Lirat. Aşa e, Parando?”

„Sunt originar de pe Lirat, aşa e.”

McKie dădu din cap.

„Sunt gata să prezint aici o serie de martori care ne pot lămuri asupra activităţilor în care eşti angajat pe planeta dumitale de baştină. Vrei să ne spui care-i profesia dumitale?”

„Cum îndrăzneşti să pui la îndoială competenţa acestui Tribunal?”

Parando, roşu de furie, îl fulgeră pe McKie cu privirea.

„Răspunde la întrebare”, ordonă Broey.

Parando se întoarse către Bildoon, care rămăsese în aceeaşi poziţie, cu capul lăsat pe braţele îndoite, cu faţa ascunsă. Ceva din atitudinea panSpechi-ului părea să-i provoace repulsie lui Parando, dar ştia că avea nevoie de votul lui Bildoon pentru a i se opune lui Broey. Îl înghionti pe panSpechi. Acesta căzu, moale, pe-o parte.

McKie înţelese.

Văzându-şi soarta pecetluită, Bildoon se retrăsese în creşă. Undeva, un alt corp panSpechi era pregătit în grabă pentru a lua locul acestei identităţi distruse. Naşterea unui nou Bildoon avea să necesite însă un timp considerabil. Un timp prea îndelungat. Când creşa avea să dea la iveală un nou personaj în stare de funcţionare, acesta n-avea să mai regăsească vechiul loc al lui Bildoon, la BirSab.

Parando era singur, lipsit de apărare. Rămase cu privirea aţintită la vârful lăncii din mâna lui McKie.

Acesta îşi roti ochii de jur-împrejurul arenei, înainte de a i se adresa din nou lui Parando.

„O să-mi permit să-l citez pe renumitul expert în materie de drept gowachin, Înaltul Magistru Aritch: **Justiţia co-simţitoare face din practicienii ei o aristocraţie. Justiţia gowachină nu are această pretenţie. Justiţia gowachină se mulţumeşte să întrebe: Cine cunoaşte poporul? Numai cel ce cunoaşte poporul este demn să judece în judecarenă.** Aceasta este legea gowachină, conform Înaltului Magistru Aritch. Aceasta este legea care domneşte aici.”

Din nou, McKie îi lăsă timp lui Parando să se explice, dar acesta rămase mut.

„Poate că eşti într-adevăr demn să stai la această tribună,” urmă McKie. „Eşti meşteşugar? Filosof? Umorist, poate? Sau artist? A! Nu cumva eşti doar un umil lucrător, care supraveghează funcţionarea unei maşini automate?”

Parando continua să tacă, privind ţintă vârful lăncii.

„Nimic din toate acestea?” se miră McKie. „În cazul ăsta, mă văd nevoit să dau eu răspunsul. Eşti jurist profesionist. Consilier juridic, specialist în drept gowachin. Dumneata, un om, nici măcar legist, îndrăzneşti să te amesteci în dreptul gowachin!”

Fără cel mai infim semn muscular, McKie făcu un salt înainte, lansă arma în direcţia lui Parando şi o văzu pătrunzând adânc în pieptul acestuia.

Una la mână, pentru Jedrik!

Cu un icnet răguşit, Parando se prăbuşi la picioarele fotoliului său.

Broey, văzând furia care-l stăpânea pe McKie, puse mâna pe caseta albastră din faţa lui.

Nu te teme, Broey! Încă nu ţi-a venit rândul. Deocamdată mai am nevoie de tine.

Dar acum, nu numai Broey era singurul care ştia că McKie, şi nu Jedrik, ocupa corpul din arenă. Forţele din umbră, care urmăreau ce se petrecea aici, vor fi ajuns, şi ele, la această deducţie, pentru că nu ştiau până la ce punct se contopiseră psihismele lui Jedrik şi McKie. Pentru

forţele din umbră, era sigur că numai McKie putea să cunoască trecutul lui Parando. Aveau să afle ei curând şi cum de se putuse întâmpla una ca asta. Aşadar, cel din arenă era, sigur, McKie. Dar, dacă părăsise Dosadi, nu se putea trage decât o singură concluzie.

McKie beneficia de un ajutor caleban!

Trebuiau să se teamă de un pericol din partea calebanilor.

Dar McKie gândi: **Nu trebuie să vă temeţi decât de McKie.**

Deveni brusc conştient de murmurele de aprobare ale gowachinilor din jurul arenei. Îl acceptaseră ca legist şi, în consecinţă, îi acceptau şi argumentaţia. Un asemenea judecător merita moartea.

Aritch a creat precedentul. McKie l-a ameliorat.

Amândoi găsiseră un mod admisibil de a executa un judecător corupt; dar McKie grefase precedentul gowachin pe procedura legală acceptată de Co-simţire. Compromisul constând în împletirea celor două concepţii asupra legii, în cazul de faţă, avea să fie considerat de opinia publică gowachină drept un prim pas important în direcţia recunoaşterii supremaţiei codului lor asupra tuturor celorlalte.

Aritch se întorsese pe jumătate înspre tribună, cu o lucire de aprobare în ochi, ca şi când ar fi vrut să arate că, în definitiv, gowachinii nu pierduseră totul în această arenă.

McKie reveni lângă Ceylang. O privi în faţă, cum cereau formele legii, şi ceru verdictul tribunei.

„Bildoon?”

Nici un răspuns.

„Parando?”

Nici un răspuns.

„Broey?”

„Hotărârea judecătorească acordată în favoarea Apărării.”

Accentul dosadian răsună în toată arena. Federaţia Gowachină, unicul membru al Co-simţirii care avea curajul de a îngădui unei victime să-i judece pe cei acuzaţi de a fi

nedreptăţit-o, primea o rană în amorul ei propriu. Dar mai primea, în acelaşi timp, şi ceva care trebuia să posede, în ochii ei, o inestimabilă valoare: un punct de ancorare pentru codul său juridic în sânul Co-simţirii, plus o reprezentaţie memorabilă, care avea să se încheie dramatic, aşa cum le plăcea gowachinilor.

McKie se apropie la o lungime de braţ de Ceylang. Întinse lateral mâna dreaptă, cu palma în sus.

„Pumnalul”, rosti el.

Slujitorii apărură în grabă. Se auzi zgomotul casetei albastre care se deschidea. O clipă mai târziu, mânerul pumnalului fu plasat cu fermitate în mâna lui McKie. Îşi încleştă degetele, gândindu-se la toţi cei, nenumăraţi, care se confruntaseră înaintea lui cu acest moment, într-o judecarenă gowachină.

„Ceylang?”

„Mă supun verdictului Curţii.”

McKie văzu Iscoadele wreave ridicându-se de la locul lor, ca o singură persoană. Erau pregătite să sară în arenă pentru a o răzbuna pe Ceylang, oricare-ar fi fost consecinţele. Trebuiau să joace până la capăt rolul pe care li-l desemnaseră gowachinii. Toată lumea cunoştea scopul prezenţei lor în incinta arenei. Oricât de adâncă ar fi fost rana, gowachinii nu acceptau aceste lucruri cu dragă inimă.

Un straniu curent de camaraderie se stabili în acel moment între Ceylang şi McKie. Se aflau faţă în faţă, singurii doi non-gowachini din întregul univers co-simţitor, care trecuseră prin acea alchimie aparte ce transforma o fiinţă obişnuită într-un legist gowachin. Unul dintre ei trebuia să moară imediat, iar celălalt n-avea să-i supravieţuiască prea mult. Totuşi, se înţelegeau unul pe altul, aşa cum se înţeleg între ei gemenii. Fiecare „îşi lepădase pielea” pentru a deveni altceva.

Cu o încetineală savant calculată, McKie apropie vârful pumnalului de maxilarul stâng al lui Ceylang, ciuruit de cicatricele minuscule corespunzătoare triadelor nupţiale din care făcuse parte. Ea tremura, dar nu făcu nici o mişcare. Cu un gest scurt şi precis, McKie adăugă încă o crestătură

alături de celelalte.

Wreavii de la marginea arenei fură cei dintâi care înţeleseră. Ca o singură făptură, se reaşezară.

Ceylang tresări şi-şi duse un tentacul la rană. De nenumărate ori, un asemenea semn o eliberase, pentru a o supune unor noi alianţe, care nu le anulau întru totul pe cele dinainte.

Timp de câteva clipe, McKie se temu că ea nu va accepta, dar din amfiteatru începură să se audă murmure de aprobare şi îndoielile ei fură risipite. Curând, murmurele se transformară într-un adevărat tumult, care atinse un nivel asurzitor, înainte de a descreşte, încetul cu încetul. Până şi gowachinii erau încântaţi. Cât de mult îndrăgeau asemenea rafinamente legale!

În şoaptă, astfel încât doar Ceylang să-l audă, McKie spuse:

„Ar trebui să soliciţi un post în BirSab. Noul director îţi va susţine candidatura."

„Dumneata?"

„Aş putea face un pariu wreav."

Ea îi adresă o grimasă care, la wreavi, ţinea loc de zâmbet şi pronunţă tradiţionalele cuvinte de rămas bun ale triadei:

„Uniţi am fost, cu adevărat."

Percepuse, şi ea, acea unică clipă care-i apropiase.

McKie, făcând dovada erudiţiei sale ezoterice, îi dădu răspunsul ritual:

„Prin semnul meu te cunosc."

Atitudinea lui Ceylang nu trădă nici cea mai mică surpriză. Avea clasă. Nu ca o dosadiană, dar avea clasă.

Uniţi, cu adevărat.

Mascându-şi cu grijă emoţia (trebui să facă apel la întreaga sa stăpânire de sine dosadiană), McKie se apropie, cu paşi măsuraţi, de Aritch.

„Client Aritch, eşti nevinovat."

McKie arătă lama pe care strălucea o picătură din sângele wreavei.

„Formele Legii au fost respectate şi eşti complet

disculpat. Ca toţi cei ce iubesc dreptatea, mă bucur.”

În timpurile străvechi, aceste cuvinte ar fi fost semnalul la care mulţimea, dezlănţuită, s-ar fi năpustit asupra nefericitului client, pentru a-l sfâşia şi a-şi disputa rămăşiţele însângerate, pe care le-ar fi plimbat apoi pe străzile oraşului. Fără-ndoială că Aritch ar fi preferat acest deznodământ. Era un tradiţionalist. O confirmă şi comentariul său:

„Sunt fericit să părăsesc această eră, McKie.”

McKie medită, cu voce tare:

„Cine va fi noul Mrreg, acum, când tu eşti… descalificat? Oricine va fi, mă îndoiesc că-şi va îndeplini rolul la fel de bine ca predecesorul său. Dar, cel puţin, va putea să reflecteze cu folos asupra caracterului efemer şi fragil al avantajelor ce se pot obţine de pe urma manipulării altora.”

Mohorât, Aritch se întoarse şi se îndreptă cu paşi greoi spre ieşirea arenei.

Câţiva dintre gowachinii din public se grăbiră să iasă, de bună seamă în nădejdea de a-l putea intercepta pe Aritch afară. McKie nu simţea nevoia să asiste la reminiscenţele unui ritual străvechi. Avea alte griji.

Uniţi, cu adevărat.

Îl ardeau ochii. Şi simţea încă tandra prezenţă adormită în adâncurile psihismului său.

Jedrik?

Nici un răspuns.

Se uită la Broey, care, fidel datoriei sale de judecător, trebuia să fie ultimul care avea să părăsească arena. Gowachinul contempla calm locul acesta, unde făcuse primul pas al campaniei menite să-i asigure supremaţia pe cuprinsul Co-simţirii. N-ar fi acceptat nimic mai prejos, decât moartea. Mânuitorii de marionete, care acţionau din umbră, aveau să-i simtă cei dintâi jugul.

Totul se insera perfect în planurile puse la cale de Jedrik şi McKie. Într-un sens, era continuarea operei întreprinse de cei care o produseseră şi o condiţionaseră pe Jedrik pentru misiunea atât de strălucit dusă la îndeplinire.

McKie se gândea că toţi acei dosadieni fără nume şi

chip, care formau şiruri spectrale în spatele lui Jedrik, făcuseră, de la început, o alegere curajoasă. Confruntaţi cu schimbul de corpuri, ale cărui dovezi se vedeau la tot pasul, înţeleseseră că aceasta era cea mai periculoasă şi cea mai conservatoare dintre soluţii, cea care nu putea duce decât la extincţie. Preferaseră să se încreadă în spermatozoid şi ovul, să caute schimbarea, ameliorarea, adaptarea. Simultan, lansaseră campania pentru eliminarea tuturor Pcharky-ilor din lumea lor, cu excepţia celui pe care şi-l rezervaseră pentru asaltul final.

Secretul, exploziv, nu fusese dezvăluit la proces şi McKie îi era recunoscător lui Ceylang. Deşi ştia totul, wreava tăcuse, chiar şi când ar fi putut ieşi din impas vorbind. Acum, BirSab-ul dispunea de timpul necesar pentru elaborarea mijloacelor de rezolvare a problemei. Iar Ceylang avea să-i dea un ajutor preţios. Poate că misterele panSpechi, taprisiot şi caleban aveau să fie, şi ele, elucidate. Păcat doar că Jedrik…

Simţi ceva mişcându-se în psihismul/memoria lui.

„Păcat doar că Jedrik ce?”

Vocea răsuna din nou veselă în cugetul său, ca şi înainte.

McKie îşi reprimă un acces de tremur şi fu cât pe ce să se prăbuşească.

„Ai grijă ce faci cu trupul ăsta”, zise ea. „E singurul care ne-a mai rămas.”

„Care trup?”

Ea îl făcu să simtă o dezmierdare mentală.

„Al nostru, iubitule.”

Era o halucinaţie? Ardea de dor s-o cuprindă în braţe, s-o strângă la pieptul lui, să-i simtă corpul fremătând lângă al său.

„Asta am pierdut-o pentru totdeauna, dragul meu; dar iată ce-am câştigat în schimb.”

Cum el nu răspunse, ea continuă:

„Unul din noi va sta mereu de veghe când celălalt acţionează… sau se odihneşte.”

„Dar unde eşti?”

„Acolo unde am fost tot timpul, de când am făcut schimbul. Uite!”

O simţi paralelă cu el, în carnea pe care-o împărţeau amândoi, şi, retrăgându-se de bunăvoie, se contopi cu psihismul/memoria lui Jedrik, fără a înceta să privească prin propriii săi ochi, dar conştient că nu mai era la comenzi, conştient că altcineva îi întorcea faţa spre Broey.

Înspăimântat deodată de gândul că picase într-o capcană, McKie fu cât pe ce să cedeze panicii, dar Jedrik îi înapoie controlul corpului lor.

„Te îndoieşti de mine, dragoste?”

Îl năpădi ruşinea. Ea nu-i mai putea ascunde nimic. Ştia ce simţea, ştia ce sacrificase, cu bună ştiinţă, pentru el.

„Ai fi fost un Mrreg desăvârşit.”

„Nu glumi cu asta.”

Ea se strecură în amintirea lui despre judecarenă şi satisfacţia ei îl încântă.

„E minunat, McKie! Magnific! Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine. Şi Broey, care nu bănuieşte nimic!”

În arenă, gărzile îi evacuau pe cei opt captivi înlănţuiţi. Amfiteatrul era aproape gol.

O bucurie de nedescris puse stăpânire pe McKie.

„Am pierdut ceva, dar am câştigat altceva.”

„Ai pierdut mult mai puţin decât Aritch.”

„Şi-am câştigat infinit mai mult.”

McKie îşi îngădui, în momentul acela, să-şi ridice ochii spre Broey şi să-l observe pe judecătorul gowachin cu dublul său psihism, amplificat de percepţia dosadiană. Aritch şi cei opt asasini prezumtivi aparţineau trecutului. Ei, şi mulţi alţii ca ei, aveau să fie morţi sau neutralizaţi în mai puţin de zece zile. Broey demonstrase deja viteza cu care intenţiona să acţioneze. Susţinut de o echipă în întregime selecţionată de Jedrik, avea, curând, să ocupe scaunele vacante ale puterii, să consolideze liniile de forţă care să-i permită manipularea guvernului-fantomă şi, în sfârşit, să elimine toate sursele potenţiale de opoziţie la care s-ar fi putut aştepta. Era încredinţat că Jedrik e moartă şi, chiar dacă McKie rămânea un adversar redutabil, el şi BirSab-ul

nu se aflau pe lista sa de priorităţi. Preocupările lui primordiale îi vizau pe adevăraţii deţinători ai puterii. Fiind dosadian, Broey nu putea gândi şi acţiona în alt chip. Iar el reprezenta aproape tot ce produsese mai bun planeta sa. Aproape.

Lăuntrica Jedrik izbucni în râs.

Da, ca un adevărat moloh, Broey avea să devină o ţintă unică pentru BirSab. Iar Jedrik perfecţionase rastrul de simulare care le permitea să anticipeze toate mişcările lui. La momentul potrivit, în calea lui Broey avea să stea McKie.

Iar în spatele lui McKie avea să existe un BirSab înnoit, condus de un om ale cărui capacităţi şi amintiri erau multiplicate cu cele ale singurei persoane superioare lui Broey, pe care o produsese Dosadi.

Nemişcat, în mijlocul arenei peste care se lăsase liniştea, McKie se întrebă:

Când va înţelege Broey că a făcut toată treaba în locul nostru?

„Când îi vom arăta că n-a reuşit să mă omoare!"

Respectând formele legii gowachine, fără a lăsa să transpară nimic din gândurile îngemănate care-i dublau intensitatea percepţiilor, McKie se înclină în faţa singurului judecător rămas în viaţă, se întoarse şi părăsi judecarena. Şi-n tot acest timp, lăuntrica Jedrik uneltea… plănuia… proiecta…

SFÎRŞIT